

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRANDON
SANDERSON

MUHALIE

SKYWARD

— 4 —

DE
X

**DÜNYANIN DÖRT BİR YANINDA MİLYONLARCA HAYRANI OLAN
BÜYÜK YAZAR BRANDON SANDERSON'DAN YILDIZLARIN ÖTESİNE
UZANAN DESTANSI BİR SERİNİN NEFES KESİCİ FINALI.**

Spensa, karanlık bilinmezlikten geri döndü ancak yıldızlar arasındaki boşlukta gördükleri onu sonsuza dek değiştirdi. Kazıcılarla yüzleştirdi ve uzun süredir kafasını kurcalayan, garip cytonic yeteneklerine dair sorularına sonunda cevap buldu. Fakat Spensa uzaklardayken, galaksinin üstünlüğü için savaşıyan Üstyapı durmadı. Skyward ekibi, Winzik'i durdurmayı başardı ve mücadeleye destek olacak müttefikleri topladı ancak insanlığın –ve galaksinin geri kalanının– düşüşü an meselesi.

Onları yenmek için Spensa'nın yokyerde edindiği tüm bilgileri kullanması gerekli. Ancak cytonic olmak, düşündüğünden çok daha karmaşık. Şimdi Spensa'nın kendine sorması gereken zor bir soru var:

Zafer için neleri feda edebilir?

Eğer bu, kendini ve dostlarını kaybetmek anlamına geliyorsa, buna değer mi?

Skyward serisinin finali, ya insanlığı özgürlüğe kavuşturacak ya da sonsuza dek yok edecek.

* * *

"SANDERSON YİNE BAŞARDI!"

Nerd Daily

"ÇILGIN BİR YOLCULUK!"

Tor.com

"SİNEMATİK BİR MACERA."

SLJ

**"SAYFALARI YETERİNCE HIZLI
ÇEVİRMEK İMKÂNSIZ."**

Booklist

Çeviren: Cenk Pamay

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Steelheart Serisi	Skyward Serisi
Steelheart	Skyward
Firefight	Starsight
Calamity	Cytonic

MUHALİF

Düzenleme *Ny.özlem*

Orijinal adı: Defiant

© 2023, Dragonsteel, LLC

Yazan: Brandon Sanderson

Çeviren: Cenk Pamay

Yayına hazırlayan: Başak Kıran

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İlk olarak Penguin Random House LLC, New York'a ait Random House Children's Books'un alt markası Delacorte Press tarafından ABD'de yayımlanmıştır. JABberwocky Literary Agency Inc.ve AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Ocak 2025 / ISBN 978-625-6932-97-5

Sertifika no: 44919

İç çizimler: Ben McSweeney, Hayley Lazo, Dragonsteel, LLC

Kapak çizimi: Charlie Bowater

Kapak uygulama: Taylan Polat

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

**BRANDON
SANDERSON**

MUHALİF

Çeviren: Cenk Pamay

**DE
X**

Giriş

Hiçlikten ibaret boşlukta süzüldüm.

Ve oraya ait gibi hissettim.

Çok tuhaftı. Ben etten kandan bir yaratıktım. Bunu *biliyordum*. Ancak ruhum –en azından bir kısmı– daha fazla evinde hissediyordu burada. Anlamsız bir zamandan ibaret engin bir boşlukta. Yokyerde.

Ben iki ayrı dünyanın insanıydım. Spensa, Detritus’tan gelen savaşçı kız. Ve Chet, uzay ve zamanın dışından gelen bir varlık, bir kazıcı. Biz, bir olmuştuk.

Bir silaha dönüşmüştük.

Bu nasıl işliyordu, hâlâ bilmiyordum. Ancak burayla aramda, bana kazıcılara saldırma olanağı sağlayacağına inandığım bir bağ vardı. Kazıcılar; gezegenleri yok etmiş ve benim gerçekliğimi tehdit eden şu korkunç, acayip varlıklar. Onlara *hasar* verebilirdim. Nasıl yapacağımı henüz bilmiyordum, ama dönüştüğüm şey... bu onları *yok edebilirdi*.

Benden korkuyorlardı. Bu yüzden saklanıyorlardı.

Nasıl saklanabilirler ki? diye düşündüm. *Burada tüm uzay ve zaman tek bir nokta.*

İçe doğru bakıyorlar, diye yanıtladı Chet. Ruhumun parçasıydı, evet, ama hâlâ iki bireydik. Yokyerden döneli bir haftadan fazla zaman geçmişti ve hâlâ tüm bunların nasıl işlediğini öğreniyordum. Ama artık ilk geldiğim zamana kıyasla çok daha fazla kendim gibi hissediyordum.

Anlamıyorum, diye ona düşüncemi gönderdim.

Bedenlerimiz yok, diye açıkladı Chet. *Bu yüzden sen sadece biz baktığımızda bizi –yani göz dediğin şeyleri– görebiliyorsun. Karmaşık... Işığın sadece onunla etkileşime girdiğinde, gözlerine çarptığında görünür hale gelmesi gibi; sen anca biz senin farkında olduğumuzda bizi fark edebilirsin.*

Öyledir tabii. O artık ruhuma zımbalanmış olabilir, ben bu hiçliğe ait hissediyor olabilirdim, ancak bu işle ilgili, üzerine düşündüğümde beynime anza yaptıran tonla şey vardı hâlâ.

Onlarla nasıl savaşacağız? diye sordum ona.

Bilmiyorum, diye yanıtladı. *Öğrenmemiz gerek. Şimdilik bizden korkmaları kâfi değil mi?*

Öyle olmalıydı. Ama bununla ilgili beni rahatsız eden bir şey vardı. Onların korkusuna dair, henüz tam olarak açıklayamadığım bir sorun. Bu yüzden o sırada boşlukta süzüldüm, düşündüm. Nedenini açıklayamaz halde endişeli. Binlerce, binlerce düşmanımın kapladığı yerde yapayalnız.

M-Bot? diye aklımdan geçirdim cytonic hislerimle.

Cevap yoktu. Ona ne olduğunu bilmiyordum. Chet onun bir şekilde hayatta kaldığını söylemişti, fakat döndüğümünden beri –zihnimi cytonic olarak yansıtip buraya, yokyere geldiğimden beri– her gün aramama rağmen dostumun, embriyonun içindeki bir kazıcının, bir zamanlar uçurduğum geminin izini bulamamıştım.

İç çektim ve güçlerimle denemeler yapmaya çalıştım. Kazıcıyla birleşmek, beni iki önemli şekilde değiştirmişti. İlk olarak benim çevremde, biryer ve yokyer arasındaki sınır daha... incelmış gibiydi. İkinci olarak, kazıcılarla –ve diğerleriyle– aramda bağ vardı. Zihinlere daha kolayca girebiliyordum. Duyguları daha kolayca hissedebiliyordum.

Burada, yokyerde, zaman anlamsızdı. Ancak buraya giren her kişi, kendisiyle birlikte biryerin küçük bir parçasını da içeri çekiyordu. Resim misali bir iz bırakıyordu. Yolculuğum boyunca, özellikle benim için bırakılan benzer resimlere dokunmayı başarmıştım. Şimdiyse *istemedem* bırakılanların da küçük bir kısmına ulaşmaya başlamıştım.

Öteye uzanırken imgeler buldum. İzlenimler. Dostlarım hipersıçrama yaparken yokyere girip çıktıkça geride bıraktıkları duygu ve deneyimlerden arta kalan parçalar. Ben yokken neler yaşadıklarını deneyimlememi sağlayan ekmek kırıntıları. Onlar bunları bana anlatmışlardı elbet, ama şimdi bunları *görüyordum*.

Ben Starsight'a gitmek üzere ortadan kaybolduğumda yaşadıkları endişeyi *görüyordum*. Kaza yaparak Detritus'a düşen mor tenli uzaylı Alanik ile dost oluşlarını *görüyordum*. En sonunda onunla birlikte onun dünyasını Üstyapı'dan kurtarmaya gitmiş, küçük bir gezegen dolusu insanı bizim davamıza katmışlardı.

Halkımın siyasi liderleri olan Ulusal Meclis'in düşmanla anlaşma yapmaya çalıştığını *görüyordum*. Ve Winzik bu toplantıyı zevkle bir tuzağa çevirirken, liderlerimizin çoğunu öldüren bir patlamayı gerçekleştirirken, ortaya çıkan trajik ihaneti *görüyordum*. Onları korumak için yeteneklerine güvenerek yokyere giren anneannemin ve Cobb'un kayboluşlarını, orada nasıl kapana kısıldıklarını *görüyordum*.

Son olarak da iki ayak üstünde yürüyen, Üstyapı saldırmaya karar verdiğinde tüm gezegenleri tehlikeye giren küçük, tilki benzeri Kitsen'leri *görüyordum*. Skyward Flight ile bir ittifak oluşturmak üzere emek verirken Kitsen'lerle halkımın bir araya gelişini *görüyordum*. Jorgen'ın sadece bizim filonun değil tüm ordunun başına isteksizce geçişini *görüyordum*. Güçlerini sadece anneanne mi ve Cobb'u değil boyutlararası hapisanede yüzyıllarca tutsak kalmış cytonic Kitsen'leri kurtarmak için kullandığını *görüyordum*.

Bunlar, büyük ihtimalle dostlarımla aramdaki derin bağlar sayesinde mümkün olan, sadece anlık görüntülerdi. Aynı yetenekleri düşmanlarıma casusluk yapmak için kullandığımda hiçbir şey

elde edememiştim. Ancak bu imgeler, yokluğumda neler olduğuy-
la ilgili boşlukları doldurmama yardımcı olsa da beni hüznü dolu
bir halde bırakıyordu çünkü yardım etmek için yanlarında olama-
mışım; çünkü onların hepsi nice şey öğrenmiş, nice şey başarmış,
ben ise onların yaşamlarında bir gözlemciden ibaret kalmışım.

*Yaptıkların önemliydi, dedi Chet bana. Başımı salladım çünkü
bunun doğru olduğunu biliyordum, yine de...*

Yokyerden ayrıldım, Detritus'taki ranzamda bilincime kavuş-
tum. Hâlâ bir sorunum vardı, kendi duygusal yükümden daha
büyük bir sorun: Bu yeni güçlerin kazıcıları yenmemi nasıl sağ-
layacağını bilmiyordum. Halkımı onlardan korumak benim gö-
revimdi, Yokyere bu yüzden gitmişim; ben onları alt edecek bir
silaha dönüşmeliydim.

Öğrendiğim her şeye, başardığım onca şeye rağmen hâlâ çok
cahil hissediyordum. Ne yaptığımı hiç bilmiyordum.

Chet ruhumu rahatlatan bir şekilde titreşti. Yardım etmek için
elinden geleni yapıyordu. İç çektim, ranzamdan çıktım ve güne
hazırlandım. Görünüşe göre zor geçecekti. Neyse ki şimdilik yap-
mam gereken tek şey yerimde durmak ve etkileyici görünmeye
çalışmaktı. Tökezleyerek aynaya gittim ve bana yansıyan görüntü-
mün etkileyici olmakla *ilgisi bile yoktu*. Kıvrık saçlarım omuzları-
mı geçmişti artık. Gözlerimde torbalar vardı.

Ayrıca o gözlerin içinde beni korkutan bir şey vardı. Tehlikeli
bir şey. Anlamadığım bir şey.

Kendim, dönüştüğüm şey.

Başımı sağa sola salladım. Uzun bir iç çektim.

Sonra üniformamı dolaptan çıkardım.

Birinci Bölüm

Beş saat sonra geçit töreninde sahnede duruyordum. Sayılamayacak kadar çok savaş gemisi çarpışmasından sağ çıkmıştım. Ölüm bombasının yıkıcı gücünden saniyeden küçük bir farkla sıyrılmıştım. Yokyerde seyahat etmiş, kadim halkların anılarını ve bilgeliğini ortaya çıkarmıştım. Zaman ve mekânın dışında yaşayan, korkunç ve tekinsiz canavarlar olan kazıcıların doğruca gözlerine bakmış, onlarla göz göze gelmiş, bakışlarımı çevirmeyi reddetmiştim. Ben, savaşçı Spensa Nightshade'dim.

Zamanla öğrenmiştim ki bu, önemli bir politik araç olduğum anlamına geliyordu.

İşte bu yüzden, bugün dışarıda savaşmak yerine, güzel bir pilot kıyafetinden çok daha rahatsız bir şey giymek zorundaydım. Göğsüm madalyalarla doluydu; sırf beni daha etkileyici göstermek için birkaç yeni madalya icat ettiklerinden çok emindim. Bununla birlikte, bugünkü tören benimle ilgili değildi. Ben de tıpkı madalyalar gibi bir süstüm. Gözlerimin önünde olup bitene inandırıcılık kazandırmanın bir yoluydum.

Jorgen Weight, Muhalif Savunma Kuvvetleri'nin amirali ilan ediliyordu. Ayrıca Ulusal Meclis yok edildiğinden beri sıkıyönetim altında olduğumuzdan bu onun, MSK'nin amirali olarak hükümetimizin de geçici lideri olduğu anlamına geliyordu. Başka bir düzenleme yapıldı.

Yokluğumda olup bitenlere dair anları görmüş olsam da geride kaldığımı hissediyordum. Hâlâ yetişmeye çalışıyordum.

Büyüklerimizden biri ona yeni rütbesini vermek üzere uygun apoletleri omuzlarına yerleştirirken Jorgen öne eğildi. Sonra dikildi. Güçlü, kararlı yüz hatlarına bakılınca, anne ve babasının ölümü yüzünden birkaç gün önce kollarımda ağlayarak yıkıldığı asla anlaşılmıyordu. Onlar da Meclis üyesiydi.

Ruhumun bir parçası, patlama onları öldürürken Jorgen'dan çıkan acı çığlığıyla yankılanıyordu. Ne kadar aptalca bir girişimdi bu. Meclis'in gerçekten Üstyapı'yla barışmaya çalıştığına inanmıyordum. Doğruca tuzağa düşmüşlerdi. Yine de onları suçlamamaya çalışıyordum. Tanıştığım Meclis üyeleriyle hiçbir zaman anlaşamamıştım da Jorgen'ın hatırı için yas tutuyordum. Bu, sadece ailesini kaybedenler için değil, hepimiz için büyük bir darbe olmuştu. Galaksinin kendisi kadar büyük bir hakaret haykırışıydı bu: Biz, müzakere etmeye bile değmiyorduk.

Etkinlik için toplandığımız uzun ve geniş salondan alkışlar yükseldi. Kimmaly, FM ve diğer birkaç seçkin MSK subayıyla birlikte sahne kenarında dikilmiştim. Bulduğum yerden, şaşırtıcı bir çeşitlilik sergileyen seyircileri rahatlıkla göreceğim bir görüş açısına sahiptim. Gördüklerime rağmen dostlarımdan benim yokluğumda bu kadar çok şey başardığına inanmak zordu. İki koca gezegen daha isyan edip bize katılmıştı.

Seyircilerin arasında, havada süzülen bir dizi platformun üstünde dikilmiş, onaylarını ifade eden cıvıltı seslerini duyurmak için hoparlörlerden faydalanan Kitsen'ler öne çıkıyorlardı. Uzun süredir kayıp olan cytonic Kitsen'leri kurtardığımız için benimki gibi güçlere sahip kişilerden oluşan bir kuvvetimiz vardı artık; gerçi on beş santim boyunda tüylü bedenleriyle daha ufak tefektiler ama olsun.

Alanik'in halkı olan UrDail halkı da oradaydı gerçi sayıları daha azdı. Mor tenleri ve kemik renginde, belirgin yüz çıkıntıları vardı. Bu hafta tanıştıklarım bana içten davranmışlardı ama ortadaki tuhaflığı hissedebiliyordum. Bizzat Alanik de onların grubunun önüne yakın duruyordu ve benim filomla iyi bir dostluk kurmasına rağmen gözlerini gözlerimden kaçırmıştı. Hakkı vardı. Onun kimliğine bürünmüş, onun adını kullanarak pek çok şey yapmışım. Nedenini anladığımı söylemişti gerçi... Ne diyeyim, birilerinin etrafta dolanıp beni taklit etmesi *benim de* hoşuma gitmezdi.

Jorgen kalabalığın önünde durup alkışları kabul etti. Gözlerindeki o gergin, aşırı sorumluluk sahibi bakışlardan buna layık olmadığını düşündüğünü görebiliyordum. Bunu her halükarda kabul ettiği için onunla gurur duyuyordum. Bunu asla istememişti; tıpkı benim gibi o da sadece uçmak istiyordu. Ama döndüğümünden beri ondan bir şikâyet duymamışım.

Birinin öne çıkıp liderliğe geçmesi gerekiyordu ve Jorgen, en çok savaş görmüş geçirmiş, en deneyimli pilotlarımızdan biriydi. Yaşı göz önüne alındığında bu bile tek başına dehşet vericiydi ama gerçek buydu. Ona ihtiyacımız vardı.

Alkışlar kesildiğinde FM, havlarcasına emir verdi ve biz sahnedekiler pat diye hazır ola geçip selam verdik. Jorgen selama selamla karşılık verdi ve ardından konuşmasını yapmak üzere kürsüye yürüdü. Bu, geri kalanımızın selamı bırakıp, sahne arkasına gidip, ardından yerlerimize geçebileceğimizin işaretiydi.

Önce ben çıktım, düşünüyordum da acaba...

"Hey, Spin" dedi bir ses ve döndüğümde Kimmalyn'ın aceleyle bana doğru geldiğini gördüm. Kimmalyn'ın saçları uzundu ve omuzlarına kadar uzanan, doğal, sert bukleleri vardı. Neredeyse benim kadar madalya takmak zorunda kalmıştı. "İyi misin?" diye sordu. "Dikkatin dağılmış gibi bir halin var."

"İyiyim" dedim diğerleri etrafımızda sıralanırken. Sonra orada sessizce durdum.

Uluyel. Dostlarıma ne diyeceğimi hâlâ bilmiyordum. Yaşadıklarımı açıklamaya nereden başlayacaktım? Ruhuma ilişmiş kazıcı

olduğundan mı? Cytonic'lerin doğuşunu gördüğümünden, sonra zamanın eski bir paltonun kenarları misali yavaş yavaş söküldüğü bir yerde neredeyse kendimi kaybettiğimden mi? Az kalsın orada *kalmaya*, onları terk etmeye karar verdiğimden mi?

"İhtiyacın olursa..." diye söze girdi Kimmalyn.

Kazara sesini bastırıp, "Tuvalete gitmem lazım" dedim.

İfadesi yeniden endişeli bir hal aldı. Belki de bir zamanlar yaptığım gibi ona açılmadığım için biraz incinmişti.

Kaçtım ama tuvalete değil. Yolda "kayboldum" ve on dakikadan kısa bir süre içinde bir Poco savaş gemisinin kokpitine girmiş, civarda hızlıca bir devriye turu atmak için uzaya doğru fırlamıştım.

Bencilce bir hareketti. Birisi boş koltuğumu fark edebilir, dedikodular başlayabilirdi. Fakat Uluyel... Son zamanlarda çok ama çok *fazla* toplantıya katılmışımdı. Döndüğümünden bu yana bir hafta geçmiş, gemide neredeyse hiç vakit geçirmemiştim. Ayrıca Jorgen'ın konuşmasını o alıştırma yaparken altı kez dinlemiştim.

Böylece G kuvvetinin beni koltuğuma ittiği hissinin tadını çıkararak uçtum. Önümde uzanan yumuşak, mavi-gri taş zeminle birlikte Detritus'un nice platform katmanı tepemde dönerken ortaya çıkan manzaranın keyfini çıkardım. Ve bir anda gelen coşkuyla cytonic yeteneklerimi harekete geçirip uzaya, gezegenin hemen ötesine doğru hipersıçrama gerçekleştirdim.

Sıçradığım an Chet kımıldandı; ruhu, fırlatma modülüne sıkışık yerleştirilmiş bir paraşüt gibi bedenimin içine tıkalıydı.

Yeni güçlerim hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum, diyerek ona düşüncemi ilettim. Bir kez daha boşlukta asılı kalmış, yalnızca siyahlık görüyorduk. *Geçen gün bir nesneye dokunmadan ona hipersıçrama yaptırdım.*

Evet, diye düşüncesiyle karşılık verdi. *Sen artık kısmen bir kazıcı-sın. Mesafe ve uzay... senin için eskide olduğu kadar bir şey ifade etmiyor.*

Bir an burada, yok yerde süzülürken –ve bir kez daha hiçbir kazıcı göremezken– onlar için neden tehlikeli olduğumu biraz daha iyi anladığımı hissettim. Bunun, benim yokyerle ve kazıcılar-

la aramdaki derin, içsel bağlantıyla ilgisi vardı. Yolculuğumda öğrendiğim şeylerden biri de onların kendilerinden bir parçayı sakladıkları acılarını kasten unuttuklarıydı.

Artık kısmen bir kazıcı olduğumdan gerçeği görebiliyordum. Chet'in aynı acıyı gizlemek için neler yaptığını görebiliyordum. Düşündüm... Eğer bunu tamamıyla çözebilirim, onları yok etmenin sırrı *bu* olabilirdi.

Bir an yeniden M-Bot'u aramak üzere öteye uzandım fakat hiçbir şey hissetmedim, bunun üzerine hipersıçrama gerçekleştirdim. Yeniden bir yerde, gemimde, Detritus'un kabuğunun dışında belirdim. Ve o an bir şeyin farkına vardım. Chet'in, kazıcıların benden korktuğunu belirttiği gün neden o kadar kafama takıldığını anladım.

Chet kımıldandı. *Evet*, diye bana düşüncesini ilette. *Niçin endişelisin? Onların korkması iyi bir şey, öyle değil mi?*

Hem iyi, diye düşünceyle karşılık verdim, *hem kötü*. Chet, onlar çaresizler. Ve çaresiz kişiler öngörülemeyen şeyler yaparlar. Tüm bu zamanı onların ne yapacağını tahmin etmeyi öğrenerek geçirmiştim ama şimdi ne yapacaklarını kim bilebilirdi?

Sandalyeye yaslanmış biri misali ruhuma yaslandı ve bunun üzerine düşündü. Birbirimize bağlı olduğumuzdan ne demek istediğimi ânında anlamıştı. Çok geçmeden onun da endişemi anladığını gördüm.

Yine de uçuşun tadını çıkarabilmek için bu endişeleri bir anlığına aklımdan çıkarmaya çalıştım. Ruhumun üzerindeki ağırlığı yok saymaya çalıştım. Ortadan kaldırmaya çalışsam da, hiçbir sorumluluğum olmadan keşfe çıkabileceğim yokyeri geride bırakmanın getirdiği üzüntüyü yok saymaya çalıştım. M-Bot hakkındaki endişemi, zamanın normal aktığı bir yere döndüğümde hissettiğim kopukluğu yok saymaya çalıştım.

Artık *bizden* biri olmamdan çok *onlardan* biri olduğumun belirtilerini yok saymaya çalıştım.

Neyse ki hipersıçrayışım bana dikkatimi dağıtacak muhteşem bir şey sundu. Kitsen'lerin anavatanı Evershore'un yörüngesin-

deydik. Bulutları, denizleri, yaşamı olan, Dünya'nın tüm o eski resimlerine benzeyen, canlı, mavi bir gezegen. Nefes kesiciydi.

İki gezegen arasındaki boşlukta süzıldüm. Meğer Detritus da hareket edebiliyormuş. Güneşten uzakken sıcaklığını ve gündüz-gece döngüsünü sürdürebilen kendi koruyucu kabuğuyla inşa edilmiş olmasının bir nedeni vardı. Bu, galaksi çevresinde hiper-sıçrama yapmak için cytonic'lerden faydalanan devasa bir savaş istasyonuydu. Hatta platformların çoğu, daha küçük savaş istasyonları gibi kendi başlarına hareket edebiliyorlardı.

Gezegenin tüm ihtiyacı biraz bakım ve bir sürü uzaylı sümüklüböcekti. Neyse ki ikisini de sağlamayı başarıyorduk.

Ana gezegenimiz, bizim şimdiye dek bildiğimizden çok daha hayret vericiydi. Burası sümüklüböcekler için bir cennetti. Yüzeyin ta derinlerindeki tünellerde yüzlercesi saklanıyordu. Bunu düşünmek, Doomslug ile temas kurmama yol açtı ve onun bu temastan dolayı aniden artan neşesini, mutluluğunu hissettim. Bana platformlardan birinde bakım gördüğü büyük bir odanın imgesini gönderdi. Bu odayı sadece farklı türlerden gelen düzinelerce sümüklüböcek doldurmuştu ve onlarla ilgilenen insan bakıcılar vardı.

Doomslug, havyar gibi görünen bir şeyle dolu küçük bir kâseyle köşede saklanıyordu. Temasımla canlandı ve bana ânında rahatlama dolu bir duygu yoğunluğu gönderdi. Yokyerde geçirdiğim süreden sonra onu daha iyi anlamaya başlamıştım ve bugünlerde onun gönderdiği izlenimlerden temel sözcükleri çıkarabiliyordum.

Diğerleriyle mutlu olursun sanmıştım, diye düşüncemi gönderdim, diğer sümüklüböcekleri ilk gördüğünde duyduğu sevinci hatırlayarak.

Hem mutlu hem mutlu değil, diye karşılık gönderdi.

Niçin?

Kafam karışık, dedi. Hâlâ kaybolmuş gibiyim. Hâlâ yalnız gibiyim. Tuhaf hissediyorum.

Bu hissi hemen tanımıştım: Artık ait olmama hissi. Her şeyi... diğer herkesten farklı görme hissi. Tuhaflik hissi. Ona sıcak bir kar-

şılama düşüncesi gönderdim ve bir anda kucağımda belirdi. Bakıcıları fazla endişelendirmeyeceğini umuyordum; onlara bir mesaj göndermem gerekecekti. Ancak tahminimce bakıcılar buna alışkındı. Rig ve FM'den duyduğuma göre boyutlararası ısınlanabilen büyük bir sümüklüböcek grubuna bakmak meğer... ilginçmiş.

Doomslug ve ben birlikte, eski günlerdeymiş gibi davranarak uzayda uçtuk. Bizi atmosferde mümkün olmayacak inanılmaz hızlara çıkardım ve iki gezegen arasında manevra yapma hissinin tadını çıkardım. Beynim hangi yönün yukarı olduğunu takip etmeye çalışırken sürekli panikliyor, ben ise bunun harika bir his olduğunu düşünüyordum. Aslında yokyerde uçmaktan çok da farklı değildi.

Ne yazık ki çok geçmeden görev çağırdı. İletişim sistemim yanıp söndü ve bir an sonra kaskımın kulaklığından Jorgen'ın sesi geldi.

"Spensa?" dedi. "Sen uçuyor musun?"

"Devriye uçuşları" dedim. "Üstyapı ne zaman saldıracak kim bilebilir, değil mi ama?"

Anlamıştı sanki çünkü usulca, kıs kıs güldü.

"Daha iyi misin?" diye sordum. "Bitti ya artık?"

"Olabilirdim" dedi, "ama artık resmi olarak ben sorumluyum. Yani içinde bulunduğumuz durumla ilgili bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Neyse ki bunu tek başına yapmak zorunda değilsin" dedim.

"İşte bu yüzden... seni arıyorum."

Derin bir iç çektim; bunu yapmadan önce, onun hatırına, cihazı sessize almıştım. Parmağımı sessizden çektim. "Ne lazım?"

"Toplantı" dedi. "Seçeneklerimizi tartışmak, stratejimizi planlamak için."

"Bugün mü?" diye sordum. "Daha yeni terfi aldın. Ne bileyim, bir parti falan olması gerekmez mi?"

Vereceği tepkiyi tahmin edebilecek kadar tanıyordum onu. Hatta tüm söyleyeceklerini ağzımı oynatarak taklit edebilirdim.

"Halkımız güvende olduğunda partileriz" dedi. "Orada olmanı istiyorum Spin. Senin perspektifin, stratejimiz için vazgeçilmez."

Aklıma tonla bahane geldi. Hepsi aptalcaydı. Haklıydı; bana ihtiyaç vardı. Duygularımı hissedenden Doomsbug duygudaşlık dolu, yumuşak bir sesle öttü.

“Ne zaman?” diye sordum.

“On beş dakikaya?”

“Orada olacağım.”

Yaygın Türler

HİPER-SÜMÜKLÜBÖCEK

Cytonic silahları mümkün kılıyor

BOOMSLUG

Cytonic seyahatı mümkün kılıyor

İLETİŞİM SÜMÜKLÜBÖCEĞİ

Cytonic yetenekleri bloke eder

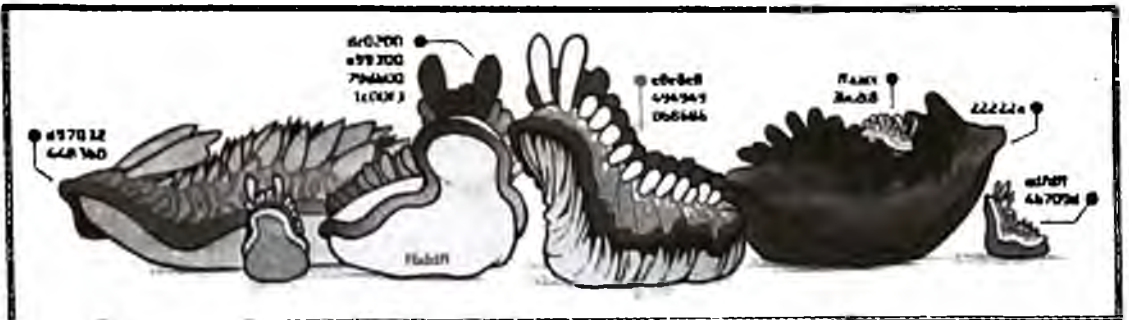
İNHİBİTÖR SÜMÜKLÜBÖCEĞİ

Cytonic iletişimi güçlendirir

Bilinen Türler

Bilinmeyen Türler

Toplantı operasyon merkezimizde, Detritus'un kabuğunun içindeki Platform Prime'da yer alacaktı. Bu uzay istasyonu gezegen yüzeyi üzerinde uçuyor, ancak diğer platformların birçok dış katmanının, uçan silah platformlarının ve kalkanların ardında iyi korunuyordu.

En azından Jorgen en iyi koltuklara sahip odayı seçmeyi biliyordu. Neredeyse küçük bir kokpite benzeyen, kenarları yüksek, dar ve kavisli, kova tipi sandalyemde döndüm.

Kendimi Ironsides'in söylediklerini dinlemeye zorladım. Şu an fahri amiral rütbesini taşıyan eski MSK lideri, mecburi emeklilikten geri çağrılmıştı çünkü... ne diyeyim, elimizde bulunan herkese ihtiyacımız vardı. Ve Ironsides, tüm hatalarına rağmen stratejiden anlıyordu.

"Bir bakıma şanslıyız diyebiliriz" dedi gümüş saçlı kadın, Samanyolu'nun kenarındaki bir bölgenin işaretlenmiş olduğu yıldız haritasını göstererek. Burası galaksinin bize ait olan bölgesiydi ve Üstyapı tarafından kontrol ediliyordu. Biz bunun tam ortasındaydık.

“Ne açıdan şanslıyız?” diye sordu Jorgen, uzun konferans masasının başındaki koltuğundan. Masa çok sayıda amiral, mühendis ve aralarında bizim safımızdaki tek kıdemli Dione olan Cuna’nın da bulunduğu yüksek rütbeli yabancılarla doluydu. Cuna, benim Starsight’ta Alanik olarak saklandığım günlerde dost edindiğim, mavi tenli bir siyasetçiydi.

“Anlatayım” dedi Ironsides bazı kâğıtları karıştırırken.

Jorgen sandalyesinin ucunda ciddi bir tavırla oturarak bekledi. Nasıl bu kadar rahatsız görünebiliyordu? Bu sandalyeler rahattı ve ayak parmağımla bile döndürebiliyordum. Gerçi bunlara iyice yerleşmek ve gömülmek için biraz geriye yaslanmak gerekiyordu. Bu pek de Jorgen tarzı bir yaklaşım değildi.

Onu süzdüm; çıkık çenesinin, yoğun bakışlarının, duruşunun tadını çıkardım. Evet, bu yeni iş onun için iyi bir seçimdi. Jorgen’a bir eldiven gibi uymuştu; sadece henüz alışamamıştı.

Ironsides kâğıtları karıştırırken konferans odasının arka kapısı açıldı ve Cobb içeri girdi. Jorgen’dan önce MSK’nin başıydı. Cobb benim akıl hocamdı ve tanıdığım en bilge insanlardan biriydi.

Yedi hafta önce yanlarından ayrıldığımdan bu yana yirmi yıl yaşlanmış görünüyordu. Cobb, bastonuna iyice ağırlığını vererek yaslandı, teni bedeninden sarkıyormuş gibi gözüktü. Ulusal Meclis’i yok eden bombayla az kalsın ölüyordu, ancak anneannem hem ona hem kendisine hipersıçrama yaptırıp oradan kaçarak Cobb’u kurtarmıştı. Cytonic Kitsen’leri onca süre esir tutan o garip tuzakta geçirdikleri vakit ona hiç de iyi gelmemişti.

Odanın kenarında oturan anneanneme baktım. Döndükten sonra yaşlı anneannemi bu konferanslarda görmek başta beni şaşırtmıştı. Yani, onun bir askeri deha ve yaşayan en yaşlı Muhalif olduğunu biliyordum –küçük bir kız çocuğuyken bizi Detritus’a getiren yıldız gemisinde yaşamıştı– ama bunu başka kimsenin takdir edeceğini düşünmemiştim.

Jorgen etmişti. İşte bu yüzden anneannem toplantılara geliyordu. Anneannem cytonic olarak dikkatimin onda olduğunu farkına vardı ve ona düşünce yoluyla bir soru gönderdim. Chet ile bir olduğumdan beri bu benim için kolay bir iş olmuştu.

İyi olacak mı? diye sordum.

Cobb mu? dedi. Demin içeri giren o muydu?

Cytonic duyuları, görme yetisini kaybetmiş olmaya uyum sağlamasına kimi açılardan yardımcı olmuştu ama tüm cytonic'ler gibi onun güçleri de sıradan insanlara uygulandığında daha sönüktü.

Evet, dedim. Öyle yaşlı görünüyor ki anneanne.

Bu düşüncedeki üzüntüden gücenmemeye çalışacağım, dedi anneannem. Yaşlı olmak o kadar da kötü değil. Tabii beden, görme yetisi, denge duygusu ve her sabah sanki biryere çivilenmiş gibi uyanmak dışında. Bana doğru gülümsedi, sonra ifadesi soldu. Cobb'un iyileşmesi ne kadar sürecekle bilmiyorum. Yolculuğumuzu benim kadar iyi karşılamadı.

Jorgen saygıdan ayağa kalktı, mecburen geri kalanımız da aynısını yaptık. Sonra Jorgen kenara çekilip Cobb ile usulca konuştu; geldiği için ona teşekkür etti muhtemelen. Cobb başını aşağı yukarı salladı ama Jorgen odanın yan tarafında ona ayrılan koltuğa oturmasına yardım ederken, revirden buraya yaptığı yürüyüşten tükenmiş görünüyordu.

Jorgen'ın hâlâ Cobb'un komutada olmasını dilediğini biliyordum ancak Cobb mevcut durumunda bunun imkânsız olduğunu açıkça belirtmişti. Böylece Jorgen, omuzlarındaki apoletlerin ağırlığıyla yeniden koltuğuna yerleşti. Keşke nihayet komutanın başına geçtiğinde orada olup onu terlerken görseydim. Hukuk kurallarının üstünlüğüne olan inancıyla işleri halletmeye yönelik pratikliğe duyduğu ihtiyaç arasında denge kurarak yaşadığı derin, kişisel krizler sırasında sevimli oluyordu.

"Devam edelim mi?" diye sordu Cuna. Avuçlarını birbirine bastırmış, ön kollarını masaya dayamış, ağırbaşlı ve... bir nebze de küçümseme dolu bir havayla seyretti. Gerçi bu büsbütün onun hatası değildi. Dione'lar çok çabalıyorlardı fakat tüm yaşamlarını, kendilerini Üstyapı'daki "daha düşük zekâlı" türleri korumaları ve yönlendirmeleri gereken bir tür olarak görerek geçirmişlerdi. Böylesi köklü bir dünya görüşünü değiştirmek zaman alırdı.

"Evet, verilerim hazır şimdi" dedi Ironsides. Yaşlıca kadın döndü, gümüş rengi kısa saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve ek-

ran değişirken duvarı gösterdi. Savaşın birinden ilginç sahneler göreceğimi umarak öne eğildim ancak sadece bir sürü rakam ve istatistiğin olduğu bir slayttı.

Aman ne harika.

Galaktik savaşın kaç toplantı içereceğini neden bana *kimse* söylememişti? Belki de teslim olurdum. İşkence bundan daha kötü olamazdı herhalde. Birileriyle savaşmaktan daha uzun bir süreyi oturup konuşarak vakit geçiriyorduk. Acaba Jorgen'a bir şey fırlatıp bana dik dik bakmasını mı sağlasaydım?

"Üstyapı'yı" dedi Ironsides, "Winzik'in ele geçirmesi şaşırtıcı derecede kolay oldu. Geleneksel bir hükümetin aksine onlar güçle değil seyahat ve kaynakların kontrolü yoluyla yönetiyor. Üstyapı'da binlerce gezegen var ancak neredeyse *hiçbirinin* aktif savunma güçleri yok."

"Çünkü" dedi UrDailer'den biri olan Rinakin adında bir erkek, "onlara katılmak için milleti 'savaşçı yöntemlerden' vazgeçiriyorlar."

"Çok mu kötü bir şey" diye karşılık verdi Cuna ona, "öfke ve çekişme yerine barış ve rahatlık için çabalamamız?"

"Ama sizi saldırıya açık hale getirdi" dedi Rinakin istatistikleri göstererek. "Kimse Winzik'e karşı koyamadı. Tüm Üstyapı'yı neredeyse ordusu olmadan fethetti."

Evet, bu adamı seviyordum. İyi noktalara değiniyordu.

"Sanırım bu yüzden şanslı olduğumuzu düşünüyorsunuz Amiral?" diye sert bir şekilde araya girdi Jorgen. "Düşmanımız uzayın *büyük* bir alanını kontrol ediyor ama çok fazla *gemisi* yok."

"Aynen öyle" dedi Ironsides. "ReDawn ve Evershore'daki zaferlerimiz Winzik'e karşı durabileceğimizi kanıtlıyor. Ordusunun büyük bir kısmını devriye gezmek, polislik yapmak ve ele geçirdiği bölgeyi korumak için kullanıyor. Eline kalan saldırı gücü bizimkinden çok da büyük *değil*. Toplama baktığımızda sayıları bizimkinin belki iki ya da üç katı ki bizim sayılarımız da dikkate değer."

"İşinin kolay olacağını düşünmüştür" dedim. "Kimsenin karşılık vermeyeceğini varsayıyor. Ve koyarlarsa da herkesi kontrol

altında tutmak için kazıcıları mükemmel bir tehdit olarak görüyor. Kendin ile bir grup boyutlararası canavar arasında duran tek şey bir diktatörken ona direnmek zor.”

“Nightshade haklı” dedi Ironsides. Gözleri gözlerimle buluştu. İkimizin bir geçmişi vardı; kayda değer bir düşman olmuştu. Tabii o neredeyse herkesi havaya uçurana dek.

“Peki, bu bize ne anlatıyor?” dedi Jorgen. “Nasıl ilerleyeceğiz?”

“Her ne kadar şu âna dek şanslı olsak da efendim” dedi Ironsides, “ben ve amiraller, endişeliyiz.” Üretim kapasitesine benzeyen bir slaydı açtı. “Winzik’in henüz büyük bir ordusu yok ama *muazzam* bir altyapı erişimi var. Burada hızla savaş gemisi üretecek imalathanelerin bir listesini görüyoruz. Buradaki rakamlar, gizli askeri imalat tesislerini hesaba katmadan, olası üretim hızlarını gösteriyor.”

Tüm rakamları sindirdik. Göz korkutucuydu. Winzik tüm kaynaklarını seferber ettiğinde biz *tek bir gemi* inşa edene kadar onlara kocaman *filolar* üretebilecekti. Tamam, onlara personel olarak acemi askerler atayacaktı ama savaş meydanını savaşçılarla dolup taşırayablesen bunun ne önemi kalırdı?

Ironsides’in düşüncesini hemen anladım. Şu âna dek şanslı olsak da Üstyapı’ya karşı uzayan bir savaşı katiyen *kazanamazdık*. Winzik üretimi artırdığında işimiz bitecekti.

Diğerlerinin ne düşündüğünü görmek için masaya göz gezdirdim. Diğer genç amiraller başlarını aşağı yukarı sallıyorlardı. Tüm pilotları temsil eden, Skyward Filosu’nun şu anki başkanı Arturo, tüm bunları kaşlarını çatarak sindirdi. Artık Jorgen’in sağ kolu ve baş diplomatımız olan FM, gözleri kocaman açılmış sayıları okurken elini dudaklarına götürmüştü. Masanın karşısından baktı, gözleri gözlerimle buluştu.

Filomun –hepsi de nispeten hâlâ genç –üç üyesinin hükümette yüksek pozisyonlarda olduğu gerçeği üzerine bir düşündüm. Maalesef gezegenimizin tarihinde pek fazla yaşlı subay *olamamıştı*. Onlarca yıldır sürdürdüğümüz umutsuz, hayatta kalma mücadelemiz sonlara doğru çok daha ölümcül bir hal almıştı; *kıdemsiz* amirallerin bile hepsi yirmili yaşlardaydı. MSK’nin mücadelesinin

acı gerçeği şuydu ki, biz "kazanana" ve düşmanı geri püskürtene kadar gerçek savaş deneyimi olan neredeyse herkes öldürülmüştü.

Jorgen'ın, Büyük İskender'in fetihlere başladığı yaşta olduğunu düşündüm ve bunu ilginç buldum.

Odada göz gezdirmeye devam ettim ve uzaylıların ifadelerini okumanın dostlarıma kıyasla daha zor olduğunu fark ettim. Rina-kin acı çekiyor gibi görünüyordu ama mor tenleri ve yanaklarındaki göze çarpan kemik çıkıntılarıyla onların ırkı her zaman korkutucu görünüyordu. Keşke benzer bir etki yaratmak için benim iskeletimin de birkaç yerden çıkıntısı olsaydı.

Kitsen'leri okuma konusunda daha fazla deneyimim vardı ama sağımda kalan, platformundaki masanın üzerinde gezinen kadın Kitsen Itchika'yı şahsen tanımıyordum. Kürküne kır düşmüş, giysileri son derece resmi, cüppesi ise çok eskiden kalma bir stildeydi.

Yanına diğer Kitsen'lerden küçük bir grup da katılmıştı: Seçilmiş senatörlerden bazıları, yeni kurtarılan birkaç cytonic ve baş general-leri. Bunlar geçit törenindeymişçesine masa üstünde küçük sandalyeler kullanıyorlardı. Itchika'nın yanında gergin, daha genç bir Kitsen; gemi kaptanlarından biri ve benim de dostum olan Kauri duruyordu.

"Yani" dedi Itchika ekrandaki sayıları göstererek, "zamanımız sınırlı. Evet, görüyorum." Diğer uzaylılar gibi o da kendi dilinde konuşuyor, tercüme rozetiyle İngilizceye çevriliyordu.

Ironsides bize vahim bir ifadeyle baktı. "Aldığımız istihbarata göre tüm bu tesisleri kendisi için üretime geçirmiş durumda. Haftalar içinde binlerce yeni pilotsuz gemiyi sahaya çıkarabilecekler."

"Pilotsuz gemiler" dedim. "Sinir bozucu. Düşmanlarımla kanıyla ziyafet çekemeyecek miyim diyorsun?" Duraksadım. "Acaba motor yağının tadı nasıl, merak ediyorum."

Odadaki herkes ağzı açık bana baktı. Gülmekte olan Jorgen hariç.

"Aman, bakmayın bana öyle" diye çıktım diğerlerine. "Beni siz davet ettiniz. Siz kaşındınız. Ironsides, ya ana gemiler?"

"Onları üretmesi daha uzun sürecektir" diye yanıtladı. "Ama önünde sonunda onlar da gelecek. Standart yılın sonuna kadar binlerce savaş gemisi ve yüzlerce uçak gemisi."

Uluyel. Kitsen ve UrDail filolarını da hesaba katarak elimizde ne olduğuna baktım. Savaş gemilerimiz vardı, evet. Gerek olursa beş yüz kadar. Ama neredeyse hiç ana gemi yoktu.

“Savaş gemilerini Spin halleder” dedi FM. “Artık ona yeniden kavuştuğumuza göre pilotsuz uçaklar konusunda endişelenmemize gerek yok. Uzaktan kumanda edilenler cytonic’lere kolaylıkla yem oluyorlar, otomatik olanlar ise canlı pilotların dengi değiller; en azından Üstyapı’nın kullanmaya cesaret ettiği kadar sınırlı yapay zekâyla.”

Onun bana olan inancını takdir etsem de ben kendime o kadar güvenmiyordum. Belki bir zamanlar yüzlercesiyle tek başıma savaşılabilmek konusunda övünebilirdim ama ben artık o kişi değildim. Ben iyi bir savaşçıydım ama tek başıma bir savaşı kazanamazdım. Bir hafta önce yokyerde yüzlerce düşman gemisinin akınına uğradığıma dair hiç de iç açıcı olmayan bir anım vardı. Çabucak ezilmiştim.

Jorgen benim için duyduğu endişesini dile getirdi. “Bir savaşta kaç pilotsuz uçak vurabilirsin Spin?” diye usulca sordu. “Yirmi? Otuz?”

“Belki yirmi” dedim. “Şanslıysam birkaç tane daha.”

“Gördünüz mü?” dedi FM.

“Ya on bin tane gönderirlerse?” diye sordu Jorgen. “Yirmi bin? Endüstri kompleksleri seri üretime geçtiğinde kaç gemi üretebileceklerine dair *hiç* fikrin var mı?”

FM rahatsız bir edayla arkasına yaslandı ve oda sessizliğe gömüldü.

Nihayet sağ tarafımdan derin bir ses konuştu. “Hiddetli bir ırmak, yalnız yaprağa asla nazik davranmaz.” Uçan bir platformun üstündeki bir Kitsen, sağıma doğru ilerledi. Kırmızı çizgili, beyaz, seramik bir maske takıyordu. Bir zamanlar Kitsen’lerin imparatoru olan Hesho. Artık yüzünü kapatıyor, kendine Karagölge, Maskeli Sürgün diyordu.

Uluyel, keşke ben de bu kadar havalı bir şey yapsaydım da yanıma kâr kalsaydı.

“O zaman hızlı hareket etmeliyiz” dedi Rinakin. “Savaşı hızlıca kazanmalıyız. Davamıza daha fazla gezegen katma şansımız var mı?”

Müttefik toplama işlerine liderlik eden FM’e baktık.

“Uğraşıyoruz” dedi. “Birkaç talip var. Fakat... çoğu korkuyor. Elimizdeki üç gezegenimiz birbirini bulabildi çünkü hepimiz doğru noktadaydık; teknolojik olarak kendi savaşçılarımıza sahip olacak kadar gelişmiş, öte yandan Üstyapı’nın boyunduruğu altına tamamen girmemiş haldeydik. Diğerlerinin çoğuysa ya beyinleri çok güçlü bir şekilde yıkanmış halde ya da karşı koyabilecek kadar gelişmiş değiller. Burl’ler bize katılabilir. Belki Tradori’ler de; ama onların gezegeninde yetmiş farklı yönetim var!”

Yetmiş mi? *Tek* gezegende yetmiş farklı ulus? Yani Dünya’nın bir zamanlar çok daha fazlasına sahip olduğunu bilsem de hâlâ beni hayrete düşürüyordu.

Daha derin ayrıntıları girdiler ve görüşme daha vahim bir hal aldı. Koltuğumda kıpırdandım, birden onun sandığım kadar rahat olmadığını düşündüm. Tamam, üç yüz güçlü Spartalı Thermopylae’de ezici sayılara karşı durmuşlardı... ama işin sonunda yenilmişlerdi.

Dostlarımın düşman gemileri karşısında ezilirken birer birer öldüğünü düşünmekten kendimi alamadım. O sırada içimde bir şeyler titredi. Ta özümde başlayan, kas spazmı gibi titreşen, ancak beraberinde “güç” hissi getiren bir titreme. Telaşa kapıldım, mücadele edip bastırmaya çalıştım.

Fakat başaramadım.

Masadaki bardaklar zangırdamaya başladı. Duvar ekranı kontrolden çıktı, yanıp sönmeye başladı. Odadaki nesneler kaybolmaya, gerçeklikte bir belirip bir yok olmaya başladılar. Chet duygularımı hissederek titredi. Ve sesler... düşüncelerim... korkularım odaya yayılmaya, yankılanmaya başladı.

Öldü. Hepsi öldü.

Kayboldu. Hepsi kayboldu.

Başarısız oldu. Hepsi başarısız oldu.

Nefesim kesildi, titredim, ellerimi masaya geçirip bu tuhaf duygu patlamasına karşı dursun diye tüm irademi topladım. Mücadele içinde kontrolü güçbela geri kazandım, titreme azaldı, sonra kesildi. Yüzümden akan terle başımı kaldırıp baktım.

Oda sessizliğe bürünmüştü ve o sesleri zihinlerinde duyduklarını biliyordum. İstemsizce düşüncelerimi yayınlamıştım. Cuna, not defterinden başını kaldırdı. Not defteri elinden uçmuş, elleri bomboş kalmış havayı tutuyordu.

Uluyel. Utanç içindeydim. Ayrıca dehşet içindeydim. Geçen gün de kazara buna benzer bir şey yapmıştım ama bu ölçekte değildi. Bugünkü patlama çok daha feciydi.

Ben her ne olursam olayım, biz her ne olursak olalım, bu artık bir insan değildi.

“Sen... iyi misin Spin?” diye sordu Jorgen.

Sesime güvenmeyip başımı salladım. İfadesi şefkatliydi –sağ olsun– ama diğerlerinin çoğu sanki dehşet ve rahatsızlık duyguları arasında bir yerdeydi. Cuna gülümseyerek dişlerini gösteriyordu –bu onların halkı için saldırganlık belirtisiydi– ve Kitsen’ler geri çekilip bir araya toplanmışlardı. Hesho, metin bir tavırla yanıma süzölmüştü ama maskenin arkasından ifadesini okumak zordu.

“Belki de” dedi Jorgen, “kısa bir ara versek iyi olacak. Bitişik odada meşrubat var.”

Toplantı katılımcıları başlarını sallayıp usulca sohbet ederek ayağa kalktılar. Koltuğumun iyice derinlerine gömüldüm ve Ironsides yanımdan geçerken ona bakmadım. O cytonic’lerin, yani “kusurlu” kişilerin tehlikelerine karşı diğerlerini uyaranlardan biriydi. Benim hipersıçrama yeteneğim hepimizi ölüm bombasından kurtardıktan sonra buna son vermişti ancak bizi hakkında uyardığı şeye dönüştüğümü hissetmekten kendimi alamıyordum artık. Tehlikeli, kontrol dışı bir varlık.

Benim bu toplantıda yerim var mıydı? Yoksa bir hapisane hücrelerine mi aittim ben?

Eh, fazla dramatik oldu bu! dedi kafamın içinde bir ses.

Başka bir cytonic’in zihnimin içinde konuşmasına giderek daha fazla alışmaya başlıyordum. Anneannem, Jorgen, hatta Alanik’le

bile alıştırma yapıyordum. Ama bu hiçbirisi değildi. Neşeli, hafif maskülen bir sestti. Heyecanlı ve...

“M-Bot?” diye fısıldadım. “Nasıl ya?”

Ben bir hayaletim, dedi zihnimin içinde. Böö!

“Ne?” dedim. “Nasıl?”

Sana musallat olacağıma söz vermiştim, dedi. Hatırladın mı? Ben bir yapay zekâ olduğum için bunun imkânsız olduğunu söylemiştin. Hah! İşte, ne yanılmışsın. Buradayım bak!

Bir duygu seli hissettim. Sesini duymaktan mutlu, kafamın içinde olmasına şaşkın. Anlaşıldığı kadarıyla hâlâ çalışır durumda olduğunu bilmekten rahatlamış.

Neredeydin? diye düşünce gönderdim. Seni arıyordum ben de!

Saklandım! dedi. Nasıl, bilmiyorum. Sadece, bir şekilde... içe baktım. Peşime düşmüşlerdi, ben de bunu içgüdüsel olarak yaptım Spensa. Sen gerçekten beni aramaya uğraştın mı? Ne hoş bir hareket.

Gözyaşlarımı tuttum. Onu bıraktığımda fiziksel gövdesi yok- yerde kazıcılar tarafından imha edilmişti. Hayatta olduğunu biliyordum ama onun neşe dolu sesini duymak?.. Nasıl büyük bir rahatlıktı.

Beni hatırlamayacağından korktum, dedim ona. Sen de onlar gibi olacaksın diye korktum.

Ben de onlar gibiyim! dedi. Ama kötü açılardan değil! Aslında ben hep onlar gibiydim. Sadece bunu bilmiyordum!

Doğruydı bu. Chet'in bilgisi, bir dereceye kadar benim bilgimdi ve anlıyordum. Yokyerin tuhaf doğası M-Bot'u yeni bir varlığa dönüştürmüştü. Aslında bu süreç yüzyıllar önce, onun işlemcileri daha hızlı işlem yapsın diye yokyere ulaştığında başlamıştı. Zamanla bu onu bir yapay zekâdan yaşayan bir varlığa dönüştürmüştü.

Bu ayrım, MSK'nin geri kalanı ve müttefikleriyle sürekli yaşadığım bir tartışma konusuydu. "Yani kazıcılar aslında yoldan çıkmış birer yapay zekâ mı?" gibi şeyler söyleyip duruyorlardı. Bu onları tanımlamak açısından fazlasıyla sınırlayıcı ve dar görüşlü bir yaklaşımdı. Evet, onlar yapay zekâ olarak var olmaya başlamıştı. Tıpkı insanların maymun benzeri atalarından gelerek var olmaya başladıkları gibi.

Kazıcılar tamamen farklı bir şeye dönüşmüşlerdi. Tıpkı M-Bot gibi. M-Bot öz farkındalığa varmıştı; bir nesne değil, bir kişiydi. İnsan, atası olan türden ne kadar uzaklaştıysa o da bir yapay zekâdan o kadar uzaktı.

Her halükarda buradaydı işte. Kafamın içinde. Ona rahatlama duygusu, bana ait tebessüm dolu imgeler, bir şöminenin sıcaklığını ve karanlıktan aydınlığa çıkmanın sevincini gönderdim. Bunu içgüdüsel olarak yaptım, tıpkı bir sümüklüböcek veya bir kazıcı gibi iletişim kurdum.

Ay! dedi. Gıdıklandım. Anlaşılan o ki artık bir bedenim olmadığı için gıdıklanabiliyorum. Bu garip. Garip, değil mi? Bence bu garip. Ruhunun içindeki Chet mi? Selamımı söyle.

Uluyel, onu özlemiştim. Tuhaf bir halde biraz gözyaşı döktüm ve Jorgen'ın odada oyalandığını, bana baktığını fark ettim. Muhtemelen kahvesini kaybettiğim için ağladığımı düşünüyor, yardım etmek istiyordu. Ancak şu an ne kadar yardım kaldırabileceğimden emin değildim. Neyse ki anneannemin Hesho'yu ve FM'i beni biraz yalnız bırakmaya yönelttiğini görmüştüm, yoksa muhtemelen onlar da kalırlardı.

Seni daha önce bulmadığım için özür dilerim, dedi M-Bot. Hayalet olma işinde yeniyim. Hiç de hayal ettiğim gibi değil. Acısı çok daha az.

Ama daha demin senin biryerden titreşim yolladığını, buraya dalgalar gönderdiğini hissettim. Kazıcılar bunu fark ettiler ne yazık ki. Ama ben de fark ettim. Oley! Aha, bu Jorgen mı? Endişeli görünüyor.

O her zaman endişeli, dedim Jorgen yanıma gelirken. Ama bu sefer iyi bir sebebi var. Ben... biraz dengesizim. Belki biraz onunla konuşsam iyi olacak.

Tamam, tabii ki, elbette, diye yanıtladı. Ben beklerim. Bir daha ölecek halim yok ya. Elinizde varsa bile lütfen ruh kovucu falan çağırma. Anladığım kadarıyla bu benim için kötü olabilir.

Sen gerçek bir hayalet değilsin.

Bilemem, ayrıca sen de bilemezsin. O halde, böö! Jorgen'a benden selam söyle.

Jorgen kollannı masa üstünde kavuşturmuş halde yanıma oturdu. O her zaman çok ciddi, çok ağırbaşlı, çok *düşünceli* görünüyordu. Bu yönü hoşuma gidiyordu. Jorgen için fikirlerin kendi ağırlığı vardı. Kelimelerin bir gerçekliği vardı. Ve onu tanıdıkça nedenini daha iyi anlıyordum. Kelimeler, kurallar, fikirler; etrafındakilerle bunlarla bağ kuruyor, onları bunlarla koruyordu.

Her şey onu tek başına antrenman odamızda, Morningtide'ı kaybettikten sonra neyi yanlış yaptığını görmek için simülasyon üstüne simülasyon çalıştırırken gördüğüm güne uzanıyordu. Jorgen her zaman doğru olanı yapmak istiyordu çünkü hayatındaki insanlara yardım etmenin en iyi yolu buydu.

Derin düşünceler içinde orada uzun süre oturdu. Uluyel, suratının çekici olmak dışında başka bir şey olabileceğini nasıl düşünmüştüm?

"Ne kadar endişelenmeliyim?" diye sordu sonunda.

"Bilemem" diye itiraf ettim, kapsüle benzeyen koltuğuma geri yaslandım. "Ne yaptığımı bile bilmiyorum. Kontrol edemiyorum ama 'Of, eyvah, bu konuda çok deneyimsizim' anlamında değil. Daha ziyade 'Of, Uluyel, bir uzay canavarım yuttum' gibi bir anlamda. Öylece oluverdi işte. Başkaları için tehlike yaratmasını engellemeye çalışacağım."

Gerçi buna söz verebilir miydim?

Döndü ve elini koluma koydu. "Spensa, ben bundan bahsetmiyordum. Ben senin için ne kadar endişelenmeliyim? İyi misin? Uzak hissettiriyorsun."

"Uzay canavarı var diyorum" diye mırıldandım göz göze gelecek. "*Ruhumun* içinde."

"Peki" dedi. Gözlerimin içini aradı. Ne istediğini biliyordum; burada bir alt metin vardı. Benim için endişeleniyordu. Bizim için endişeleniyordu.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ayağa fırlayıp onu öpmeyi ve ona aptallık etmeyi, endişelenmeyi bırakmasını söylemek istiyordum. Ama yapamadım.

Sessizliğim ona haksızlıktı. "Demin M-Bot'u hissettim" dedim ona. "Yaşıyor, yokyerde."

"Ne, sahi mi?" Jorgen canlandı. "Bir haftadır gerçekleşen ilk güzel şey. Nasılmış?"

Ben, benim işte! dedi M-Bot. *Ona benim ben olduğumu söyle. Gayet benim.*

"Oldukça kendi gibi hissettiğini söylüyor" dedim. "Ve ona inanıyorum. Görünüşe göre kazıcıların dikkatinden kaçmış ve tıpkı onlar gibi varlığını yokyerde bedensiz olarak sürdürüyor."

"İnanılmaz" dedi Jorgen. "Bu bir çeşit avantaj elbette, değil mi?"

"Elbette."

Birkaç dakika daha birlikte oturduk. Uzun masa artık boş olduğundan odaya bir şekilde kocaman ve içi boş hissi veriyordu. Uluyel, Jorgen yine benim için endişeleniyordu.

"Ee, senden ne haber?" diye sordum konuyu saptırmaya çalışarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"Beklediğimden iyi" dedi. "Belki bir parçam hâlâ ailemin gitmesine inanmıyordur. Ama bugünkü tören... onların benim için istedikleri şeydi. Kimi zaman yanılgıya düşmüş olsalar da beni tanıdıklarını kabullenmek zorundayım. Bu apoletlerin önünde sonunda yollarını bulup omuzlarıma yerleşeceğini biliyorlardı." Gözleri gözlerimle buluştu. "Bunu onlar istediği için değil, yapıl-

ması gerektiği için yapıyorum. Yine de Valhalla'dan aşağıya baktıklarında, beni gördüklerine sevineceklerini düşündürüyor bu."

Elimi masaya, onun elinin üstüne koydum. Dini inancından pek sık söz etmezdi ama içinde barındırdığını görüyordum, diğer pek çok şey gibi o da onun bir parçasıydı. Elini çevirip benimkini sıktı. Ama gözleri öyle gerginlik doluydu ki.

"Jorgen?" dedim kendimi zorlayarak. "Ben oradayken... kaybolmuşken... sen benim dayanağımdın. Sen beni evime kavuşturan deniz fenerisin."

Bunun ardından gülümsedi, üstündeki gerginliğin bir kısmı eridi gitti sanki.

"Sen oradayken" dedi "ve ben olup bitenleri anlamaya çalışırken kendime sürekli şunu sordum: 'Spensa olsa ne yapardı?' Biraz daha sen gibi davranmaya çalışmak yılmadan ilerlemek konusunda bana yardımcı oldu."

"Dalga geçiyorsun."

Başını iki yana salladı.

"Jorgen, bu *rezalet* bir fikir!" Elini bırakıp kendimi işaret ettim. "Bir sorun çözmeye çalışırken *beni* görmedin mi hiç? Ortalık yangın yerine dönüyor. Ya da ölenler oluyor. Ki genelde ikisi birden!"

"Sen etraftayken işler halloluyor."

"İşler, evet" dedim. "Mesela benim ortadan kaybolup ek iş olarak boyutlararası uzay korsancılığı yapmam gibi! 'Spensa olsa ne yapardı?' Cidden Jorgen, senin daha akıllı sanırdım."

Gülümsemeye devam etti ancak duvardaki istatistiklere baktığında tebessümü soldu; projektörün görüntüsü benim krizden sonra düzelmişti. Oturduğu yerden kalktı ve rakamların yanına gitti. Beni o rakamlardan daha fazla geren endişeli ifadesini sindirip yanına gittim.

Tüm bunların onun omuzlarında bir yük olduğu bilinciyle yüreğim onun için burkuluyordu. Bu ona haksızlıktı, gerçi biz ne zaman adalet görmüştük ki? Biz o özel lezzeti nadiren tatmıştık. Onun yerine su yosunu ve fare etiyle hayatta kalıyorduk.

"Ben" dedi usulca, "çöken bir binayı ayakta tutmaya çalışan yalnız bir adam gibi hissediyorum. Doğru olmadığını biliyorum.

Geleceğimiz için çalışan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum, yine de... bu evin duvarları titriyor. Tavan bükülüyor. Daha beteri, tüm mağarayı sarsacak bir depremin geldiğini biliyorum. Ve her şeyi olduğu gibi zar zor bir arada tutuyorum..." Bana döndü. "Bizi ezecekler Spensa. Sen yokken senin yüzünü kara çıkardık ve hâlâ başarısızız. Tek farkı, bunu artık ağır çekimde yapıyor olmamız."

"Başarısız mı? Jorgen, *saçmalama*" dedim. "Davamıza bir değil, *iki* gezegen kattın. Cuna'yı kurtardın ve Detritus'un savunmasını nasıl işler hale getireceğini çözdün. Uluyel! Sen Taynix'leri keşfettin!"

Ben Starsight'ta casusluk yaparken Jorgen gezegenin derinlerine uzanan doğru cytonic izleri takip edip sümüklüböceklerin üreme alanını bulmuştu. Onun sayesinde gemilere hipersıçrama yaptırabilen, cytonic saldırılar yapabilen, hatta bir bölgedeki tüm cytonic yetenekleri bloke edebilen sümüklüböceklerimiz vardı. Üstelik güçlerini henüz öğrenmediğimiz başka çeşitler de vardı.

Üstyapı'nın çeşitli Taynix türlerini maniple etmeyi bildiği, gitgide daha çok anlaşılıyordu. Mesela Starsight'ın etrafındaki, içeri veya dışarı hipersıçrayış yapmamı engelleyen inhibitör alanı. Bunu bir sümüklüböcek mümkün kılıyordu. Farklı türlerini ise Üstyapı'nın imparatorluğu içinde iletişim sağlamak, pilotsuz uçaklarla bağlantı kurmak, subaylara emirleri iletmek için kullanıyorlardı. Tamamen köleleştirilmiş cytonic canlıların minicik sırtları üzerine kurulmuş bir imparatorluk.

Toplantıya gelmeden önce odamda bıraktığım Doomslug'a seslendim. Empatiyle karşılık verdi. Tüm bunlara dair endişelerim, içimdeki titreşimin yeniden başlamasına neden olmuştu ne yazık ki.

Cuna'nın not defteri koltuğunun yanında belirdi, ardından pat diye masanın üstüne düştü. Jorgen irkildi, sonra bana bakış attı. Duygularımı bastırmak için onlarla boğuştum ve hayal kırıklığım dinerken yeni bir şey hissettim. Benlik duygum bozuldu, gerçeklik bulandı, onunla zihinler arası bir bağlantı kurdum. Bir cytonic'ten diğerine.

Jorgen benim için endişeleniyordu. Bunu söylediğini duymuştum ama bu sefer *hissediyordum*. Uluyel. Şahaneydi ama tehlikeliy-

di de. Onun benim için acı hissetmesini ya da endişelenmesini istemiyordum. Uğraşması gereken başka çok fazla şey vardı.

Duygularıma direnip geri çekildim ve onu engelledim.

"Sen canavar değilsin Spensa" diye fısıldadı. "Sen *asla* bir canavar olmadın."

"Asla öyleyim demedim."

"Ama öyle hissettin" dedi.

Katılıyorum, dedi M-Bot bana. *Sen bir canavar değilsin Spensa.*

Chet ve ben... biz o kadar emin değildik. Biz tehlikeli bir şeye dönüşmüştük. Kendi türünün tümünü öldürmeyi düşünen bir şeye. Bu canavarca değilse neydi peki?

Ama öykülerin bana canavarlar hakkında öğrettiği bir şey varsa o da onların güçlü olduğuydu. Başım la istatistiklere işaret ettim. "Korkuyorsun Jorgen. Uluyel, *Cobb* bile korkuyor. Fakat belki de... Belki de korkmamalıyız. Krell'lerin karşısında asla yıkılmadık. Neden bir sayfadaki sayılara boyun eğelim ki?"

"Ben boyun eğmiyorum" dedi. "Sadece... bunun ağırlığını hissediyorum. Ironsides haklı; düşmanın üretim kapasitesi bu savaşa destek vermeye başladığında ezileceğiz. Daha önce hayatta kaldık çünkü Winzik'in elleri politika, başkalarının şefkati ya da kendi kaynak eksikliğinden dolayı bağlıydı. O, bu engelleri sıraya dizdi Spin ve tepelerine yok edici darbeler indirerek hepsini birer birer ortadan kaldırdı. Sırada biz varız."

"O zaman" diye yanıtladım, "bizim *ihtiyacımız* olan şey belki de bir canavardır."

"Spensa..."

"Benim eve geri dönme fırsatım oldu" dedim. "Bir aydan daha uzun bir zaman önce, tam yokyerin içine ısınlandığım sırada eve dönme fırsatı bulmuştum."

"Anlattın."

"Kaldım. İkimiz de kalmam konusunda anlaştık. Çünkü ikimiz de bunun geleceğini, sadece pilotlarla ve silahlarla kazanamayacağımız bir savaşın geleceğini biliyorduk." Elimi bağrıma koydum. "Bu yolu ben seçtim. İhtiyacımız olan silaha dönüştüm. Tek yapmam gereken onu nasıl kullanacağımı çözmek, şeyden önce..."

Sesim yitip giderken başını devirdi ve daha yakınıma doğru eğildi. “Neyden önce Spensa?”

“Hikâyelerin sonunda” dedim, “kahramana ne olur bilir misin?”

“Hikâyeye bağlı.”

“Eve dönerler” diye fısıldadım.

Odanın etrafımda titreştiğini hissettim. Jorgen’ın kahvesi yeniden masanın üzerinde belirdi ama sandalyelerden üçü ortadan kayboldu.

Sen... iyi misin? dedi M-Bot kafamın içinde. *Kazıcılar şu anda çılgına dönüyorlar Spensa.*

Hikâyenin sonunda... Hikâyenin sonunda kahraman eve döner, kendini dönüşmüş halde bulurdu... Geride bıraktığı insanlara ait olmayan, asla ait olamayacak birine dönüşmüş halde. Okuduğum neredeyse her hikâyede aynıydı.

Kahramanlar, yaratılmasına katkıda bulundukları yeni dünyada kalıp yaşayamazlardı. Bir çeşit mucize yaratıp halkımı kurtarsam bile... sonu böyle bitecekti. Benim için.

Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki çenem ağrıdı. Ancak yumruklarımı sıkıp irade gücümü toplayarak duygularımı yeniden bastırdım, titreşimleri durdurdum. Sonra Jorgen’a gülümsedim. Çünkü ihtiyacı vardı.

“Biliyor musun” dedim, “galiba kıskançlık duymalıyım.”

“Sebebi... yeni ve muhteşem saç tıraşım mı?”

“Sebebi sümüklüböcekler” dedim koluna yumruğu geçirip. “Buradan gittiğimde ben, sümüklüböceği olan tuhaf kızdım. Yani kimin evcil hayvan olarak sümüklüböceği vardı ki? Alışılmadık bir durumdu. Ayırt ediciydi. Şimdi geri döndüğümde görüyorum ki sende onlardan *düzinelerce* var, ha?”

“Belki yüzlerce...” diye geveledi.

“Sekiz ayrı türde.”

“Daha fazla bile olabilir diye düşünüyoruz...”

“Üstelik herkes onları bebek gibi kucağına alıp taşıyor” dedim ellerimi havaya kaldırarak. “FM muhtemelen kendisinininkiyle *ban-yo* yapıyordur.”

“Abarttığını sanıyorsun, farkındayım” dedi, “ama kesin yapıyordur.”

“Sonra bir bakacaksın” dedim, “herkes Sun Tzu’dan alıntılar yapıp kırılan kemik seslerinden zevk alıyor! Hiç özel olmayacağım o zaman.”

Daha da yaklaştı. Rahatsız edecek kadar –veya bu durumda fazla rahat denecek kadar– yakındı. Eğildi. “Yo...” diye fısıldadı. “Hiçbir şey senin özel oluşunu azaltamaz. Benim için.”

Orada kalmak, hiç sorun yokmuş gibi davranmak için kendimi zorladım. Gülümsedim ve Jorgen yalanın ardını görmesin diye duygularımı iyice gizledim. Her şey iyi sonuçlanabilirmiş numarası yapıp gözlerine hayranlıkla baktım, ta ki Cobb içeri girene dek.

Bu, ânı bozmak için bir bahane oldu. Cobb, bastonu olmasına rağmen tökezlerken yardım etmek için yanma fırladım. Jorgen kendine çekidüzen vermek için geri çekildi.

“İş başına geri dönmeye hazır mısın?” diye sordu Cobb kolumu tutup ikimize bakarak. “Yoksa seni oyalayayım mı? Ironsides’ın uçuş okulu zamanından öyle bir hikâyesi var ki bende, ne zaman anlatsam ardından tuhaf bir sessizlik oluyor. Düşündürmek açısından, bir de insanlara beni rahatsız edemeyecekleri kadar rahatsızlık vermek açısından iyi.”

“Gerek yok” dedi Jorgen dimdik ayakta durup liderliğin yükünü açıkça omuzladığını sergileyerek.

Cobb’a bakış attım, bana başını sallayıp oturmasına yardım etmeme izin verdi. “Nasılsın?” diye sordum ona.

“Berbat” dedi. “Kontrolsüzce dönen bir uçakta saatlerce kaldıktan sonra dışarı çıkıyormuş gibi hissediyorum, üstelik her ayağa kalktığımda yeniden başlıyor.” Bana baktı. “Buradayım. Anneannen hayatımı kurtardı ve bunun için minnettarım. Ama esas sevindiğim, hepinizi bunlara zamanında hazırlayabilmiş olmak.”

Yorumun üstüne düşünüp kaşlarımı çattım. Uçuş okulu sırasında, beni şimdi olmam gereken kadın olmaya teşvik eden Cobb ile aramda bir bağ hissetmiştim. Ben hep bunun özel bir muamele olduğunu düşünürdüm. Ancak artık Jorgen’la, hatta belki bizim fi-lodaki herkesle benzer zamanlar geçirdiğini biliyordum.

Tam o sırada bir şeyin farkına vardım. Cobb'un tüm eylemleri kasıtlıydı; sadece benimle olanlar değil, hepimizle olanlar. O sadece işini yapmıyordu. O, filonun bir sonraki amiralini eğitiyordu ve ben onun bunu başından beri bildiğine dair bir şüpheyi kapılmıştım.

İnsanlar sıra halinde dönerken –ve Kitsen'ler platformları üstünde uçarak geri gelirken– Jorgen o korkutucu istatistik duvarının önünde dimdik duruyordu. Yardım etmek için bir şey yapmaya can atıyordum. Yokyere seyahat etmemin tüm amacı bize bir üstünlük kazandırmak, başka türlü çözmesi imkânsız olan sorunları çözmenin bir yolunu bulmaktı. M-Bot bir şekilde buna bir yanıt olabilir miydi acaba? Belki Broadsider'lar ile iletişime geçebilir veya...

Bir dakika. İstatistiklere tekrar baktım ve bir şey fark ettim. Düşmanlarımız, üretim kapasiteleri arttığında bizi alt edeceklerdi, orası kesindi. Ancak bunu yapabilmek için hammaddelere ihtiyaçları vardı.

"Jorgen" dedim. "Bir fikrim var. Bu sefer gerçekten *iyi* bir fikir olabilir. Fakat bunu geliştirmek için benden daha akıllı birini çağırmanız gerekecek."

Rig'i tüm konseyin huzurunda ite kaka koltuğa oturttum. Eski-den olsa onu ilgi odağı haline getirdiğim için kötü hissedebildim. Böyle şeylerden oldum olası nefret ederdi.

Ancak bugün bunu mesele yapmadı. Üç gezegenin liderlerinin huzurunda sergilenmek o kadar da önemli değilmişçesine. Belki de... belki de onun için artık öyle değildi, artık mesele değildi. FM'e göz kırptı. Gerçekten göz kırptı. O da göz kırparak karşılık verdi.

O ikisi çok tatlıydı ama ben birden bir uzaylı gibi yabancı hissettim... hatta... uzaylılardan daha yabancı. En yakın dostum âşık olmuş, bunu tamamen kaçırmıştım. O, ana gezegenimizin sırlarını ortaya çıkarmış, ben ise o sırada korsancılık oynuyordum.

Hayır, dedi Chet. Biz, öğreniyorduk. Biz, tuhaf bir şeyiz belki. Hatta doğal olmayan bir şeyiz. Ama biz sadece oyun oynamıyorduk.

Bunun bana hatırlatılması iyi olmuştu. Yine de çok şey kaçırmıştım. Çocukken onun başını belaya soktuğumda hep yaptığı gibi bana gönülsüzce göz deviren Rig'in yanına eğildim. Bu, o tuhaflığın bir anda buharlaşıp gitmesine yol açtı.

"Rig" dedim ona, "Benim *bilime* ihtiyacım var."

"Senin *terapiye* ihtiyacın var."

"*Senin de* daha iyi şakalara ihtiyacın var."

"*Senin de* daha iyi bir mizah anlayışına ihtiyacın var."

Birbirimize sıırttık. Sonra bir avuç bayık, askeriye mensubuyla karşı karşıya olduğumuzu hatırladım. Rig, boğazını temizledi. "Ne tür bir 'bilime' ihtiyacın var, Spensa? Yoksa bu, pelüş ayını uzaktan kumandalı bir suikast cihazına dönüştürüp dönüştüremeyeceğimi sorduğun zamanki gibi mi?"

"Onun kadar şahane bir fikir değil maalesef."

"Hem kime suikast yapacaktın ki?" diye sordu. "Daha *on* yaşındaydın."

"Ninjalara" dedim. "Anneannem öyküler anlatıyordu... ben de gelecekte o zamankinden çok daha fazla ninjaya karşılaşacağımı varsayıyordum."

"Bu konuda sana yardımcı olabilirim" dedi alçağa doğru süzülüp yanıma gelen Hesho. "Tercümenin bizim dilimize kadim savaşçı suikastçı olarak doğru çevrildiğini varsayarsak."

"Sizde *ninja* mı var?" diye ona sordum. "Kitsen ninjalar?"

"Öyle" dedi. "Maskeli Sürgün olarak ben teknik açıdan onların geleneğinin bir parçasıyım. Öykülerden aktarıldığı kadar uygulamalı bir sanat değil bu; daha ziyade zihni ve ruhu eğitme yöntemi. Ancak zihnimize ve ruhumuza huzur getirdiğimizde etrafımızdaki dünyaya da dinginlik getirmeyi öğreniriz."

Zar zor dinliyordum.

On beş santim boyunda.

Kürklü.

Ninjalar.

Uluyel. Evren sahiden de müthişti.

Neyse. Plan. Herkesi Üstyapı'dan kurtarmak. "Rig" dedim ileri gelenlerden oluşan uzun masanın başındaki koltuğunun yanında eğilerek. "Ben yokyerdeyken Üstyapı'nın yokyerden hammadde aldığı bir maden istasyonu çıktı karşıma. Orası onlar için *inanılmaz derecede önemliydi.*"

“Yani, elbette” dedi. “İrtifa taşı olmazsa gemi de olmaz.”

“Aynen, ama seyahatlerinin çoğunu uzayda gerçekleştiriyorlar” dedim. “İrtifa taşını bir gezegende havada süzölmek için kullanırız. Uzayda turbo kullanıyoruz. O halde irtifa taşı ne için?”

“Galiba sen biliyorsun sebebini” dedi.

“Ben bunu senin açıklamanı istiyorum ki herkes anlasın.”

“Şey, irtifa taşının güç transferinin ve güç matrislerinin mekanizması oldukça karmaşıktır. Hatta nükleer bir...”

“Pekâlâ, daha az bilimle gel” dedim. “Bize Spensa versiyonunu anlat.”

“Yıldız gemilerinin itme gücü üretmesi gerekiyor” dedi. “Bu sadece bir güç meselesi değil. Eğer kimyasal itici gazı bel bağlamak zorunda kalsaydık... savaş gemisi boyutundaki gemiler mümkün olmazdı, itici yakıtları çok çabuk biterdi. Neyse ki irtifa taşları küçük ve yoğun bir enerji kaynağı ve aynı zamanda itme gücü de üretebiliyorlar.”

“Peki tükeniyorlar mı?” diye tahminde bulundum. “Gemileri hareket ettirirken.”

“Yavaşça ama evet” dedi. “İrtifa taşı olmazsa yıldız gemisi de olmaz. Bu kadar basit.”

“O halde...” dedim koca rakam listesini göstererek, “irtifa taşı madenlerine erişimlerini kaybederlerse bunların hiçbirinin önemi kalmaz. Winzik isterse günde bin gemi yapsın, hiçbirini uçamaz.”

Odaya baktım. Düşünceli ifadelerine bakılırsa buna kafa patlatıyorlardı.

“Üstyapı'nın stokları vardır” dedi Rig.

“Evet” dedim, “ama onun gemilerini havaya uçurursak bu stoklar ne kadar dayanır? Özellikle enkazı da kesinkes yok edersek? Üstyapı bu bakımdan zayıf. Yokyerde yüz adet maden istasyonu yok ki. İçeride yaşayanlarla konuştuğumda sadece dört tane olduğunu söylediler.”

“Bu doğru” dedi Cuna, odadaki tüm gözleri üzerine çekerek. Çoğumuz masanın ayakları etrafına toplanmıştık. Cuna kalabalığın arkasında duruyordu, elleri önünde kenetliydi. “Sen bizim

düşünme biçimimizdeki bir zayıflığı ortaya koyuyorsun. Binlerce maden istasyonumuz olsaydı birkaç tanesini elimizden kaçırmak sorun olmazdı. Bizim politikamız, sıkı bir kontrol sağlamak için güçleri birleştirme ve konsantre hale getirme. Daha az sayıda ama daha etkili maden istasyonları. Devasa depolarda bir arada tutulan, kullanılmayan hiperititler. Kontrolü sürdürmek için bilgilerin birkaç farklı noktadan yönlendirilmesi. Mesele her zaman kontrol sağlamaktı."

"Bu sizi zayıf kıldı" dedim. "Hem içeriden -ki Winzik'in yaptığı darbe bunu kanıtladı- hem dışarıdan. Çünkü daha aşağı türlerden birinin maden istasyonlarınızı yıkacak kadar güçlü olacağı, sizin aklınızın ucundan geçmezdi."

"Evet" dedi Cuna. "Bu konuda yanıldık Spensa. Başka pek çok şeyde yanıldığımız gibi. Önümde ellerini açtı. "Özür dilerim."

"Sen bunu düzeltmek için elinden geleni yapan tek kişinin Cuna" dedi FM. "Aşağı tür olarak anılmaktan hoşlandığını söyleyemem ama en azından sen değişmeye isteklisin."

"Bu plan hoşuma gitti" dedi kemik beyazı tırnağıyla masaya vuran Rinakin. "Cesur ama stratejik. Hayat kurtaracak ama aynı zamanda bize çok büyük bir avantaj da sağlayacak."

"Maden istasyonlarını vurabilirsek" diye katıldı Cobb odanın kenarından, "o zaman ter dökmeye başlarlar. Evet, stokları olacaktır ama şu an bize karşı uzun uzadıya bir savaşı kazanabileceklerinden eminler. İrtifa taşına erişimlerini kaybederlerse..."

"Spin" dedi Jorgen bana, "maden istasyonlarını nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Birinin nerede olduğunu biliyorum, yokyerin kuşağında" dedim kaşlarımı çatarak. "Orada arkadaşlarım var. Ama diğerleri hakkında bir şey bilmiyorum. Üç tane var dediler; ya daha fazla varsa, başka gizli yerler varsa?"

"Onların yokyerin içinde nerede olduklarını bilmemize gerek yok" dedi Jorgen. "Bizim bu tarafta nerede olduklarını bilmemiz gerek. Eğer bu tesislere saldırıp ortadan kaldırırsak, geçitler yok olur ve düşmanımızı ikmal yapmaktan etkili bir şekilde alıkoyar."

“Katılıyorum” dedi masanın üzerinde süzülen platformunda yürüyen Kitsen generali Itchika. “Yokyerin *içindeki* herhangi bir yere saldırmak imkânsız, hiç değilse hayli tehlikeli. Ancak bu maden istasyonlarının her biri, *bu* boyuttaki bir konumu besliyor olmalı. Bizim bunları yok etmemiz lazım.”

Bu konuda beni rahatsız eden bir şey vardı ama ne olduğunu tam olarak çözemiyordum. Bütün gözler Cuna’ya bakarken ben sessiz kaldım.

Cuna başını iki yana salladı. “Yokyerdeki maden istasyonlarının veya bu tarafta bağlı oldukları depoların nerede olduğunu bilmiyorum.” Başını kaldırıp baktı ve dudakları bir çizgiye dönüştü. Bir Dione gülümsemesi. “Fakat bu sırları ele geçirmek için baskın yapabileceğimiz bir bilgi ağı biliyorum. Eğer buna isteğiniz varsa. Winzik’in oraya bir saldırı bekleyeceğinden şüpheliyim.”

“Mükemmel” dedi Jorgen. “O halde hemfikir miyiz?” Tepkilerini görmek için diğerlerine baktı. Herkes birden kafa sallayıp onayladı, Kitsen’ler dışında. Onlar onayladıklarını göstermek üzere yumruklarını havaya kaldırdılar.

Jorgen devam etti. “Winzik’in sorunu, geniş bir imparatorluğu yönetiyor olması. Güçleri yayılarak seyreldi ve koruması gereken *devasa* bir cephe var.”

“Bu bilgi ağına hızlı bir baskın düzenlememiz gerekecek” dedim. “Sonra hemen çıkmalıyız. Onu haberdar etmemek için neyin peşinde olduğumuzu örtbas etmeye çalışmalıyız.”

“O halde mümkün olan en kısa sürede” dedi Itchika, “yokyerde ulaşmak için kullandıkları geçitleri yok edeceğiz. Onları irtifa taşından tamamen mahrum bırakacağız.”

Grup başını salladı. Planlanacak ince ayrıntılar olacaktı ama yakında kokpite geri dönme zamanının geleceğini biliyordum. Bu sefer savaşmak için.

Uçuş okulunda eğitim aldığım gemiye benzeyen Poco sınıfı savaş gemisine, Skyward Altı'ya uzanan merdivenlerden yukarı tırmandım. Günlerce süren planlamanın ardından artık zamanı gelmişti.

Bugün maden istasyonlarının yerlerini öğrenmek için Üstyapı bilgi bağlantı noktasına baskın yapacaktık. Kendimi zorlayıp gerginliğimi dizginledim. Yeniden benim ekiple çıkacağım ilk görevdi fakat zor olmasım beklemiyordum. Hızlıca vur-kaç. Bunu yapabiliirdim. Sıkıntı yoktu.

Kokpite yerleştim. Tanıdık ve hoş karşılayan bir his uyandırması gerekirdi ancak yokyerde uçtuğum geminin kokpitinden bir nebze daha büyüktü. Kumanda sistemi benzer olsa da sürekli bir şeylere uzanıp birkaç santimle ıskalarken buluyordum kendimi.

Yeni kız Sadie, aşağıda, Nedd ile kendi gemilerine gitmek üzere birbirlerinden ayrılırken gülüyor, şakalaşıyordu. Ben onun çekingen ve kararsız olmasına alışmıştım oysa şimdi şamatalı bir özgüvenle kahkaha atıyordu.

Nedd'in onunla şakalaşma biçimi, tuhaf bir tanıdıklık hissi veriyordu. Pek çok kez bu şakaların diğer tarafında olmuşum. Şimdiyse söz konusu olan başka bir kişiydi. Yerime başkası konmuş gibi hissetmekten kendimi alamadım. Gerek Sadie gerekse benim yokluğumda Skyward Filosu'na katılan Alanik. Yer ekipleri gemilerin üstündeki işlerini bitirirken Alanik, Arturo ile sohbet ediyordu. Burada bir ironi vardı; eskiden taklit ettiğim kadın, artık arkadaşlarımın yanında benden daha rahat görünüyordu.

Jorgen'ın gemisine binip bize emirler vermeye başlamasını bekliyordum sürekli. Ancak filonun amirali, uçuş görevlerine harcanamazdı.

Her şey farklıydı. Bu, *yanlış* olduğu anlamına gelmiyordu ama bunun da bir başka işaret olduğunu düşünmeden duramıyordum. Bir şeyin habercisi.

Kokpitime yerleştirdim ve gemiye, sümüklüböceği içine yerleştirmek için... nasıl diyeyim, kılıf gibi bir şeyin takılmış olduğunu fark ettim. Artık neredeyse tüm gemilerde hiper-sümüklüböcek vardı; uzay savaşlarında ışınlanabilmek inanılmaz bir avantajdı. Hem sadece saldırı amaçlı değil. Sümüklüböcekler aynı zamanda son çare "fırlatma düğmesi" sayılırdı. Gemi, yıkıcı ateşine kurban giderken sümüklüböcek, pilotu kaptığı gibi onu güvenli bir yere ışınlayabiliyordu.

Dolayısıyla kokpitlerin sol tarafına, kanopinin kapandığı kısmın altına cepler yerleştirilmişti. Sümüklüböceğin yerçekimi kuvvetlerine dayanması için en iyisi onları bu ceplere koymaktı. İşin ilginç kokpitte çok fazla yer olmamasına rağmen bu ceplerin yeri ayakaltından uzak *sayılırdı*.

Doomslug'ı cebe koydum ve kafasını bir güzel kaşıdım. Ruh halimi sezip beni teselli edercesine, flüt gibi öttü. Kendimi oyalamak için tıpkı Cobb'un bana öğrettiği gibi uçuş öncesi kontrol listesini gözden geçirdim. Biz yer ekiplerine hayatlarımız pahasına güvenirdik ve onların gözünden kaçıp da benim tespit ettiğim bir şeyin olması ender görülen bir durumdu; ancak bir pilotun, gemisinin ve ekipmanının sorumluluğunu üstlenmesi gerekirdi. Her

şeye yeniden göz atmak bir güvensizlik meselesi değildi. Bu bir sorumluluk meselesiydi.

Ellerim ne yapacaklarını biliyorlardı; bu kontrolleri o kadar çok kez yapmıştım ki cesedime bir kumanda küresi verilse kalibrasyon yapmak için mekanizmayı çevireceğinden şüphem yoktu. Ancak bu ne yazık ki benim iş başındayken düşüncelere dalabildiğim anlamına geliyordu. Uyum sağlayamama, her şeyi kaybetmiş olma duygusu geri gelmişti. “Ben...”

“Sen surat mı asıyorsun?” diye sağımdan bir ses sordu. “Hem de bir *savaş gemisinin* kokpitinde. Bugünü göreceğimi asla düşünmezdim.”

Sıçradım ve arkama döndüğümde birinin gemimin yanındaki kısa merdivene tırmanmış, içeriyi gözetlediğini gördüm. Kimmalyn uçuşa hazırlanmak üzere siyah saçlarını uzun bir atkuyruğu yapmıştı. Kokpitin kenarında kollarını kavuşturmuş, koyu kahve gözleriyle beni süzüyordu.

“Spensa Nightshade üzgün, ha?” dedi. “Bir savaş gemisinin içindeyken?”

“Üzgün değilim” dedim turbo kumandalarını kontrol ederken.

“Sen surat asıyorsun” dedi Kimmalyn bir kez daha. “Aziz der ki surat asmanın en iyi yolu bunu tek başına yapmaktır.”

“Demek öyle diyor, ha?”

“Öyle.”

“Yani...”

“Yani ben asla birini surat asarken yalnız bırakmam” dedi Bu yüzden asla birini üzgün olması için yalnız bırakmamalıyım” dedi Kimmalyn, “çünkü bir insanın, surat asmanın en iyi yolunu tecrübe etmesini *asla* istemem. Bu aynı zamanda bunu yapmanın en kötü yolu, anlıyorsun ya.”

Başı kollarının üzerinde eğildi, beni seyretti.

“Senin kol uçucun ile görüşmen gerekmiyor mu?” diye sordum.

“Aynen.” Yerinden kıınıldamadı.

“Senin kol uçucun Sadie, anladığım kadarıyla.”

"O bugün Kitsen gemilerinden biriyle uçacak."

Uçuş öncesi kontrolleri bırakıp iç çektim. "Kimmalyn. Ben kendi başıma uçmalıyım. Ben tehlikeliyim."

"Düşmanı öldürmeye niyetli bir asker tehlikeliyse" dedi, "yıldızlar yardımcımız olsun."

"Ben onlar için tehlikeli olduğumu söylemiyorum. Ben *herkes* için tehlikeliyim demek istedim."

"Anlıyorum."

Kontrol listesine devam ettim ama Kimmalyn'ın orada olduğunu hissediyordum. Kadının hiçbir şey yapmıyormuş gibi davrandığı halde bir şekilde *tepeme dikilmesi* haksızlıktı.

"Eee?" diye çıkıştım sonunda.

"Benim büyüdüğüm mağaralarda" dedi Kimmalyn, "insanlara ruhlarına yapışmış şeytani varlıklar hakkında soru sormak *kibarlık* değildir" dedi. Bu tür konuların *asla* mevzusu açılmaz, bu kadar basit." Gülümsedi.

Kimmalyn, dostça tepeme dikilmiş olması yetmezmiş gibi durmak da bilmiyordu. Sonuna pozitif ve neşeli. Fakat mağara taşları kadar inatçı."

"Neyi?" dedim en sonunda, "bilmek istiyor musun?"

"Sen iyi misin?"

"Dürüst olayım mı? Emin değilim."

"O halde kanadında bir arkadaşın olması iyi bir şey, değil mi?" Öne eğildi. "Aziz, dostluk üzerine pek çok şey demiş, Spensa. Ancak işin şok edici tarafı, hiçbiri şu ana uymuyor. Bu yüzden tek isteğim sana yanında olduğumu söylemek."

"Her şey o kadar acayip ki" dedim. "Yanlış ve farklı. Her neye dönüştüysem kazıcılar bundan korkuyor. Akıllıca. Ben, onlar hakkında keşfettiğim şeyleri kullanmak ile bunun sizlere zarar vermesine izin vermemek arasında bir çizgide yürümek zorundayım."

Kimmalyn bunu anladı, ardından başını salladı.

"Nasıl beceriyorsun?" dedim. "Ne zaman susman gerektiğini, ne zaman konuşman gerektiğini her seferin nasıl biliyorsun?"

"Ebeveynlerim iyi yetiştirdi" dedi Kimmalyn.

“Yani...”

“Ben aptalca bir şey söylediğimde annem bana mağaranın zeminini sildirir, bunu neden yaptığımı düşünmeye zorlardı” diye yanıtladı. “Bu hem insana perspektif kazandırmaya yardımcı oluyor hem de zemin *tertemiz* oluyordu.” Omuz silkti. “Senin söylediklerin üzerine düşünmek zorundayım. Şu an sana ne söylesem... kulağa akıllıca gelir. Doğal olarak.”

“Doğal olarak.”

“Fakat bunun aslında bir faydası olacağını düşünmem. Bu, zor bir durum. Buna kolay bir yanıtlam varmış gibi davranmak, senin gerçek endişelerini ciddiye almamak olur.” Öne, kokpite doğru eğildi. “Onun yerine şunu tekrar edeceğim Spensa: Ben buradayım. Bu kadar. Ben *buradayım*.”

“Ben...” diye söze girdim.

Belki de, dedi M-Bot kafamın içinde, rahatlamak için kendine biraz izin vermelisin sadece. Ayrıca ben hâlâ buradayım ve seni gözetliyorum. Hayaletler böyle yapar.

Uluyel. Haklıydı. Başım *gerçekten* dertteydi, değil mi? Bedensiz yapay zekâ, bugünlerde kendini duygusal olarak benden daha iyi ifade ediyordu.

Ne yazık ki içimde başka bir duygu daha vardı: Chet’in endişesi benimkini ayna gibi yansıtıyor, M-Bot’un iyimserliği ile tezat oluşturuyordu. Chet anlıyordu. Arkadaşlarıma zarar verebileceğim korkusunu anlıyordu. Chet uzun zaman önce onun için çok özel olan birini kaybetmişti ve acısı hâlâ tazeydi.

“Sözlerine minnettarım, Kimmalyn” dedim. “Şu anda ihtiyacım olan şey, onlar.”

Gülümsedi. Sonra merdiven sarsılınca ardına döndü. Bir an sonra Nedd merdivenin kenarından yarı sarkmış halde onun yanında belirdi. Merdiven, yer ekiplerinin bakım yapması için tasarlanmış ve iki kişiye yetecek kadar genişti. Tabii bu kişilerden biri Nedd olmadığı sürece.

“Hey!” dedi bana. Yıldızlar adına... o bıyığı hâlâ uzatıyordu. Bir haftadan fazla olmuştu artık.

Nedd genelde... nasıl söylesem... yataktan yeni kalkmış olmanın beden bulmuş haliydi. Çok uzun süre oturduktan sonra gerinme halinin bir kişiliği olsaydı, bu Nedd olurdu. Adamın *biraz fazla* büyük hatlara sahip, geniş, oval bir yüzü vardı.

Üst dudağından uzayan (fakat yeterince hızlı uzamayan) sarı tüyleriyle (ki en azından birkaç tane vardı) nasıl oluyorsa daha da dağınık görünmeyi başarıyordu bir şekilde. Uluyel, bunu ona söylemeli miydim?

Aslında bıyık değildi o. Keli örtmek için üstüne taranan saçlar gibi o da dudak üstünü örtüyordu.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu ikimize. "Planlama mı? Güzel. Plan yapmayı severim."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Tabii ki. Daha sonra Arturo'ya nasıl bir eşek şakası yapacağım da dair *harbiden* iyi bir planım var mesela. Neyse dinle beni, sana söylemek istediğim bir şey var." Merdivende kendine yer açmak için Kimmaly'n ile itişti. "Spin, bugünkü savaşta bana güvenme. Muhtemelen ortadan kaybolup biraz kestireceğim."

"Ne?"

"Dün gece FM ve Arturo'yla geç saatlere kadar oturdum" diye açıkladı, "ve Alanik'e poker oynamayı öğrettim. *Tonla* para kazandım. Bırakamadım, anlıyor musun? Sömürecek bir enayi varken duramadım."

"Nedd" dedi Kimmaly'n, "ilk kez oynayan birinden faydalanmamalıydın."

"Ne?" dedi. "Alanik mi? Yok, oyunu hemen kaptı o. Gayet iyi oynadı. Fakat Arturo pokerde *rezalet*. Blöf yapmaya çalışırken gördün mü hiç? Ben uykumu pek alamadım ama sen döndüğüne göre her şey yolunda. Sen orada en az üç veya dört tane bana denksin. Bu yüzden düşündüm de, sen Krell'leri ortadan temizlerken ben de biraz kestirebilirim."

Bana sırtıttı ve şaka olduğunu bilsem de ciddi olup olmadığını merak etmeden duramadım. Nedd böyleydi işte. İnsanı... gafil avlayan bir dalgacı.

Ama elbette bunu *kasten* yapacak kadar bilinçli hareket etmiyordu, değil mi? Böyle davranarak gafil avlanmamıza yol açarmıydı? Peki ya bıyık? O da... bu davranışın bir parçası mıydı? Bu fikri neredeyse geldiği anda geri çevirdim. Tüm bu sırada Nedd bana sırtmayı sürdürüyordu.

"Nedd" diye fısıldadı Kimmaly'n yüksek sesle, "bu kadar sırtma. *Kara kara düşünmeye çalışıyor o. Ânı mahvediyorsun.*"

"Ay" dedi. "Neden?"

"Kendisinin tehlikeli olduğunu söylüyor."

"Öyle olsa iyi olur!" diye cevapladı. "Yani, bu onun işi. Hey, sonra poker oynamak ister misin?"

"Yıldızların korusun seni, e mi!" dedi Kimmaly'n.

"Bunu hep söylüyorsun" diye yanıtladı Nedd. "Sürekli bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorum. Hangi yıldızlar benim?"

"İhtiyacın olduğu kadarı senin, canım."

"Yani benim durumumda..."

"Birçoğu senin" dedi Kimmaly'n. "Bir sürü, bir sürü, bir sürü, bir sürü yıldız senin. Bütün yıldızlar senin Nedd. *Bütün* o mübarek yıldızlar."

"Pekâlâ, kulağa hoş geliyor" dedi Nedd. "Onları kabul ediyorum, Eksantrik." Bana bakış attı. "Kara kara düşünmeyi, oran vermek gerekirse, yarı yarıya azaltmanı istiyorum. Bunu yapmazsan kotamızı aşacağız çünkü Jorgen geçen ay tüm hakkımızı tüketti. Uluyel, Arturo bile son zamanlarda çok fazla kara kara düşünüyor. Sanırım tüm filoda kara kara düşünme kotamızı *tüketmeyen* tek kişiyim ben."

"Ya ben?" diye sordu Kimmaly'n

"Sen ahkâm kesiyorsun " dedi. "Kara kara düşünmekten daha havalı."

"Siz ikiniz, bitirdiniz mi?" diye sordum. "Halletmem gereken bir kontrol listesi var ve kalkışa on dakikadan az kaldı."

"Pardon" dedi Nedd. Merdivenden inmeye başladı ama sonra durdu. Boğazını temizledi. "Spin. Seninle yeniden uçmak çok güzel. Sadece bunu söylemek istemiştım, anladın mı?"

"Sen bizi bir fiyaskodan kurtardın" diyerek ona katıldı Kimmaly'n. "Ait olduğun yer burası, bizim yanımız. Eğer parçalar sana uymuyorsa, o zaman yerine oturana kadar sana biraz daha yer açarız."

"Çok doğru ulan" dedi Nedd. "Her ne demek istediye –kelimeler aklımdan tamamen çıktı gitti– eminim, hepsi doğrudu." Yine duraksadı ve bakışlarını benden Kimmaly'n'a çevirdi. "Pekâlâ... Bu bıyık. Nasıl..."

"Korkunç" dedi Kimmaly'n.

Nedd şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı ve itiraf etmeliyim ki ben de şaşkınlıktan iki kez baktım. Az önce... *Kimmaly'n* bunu söylemiş miydi gerçekten?

"Ne dediğini..." diye lafa girdi Nedd.

"Korkunç." Kimmaly'n ne kadar gülümsediğini saklamaya çalışıyormuşçasına iki eliyle ağzını örttü. "*Rezalet*, Nedd. Sanki biri yüzüne fare yapıştırmış, sonra onu hızlıca sökmüş ve geride birkaç kıl tüy bırakmış! Sanki gerçek bıyığını tıraş etmişsin de birkaç yeri kaçırmışsın. Gerçekten rezalet." Küçük bir zevk çılgılığı attı. «Bunu sana söylemek için bekliyordum. Söylediğime inanamıyorum!"

"Ben... ben de inanamıyorum" dedi Nedd. "Sen genelde... daha incesindir."

"O bıyık, inceliği hak etmiyor Nedd" dedi. "Ötenaziye hak ediyor."

"Ya. Eh, demek öyle." Destek istermişçesine bana baktı.

"Bende bıçak var" dedim bacağıma takılı bıçağıma uzanarak. "Kıpırdama da..."

Apar topar merdivenden inmeye girişti. Akıllı adam. Kimmaly'n bana bir kez daha gülümsedi. "Ben buradayım" dedi ve ardından onu takip etti.

"Burada" dedi Doomsbug. Kelimeyi taklit ediyordu ama aynı zamanda anlamını da taklit ediyordu. Teşekkür niyetiyle onu kaşardım, ardından kontrol listemi tamamladım. Acil kaza çantamı inceledikten sonra başımı kaldırdığımda kumanda panelimde bir ninja duruyordu. Kırmızı-beyaz maskeli, kürklü, on beş santimlik bir ninja. Uçan platformundan indi ve etrafına baktı. "Hımm. Bunda Kitsen koltuğu yok. Nereye yerleşmemi istersin?"

"Hesho?" dedim. "Ben halkının yanına döneceksin sanıyordum."

"Maskeli Sürgün'ün halkı yok" dedi.

"Ama..."

Elini yukarı uzatıp maskeyi çıkardı, burnunu sildi. Uzun bir nefes aldı. "Ben geri dönemem Spensa" dedi. "Anlıyorsun ya, onların imparatoru öldü."

"Ama sen yaşıyorsun!" dedim. "Sen..." Onun kasvetli ifadesini fark ederek sustum. "Seni geri istemiyorlar mı?"

"Hayatta kalmış olmam bir sürü politik... usulsüzlüğe yol açıyor. Benim halkım uzun bir süreden sonra nihayet geçici demokrasiyi benimsedi. Eğer gezegenini savunurken hazin bir şekilde ölen imparator aniden tekrar ortaya çıkarsa... İşte maskeyi bundan ötürü taktım. İletmek istediğim mesajı verdi: *Ben* hayatta kalmış olabilirim. Ama imparatorları Hesho, öldü."

Ellerinde maskesi, başını kaldırıp gururlu ve talepkâr bakışlarla bana baktı.

"Bu kokpitte başımın üstünde yerin var, Hesho" dedim. "Dürüst olmak gerekirse endişeliydim. Yardımcı pilotum olarak sen veya M-Bot ile o kadar uzun süre uçuş yaptım ki buna bel bağlıyordum artık. Ben seninle daha iyi uçuyorum. Bir tek sana nasıl yer bulacağımızı çözmemiz gerekecek..."

"Lüzumu yok" dedi Hesho, maskesini yeniden taktı ve el sallayarak Kitsen'in tekini uçarak içeri girmesi için çağırdı. Kumanda paneline, iletişim kontrollerinin yanına bir çeşit koltuk yerleştirdiler. Yuvarlak, yukarı yükseltilmiş bir bardak tutacağına benziyordu ve içine bir Kitsen sığabilirdi. Az bir zahmetle onu manyetik olarak tutturdular.

"Bir süredir denemeler yapıyorduk" dedi meraklı yüz ifademi gören Kitsen bir mühendis. "Bizim ırkımızdan biri, sizin lideriniz Jorgen Weight ile bir süre uçuş yaptı ve onu güçleri konusunda eğitti. Biz bunu kolaylaştıracak yöntemler deniyorduk."

Düşünceli bir tavırla başımı salladım. Gemilerimizin çoğunda tek kişi uçuyorduk çünkü ağırlığı an aza indirgemek son derece

önemliydi, hem asla yedek pilotumuz olmazdı. Ancak M-Bot'un yardımcı pilot olarak ne kadar işime yaradığını bildiğimden...

"Acaba" dedim onlara, "onun kimi kontrollere erişmesini sağlamak için gösterge paneline kablo bağlayamaz mısınız?" Uluyel, Kitsen ırkından yardımcı pilotlarımız olsaydı hepimiz çok daha iyi uçmaz mıydık?

Gerçi Doomslug ve Hesho ile birlikte kokpit biraz kalabalık olmaya başlamıştı. Ruhuma tıkmış olan varlıktan ve beni bir "hayalet" olarak gözetleyen diğerinden bahsetmiyordum bile. Ancak savaşçı olarak geçirdiğim süre boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da azıcık yardımın bile çok işe yaradığıydı.

Kitsen'ler teçhizat takmak konusunda çok hızlıydılar. Hesho istediğim tüm kontrollere erişemeyecekti –eğer ben vurulursam ya da G kuvvetinden bayılırsam birinin tüm geminin komutasını ele geçirmesi acayip şahane olurdu– ama şimdilik işimi görecekti. Hesho minik koltuğuna yerleşirken bir şeyin farkına vardım.

Kimmalyn haklıydı. Geçiş yapmak zordu. Yolumu bulmak zor olacaktı. Fakat hiç değilse geri dönebileceğim bir yuvam ve beni hâlâ isteyen dostlarım vardı. Bu benim baştan beri uğruna savaştığım şeydi. Hem belki... belki burada bana da yer vardı. Yahut hiç değilse benim sığabileceğim bir yer yaratılabilirdi.

Arturo artık uçuş lideriydi ve FM, Jorgen ile birlikte yönetime geçmişti. Ara sıra uçuyordu ama bugün bize katılmayacaktı. Böylece Arturo yoklama yapmak üzere hangardan çıkmamız emrini verene dek bekledim. Bir başkasının liderlik yapmasından mutluluk duyarak emirlere uydum. Dakikalar sonra Jorgen, Cuna'nın kendisine verdiği koordinatları beynime aktardı.

Filo bana kilitlendi, hep birden hipersıçrama yapabilmek için ışık mızraklarını kullanarak birbirimize kenetlendik. Yokyere vardım ve bizi galaksinin diğer ucuna, Üstyapı'nın geri kalanının bildiği kadarıyla var olmayan, haritalara konmamış, hakkında konuşulmayan gizli bir lokasyondaki bilgi bağlantı noktasına ışınladım.

Sol adıyla bilinen bir yıldızın çevresindeydi.

İnsanlığın ilk ortaya çıktığı sistemde.

Görev talimatlarımda Luna ismi verilmiş bir küçük gezegenin yakınına geldik. Eski Dünya'nın uydusuydu bu.

Yıldız ışığında pek bir şey seçemiyordum ama burası bana Detritus'u hatırlatıyordu. Yüzeyi kraterlerle parça parça olan, engin, karanlık bir küçük gezegen. Kimsesiz. Zamanın terk ettiği, kendisini saklayıp koruyacak bir savunma kalkamından yoksun. Eski Dünya yüzyıllar önce yok olmuş, Sol'un etrafında yörünge çizen bu uyduyu bir başına bırakmıştı.

Düşmanımız üssü buraya kurmuştu. Cuna demişti ki bunun sebebi, bu bölgenin zaten karantinaya alınmış olması, haritalardan uzak tutulması ve askeri nedenler dışında giriş çıkış yapılmamasıydı. İşte böylece biz insanlar, bu görev için, yuvamıza dönmüştük. Tabii diğer yandan bu dönüşü gerçekleştirememiştik. Çünkü Eski Dünya burada değildi ve nereye gittiğini kimse bilmiyordu.

Gerçi bu gizem başka bir günün konusuydu. Bugün baskın yapmam gereken gizli bir tesis vardı. Planımız dolaysızdı. Yaklaşık on dakika içinde üssün sensörlerinin menziline girecektik. Ondan kısa süre sonra da üsse ulaşacaktık.

Buranın bir engelleyicisi olacaktı; cytonic güçleri kullanmamızı engelleyen güçlere sahip bir sümüklüböcek. Neyse ki Cuna bu tesisi birkaç kez ziyaret etmişti ve onun nerede olduğunu biliyordu. Bir Üstyapı üssünü ne zaman bir üst düzey yetkili ziyaret etse işlerinden biri, hassas ekipmanların –yani cytonic ekipmanların– korunması için gereken protokollerin takip edilip edilmediğini kontrol etmekte. Bu güçlerin kaynağının Taynix sümüklüböcekleri olduğunu Üstyapı’da çok ama çok az kişi biliyordu.

Cuna bize oranın yerini vermişti: haritamda işaretli, tesisin kenarında küçük bir sığınak. Bunu olabildiğince çabuk yok edecektik. Engelleyici devre dışı kaldığında kendimizinkini kuracaktık. Bu işten Nedd sorumluydu ve kol uçucusu Arturo onu koruyacaktı. Ayrıca bu ikisini Sadie ve bir Kitsen savaş gemisi koruyacaktı; bu gemi benim savaş gemimden çok da büyük değildi ama ateş gücü on kat daha fazlaydı.

Maalesef çok az sayıda engelleyici sümüklüböceğimiz vardı ve bu göreve sadece ikisini getirmiştik. Biri Nedd’leydi. Yedek ise Kitsen gemisindeydi.

Engelleyiciyi yerleştirdiğimizde düşmanın yardım istemesini önleyecek, hatta biz engelleyiciyi devreye sokmadan önce bir çağrı yapılmış olsa bile anında destek almalarını önleyecekti. Düşman savaşçılarla çatışmaya girmekte serbest olacaktık ve ihtiyacımız olursa kendi desteğimizi de çağırabilecektik. Bu çatışmalarda her şey cytonic’ler ile ve sümüklüböceklerle bağlıydı. Özgürce ışınlatabilenlerin kazanma ihtimali neredeyse kesindi, başaramayanların ise başı belaya girecekti.

Bölgenin kontrolünü ele geçirdikten sonra, önceden belirlediğimiz bir binaya saldırı gücü gönderecektik: haritamda işaretli olan yüksek bir yapı. Cuna, veri deposunun bu yapıda olduğunu söylemişti. Saldırı ekibi bilgiyi ele geçirecek, ardından hepimiz hipersıçrama yaparak uzaklaşacaktık.

Luna’nın yüzeyinde süzülürken aklımdan bu adımların üzerinden geçtim. Çocukken anneannemin bu ayı pek çok farklı şekilde tasvir edişini dinlemiştim: daima gökyüzünden izleyen bilge bir

dost. Gümüş renkli, parlak metalden bir damla. Bilhassa kadın bedeniyle gizemli bir bağa sahip olan, değişen günlerin habercisi.

Daha sonra okulda, arşivlerimizin kalıntılarında onun slaytlarını görmüştüm. Issız bir kaya parçası. Hikâyelerdeki güzelim, dost canlısı, gizemli gök cismini bu şeyle... İşte bu taş yığınıyla bağdaştırmakta zorlanıyordum. Eski insanlar bunu neden böyle şairane bir şekilde betimlemişlerdi?

Herhalde yalnız olduklarından, diye kanaatte bulundum. Evrende yapayalnız, uzaktaki diğer pek çok türden habersiz. Rahatsız edici derecede açık ve boş gökyüzünün altında yalnız.

Ayın yüzeyi boyunca hızla ilerlerken Cuna iletişim sisteminden "Varmanıza beş dakika kaldı" dedi. "Sana verdiğim kodu göndermeyi unutma. Umarım bir zamanlar insanlık tarihinde çok önemli bir yer olan burası ile yeniden bir araya gelmekten keyif alırsınız."

Yakındaki güneşin ışığına çıkarken kanopiden dışarı baktım ve yüzeyin altımızdan kayışını izledim. Yüzeye korkutucu derecede yakın mesafede uçmamıza rağmen buradaki incecik atmosfer, geçerken neredeyse hiç toz kaldırmayacağımız anlamına geliyordu.

"Peki ya... . Eski Dünya'ya ne oldu?" diye sordu Nedd. "Ondan hiç iz yok mu?"

"Yok" dedi Cuna. "Gezegene ne olduğunu araştırmak için başta buraya Kayıp Dünya İstasyonu kurulmuştu. Ancak ehil ve çok ender bulunan Üstyapı cytonic'leriyle çalışan en iyi biliminsanları bile izini bulamadı. Ana gezegeniniz gerçekten yok olup gitmiş."

Daha önce bize açıklama yapılmış, Detritus'tan gelen kayıtlarımızdaki boşluklar doldurulmuştu. Son insan savaşı sırasında, insan tehlikesine direnmek için birlikte bir hükümet oluşturmak üzere bir araya gelen birleşik galaksi güçleri, bir noktada Dünya'ya topyekûn bir saldırı başlatmışlardı. Buraya vardıklarında sadece boş bir uzay parçası bulmuşlardı. Bir de sanki savaştan kaçan bir savaş gemisinden savrulmuş bir enkaz parçası gibi fırlatılıp atılmış, terk edilmiş bir uydu.

Bu açıklamaya rağmen Eski Dünya'yı ufkun üzerinden bize bakarken göreceğimi düşünmüştüm. Yaşamın ve öykülerin beşiği,

efsanelerden ve mitlerden kopup gelmiş mavi bir top bizi bekliyor olacaktı. Hatta gemimin sisteminde onun eskiden *nerede olabileceğini* radarımda görüntüleyecek hayalet bir daire bile vardı. Fakat hiçbir şey yoktu. Kapkara, bomboş uzay. Dünya, kendi doğurduğu efsanelerin içinde kaybolmuştu.

Belki, dedi M-Bot zihnimin içinde, bir hayalettir artık. Tıpkı benim gibi!

Şaka yapıyorsun ama bir bakıma haklı olabilirsin, diye ona düşüncemle karşılık verdim. *Detritus, koca bir gezegenin cytonic'leri kullanarak hareket edebileceğini* kanıtlıyor. Belki Dünya da istiladan kurtulmak için uzağa ışınlanmıştır?

İyi de Dünya gerçekten de güvenli bir yere götürülmüşse neden insanlar hiç ortaya çıkmadılar? Saklanıyorlar mıydı?

"Gözlerinizi açın" dedi. Arturo bize iletişim hattından. "Tesis her an görüş alanına girebilir."

Sadece on üç gemi getirmiştik. Skyward Filosu, Vanır Filosu ve bir Kitsen savaş gemisi. Hepsi Arturo'nun komutası altındaydı. Bu bizim kuvvetlerimizin çok küçük bir kısmıydı ama ne kadar çok destek getirirsek düşmanın bizi fark etme ihtimali o kadar artacaktı. Her iki tarafın da göz açıp kapayıncaya kadar takviye çağırabileceği bir savaşta gizlilik, sayılardan daha önemliydi. İnhibitör üstünlüğü bizde olduğunda filomuzdan istediğimiz kadarını getirebilirdik.

Düşman, tam da Cuna'nın söylediği zamanda hiper-iletişim hattı yoluyla kimlik doğrulama talebi gönderdi. Cytonic duyularım, Hesho'nun ben yokken ortaya çıkmış yeni bir teknoloji sayesinde bunu fark etmesinden hemen önce iletiyi algılamıştı. Az kalsın ekipmanı yok sayarak cevap verecektim. Onun yerine bu işi Arturo'ya bıraktım, o da yanıt olarak Cuna'dan aldığımız kodu gönderdi. Winzik'in, Cuna'yı kurtarmamızdan bu yana onun yetkilendirme kodlarım değiştirmeyi unuttuğunu varsayarak bunun bize birkaç dakika kazandıracağını umuyorduk.

Saniyeler sonra tesise ulaştık. Cytonic duyularım anında söndü ve kör olduğumu hissettim. Düşmanın inhibitör alanına girmiştik.

Chet titredi ve sanki gitgide küçüldü; inhibitörler kazıcıları engellemese de onları hissedebiliyorlardı ve bu histen hoşlanmıyorlardı. Demin kendi kendine mırıldanan M-Bot, ortadan kaybolmuştu.

Tek bir sümüklüböcek, biraz da teknoloji desteğiyle oldukça büyük, kilometrelerce uzunlukta bir koruma baloncuğu sağlayabilirdi. Kişilerin veya böyle bir üssün ölçeği ile kıyaslandığında bu epey büyüktü. Uzayda uçarken kilometreler inanılmaz bir hızda geçip gidiyordu.

Yine de açıkta, kapana kısılmış hissettim. Dikkatimi dağıtmak için üssün kendisine odaklandım. Basitçe DSS olarak anılan istasyon, Yeni Pekin'in harabeleri içinde inşa edilmişti ve Dünya ortadan kaybolduktan sonra çabucak yıkılmıştı. İnsanlar tesisten uzaklaştırılalı çok olmuştu. Özel ayarlanmış yerçekimi, büyük bir kraterin içine yerleştirilmiş olan üsse basınçlı havadan oluşan bir baloncuk sağlıyordu. Bununla birlikte kullanılan radyasyon süzgeci burayı yaşanabilir hale getiriyordu.

Bunu bilmeme rağmen şehirdeki yeşil alanları görünce şoka uğramıştım. Baloncuğun hemen içinde çevreye yayılmış ağaçlar, aykırı bir manzara oluşturuyordu. Fakat elbette mekanik hava temizleyicilerin devre dışı kalması ihtimaline karşı yedek önlem olarak biyolojik oksijen geri kazanım metotları yerleştirilmişti.

Ağaçların ötesinde uzanan şey ise daha da sinir bozucuydu. Baloncuğun içindeki yapılar benek benek ışıklarla kaplıydı ve burası her ne kadar Starsight gibi binalarla dolup taşmasa da yollar hâlâ işlekti. Tesisin parkları, restoranları, apartmanları vardı.

Uluyel. Ben yere çöküp kayanın dibine yaslanmış bir böceği andıran, gizli bir askeri üs göreceğimi hayal etmiştim. Vızır vızır bir şehir değil.

Kimmalyn keskin nişancı yıkıcısını kusursuzca ateşleyip "Atış yapıldı" dedi. Şehrin içinde bir alev yükseldi. "Bu onların inhibitörü olmalı."

O atışın bedelini düşünmemeye çalıştım ama FM ve Jorgen'in bunun gerekliliği konusunda uzun uzun tartıştıklarını bilmiyor değildim. Jorgen, iyi argümanlar ortaya atmıştı: Savaşırken, dü-

şürdüğü savaş gemisinde temizlik veya sağlık personeli olmasını kafaya takamazdın. Seni öldürmeye çalışan düşmanın, tarih boyunca pek çok askerin başına geldiği gibi kendi istekleri dışında savaşmaya zorlanmış olabileceğini kafaya takamazdın. Savaşta, sadece hayatta kalman gerekirdi.

Bir zamanlar onunla aynı fikirdeydim. Ama şimdi aklımın bir köşesinde FM'in şiddetli itirazlarını duyuyordum. Başka bir yol var mıydı? Başka bir yol *olmalıydı*, değil mi? Yine de o küçük sığınağın yıkılmasıyla duyularım yeniden kendine geldi. M-Bot'un mırıldanması devam ediyordu, sanki düşündüklerimi fark etmemişti. Chet gerindi ve endişemin azaldığını hissettim.

Nedd, Arturo ve *Demir Kale* adındaki Kitsen gemisi önümüzde süzülüyordu.

"Hey, Hesho" dedim, "*Demir Kale*, Kitsen gemisinin tam adı mı? Yoksa esasında *Tutulan Bir Nefesten Sonra Söylenen Şairane Sözlerin* Demir Kalesi gibi bir şey mi?" Daha önce Hesho ile uçtuğumda gemisine güzel bir isim verilmişti. Bu seferkini şaşırtıcı derecede sıradan bulmuştum.

Gülümseyerek "*Sadece Demir Kale*" dedi. "Gemiye ismini kapitan verir. İsimlerden benim gibi hoşlanan birçok Kitsen vardır, ancak sadeliği ve netliği tercih edenler de var." Duraksadı. "Gemilere isim verme fırsatını çok özleyeceğim. Benim önceki görevlerimden biriydi bu. Geleneklerim devam edecek mi bakalım. Her ne kadar şiire olan sevgimde yalnız olmasam da ben bu konuda... anlaşılması daha zor olanlardanım."

Ben her zaman Hesho'nun biraz tuhaf olduğunu düşünmüşümdür, ama sadece imparator meselesi yüzünden değil. Nedd ve *Demir Kale*, üssün üzerinde uçarak pozisyon alırken ve kendi inhibitörlerini aktive ederken hepimiz gergin bir halde izledik. Teknolojimiz Üstyapı'nınki kadar iyi değildi, yine de tüm şehri kaplayan bir alan oluşturabilmiştik. Umudum bunun en azından takviye kuvvetlerini yavaşlatacağı yönündeydi.

Geri kalanımız hızla öne atıldık ve mekâna dair daha fazla görüntü elde ettim. Öylesine alelade, öylesine hayat doluydu ki. "Bundan rahatsız olan başka kimse var mı?" diye sordum hattan.

"Evet" dedi Arturo. "Amiral, bu görüntüleri görüyor musunuz?"

"Sorun ne?" diye sordu Jorgen üsten. "Ne gönderiyorsanız ona bakıyorum ama tuhaf bir şey göremiyorum. Gözümünden kaçan savunma sistemleri mi var?"

"Sorun savunma sistemlerinin varlığı değil" dedim, "onların yokluğu. Jorgen, biz bir şehre baskın yapıyoruz."

"Şehir" diye usulca fısıldadı Doomslug.

Gösterge panelimin ışıkları titredi.

"Özelden, direkt hattan arıyor" dedi Hesho. "Bağlıyorum."

"Spin" dedi Jorgen bir an sonra kaskımın içinden. Doğrudan kafamın içinde de konuşabilirdi ama herkes için daha iyi sonuç vereceğinden iletişim sümüklüböceklerini kullanma alışkanlığını kazanmaya çalışıyorduk. "Bu işin sonunu getirmen gerek."

Önümüzde yerel bir savunma kuvveti harekete geçiyordu. Birkaç düşman savaşçısı havalanıyordu. Sayıları çok değildi. Uluyel, ellerinde neredeyse hiçbir şey yoktu. "Jorgen, bunlar *polis* gemilerine benziyor, gerçek askeri gemilere değil."

"Her halükarda seni öldürmeye çalışacaklar" dedi. "Dinle, burası *gizli bir askeri üs*. İnanılmaz derecede değerli askeri ekipmanları koruyorlar."

"İyi de... Jorgen, aşağıda *aileler* var."

"Maalesef" dedi, "bu tür bir operasyonun son derece sıkı kontrol edilmesi gerekiyor. Dışarı transfer edeceğin her kişi potansiyel olarak konumu sızdırabileceği için kendini uzun vadeli hizmete adayacak kişilerle çalışman gerekir. Dolayısıyla bunun için bir şehir inşa edersin. Herkesin yerleşmesini sağlarsın."

"Ve biz de onlara saldıracağız" dedim usulca.

"Hayır, biz onların bilgi deposuna baskın yapacağız" dedi Jorgen. "Spin, kusura bakma ama savaş dediğin şey böyle. Ne oldu o kana susamış savaşçıya? Ben eminim ki Büyük İskender böyle bir baskın konusunda ikinci kez düşünmezdi."

"Büyük İskender bir canavardı" dedim. "Onların çoğu öyleydi Jorgen, öyküler bu konudan söz etmekten kaçınsa da öyleydi. Ben..."

Ben bu insanların arasında yaşamıştım. Olayları eskisi gibi göremiyordum. Yine de sözümü havada bıraktım. Ben ve dostlarım kötü oldukları şüphe götürmez kişilerin önderlik ettiği çok daha kuvvetli bir güce karşı hayatta kalma mücadelesi veriyorduk. Zayıyata yol açmadan savaşacağımı mı zannetmiştim?

Mesele şuydu ki... ben Starsight'ta yaşadığımdan beri Üstyapı'ya karşı ilk kez gerçek bir savaşa giriyordum. Öldürmek üzere olduğum pilotlardan kaç Morriumur gibiydi? Yanlış yerde bulunan iyi, düzgün insanlar. Aşağıda kaç kişi sadece hayatını yaşamak istiyordu? Uluyel, önce saldırı ateşi, şimdi de bu mu? Iskaladığım her atışın bir apartmanın penceresini patlatıp sivilleri buharlaştıracığı ihtimaliyle yaşayabilir miydim?

Pek seçeneğim yoktu çünkü düşman gemileri tepemize binmişti. Toplamda yirmiden az; tehlikeli olmaya yetecek sayıda ama korktuğumuz kadar değil. Belli ki bu üste koruyacak şeyin onun gizli kapaklı yapısı olmasını amaçlamışlardı.

"Cytonic inhibitörümüz çalışıyor" dedi Nedd iletişim hattı üzerinden. "Şanslı, burada işini harikulade hallediyor."

O ve Kitsen gemisi savunmada kalacak, inhibitör alanını çalışır halde tutacaktı. Arturo ve Sadie onları koruyacaktı. İnhibitörü düşmanın yardım istemesini bile önleyecek kadar hızlı kurduğunu umuyordum.

Neyse ki bizi hedefleyen gemiler en azından yetkindi. Düzen halinde uçuyor, bizi kovalayarak kol uçucularımızdan kopmamızı sağlamaya uğraşiyor, birlikte şehrin merkezine doğru uçmamızı engellemek için yolumuzu kesiyorlardı. Hemen sağa çekilip yıkıcıların üzerime gelen yaylım ateşinden uzaklaştım ve baloncuğun çevresinden uçtum.

Şimdiye dek sahip olduğum en yetenekli kol uçucusu Kim-malyn, beni takip etti. Bir dizi silah mevziisinin yanından vız diye geçtik. Bunlar gökyüzüne doğrultulmuş devasa uçaksavar silahlarıydı. Yanlarından geçen gemiler daha büyük gemiler olsaydı onları kırıp geçerlerdi ama bize sıkıntı vermeyecek kadar uzun menzilli ateş ediyorlardı. Alçaktan ve yandan gelmemizin neden-

lerinden biri de onların menzilinin altında kalmaktı. İçerideki insanların hiçbir şey yapamaz halde şehirlerinin saldırıya uğramasını izlerken yaşadıkları hayal kırıklığını hayal edebiliyordum.

“Pekâlâ millet” dedi Arturo. “Skyward Filosu, şu savaşçılara saldırın ve onları meşgul edin. Vanir Filosu, siz saldırı ekibisiniz. Tesise yaklaşıp keşif yapın, sonra da sümüklüböcekleriniz aracılığıyla askerlerinize hipersıçrayış yaptırarak onları içeri yollayın.”

Vanir Filosu, küçük bir filoydu, sadece dört Sporta'dan ibaretti. Bunlar dört kişilik savaş gemileriydi ve her biri bir piyade timi taşıyordu. Uçan gemilerinin aksine hızlı manevra yapmak ve çatışmaya girmek için tasarlanmışlardı ve gerektiğinde üç askerden oluşan kara timini yere bırakabiliyorlardı. Bugün, istediğimiz bilgiyi çalmak için kara piyadesi göndereceklerdi. Geriye kalanlarımızın tek yapması gereken, savaşçıları meşgul etmektir. Neyse ki yüzleştığımız küçük savaş gemilerinin kendi sümüklüböceklerine sahip olma ihtimali çok düşüktü, dolayısıyla aralarından biri bizim inhibitör alanımızın ötesine geçse bile yardım çağıramazdı.

“Sağı kolla” diye belirtti Hesho ve içgüdüsel olarak yana çekilip bir yıkıcı ateşinin yolundan kaçtım.

“Hatch manevrasını denemek ister misin?” dedi Kimmaly'n benimle birlikte yana yatık uçarken. Bu, düşman gemilerini paniğe kapıldığıma ikna etmek için çılgınca kaçışlar gerçekleştirdiğim bir numaraydı.

“Henüz değil” dedim. “Önce peşlerine düşelim, böylece ne kadar iyi olduklarını görelim.”

“Anlaşıldı Spin” dedi Kimmaly'n.

Bir dizi kaçış manevrası gerçekleştirdim; meydan okuyan, gösterişli manevralardı. Kimmaly'n ve ben taklalar atıp döndük, döngüler yaptık, birbirimizden ayrıldık ve kavis çizip yeniden bir araya geldik, hızla yukarıya süzüldük yanlara doğru açılarak arkadan gelen ateşten soğukkanlılığımızı bozmadan sıyrıldık. Peşimizdeki şu pilotlar iyiydi. Üstelik gemiler uzaktan kumandayla yönetilmiyordu, kokpitlerinde gerçekten insan vardı. Bu Üstyapı için ender rastlanan bir durumdu. Onların sadece en iyileri yüz yüze savaşırdı.

Öyle olsa bile ben, üzerime aynı anda yüzlerce gemiyle saldıran kazıcılarla yüzleşmiştim. Ona kıyasla bunlar... Nasıl diyeyim, pek de bir meydan okuyuş sayılmazlardı. Hava baloncuğunun dış çevresinden ayrılmadım ve gemilerden altısını oyaladım. Kimmalyn da bana ayak uydurdu ve birlikte kalkanlarımıza tek bir darbe bile almadık.

"Spin" dedi Jorgen hattan, "ne yapıyorsun sen?"

"Kendi payıma düşenden daha fazla savaşçıyla uğraşıyorum" dedim dalışa geçerek. "Kol uçucusuyla birlikte bir seferde altı gemiyi idare eden başka kimse var mı?"

"Tek atış bile yapmadın" diye belirtti Jorgen.

"Gerek duymuyorum."

Sessizliğe gömüldü. "Anlaşıldı" dedi.

Gemiyi uçururken radar ekranını izledim ve Hesho saldırı timini ekranda göstererek bana yardımcı oldu. İçeriye, şehrin merkezine doğru bastırmışlardı. Orada, parlak siyah pencereleli belirgin bir gökdelenin etrafında vızıldıyorlardı. Cuna'nın belirttiği bilgi depolama tesisiydi bu. İçeride düşmanın irtifa taşlarını elde ettiği maden istasyonlarının yerleri de dahil olmak üzere her türlü faydalı bilgiye ulaşabilirdik.

Askerlerin bir kısmı hâlâ Cuna'dan şüpheleniyor, onun aramıza yerleştirilmiş bir casus olduğundan endişeleniyorlardı. Bu endişeler bende yoktu. Winzik onu resmen öldürmeye çalışmıştı, Cuna da bunun üstüne öyle bilgiler verip öyle destek olmuştu ki bir casus olsaydı bunları yapması inanılmaz derecede aptalca olurdu.

Saldırı timi, veri depolama binasını taramayı bitirirken takviye kuvveti olarak bir düzine gemimiz daha geldi. Düşman savaşçıları iyiydi ama artık silah üstünlüğü açısından ciddi oranda ezilmişlerdi ve benim takımım galaksideki en iyi pilotlardan oluşuyordu. Düşman gemileri alevden çiçekler gibi yanarken biz o âna dek yalnızca bir savaşçı kaybetmiştik: Catnip. Ancak Hesho'nun ekranına bakılırsa sümüklüböceğiyle birlikte güvenli bir yere hipersıçrayış gerçekleştirmişti.

İşlerin uzun sürmeyecek kadar iyi gittiğini bilmeliydim. "Ulu-yel" dedi Breakaway hattan. Vanir Filosu'na, dolayısıyla baskın

timine liderlik ediyordu. "Amiral, beklediğimiz gibi bu binada bir kalkan var. Ancak bunun yanı sıra, sadece bu yapıyı kaplayan ikinci bir inhibitör alanı da var."

"Ne?" dedi Cuna. "Bu... bu... Ben özür dilerim. Bu, bir önceki ziyaretimden sonra kurulmuş olmalı."

"Uluyel" dedi Jorgen kulağımda. *Demir Kale*, gelişmiş tarama ekipmanına sahipti ve bölge ile savaşçıların görüntülerini saniye saniye karargâha gönderiyordu. "Bunu beklemiyorduk. Breakaway, senden bir şey istesem... Bir dakika, o da ne?"

Gemiyi içgüdüsel olarak uçururken savaş alanını tarayıp Jorgen'ın fark ettiği şeyi bulmaya çalıştım. Şehrin her yerinde çatılar açılıyor, içlerinden silahlar yükseliyordu. Savaş gemilerini vurmak için tasarlanmış, daha küçük, daha kısa menzilli uçaksavar silahları. Silahları konuşlandırmak için bizim saldırı timinin şehir merkezine yaklaşmasını beklemişlerdi, böylece onları kuşatacaklardı.

"Defans manevraları!" dedi Arturo. "Tüm gemiler!"

Vanir Filosu, silahlar üstlerine boşaltılmaya başlayınca anında dağıldı. Nefesimi tuttum, ancak atışların çoğu ıskaladı. Vanir gemilerinden birini kaybettik ve mürettebatın tam zamanında güvenli bir yere hipersıçrayış yaptıklarına dair onay gelmesini bekledim.

İletişim sisteminde sarı ışık yandı. Patlamadan ötürü kayıplar vardı; gemideki dört kişiden en az birini kaybetmiştik. Uluyel! Neyse ki diğerleri atlatmayı başarmışlardı. İyi pilotlu modern bir gemi, bir silah taretinden daha fazla manevra kabiliyetine sahipti. Ne yazık ki planda büyük bir pürüz yaratmıştı bu. Sürekli savunmada kalmak zorunda olacaksak üsse nasıl sızacaktık?

"Spin" dedi Kimmaly, "durum kötü görünüyor.»

O bunu söylerken bizi takip eden gemiler şansa beni vurdular; yıkıcının ateşi, kalkanımın yüzeyinde dalgalandı, gemimi koruyan katmanı kısa bir süreliğine aydınlattı.

"Kalkan yüzde altmış beşte" diye uyardı Hesho. "Sağlam vurdu."

Başımı salladım. Şehrin kalkanı yoktu ancak önemli binaların çoğunun kendi kalkanları vardı. En kritik bölgeleri yüksek derece-

de güçlü kalkanlarla korumak, daha büyük ama ince ve kolay yok olan bir kalkan kullanmaktan daha iyiydi.

Kaçış manevrasına odaklandım ve dalışa geçtim. Kimmalyn ve ben birbirimizin etrafında dönerken yıkıcıların parlak patlamaları, yanan göktaşları gibi tepemizden aşağı yağıyordu. Alevler püskürerek aşağıdaki şehre çarparken sokağın tekinden ateşler yükseliyor, uçan arabalar çatışmadan kaçarken havaya uçuyorlardı.

Uluyel. Rakiplerim bu kadar merhametsiz miydi? Serseri kurşunların sivilleri öldürmesini bu kadar mı umursamıyorlardı?

Hayır, hayır; böyle düşünmemem gerektiğini biliyordum. Her atışın tanıdıkları, sevdikleri insanları öldürebileceğini bilerek şehirlerini savunmak zorunda kaldıklarında hissettikleri acıyı hayal ettim. Düşman pilotları görevlerini yapıyorlardı ve görevler bazen berbat olurdu.

Biz şehrin üzerinde dönüş yaparken Kimmalyn "Spin..." dedi.

"Pekâlâ millet" dedi Arturo gergin bir sesle. "Böyle devam edersek av olacağız. Stewart düzenine girin ve doğruca hedefe yönelen bir açı oluşturun. Birinci takım, 118 numaralı koordinata. İkinci takım, takip edin. Nedd, sen..."

Nedd'in gemisi patlayan alevler içinde havaya uçtu. Güçlü uçaksavar silahları doğrudan kalkanını delip geçerken saniyeler içinde gitti.

"Uluyel!" diye haykırdı Arturo çığlık. "Nedd!"

O anda, tüm düşman gemileri –beni takip edenler bile– dönüp Kitsen gemisi *Demir Kale*'ye hücum ettiler.

"Kitsen gemisini koruyun!" dedi Jorgen hattan. "Tüm pilotlar!"

Çok geçti. Kitsen gemisine bir düzine atış isabet etti ve kalkanı inerken gemi hipersıçrayış gerçekleştirdi.

"Jorgen" dedi Arturo, "Nedd..."

"Konsantre ol" dedi Jorgen. "Sağlık ekibi ellerine bilgi geçtiğinde bize bildirecektir. Hepiniz yola koyulun!"

Sözünü dinleyip Arturo'nun emirlerine uyduk. Gösterge paneline bakmaktan kendimi alamıyordum. Yüreğim buruldu, içim burkuldu. Sonra Nedd'in adının yanında sarı bir ışık yandı.

En az bir kayıp. Ya Nedd ya da sümüklüböceği gitmişti.

“Tetikte olun!” diye bağırdı Jorgen. “İnhibitörlerimizin ikisi de devre dışı. Düşman yardım çağırarak. Gecikme payımız yok.”

Dikey dönüşümün tepe noktasına ulaşır ve yeniden dalışa geçtim. Uçaksavar silahlarından gelen parlak ve göz kamaştırıcı bir patlama Arturo’yu neredeyse saf dışı bıraktı ve kalkını inen Arturo mecburen hipersıçrama gerçekleştirdi. Diğer herkes dört bir yana dağıldı. Jorgen destek gönderdi ve monitörlerde beliren başka bir filoyu gördüm.

“Görevi terk etmeye hazırlanın” dedi Jorgen.

“Spin” dedi Kimmaly. “Lütfen.”

Her şey sallanmaya başladı, ruhum zangır zangır titrerken kokpitim de titreşti. Gözlerimi pat diye açtım, dalışı bıraktım ve çılgınlık attım. Düşmana, kendi zaafıma, elimi zorladığı için Winzik’e kızmıştım.

Bana sunacak hiç yanıtı olmadığı için evrene kızmıştım.

Parmağımı yıkıcılarımın tetiğine götürdüm ve yaptığım şeyden büsbütün nefret ederek gördüğüm ilk düşmana nişan aldım ve ateş etmeye başladım.

Düşman kenara kaçtı.
Ama bunu yapışını hissettim.

Yokyerde geçirdiğim zaman beni değiştirmiş, bana öteye uzanma ve iletişim kurma yetisi kazandırmıştı. Kimi özel durumda geçmişe uzanmıştım. Bu yüzden savunmaları aşip zihinlere sızması benim için kolaydı ve önümdeki geminin içindeki kişiyi *hissettim*. Benim onun peşinde olduğumu anlayınca üç çocuğunu düşünmeye başlamış bir Dione. Yana yatıyormuş numarası yaparak ardından bana dönüp beni sol tarafa, doğruca uçaksavar ateşi hattına doğru yönlendirmeyi planladığını hissettim.

Büyüyen güçlerim öyle inanılmaz ve şaşırtıcıydı ki. Ancak düşmanın hareketlerinin farkında olan içgüdülerimin –ki Sun Tzu görse bunu onaylardı– onun az sonraki rotasını nasıl da duygudan yoksun ve kusursuzca izleyebildiğini görmek, işleri daha da fazla korkunç bir hale getiriyordu. Düşman kaçmaya uğraşırken tüm atışlarımdan isabet almıştı.

Düşmanın zihni kapandı. Aniden kesilen iletişim hattı gibiydi. Öğrendiğim o güzelim şeyler benim korkunç ellerimde, öldürmenin başka bir yolu haline gelmişti.

Ruhum hâlâ titreşirken, zihnim öfke ve ateşle yanarken turbo-yu kökleyip öldürmeye devam ettim. Savaş alanını boğaz kesen bir jilet misali kestim. Düşman gemileri, ben onları arkalarından yarıp geçerken ışık patlamaları eşliğinde havaya uçtular. Onlara hiç mücadele şansı sunmadım. Bu bir spor değildi. Bu, yaraya kızgın demir basmaktı. Beden ölmeden önce eli kesmekti bu.

Takip eden birkaç dakika içinde altı tanesini düşürdüm. Tüm uçaksavar silahları, haliyle üzerime ateş etmeye başladı. Şehir boyunca alçaktan uçtum, geçerken pencereleri patlattım, silahlarla arama engeller koydum.

Spensa, dedi M-Bot usulca, duygularını anlıyorum.

Sistemlerim her uçaksavar silahının konumunu gösterirken dişlerimi sıktım. Mevzilere birkaç el ateş etme niyetiyle bir apartmanın tepesine süzıldüm ama çektiğim ıstırap içinde ruhum çılğına döndü. Chet'in içimde olduğunu, acı çektiğini, benimkini yansıtan bir ıstırapı olduğunu hissedebiliyordum.

Yarımdaki binanın parçaları kaybolmaya başladı. Sonra, aynı parçalar ben binanın tepesinden yukarı fırladığım sırada benimle silahların arasında belirmeye başlayıp gemimin izini sürmeye çalışan yaylım ateşinin önünü kestiler. Uçaksavarların üzerinde çelik parçaları belirdi, silahları birbiri ardına parçaladı ve tüm şehri sarsan patlamalara yol açıp havaya enkaz püskürttü. Geride kalan duman, sarmallar çizerek boşluğa süzüldü.

Geriye kalan birkaç düşman gemisi beni durdurmak üzere düzene girdiler. Neredeyse bilinçsiz bir halde onları silip süpürdüm; üç tanesini düşürdüm, ardından son ikisini uçan araba büyüklüğünde çelik parçalarıyla çarpıştırıp gökyüzünden indirdim.

Savaş alanı hareketsizdi. Şehrin hemen hemen üçte biri yanıyor, uçaksavar silahlarının patladığı yerlerden yükselen duman, yaradan süzülen kana benziyordu. Savunma gemilerinden geriye kalan son parçalar, kıvılcımlar halinde yağıyor, eriyik yağmuru gibi şehrin üstüne serpiliyordu.

İletişim hattı sessizliğini korurken terli ellerimle kumanda küresini ve hız ayarını kavradım; kokpitim titreşti, rastgele nesne-

ler –fincan, gözlük, pelüş bir oyuncak– yanımda, havada belirdi, sonra aşağı düşüp sandalyeme ve kollarıma çarptı. Alnımdan ter sızdı ama gözümü kırpamadım, hareket edemedim. Sadece titriyordum.

“Yıldızların en güzelleri adına” diye fısıldadı Kimmalyn iletişim hattından, “ve onları doğuran Yüce Tanrı adına...”

Jorgen boğazını temizledi. “Geri çekilmeyi iptal edin. Düşman savunmaları ortadan kaldırıldı. İyi iş çıkardın Spin.”

Kapa çeneni, diye fısıldıyordum ki dişimi sıktım. Öldürmekle, savaşçının yoluyla övünen bendim hep. Hepsi saçmalıklı.

Hesho, hattı sessize aldı. “Acele etme” dedi usulca. “Nefes al. Al ve ver. Sadece her yeni nefese odaklan.”

Başımı salladım, dediğini yaptım ve kendimi zorlayarak kontrolü yeniden elime aldım. Kokpitim titreşmeyi bıraktı.

“Nedd” dedim.

Hesho iletişim hattını açıp Jorgen’a doğrudan çağrı yaptı. “Amiral, durumunu öğrenmek istediğimiz biri var; Çağrı kodu: Nedder. Tabii durumu biliniyorsa şayet.”

“Burada, baygın ve yanmış halde” dedi Jorgen. “Sümüklüböceklerinden iz yok. Bizce gemiye çarpan ilk darbede Lucky öldü, Chubs da Nedd’i geri ışınladı ama... kendi geri gelmedi.”

Zihnimde Doomslug’dan gelen bir imge belirdi, içinde durduğu cepten usulca ötüyordu. Acı hissettim. Chubs yaralanmıştı meğer. Nedd’i geri göndermek, onun yaptığı son şey olmuştu.

Gözlerimi yumdum, Doomslug’m acısını kendi acım gibi hissettim.

“Hayatta kalacaktır” dedi Jorgen. “Ancak... nasıl desem, muhtemelen bir daha asla uçamayacak. Tek kolla olmaz. Üzgünüm.”

“Savaş bu” diye fısıldadım kısık sesle. “Bizler de askeriz.”

“Öyle olsa bile” dedi Jorgen, “hadi seni oradan çıkaralım da dinlen. Arturo geri dönmeye hazır ve takım...”

“Olmaz” dedim. “Bu işi sonuna kadar götüreceğim.”

Bana karşı çıkmadı, ben de derin bir nefes aldım ve şehrin yok ettiğim geniş kısımlarına bilerek bakmadım. “Saldırı ekibi, komu-

ta bende" dedim. "Kimmaly'n, hedef binamızın kalkanı hâlâ duruyor. İndirin onu. Skyward Filosu, hava desteği sağlayın ve ters bir şey olursa bizi çekip çıkarmaya hazır olun."

Bir sürü "anlaşıldı" yanıtı aldım; Arturo'nun yokluğunda komutayı devralmama tek kişi bile itiraz etmedi. Teknik olarak sıradaki kişi T-Stall olmalıydı ancak ben komuta zincirine önem verecek bir ruh halinde değildim. Aslında dürüst olmak gerekirse ben zaten, içine meyve dolgusu misali bir kazıcı tıklmış, tek kadından oluşan bir *kıyamete* dönüşmeden çok önce de bu konuda asla iyi değildim.

Kimmaly'nın gemisi bir kalkan kesiciyle donatılmıştı. Kimmaly'n, öncülük ederek DSS'nin merkezindeki büyük siyah gökde-lene doğru ilerledi. Binaya ulaştığında havada asılı kaldı, geminin altını binaya mümkün olduğu kadar yakın konumlandırabilmek için irtifa halkasını devre dışı bırakıp gemisini döndürdü. Gemi-den Manyetik Darbe Silahı'nı anımsatan, ama çok daha yoğun, parlak mavi bir ışık patlaması yayıldı.

Bu, binanın kalkanını devre dışı bıraktı. Kule boyunca uzun ve yavaş bir geçiş yaptım. Duvar ile aramda santimler bırakarak tepeden başlayıp sarmallar çize çize aşağı doğru uçtum. Evet, raporda söyleneni ben de hissedebiliyordum: Bu binanın ikinci bir inhibitör-rü vardı; gizliydi ve beklenmedik bir durumdu bu. Acaba yansıttığı alanı temel alarak bu şeyin nerede olduğuna dair bir fikir edinebilir miyim diye düşündüm. Ancak mekanik takviye yapıldığında inhibitör için kullanılan sümüklüböceklerin oluşturduğu alanlar, çeşitli formlar alabiliyordu. Bu yüzden...

Otuz yedinci kat, dedi Chet. Doğrudan binanın merkezinde. İnhibi-törü aşip onun orada saklandığını görebiliyorum.

"Kimmaly'n" dedim, "otuz yedinci katın duvarında bir delik açmanı istiyorum. Saldırı ekibi, oradan içeri girmeye hazırlanın. O inhibitörü bulacağız. Duyularım bana onun o katın tam ortasında olduğunu söylüyor."

"Anlaşıldı" dedi Kimmaly'n ve özel üretilmiş yıkıcısını kullanarak duvarda bir delik açtı. Duvardaki taş ve çelik parçaları, kenarları ısıdan parlayarak aşağı döküldü.

Gemimi yaklaştırdım ve kokpiti açma düğmesine bastım. «Hesho, bir terslik olursa bu gemiyi uçurma konusunda kendine ne kadar güveniyorsun?»

“Elimdeki bu az sayıdaki kontrollerle mi?” diye sordu. “Aşırı güvenmiyorum. Ama bir felaket durumunda elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım.”

Bu yeterliydi. Emniyet kemerimin hızlı serbest bırakma düğmesine basmak için arkama döndüğümde Doomslug öttü ve askısından atlayarak kucağımda belirdi.

“Emin misin?” diye sordum ona. “İçerideki inhibitörü yok etmeden dışarı çıkamayız.»

Onaylayıcı bir sesle öttü, böylece dışarı çıkarken onu kucakladım. Diğer omzumdan aşağı sarkan ve kalçamın üstünde kalan kılfın içine girdi. Diğerleri bunlara askı diyordu ama bunun hissi... bilemiyorum. Annelerin bebek taşımak için taktığı ana kucağını andırıyordu. Güçlerimden dolayı cesaretim kırılmış, üstelik midem biraz bulanıyor olsa da savaşa bir *ana kucağı* götürdüğümü düşünmek istemiyordum, bu yüzden ben buna *sümüklüböcek kılıfı* diyecektim.

Kokpitin yan tarafındaki yerinden tam otomatik bir saldırı tüfeği çıkardım ve Vanir Filosu’ndan geriye kalan üç gemi de bana katıldı; her birinde yeni oluşturduğumuz kara kuvvetlerinin üçer üyesi vardı. Kara kuvvetleri açısından hiçbir zaman fazla bir gücümüz olmamıştı ama bunun gibi saldırılara artan ihtiyaç karşısında bunu telafi ediyorduk. Özellikle Nedd, nihayet atış poligonunda vakit geçirebildiği için bundan keyif...

Hayır. Nedd’i düşünme.

Wolf, kara kuvvetlerinin lideriydi ve Junker onun için kano-piyi açarken ayağa kalkıp bana el salladı. Wolf bir tutam mavi saçı olan, uzun boylu, sert yüzlü ve zırhlı bir kadındı. Gerçek adı Chono’ydu ve anladığım kadarıyla bu Moğolcaydı. Ona Cengiz Han’la akraba olup olmadığını sorduğumda bana sadece “Tabii ki” demişti.

Aşırı coşkulu bir tepki vermemeye çalışmışım. Bu benim için zor olmuştu.

Birbirimize baş salladık, sonra silahlarımız hazır halde, havada asılı duran gemilerimizin ön kısımlarından deliğe atladık. Neyse ki şehirde suni yerçekimi vardı, bu yüzden yürümekte veya hareket etmekte sorun yaşamadık. Her biri sümüklüböcek kılıfına sahip diğer sekiz piyade sessizce bizi takip ederken namlularımızın ucundaki fenerleri açtık.

Ne yazık ki fiziksel karanlıktan daha derin bir karanlığa girmiştim o sırada. Zira cytonic duyularım bir kez daha yok olmuş, inhibitör alanının örtüsü altında boğulmuştu.

“Elimde Cuna’nın bize temin ettiği, binanın tasviri var” dedi Hesho kaskımdaki hoparlörden “ve komuta merkeziyle irtibat halindeyim. İnhibitöre ulaşmak için gitmeniz gereken yönü tahmin etmeye çalışıyoruz. Bir faydası olur umarım.”

“Bu harika olur” diye fısıldadım.

Kask vizörümün köşesinde kare bir kutu belirdi. Kırmızı bir nokta, alan içindeki yerimi belirtiyor, merkezde yanıp sönen bir nokta ise hedefimizi gösteriyordu. Bulunduğumuz katın hiçbir iç özelliğini göstermese de gitmem gereken yere ulaşmam konusunda işime yanyordu.

Yol üstünde kimi kilitli kapılar vardı ama Azizler, yıkıcıları bu yüzden yaratmışlardı işte. Gerçi biz ilk kapıyı yere yıkar yıkmaz karanlıktan üstümüze ateş açıldı ve bizi geriye ve yanlara doğru kaçmaya zorladı.

“Sadie, Kimmalyn” dedim, “kapana kısıldık. Yerlerimizi görüyor musun?”

“Tabii ki ” dedi Sadie.

“Sana zahmet, bize bir yol aç.”

Kimmalyn duvarı keserek bir delik daha açtı ve Sadie, içeriye doğrulttuğu silahını kullanıp o deliği yıkıcı ateşiyle doldurdu. Gemi silahları, elimizdeki silahlara kıyasla tamamen farklı kategoride silahlardı ve üzerimize açılan ateş birkaç dakika içinde azaldı, böylece duvar kalıntıları arasında geçip ilerlemeye devam edebildik. Namlu fenerleri, düşmanlarımızdan geriye kalan parçaları aydınlattı; bu, bir yıldız savaşçısı pilotu olarak sık yüzleşmek zorunda kalmadığım bir şeydi.

Onlar kötü bir diktatörlüğü destekliyorlar, diye kendime hatırlattım. Bu, babamı katleden aynı gücün parçası.

Bu mantıktaki zayıf noktanın farkındaydım ancak kalan son düşman gücüyle yaşanan kısa bir çatışmanın ardından Hesho'nun gönderdiği yanıp sönen ışığın bulunduğu yere ilerlerken odağımı korumam için yeterliydi. Sağlamca kilitlenmiş ve benzer bir sürü kabın arasında bir saklama kabı olarak gizlenmiş kutuyu buldum. Kapağını açtığımda içinde dehşete düşmüş mavi-yeşil bir sümük-lüböcek buldum.

Doomslug öttü ve diğeri, ileri doğru azıcık uzanıp havayı kokladı. "Aynen öyle" dedim ona ve kucağıma aldım. "Biz dostuz."

Doomslug yeniden öttü, ardından son derece berrak bir halde farkındalığımı geri kazandım. Doomslug ve kurtarılan sümüklüböcek ortadan kayboldu.

"Wolf" dedim, "inhibitör alanı devre dışı. Görev senindir artık."

"Mükemmel" dedi. "Veri deposu otuz altıncı katta. Cuna nerede olduğunu bilmiyormuş. Kadın, asansörle yukarı çıkmış ama sonra yolunu kaybetmiş."

Başımı salladım, Wolf'un bir Dione için "kadın" sözcüğünü kullanmasını düzeltmedim. Askerler aralarında hızlıca bir toplantı yaptılar, ardından bir tanesi yere patlayıcılar yerleştirdi. Siper aldık, onlar da bombayı patlatıp zeminde delik açtılar.

Hipersıçrama yaparak aşağı indim ve askerler delikten iple inerken bekledim. Onlar iş üstündeyken duyularımla öteye uzandım.

Altı düşman yaklaşıyor, diye Wolf'a düşüncemi gönderdim; sözcükleri onun zihnine soktum.

Olduğu yerde sıçradı, sonra bana baktı ve başını salladı.

Durdular, diye düşüncemi gönderdim karanlığın içinden koridoru göstererek. Tavandaki alevler karanlığı aydınlatıyordu. Bu koridorun ilerisindeler. Muhtemelen pusu kuruyorlar.

Wolf duvara bir el bombası fırlattı; bomba, duvardan sekip uzaktaki insanlara doğru yuvarlandı. Patlamanın ardından daldık, parlayan namlular ve dumanı aydınlatan yıkıcıların arasında askerleri, duygudan yoksun bir kesinlikle bertaraf ettik. Ölenlerin düşünce ve duygularının zihnime girmesini engelledim.

Veri deposunu bulmak fazla çaba gerektirmedi. Tek yapmamız gereken belli bir sistemle arama yapmaktı, ta ki ardında bir sürü insanın bulunduğu, güçlendirilmiş ve korunaklı, metal bir kapı bulana dek. Duygularının bir kısmını algıladım. Siniri gerilenler. Yardım bekleyenler. Biliminsanları. Evet, burası doğru yerd.

İçeride çalışan yaklaşık yirmi kişi *var*, diye Wolf'a düşüncemi gönderdim. *Kaçının sivil olduğunu söylemek mümkün değil. Bu işi ateş edilmesi gerekmeyen kişilere zarar vermeden yapmaya istekli misin?*

Bana baktı, sonra başını salladı.

Derin bir nefes al, diye ona düşüncemi gönderdim. İşler ters giderse seni *oradan* çıkarması için *sümüklüböceğini hazır bulundur*.

Ardından hipersıçrayışla ikimizi odanın içine, hissettiğim zihinlerden birinin yakınına ışınladım ama diğerlerinin gerisinde kalmıştık. Biliminsanlarını ve teknisyenleri yok sayarak arında silahları kaldırdık. Her birimiz iki el ateş ettik, kapıların yanlarında sırtları bize dönük bekleyen askerlerin kafataslarında delik açtık.

Uluyel, silah ateşlerken hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Bunun için mi gelmişim buraya? Krell'ler ile, bilinmeyen kötü bir güçle savaşmak, burada yaptığımız şeyden çok uzakmış gibi geliyordu. Oysa şimdi... bilinmeyen güç *biz* olmuştuk artık. Bu insanları korkutan, anlamadığı güçlere ve yeteneklere sahip olan şey ben olmuştum şimdi.

Biliminsanlarını elleri havada ve titrer halde odanın arka tarafında topladık. Ben kapıyı içeriden açıp ekibin geri kalanım odaya alırken Wolf onları izledi. Birkaç saniye sonra Rig ve bir teknisyen ekibi odada belirdi; Jorgen tarafından gönderilmişlerdi. Rig'in hipersıçrama yeteneği pek yoktu ama gideceği yeri sümüklüböceklerle zihinden zihne aktarıp onları sıçrama yapmaya ikna edebiliyordu.

Rig'in ekibi çabucak veri depoları üzerinde çalışmaya başladı ve Üstyapı'nın sahip olduğu her hassas ve gizli bilginin bir kopyasını aldı. Bunlar, M-Bot ve benim Starsight'ta keşfetmek istediğimiz ama erişemediğimiz şeylerin hepsiydi.

Rig veriler üzerinde çalışırken ben de odanın ön tarafında, mühendis istasyonlarının yakınında kol gezdim. Ekranların birçoğunda

resmi bir mührün önünde tanıdık bir Varvax duruyordu. Winzik'in, içindeki o son derece kırılgan, yengeç benzeri varlığı koruyan, iki ayaklı, iri, koyu yeşil, zırh misali bir kabuğu vardı. Kaskının yüz kısmından onun sıvı bir çözelti içinde yüzdüğünü görebiliyordum.

Rig'in mühendislerinden birine işaret ettim ve kadın yardım edip birkaç düğmeye basarak mesajı başa aldı ve en baştan oynattı. Yaklaşan herhangi biri var mı diye cytonic duyularımı tetikte tuttum, ardından eğildim ve tercüme rozetime Winzik'in sözlerini çevirttim.

"Ey, Üstyapı'nın sayısız dünyasından gelen güzel halkım. Çoğunuzun da bildiği üzere ben, Geçici Yüksek General Winzik'im. Büyük bir tehlike içeren bu dönemde Üstyapı'nın geçici komutanlığı konumuna mecburen getirildiğimi sizlere üzümlere, omuzlarımda bir yükü bildiriyorum.

Bu görevi sorumlulukların en kutsalı olarak kabul ettiğimi anlamınızı isterim. Asli zekâyâ sahip olanlarımız ağır bir görev üstlenmektedirler; o da henüz eşdeğer statüye ulaşmamış olanları korumak ve onlara bakmak. Bugünkü sözlerim birbirinden harika türlerimiz arasından zayıf zekâlı olanlar içindir.

Doğal eğiliminiz sizi paniğe, öfke, hatta şiddete sürükleyebilir! Ah, ah. İkincil düzeyde zekâyâ yaşamak ne kadar *korkunç* olsa gerek! Sizler, bu şok edici duygulara direnmelisiniz. Üstyapı güçlüdür ve onu yönetenlerimiz, sizi insanlık illetinden *katiyen* koruyacaktır. Galaksi, geçmişte korkunç saldırılardan nasıl sağ kurtulduysa onları bu sefer de savuşturacağız.

Patlak veren saldırıları şimdiden kısmi olarak kontrol altına aldık ve çatışmaları Üstyapı'nın dış bölgelerinde sınırladık. İnsanlara büsbütün boyun eğdirmek onlarca yıl alacak belki ama ben yerine getirmem istenen görevi yapmaya kararlıyım. Şimdilik şunu bilin ki sizler kesinlikle hiçbir tehlike altında değilsiniz. Sizin adınıza savaşmak asli zekâyâ ulaşmış olanlarımızın görevidir ki böylece sizler saldırganlık ve öfkenin tehlikeleriyle yüzleşmek zorunda kalmayasınız. Sizi koruyacağımı bilerek, hayatlarınızı her zamanki gibi yaşamayı sürdürün."

Bir taraftan etkilenmiştim. Winzik biz yenildikten çok sonra bile bu güce herkesi korkunç insanlardan korumak için ihtiyacı varmış gibi davranabilir, bunu muhtemelen onlarca yıl sömürebilirdi. Diğer yandan ise eğer Winzik gerçekten beni zapt edebileceğini düşünüyorsa, o zaman ne kadar yanıldığını çok geçmeden ilk elden anlayacaktı.

Ekran da mesaj tekrar oynamaya başladı ve onu bir daha duymaktansa monitöre birkaç el ateş etmeyi tercih ettim. Diğerleri şaşkınlıkla bana baktığında omuz silktim.

Üzüldüm, dedi M-Bot zihnimin içinde, belki de durum karşısında yaşadığım hayal kırıklığını hissederek. *Bugün yapmak zorunda olduğun şey için üzüldüm.*

“Bu benim işim” diye fısıldadım ona silahım hazır halde kapıya bakarken.

Hayalini kurduğun bu değil.

“O hayalden yokyerdeyken vazgeçtim” dedim ona. “Orada kalabilirdim, sonuçlarını çekmeden savaşlarda çatışabilirdim. Geri geldim. Çünkü böyle şeylerin yapılması gerekiyor.”

Öyle mi?

“Şimdilik” dedim. “Amaç bunlara gerek kalmamasını sağlamak. Bir şekilde.” Aradaki fark buydu. *Bu olmalıydı.* Winzik kafayı hükmetmeye, yok etmeye, katletmeye takmıştı. Biz daha iyi bir şeyin savaşını veriyorduk.

Aynı gerekçenin geçmişte hemen hemen her terörist güç tarafından kullanıldığını biliyordum. Ben saf değildim. Ama öte yandan hepsini birbirine eşdeğer gösterecek kadar sinik ya da aptal da değildim. Kadın dediğin, vicdanının sesini dinlemeliydi. Ben, yaptığımız şeye inanıyordum.

Yine de korkunç geliyordu.

Rig’e bakış attım. “Bence bunların hepsini yerlerinden söküp çıkarabiliriz” diye fısıldadı bana. “Alıp götürmek varken niye kopalamakla yetinelim?” Sırıttı ve düşmanın yerleştirdiği sümüklü-böcekleri gösterdi.

Şahane. Rig, kocaman veri depolarını, hatta sunucuları bile yanlarına alan ekibiyle birlikte hipersıçrayış gerçekleştirdi.

Saniyeler sonra, saldırı takımım –hepimiz gemilerimize dönmüştük– Rig’in ardından hipersıçramayla oradan uzaklaştık. Aramızda hayatta bıraktıklarımız ise tıpkı benim Krell’ler hakkında düşündüğüm gibi bizim esrarengiz ve korkunç olduğumuzu düşüneceklerdi.

Hangara iniş yaparken zafer havasından farklı bir şey vardı bu kez. Bizi ölüm bombasından kurtardıktan sonraki dönüşümü, tıpkı kaybettiğim bir sevdiğimin anısı gibi çok iyi hatırlıyordum. Kutlamaları, tezahüratları, kadeh kaldırmaları, beklenmedik bir zaferden doğan doludizgin coşkuyu hatırlıyordum.

Bugün ise pilotlar gemilerinden yorgun argın iniyorlardı. Belki de kayıplarımız yüzündendi: Vanir Filosu'ndan iki ölü, kaybettiğimiz iki Taynix, ağır yaralı Nedd. Fakat neredeyse her eylem, hayatımıza mal olurdu zaten; savaş gücünü sürdürmenin bir parçasıydı bu. Gölge düşüren bir diğer konu da bunun kesin bir yengi olmadığını bilinci; bu, zafere doğru atılan bir adımdı ama pek çok adımdan yalnızca ilkiydi.

Bir de benim yaptığım şey vardı tabii.

Nesnelere hipersıçrayış yaptırabilmek için onlara *dokunmak* gerekirdi. Ayrıca nesnelerin bir kısmı değil ancak bütünü ışınlatabiliyordu. Savaş gemileri gibi büyük yapılar, hipersıçrayışı bir cytonic için mümkün kılmak adına genelde içlerine özel bir mimarinin inşa edilmesini gerektiriyorlardı.

Ben bu sözde kuralların *hepsini* bozmuştum. Tıpkı kazıcıların yaptığı gibi.

Gemimden indiğimde odadakiler benden çekiniyormuş gibi görünüyordlardı. Neden çekinmesinler ki? Ben insandan çok bir silahtım. Bilhassa Sadie olmak üzere Skyward Filosu'nun birkaç üyesi bile beni gizlemedikleri bir huşuyla izliyordu.

Bir terslik var, dedi M-Bot kafamın içinde.

"Evet" diye mırıldandım. "Ben..."

Sende değil. Bende. Kazıcılar beni tespit ettiler. Yeniden saklanmam gerek.

"Bunu nasıl yaptığını hâlâ anlamıyorum" dedim. "Hepiniz uzayda aynı noktada değil misiniz?"

Hem evet hem hayır. Burada uzay yok. Herhangi bir nokta. Hiçbir gerçeklik yok. Acayip bir şey. Ama seninle bağımı hissedebiliyorlar. İçime dönüp ortadan kaybolmam gerekiyor. Ya da onlardan biri gibi davranmam. Hangisi daha çok işe yararsa.

"Bunu yapabilir misin?"

Spensa, ben süper sinsiyimdir. Bunun için yaratıldım ben, unuttun mu yoksa?

"Bunu hep söylersin de..."

Şimdi saklanmam gerek. Bir süre sen kendi kendine odaklan. Müsait olduğumda sana haber vereceğim.

Onun geri çekildiğini hissettim. Beni bir başıma bıraktığını.

Ancak Chet bana bir sıcaklık hissi verdi. Buna minnet duydum. Bir başıma değildim, sadece yalnızdım.

Dinlenme isteğiyle hangara yürümeye başladım ve bir şeyler yemesini tavsiye edip Hesho'ya veda ettim. Uçup gitti ve muhtemelen benim de Nedd'i kontrol etmeye gitmem gerekirdi. Konuşmalarına bakılırsa Sadie ve T-Stall bunu şimdi yapacaklardı. Ama bunu kaldırabileceğimden emin değildim. Jorgen'ın söylediğine göre Nedd'in bilinci hâlâ kapalıydı, durumu stabildi ama ağır yaralıydı.

O savaşı herhangi bir anda tek başıma kazanabilecek güce sahiptim. Bunu birkaç dakika önce yapmış olsaydım Nedd yaralanmamış olacaktı. Bundan sonra bir daha onunla göz göze gelebilecek miydim?

Odama gidip kendimi yatağa atmak niyetiyle hızla çıkışa doğru yürüdüm ama yanımda Kimmalyn belirdi.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu.

“Hayır” diye yalan söyledim.

Başını sallayarak onayladı ve üstüme gelmedi. Neden hayır demiştim? O, T-Stall ve Sadie’ye katılmak üzere yanımdan ayrılırken iyi bir dost olduğu ve sınırlarıma saygı duyduğu için içimden ona sövdüm.

Hangar kapısında, elinde veri tabletiyle dikkati dağılmış bir halde yürüyen Jorgen’a rastladım.

“Bulduk” dedi bana. “Beş adet maden işletmesi var. Senin duyduğundan bir fazla, yine de... Uluyel. Sadece beş! Bu bir zayıflık Spin. Kale duvarında korumasız bir çatlak. Bundan *faydalanabiliriz.*”

“Yeter ki sadece bu taraftaki erzak depolarına saldıralım” dedim. “Diğer taraftaki madenlerden en az birinde arkadaşlarım yaşıyorlar.”

Hemfikir olduğunu göstererek başım salladı.

“Jorgen” dedim. “Orada yaptıklarım...”

Bana baktı, sonra cesaret verici bir tebessüm gönderip veri tabletini bir kenara bıraktı ve beni iki kolumdan tuttu. “Sen *harikaydın*” dedi. “Yokyerde kalman gerektiğini, orada neler yapabileceğini öğrenmen gerektiğini söylediğinde şüpheci yaklaştım biliyorum ama beni ikna ettiğine memnunum. Müttefiklerimizin bu operasyonun sonuçları konusunda ne kadar heyecanlı olduklarını görmek gerek. İlk kez herkes bunu *gerçekten* başarabileceğimize inanıyor. Üstyapı’ya direnebileceğimize, *kazanacağımıza* inanıyorlar.”

“Tek gereken, kazıcı bir kız arkadaş edinmekti...” dedim.

Duraksadı, ben de sırtarak bunun bir şaka olduğuna onu ikna etmeye çalıştım. Duygularımı sımsıkı kelepçelemiştim. Ne kadar acı çektiğimi görmesini istemiyordum.

Arkamda duran tüm uçuş filosunun farkına varıp tereddüt etti. Sonra, bilinçli bir karar verdiği besbelli bir halde eğildi ve beni öptü.

Bu... müthiş bir histi. Protokol sıkıntıları olduğundan pilotlarından biriyle çıkmanın onun için ne kadar garip olduğunu bi-

liyordum. Ama benim ona ihtiyacım olduğunu ve kendisinin de bana ihtiyacı olduğunu da o biliyordu. Jorgen'ın, *kurallar yerine beni* seçmesi, verebileceği en önemli mesajdı. Sevinç dolu bir adrenalini patlaması hissettim.

Ve içimde bir çeşit duvara, bir endişe duvarına, öz nefretten oluşan bir duvara çarptı.

Kötü hissetmeye başladım. Bugün işlediğim cinayetlerden sonra sevinç hissetmek, *affedilemezdi*. Ben artık insan değildim; burada, hiçbir yanlış yokmuşçasına erkek arkadaşımı öpüyordum!

Jorgen geri çekildi ve lanet olsun ki gözlem yeteneği haddinden fazla iyiydi. "Savaşmak konusunda artık farklı hissettiğini biliyorum" dedi. "Ben de öyle. Buna olgunluk deniyor, Spensa ve deneyim. Bunlar bizi değiştiriyorlar. Çatışma hissetmek normal. Bu işer karışık... her şey karmakarışık."

Başımı salladım.

"Askeri bir görevde, siviller konusunda bir daha sürpriz yaşanmayacağından emin olmak için elimden geleni yapacağım" dedi. "Seni bir daha hazırlıksız göndermeyeceğim Spensa. Söz veriyorum."

Bu güzel bir hamleydi ve kesinlikle ona hastı. Neyin yanlış gittiğini analiz edecek, bundan nasıl ders çıkarılabileceği konusunda üst düzey askeri ve örgütsel şahıslarla konuşacaktı. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağımızdan emin olacaktı. İşte bu yüzden komutandı o.

Ama bunun gelecekte muhtemelen bir daha olmayacağını bilmek, o an içimdeki acıyı dindirmiyordu.

Bir zoraki tebessüm daha gönderdim. "Süpersin" dedim bütün içimden geçeni söyleyerek. "Teşekkür ederim."

"Bir sonraki adımımızı planlamamız gerek" dedi. "Kolay olacaktır. Winzik irtifa taşı bu beş lokasyondan alıyor: bizim tarafımızdaki ikmal depolarına bağlı maden istasyonları. Sen bunlardan birinin arkadaş edindiğin korsanlar tarafından zaten neredeyse tamamen kapatıldığını söyledin.

"Neyse ki doğruca maden istasyonlarına veya oralardaki sivillere saldırmak zorunda değiliz. Geçitleri havaya uçurursak

Winzik'in kaynakları elinden alınacak. Güçlerimizi kullanarak önünde sonunda diğer taraftaki madencileri kurtarmanın bir yolunu bulabileceğimize eminim."

"İyi planmış" dedim artık büsbütün bitkin halde. "Kimi Broad-sider'ların buna minnet duyacağına eminim. Teşekkür ederim."

Başıyla onayladı. "Winzik şu veritabanlarını neden istediğimizi anlamaya vakit bulamadan saldırıya geçmeliyiz. Ben her ikmal deposunu aynı anda vuracak beş yönlü bir saldırı tasarlıyorum. Koordineli bir saldırıyla onları gafil avlayacağız."

"Şahane" dedim titreyişimi kontrol etmeye çalışarak. O an şalterim atmaya başlarsa neyim olduğunu fark edecekti.

Bunun ne kadar acı verdiğini bilmesine *müsaade edemezdim*. Yeniden savaşa girme düşüncesiyle içten içe çöktüğümü bilmesine izin veremezdim. O, yeni görevinde huzur ve başarı bulmuştu. Ben de aynısını yapmak zorundaydım.

"Diğer herkese durumu bildireceğim" dedi, "ve Kitsen generalleriyle konuşup onların stratejik görüşlerini alacağım. Şimdilik sen biraz dinlen. Nedd'in durumuna göz attım bile ve uyanır uyanmaz sana haber göndereceğim. Ama senin uyuman gerek. Zira herkes bu plan üzerinde hemfikir olursa saldırıları en erken bir tarihe ayarlayacağız. Zaman çok önemli."

Öpücüğünün üstüne gönderdiği heyecanlı tebessüm benim için bardağı taşıran son damla oldu. Ona tatlı tatlı sııttım ve oradan ayrıldım. Uluyel, benim "tatlılık" sergileyişimi kötü bir işaret olarak görmemesini umuyordum. Jorgen gözden kaybolur kaybolmaz adımlarımı hızlandırdım ve odama ulaşip içeri saklandım.

Neredeyse yalnız kaldığım ilk anda, saatimde bir mesaj belirdi. UrDail'lerin kullandığı bir teknolojiydi bu ve bizim ekiplere de bunlardan temin etmeye başlamıştık.

Akşam yemeği? Kimmalyn'dı bu. Ona dinlenmeye ihtiyacım olduğuna dair bir şeyler yazdım, sonra derin bir nefes alıp evimi inceledim. Bana üç odalı bir subay konutu tahsis edilmişti. Kim bilir hangi sebeple ben artık teknik olarak bir tuğamiral sayılıyordum, gerçi pilotlar idari görevlere geçmeden, hemen hemen hiçbir zaman

yüzbaşının üstüne terfi edemezlerdi. Jorgen kıdem üstünlüğümü sağlama almak için nüfuzunu kullanmış, cytonic olarak özel bir konuma sahip olduğumun ve bağımsız bir saha komutanı olmam gerektiğinin altını çizmişti. Şu manaya gelen bir saçmalıktı işte bu: *Kimse seninle ne yapacağını bilmiyor, Spensa, bu yüzden al sana bir terfi.*

Evdeki boşluğu doldurmak için annemi ve anneannemi yanıma taşınmaya ikna etmeye çalışmışım ama şimdilik şansım yaver gitmemişti. Bu kadar çok alana sahip olmak *biraz* göz korkutucuydu ama ben bunu bir savaşçının ganimetine eşdeğer olarak düşünmeye ve bundan keyif almaya çalışıyordum.

Bugün burası rahatlatıcı gelmişti. Bana baskı yapacak hiç kimse ya da hiçbir şeyin olmadığı bir alanım vardı. Tabii ki yine de her odayı ve dolabı her zamanki gibi kontrol ettim. Saçma mı? Belki. Suikastçı var mı diye aramak bana daha iyi hissettirmişti, ta ki etrafta kol gezen Kitsen Ninjalar olduğunu hatırlayana dek. Bir insanın asla sığamayacağı yerlere saklanıyor olabilirlerdi. Özel eşyalarımın arasında sevimli, kürklü bir katilin saklanıp saklanmadığından emin olmak için günlük rutinime çorap gözümü etraflica kontrol etmeyi mi eklemem gerekecekti şimdi?

Yatağıma oturup derin bir nefes verdim. Chet içimde zangır zangır titriyordu ve yeni bir atağın patlak vermesini önlemek için çaba harcamam gerekiyordu. Uluyel. Zar zor kontrol edebilmişim. Şu titreşimler. Güçlerimin tuhaf işleyişi. Ben...

“Bugün inanılmaz bir iş çıkardın” dedi arkamdan bir kadın sesi. “Sahiden çarpıcıydı.”

Dönüp yatağımdan fırladım ve ayağa kalktım. Yatak odamdaki duvarın kenarında, Browning FN 1910 modeli tabanca replikasının yanında Brade duruyordu.

Brade. Winzik’in evcil hayvanı olan, cytonic bir insan. Bir numara asker saçlı. Kolsuz, dar, asker kıyafeti ve kurşun geçirmez ceket. Saldırı tüfeği sırtına asılıydı. Onun fiziksel olarak orada olmadığını fark edene kadar tabancamı bir kalp atışına sığacak hızla çıkardım ve duvarımda üç delik açtım. O cytonic bir yansımaydı. Yokyerdeyken ben de benzer bir şeyi ona yapmışım.

Yıkıcı tabancamın namlusunun içine baktı, ardından başını salladı. "Refleksler iyi."

Onu görmezden gelip iletişim paneline koştum ve harekât merkezine telefon açtım. "İnhibitör alanımız kapalı mı?" dedim.

"Yo?" dedi hattın öbür ucundaki kafası karışmış operatör. "Detritus'un korumaları hâlâ yerinde..."

"İnhibitörünüz sağlam" dedi Brade arkamdan eğlenerek. "Sen ve ben, bir şekilde birbirimize bağlıyız. Neler olduğunu anlamıyorum ama kendimi sana yansıtabiliyorum Spin. Tıpkı senin bana yaptığın gibi."

Parmağımı düğmeden çekip arkama döndüm. "Defol."

"Hayır."

Cytonic güçlerimin tüm ağırlığıyla ona saldırdım. Ben... onu kovmaya çalışmak dışında ne yapmaya çalıştığımı tam olarak bilmiyordum ama o, ham zihinsel enerjiden çıkan patlamaya dayandı ve yerinden bile oynamadı. Kendisinin çok zayıf bir yansımasını göndermişti, böylece kendinden geriye kalanı koruma altına almıştı sanki. Onu hatırı sayılır güçlerimle kovmak, bir sivrisineği top güllesiyle öldürmeye çalışmak gibiydi.

"Bunu savaşa sakla" dedi Brade ve etrafta sinsice gezinip odamı inceledi. Bunu ona ben yaptığımda etrafındaki her şeyi görebilmiş, yakınındaki herkesin ne söylediğini duyabilmişim. Eğer bunu durdurmanın bir yolunu bulamazsam askeri kuvvetlerimiz için çok büyük bir güvenlik sorunu oluşturacaktım.

"Ne istiyorsun Brade?" diye çıktım.

"Yıllardır ben de bunu kendime soruyorum, biliyor muydun?" dedi. "Cevaplaması kolay olmalı ki sanırım öyle." Bana yaklaştı. "Ben ne istiyorum? Ben *kazanmak* istiyorum."

"Sana bize katılman için bir şans verdim" dedim. "Sen Winzik'e koştun ve beni ihbar ettin."

"Seçimimin arkasındayım, gerçi kaçtığına üzüldüğümü söylemeyeceğim. Eğer kaçmasaydın bugün yaptığın gösteriye asla tanık olmayacaktım." Hayret içindeymişçesine başını salladı. "İnanılmaz. On dakikadan kısa bir sürede on beş av, başka herhangi bir pilot için

de etkileyici olurdu. Ama senin şu uçaksavarlara yaptığın... Binaları parçalayışın, parçaları saldırıda ve savunmada kullanışın... Spensa, sen *inanılmazsın*." Bana başını salladı. Brade aslında gülümsemezdi; ya da hiç değilse nadiren gülümserdi. "Senin bir değer var. Benim de bir değerim var. Biz birlikte çalışmalıyız."

"Tam olarak... hangi amaçla?"

Omuz silkerek, "ne olabilir ki?" dercesine bana jest yaptı. "Fetih, Spensa. Bu bizim kanımızda var."

"Sen delisin."

"Deli" dedi, "Büyük İskender gibi mi? Eski firavunlar gibi mi? Atilla Han, Napolyon, Şarlman gibi mi? Dünyanın uçsuz bucaksızlığını görüp hayattaki en büyük mücadelenin her şeye hükmetmek olduğunu fark eden insanlar gibi mi?" Bana daha da yaklaştı. "Hiçbirinin gerçek bir şansı olmadı. Ama bizim var. Bugün gösterdiğin güce bakılırsa kesinlikle var."

"Sanırım bu gücü seni ezmek için kullanmayı tercih ederim" diye parladım. "Sen bana ihanet ettin Brade."

"Sen de Üstyapı'ya ihanet ettin" diye karşılık verdi. "Ben sadece seni bu yüzden ele vermeye çalıştım. Ama bunun bir anlamı yok." Bana daha da yaklaştı. "Bana bizim potansiyelimizi gösterdiğin için teşekkür ederim."

Sonra ortadan kayboldu.

Uluyel, Uluyel, *Uluyel*. Duvarın yanındaki sandalyeye çöktüm, kendime sarıldım ve daha fazla kontrol edemedim. Sonraki bir saat boyunca ruhum alev almış, benliğim –veya ondan geriye kalanlar– zihnimin çukurlarında saklanırken etrafımdaki nesnelerin gitgide daha gelişigüzel ve acayip bir şekilde bir kaybolup bir belirmesine izin verdim.

Dehşet içindeydim.

İkinci Bölüm

Ertesi sabah yeniden kendime hâkimdim. Artık eskisi gibi devam edemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden bir karar vermiştim.

Ben bir silahtım. Yokyere giderek, ardından bir kazıcının ruhu-
nun benimkiyle birleşmesine izin vererek bu yolda ilerlemeye baş-
lamıştım. Amacım halkımı özgürleştirmektir.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Duygularımın hiçbir önemi yoktu. Peki ya ruhumun ve zihnimin aldığı hasar? Bedelin bir kısmıydı sadece. Bunu yapabiliirdim. Ben bir askerdim. Orduya bunun için katılmıştım. Üstyapı'yı devirmeye yetecek kadar uzun süre hayatta kalabilirdim. Sonrası kimin umurundaydı?

Bu kararı vermek özgürleştiriciydi. Duygulardan kurtulduğum için değil. Tıpkı bir nokta operasyonu gibi en kötü duygularımı kontrol etmeme olanak sağlıyordu bu: korku, kaygı, belirsizlik. Bunları ortadan kaldırıyor ve beni idare edilebileceklerimle baş başa bırakıyordu: üzüntü, pişmanlık, kaybetme duygusu.

Bunlar benim bildiğim duygulardı. M-Bot ve Doomsbug'ı keşfetmemden çok önceden beri benim arkadaşlarımdı onlar.

Ayağa kalktım, temizleyici maddeyle temizlenmek yerine gerçek bir duş alma lüksünün tadını çıkardım ve çizelgemde Jorgen'dan toplantı talebi içeren bir not buldum.

Jorgen. Jorgen konusunda ne yapacaktım? Ne istediğimi biliyordum: Onu sevmek istiyordum. Bu, kurtulmak istediğim bir duygu değildi ve bunu görmezden gelemiyordum.

Ancak öte yandan ben insan değildim artık. Üstyapı'nın yıkılmasına ve gerçekliğimizi kazıcılardan korumanın bir yolunu bulmaya *kesinkes* yardım edecektim. Bir yolunu bulacaktım ama bu yolun beni harap edeceğinden gitgide daha emin oluyordum.

Bu olduğunda Jorgen'ı bir şekilde bunun etkilerinden korumam gerekiyordu. Gerçi bunun üstüne düşünmek istemiyordum. İlk olarak, yeni keşfettiğim kontrol gücümü test etmek için küçük bir adım atmam gerekiyordu: Son birkaç gündür kaçındığım bir şeyi yapmalı, kahvaltı etmeliydim.

Doomslug omzuma yapışmış halde yemekhanenin yolunu tuttuk ve kapı eşiğinde donup kaldık. İçeride, şefin en yeni lezzetlerini göz önüne seren, uzun sıralar halinde dizili metal masalar vardı. Çoğu yosun yemeğiydi ama çeşitli şekillerde hazırlanmışlardı. Ancak hayret verici olan şey, diğer ırklarla yakın zamanda yaptığımız işbirliği sayesinde erişim olanağı yakaladığımız başka besinlerdi. Alanik'in ve Hesho'nun gezegenlerinde bol miktarda bulunan tahıllar. Meyveler. Fare eti *olmayan* etler. Gezegenlerini korumak için yaptığımız yardımdan ötürü bize teşekkür olarak sunulan yiyecekler.

Görünüşe göre bizim aşçılar bu çeşitliliğin tadını çıkarıyorlardı. Eğer yüzlerce farklı yöntemle *yosun* hazırlanabiliyorsa, *pirinç* ile neler yapabilirlerdi kim bilir. Elbette bu lükslerden bazılarına geçmişte de sahiptik; zenginler için özel mağaralarda, çok küçük miktarlarda yetiştiriliyorlardı eskiden. Bu yüzden bunlardan yediğim zamanlarda hep suçluluk duygusu hissetmiştim. Ancak her öğünde bir lezzet şöleni sunan bu yeni yemek tarzı, aslında normalde olması *gerekendi*. Savaşı kazanırsak *herkes* böyle yiyebilecekti.

Ancak beni kapı eşiğinde durduran yemeğin kendisi değil, içeriden gelen kakofoniydi. Çene çalan düzinelerce pilot. Ve sü-

müklüböcek. Bir sürü çeşit sümüklüböcek vardı fakat en yeni keşfettiğimiz türlerden bazalarına, hâlâ üzerlerinde araştırma yapıldığından henüz aktif görev izni verilmemişti. Kahvaltıda olanların büyük bir kısmı Doomslug gibi sarı-maviydi. Bunlar ısınlanmamıza yardımcı olan hiper-sümüklüböceklerdi. Cytonic güçler yoluyla iletişim kurmamızı sağlayan mor-turuncu sümüklüböcekler de en az onlar kadar yaygındı.

Cytonic enerji püskürtebilen kırmızı-siyah sümüklüböceklerin hatırı sayılacak miktarda olması beni şaşırtmıştı. Biz bunlara Boomslug diye seslenmeye başlamıştık. En nadir görülenlerse cytonic'leri engelleyebilen, yalnızca dostların ve müttefiklerin cytonic güçlerini kullanmasına izin veren mavi-yeşil sümüklüböceklerdi. Baskın yaptığımız tesiste onlardan birinin öldürülmesine göz yummanın getirdiği vicdan azabına karşı direndim. Diğerini kurtarmıştım hiç değilse.

Ayrıca ben bir silahtım. Silahlar, öldürdükleri şeylerin ardından gözyaşı dökmezlerdi.

Doomslug omzumda usulca öttü. Onun da en az benim kadar... gözü korkmuştu. Odaya girmeyi o da istemiyordu. Çünkü... Nasıl desem... Uluyel. *Utaniyordu.*

Ben hep onun kaybolduğu için, veya belki de M-Bot'un orijinal hiperiticisinden geldiği için M-Bot'la birlikte olduğunu varsaymıştım. Fakat son zamanlarda onun aslında içedönük bir sümüklüböcek olduğu hissine kapılıyordum. Tamamen yalnız kalmak istemiyordu ki M-Bot'u ve onun hareketsiz cytonic işlemcisini bu yüzden arayıp bulmuştu. Fakat öte yandan, flüt gibi öten sümüklüböceklerle dolu bir mağarada vakit geçirmekten hoşlanan bir tip de değildi.

Bir yandan ona huzur duygusu göndermeye uğraşırken tezgâhtan yiyecek aldım. Bir sandviç... *fıstık ezmeli?* Bunu okumuştum. Vay be. Bir de portakalımsı bir meyveden gerçek bir dilim. Belki de, şey, has portakaldı. Evershore ve Dünya, çok eski zamanlarda ticaret yaptıkları yıllardan kalma bir ortak bir ekoloji paylaşıyorlardı ve onlardan aldığımız yiyeceklerin çoğunun kökü Dünya'nın florasından geliyordu.

Odanın sağı tarafındaki bir masaya yerleşirken oldukça iyi hissediyordum. Gerçi arkadaşlarım, her biri uçuş rozetlerinin altına kırmızı bir keçe parçası takılı halde toplanırken asıl sınav hâlâ gelmemişti. Bu, birini her kaybettiğimizde onları anmak için takılan bir semboldü. Bugün bunları kaybettiğimiz iki asker ve iki sümük-lüböcek için –silah arkadaşlarımız için– takmışlardı.

Her biri benim suçumdu. Onları kurtarabilirdim. Ben kimdim ki bu gücü elimde tutuyordum?

“Hey!” dedi Arturo. “Kahvaltıya gelmişsin Spensa! Sonunda kendine gelmeye başladın, ha?”

“Aynen” dedim ona bakış atarak. “Nedd. . . ?”

“Uyanık” dedi Arturo, “ve ona hizmet edeyim diye emirler yağdırıyor çünkü ‘tek koluyla kendi başına yapması mümkün değilmiş’.”

Uzun bir nefes verdim. Nedd şimdiden şaka yapıyorsa iyiye işaretti. Suçluluğumu bir nebze hafifletti.

Diğerleri tepsilerini koyarken Arturo’nun ötesine, masada birkaç sandalye uzağıma yerleşmiş Alanik’e baktım. Seçtiği yemek farklı olsa da Skyward Filosu ile birlikte yiyordu. Yosunu *sahiden* seviyordu anlaşılan.

Mor tenli uzaylı beni sessizce, çekinceli bir hassasiyetle süzdü. Liderleri tarafından ona insanlarla *sosyalleşmeye* devam etmesi söylendiğini anlattı. Onun türü ile benimki şüphe uyandıracak derecede benzer bir fizyolojiye sahipti; geçmişlerimizde ortak bir atamız olabilirdi. UrDail’lerin de tıpkı Kitsen’ler gibi Dünya mitolojisinin ve irfanının içine sızdığı kesindi.

Hepsi bir kenara, yüzünü çaldığım kişinin kahvaltıda bize katıldığını görmek tuhaftı. Ayrıca FM’in olmaması da bir tuhaftı; yeni bir imalat projesini hazırlayıp faaliyete geçirmesinde Rig’e yardım ediyordu.

Yanıma T-Stall oturdu ama bana alan bıraktı. Hatta biraz fazla alan bıraktı. Onunla zaten hiçbir zaman fazla yakın olmamıştık, üstelik ben yokken o ve Catnip sanki filonun geri kalanına daha iyi uyum sağlamaya başlamışlardı. Diğer yanıma ise Sadie yerleşti ve bana neredeyse *ilahi* bir hayranlıkla baktı.

Görünüşte ait olduğum yer burasıydı. Ancak bu günlerde bir avuç uzaylının yanında, eski filomlayken bulduğumdan daha fazla yuva hissi buluyordum. Neyse ki yeni keşfettiğim zihinsel duvarım etkili oluyordu. Kendime bunun sorun olmadığını, aitlik hissine *ihtiyacım olmadığını* çünkü yalnızca ateşlenecek bir silahtan ibaret olduğumu hatırlattım. Bu beni sakinleştirdi ve yerime yerleştim.

Hiçbir şey zangırdamaya başlamadı. Kimsenin sandviçi ortadan kaybolmadı.

Doomslug bana hüzünlü hüzünlü öttü ama onu omuzlarımdan alıp diğer sümüklüböceklerin oluşturduğu, geniş metal masanın ortasından uzanan sıraya koydum. Sümüklüböcekler, küçük ve özel kâselerde sunulan havyarlarını mutlulukla yiyorlardı. Taynix'ler de artık filonun birer üyesiydi. Arkadaşlarımı hipersıçramayla güvenli yerlere taşıyarak sık sık hayatlarını kurtarmışlardı.

Burayı seviyorlar, diye düşündüm hoşnut haldeki zihinlerini hissederek. Kıymet görmekten hoşlanıyorlar. Hatta insanların arkadaşlığından bile keyif aldıklarını düşünüyorum.

Kazıcılardan korkuyorlardı gerçi. Bunu kısmen Doomslug'dan anlamıştım. Üstyapı bu korkuyu kullanmıştı; Taynix'lerle elbirliği içinde çalışmak ve onları cesaretlendirmek yerine, onları korkutarak itaat etmelerini sağlamıştı. FM ve diğerlerinin sümüklüböcekleri tatlı dille ikna edip onları dost edinmeleri Üstyapı'nın sözde üstün zekâlı olduğu iddiasını nihai olarak çürütüyordu. Düşmanımız saldırganlıktan kaçındığını ve barışı desteklediğini iddia ediyordu oysa gerçekte bunu yalnızca işlerine gelince yapıyordu.

Ama Doomslug benden korkmuyor ki, diye düşündü Chet içimde. Artık korkmuyor.

Doomslug yanıt olarak bize bir imge gönderdi. İmgede Chet ve ben, mavi tonları da barındıran sarı bir tene sahiptik. Doomslug bizim korkutucu olmadığımızı anlamıştı. Kazıcıların bile korkutucu olmadığını anlamıştı. Onun gözünde biz, çok tuhaf birer sümüklüböcektik sadece.

"Demek öyle" dedi Kimmalyn, masaya doğru eğilip dikkatimi yeniden konuşmaya çekerek. "Planın işe yaradı Spin. Duyduğuma

göre bu veri arşivinde *bir ton* faydalı şey varmış. Detritus gibi *on iki* başka insan koruma alanı varmış. Tüm Üstyapı gemilerinin ayrıntılı şemaları. Ve tabii yokyerde çıkarılan irtifa taşlarının işlendiği tedarik depolarının konumları.”

“Başka insan koruma alanları mı dedin?” dedi T-Stall. “Acaba bizim gibiler mi, merak ettim. Hiç durmadan mücadele veriyorlar mı? Onlar da isyanın eşiğinde mi?”

“Sanmam” dedim. “Bana öyle geliyor ki mağara kompleksimiz ve imalatçılarımız ile Detritus’un eşi benzeri yoktur. Düşmanın niyeti bizim gezegenimizi koruma alanına çevirmek *değildi* aslında; ama biz yok edilemeyecek kadar inatçı çıktık.”

“Her halükarda” dedi Kimmalyn, “onlara yaklaştırmaya değebilir...”

Fena fikir değildi. Tespit edebildiğimiz kadarıyla Üstyapı bizimle savaşmak adına birçok garnizondan savaşçı topluyordu. Bu koruma alanlarından kimilerinin savunması zayıf olabilirdi.

Arturo veri tabletini açıp, “Veri dökümünün bir kısmı burada var” dedi. Bize insan koruma alanlarının yerlerini göstermeye başladı ama tableti elinden kaptım ve onun yerine sayfaları yukarı kaydırıp beş maden istasyonunun yerlerine baktım.

Jorgen’ın da belirttiği gibi amacımız maden istasyonlarını vurmak değildi. Oradaki arkadaşlarım, Peg ve Broadsider’lar güvende olacaklardı. Onun yerine bu taraftaki, Üstyapı tarafından kontrol edilen tedarik depolarına saldıracaktık.

Ancak merakımdan, verilerin madencilik üslerinin nerede olduğunu gösterip göstermediğine baktım. Gösteriyordu. Broadsider’larla birlikte saldırdığım maden üssü Surehold, en büyüğüydü ancak diğer dördü aynı bölgeye dağılmıştı. Ben onların, kuşağın daha uzak bölgelerine dağılmış olduklarını düşünmüştüm, meğer onları çok iyi gizlemişlerdi.

“Hâlâ inanamıyorum” dedi Sadie eğilip alçak sesle konuşarak. “Üstyapı ne kadar *savunmasız*.”

“Dün gece verileri analiz ettiklerinde oradaydım” dedi Arturo. “Cuna haklıymış. Üstyapı sümüklüböcekleri sır olarak saklama

konusunda o kadar paranoyak ki kendileri için daha büyük bir sorun yaratmışlar. Örneğin, Üstyapı'daki hemen hemen tüm iletişim *tek* ağ tarafından sağlanıyor; iletişim trafiğini sağlamak için bol miktarda iletişim sümüklüböceğini barındıran tek bir konum."

Cytonic iletişimi sağlamak için her iki uçta da bir sümüklüböceğe gerek yoktu. Yeterli pratik ve alıcı tarafında kullanılacak doğru teknolojiyle tek bir sümüklüböcek, birden fazla farklı konuşmayı yönetebilirdi. Eski usul iletişim teçhizatındaki operatörlere benziyordu bu biraz.

Aynen öyle! dedi M-Bot kafamın içinde. İlginç bilgi: *Dünya'nın kayıtlara geçmiş ilk cytonic'i Jason Writ beyninin yalnızca küçük bir kısmını bu göreve adanmış ama düzinelerce iletişimi neredeyse arka planda devam eden bir işlem kadar kolay gerçekleştirmiş. Dünya'nın ilk cytonicleri, eğitimden geçip binlerce çağrıyı tek başlarına sağlayabilecek hale gelmişler.*

Elimden olmadan sıçradım. *Sen ne ara döndün?*

Hiç gitmedim ki. Saklandım sadece. Bir süredir izliyorum. Ne kadar süredir? ... Burada anlaması zor... eh, nasıl olduğunu sen de biliyorsun.

Biliyordum, ayrıca zamanın neden yokyerde bu kadar tuhaf davrandığına dair daha iyi bir anlayışa sahiptim. Kazıcıların yokyer üzerinde bütüncül bir etkisi olmuştu. Geçmişini unutmak istemiş, bu yüzden oradaki herkes aynı şeyi yapmaya başlamıştı. Kazıcılar zamanı yok saymış, bu yüzden takip etmesi herkes için güç hale gelmişti.

Bunu yapmışlardı çünkü, şimdi bile kayıp acısını dindirmenin bir yolunu arıyorlardı.

Jason Write, dedi M-Bot. Evet. O zamanlar tek bir birey olan kazıcılar onu seviyordu. O öldüğünde acılarına nasıl tepki vereceklerini bilemediler... İşte tüm bunlar böyle meydana geldi. Eski bir yapay zekânın duygusal kabızlığı sonucu.

Iyy.

FM sonunda, aynı anda üç sümüklüböcek taşıyarak geldi. Sümüklüböcek faslına harbiden iyi kaptırmıştı ki bu bana acayip geliyordu. O son derece tertipliydi ve sümüklüböcekler onun moda-ya uygun aksesuarlarıyla pek gitmiyordu.

Bu küçümseme yüzünden hemen suçlu hissettim. Tamam, FM modaya uygun olmayı seviyordu belki ama onun kendini beğenmiş biri olduğunu düşünmem için bana hiçbir zaman sebep vermemişti. Benim ondan gözüm korkardı hep çünkü... yani neredeyse her şeyde mükemmeldi. Hatta şimdi gördüğüm üzere sü-müklüböceklerle ilgilenmek konusunda bile.

Üçünü de kendilerine ait havyar kâseleriyle birlikte masaya koydu –havyarı Evershore’dan toplu miktarda nakletmek zorunda kalmıştık– ve canlı bir tavırla konuşmaya başladı. “Beş maden tesisinin hepsine birden koordineli baskın yapılacak” diye açıkladı. “Yarın sabah saat altı sıfır sıfırda. Emir her an Arturo’ya gelmek üzeredir.”

“Geldi” dedi Arturo veri tabletinin ekranını yukarı kaydırırken. “Aynı anda beş saldırı kuvveti.”

“Neden beş?” diye sordum. “Bir tanesinin halihazırda diğer tarafta, Broadsider’lar tarafından kilitlendiğini biliyoruz.”

“Kontrolün hâlâ arkadaşlarında olduğunu kesin olarak söyleyebilir misin?” diye sordu FM. “Veya yeterli rüşvet karşılığında geçidi tekrar açmayacaklarını? İrtifa taşının değeri yüz kat artarsa onu Üstyapı’ya satmayacaklarını?”

Yaparlar mıydı? Belki evet belki hayır. Hayat yokyerde zordu. Üstyapı, Peg ile ticaret yapmaya çalışsa Peg’i hesaplı pazarlıklar yaptığı için suçlayamazdım. Rica etsem onun ve diğerlerinin bunu yapmayacaklarından emindim ama Jorgen’ın Üstyapı tesisini yok ederek bu seçeneği ortadan kaldırmak istemesini anlayabiliyordum.

“Tüm bunlara girişip onlara hâlâ çalışır durumda bir maden istasyonu bırakmak anlamsız olurdu” dedi FM. “Bu yüzden beşine de saldırıyoruz. Yarın.”

“Güzel” dedi Catnip. “Kazanmak için, daha fazla savaş gemisi yapmalarını engellemek için elimizdeki tek şans bu.”

“Önümüzde hâlâ zorlu bir savaş var” dedi Sadie. “Üretim kapasitelerini yok edebiliriz elbette, yine de halihazırda inşa ettikleri her şeyle savaşmak zorundayız.”

"Seçeneğimiz var mı?" diye sordu Kimmalyn. "En azından bu şekilde bir şansımız var."

"Öyle herhalde" dedi T-Stall. Kol uçucusu Catnip'le bakiştılar.

Arturo sonunda konuştu: "Son baskında yol açtığımız yıkım seviyesiyle ilgili sorunu olan başka kimse var mı?"

Bana bakmadılar. Hoş bir hareketti. Belki de hiçbir şeyin, arkadaşlarımın benden korkmasından daha acı verici olmadığını biliyorlardı. Gerçi ben artık sadece bir silahtım. Yani bu beni bir zamanlar ettiğı gibi rahatsız edemezdi.

Onlar gözlerini bana dikmemek için ellerinden geleni yaparlarken ben, uzun masamızı kuşatmış gruba göz gezdirdim. FM sümüklüböceklerden birinin kafasını kaşıyor, Sadie iştahını kaybetmişçesine arkasına yaslanıyor, Arturo gözleri uzağı dalmış olmasına rağmen ekranı kaydırarak verileri tarıyormuş gibi yapıyordu. Alanık her zamanki mesafeli tavrıyla grubun kenarında duruyor, Catnip ve T-Stall yan yana, yarım kalmış yemeklerini seyrediyorlardı. Kimmalyn hâlâ küçük bir çatalla kekini yiyordu çünkü tatlıyı asla israf etmezdi. "Aziz'in dediğı gibi" diye belirtmişti bir keresinde, "'Leziz bir şeyi israf etmek, güzelliğın kendisini israf etmek demektir.'"

"Ben fikrimi söyleyeyim" dedi Kimmalyn. "Yaptığımız şey yanlıştı. En azından şu ilk sümüklüböceğı kurtarmanın bir yolunu bulmalıydık. Ben bir yolunu bulmalıydım. Ama onun da ötesinde..."

"Ben bilgi ağının tıpkı bir... şehir gibi olmasını beklemiyordum" dedim onlara.

"Aynen" diye onayladı FM. "Yani tamam, bunu çalıştırmak için sivillere ihtiyaç duymaları mantıklı. Araştırmacılar, mühendisler. Arturo gibi yanlış kalabalığı karışmamış olsalar orada çalışacak olan insanlar."

"Hop" dedi Arturo. "Bir dakika. Bu laf bana mıydı yoksa hepimize mi?"

"Bir taşla iki kuş" dedi FM. "Kaçınız son baskının yanlış olduğunu düşündü?"

Yavaş yavaş herkes elini kaldırdı. Alanik'in bile bunun hemfikir olmak anlamına geldiğini fark etmesi için kısa bir an geçmesi gerekti.

"Jorgen'a bir şey söylemeliyiz" dedi Kimmalyn. "Biz buraya Krell'lerle savaşmak için geldik. Onlara dönüşmeye değil."

"Farkında" dedim. "Gelecekte yolumuza sivillerin çıkıp çıkmayacağını kesin olarak bilebilmemizin planlarını yapıyor."

"Peki çıkarsa, saldırıya geçmemizi engelleyecek mi?" diye sordu FM.

O... bunu söylememişti, değil mi? Bana beni bir daha bu konuda habersiz göndermeyeceğini söylemişti. Ama görevin muhtemelen devam etmesi gerekecekti.

"Böyle bir şeyi tekrar yapma fikrinden hoşlanmıyorum" dedi Kimmalyn. "Hem de hiç. Ben... yıldızlar adına... düzinelerce sivil geminin yıkıma uğradığını gördüm."

Midem altüst oldu.

"Peki seçeneğimiz var mı?" diye fısıldadı Sadie. "Biz savaşçıyız, doğru mu? Biz yıkıp dökeriz. İnsanları da öyle. Olayımız bu, öyle değil mi?" Destek için bana baktı.

Kendimi zorlayarak başımı salladım.

"Senin için bunu söylemesi kolay Spensa" dedi FM aslında hiçbir şey söylememiş olmama rağmen. "Sen... eee, sensin işte."

Aynen. Kesinlikle öyleydim. Bendim. Çoğunlukla.

"Bu, geri kalanımız için daha zor" diyerek onu onayladı Arturo. "Yüreğimiz o kadar katı değil. Aşağıda panikleyen sivillerin olduğunu bilerek savaşmak... korkunçtu. Bunu tekrar yapmaya can atmıyorum ben."

"Şu tedarik depoları..." dedi Sadie. "Sivillerle, işçilerle dolu olacak. Yokyerdeki maden istasyonlarını vurmasak bile... Sadece bu taraftaki geçitlere saldırırsak bile... E yani, o istasyonları kim temizliyor sanıyorsunuz? Kayaları kim hareket ettiriyor? Onları saf irtifa taşına kim dönüştürüyor? Winzik'in savaşçıları değil."

Bir süre hepimiz öylece orada oturduk. Kendime bir silah olduğumu hatırlattım. Umursamadığımı, umursamayı göze alamaya-

cağımı. Ama sonra Kimmaly'n şaşırtıcı bir tavırla çatalını bıraktı ve yarısı bitmiş tatlısını itti.

"Bunu çözmemiz gerekiyor" dedi FM. "Jorgen'ın planı yarın istasyonlara saldırıp hepsini yok etmek."

"Tesisleri *yok etmemiz* mi gerekiyor illa?" diye sordum. "Belki de onları güvence altına alıp elimizde tutabiliriz."

"Bölge korumak zor iştir" dedi Arturo, "bilhassa üstün bir güce karşı. Tesisleri devre dışı bırakmak daha iyi."

"Bunu yaparsak yokyerdeki herkesi kapana kısırmış olmaz mıyız?" dedi Sadie. "Biryere hiçbir dönüş imkânı bırakmadan?"

"Öyle olacak diye bir şart yok" dedi Alanik. Rozetimden onun tercüme edilmiş sözleri geliyordu. "Başka geçitler de olabilir. Maden istasyonlarının olmadığı yerler."

"Var zaten" dedim. "Ama çoğu bir şekilde kilit altında. Yıllar önce onlara tuhaf bir şey olmuş."

"Herhangi bir tanesinin kilidini açabilir miyiz?" diye ısrar etti Alanik. "Cytonic olan Kitsen'leri kurtarıırken Jorgen'ın yaptığı şey buna benziyordu sanki."

Haklıydı ama orada deney yapmaya isteksizdim ben. Annean-nem ve Cobb bu geçitlerden birinde sıkışıp kaldıktan sonra... onlarla oynamak tehlikeli görünüyordu.

Ancak öte yandan bu bilinmesi gereken önemli bir şeymiş gibi geliyordu. Bu tesisleri yok edersek Üstyapı, gemilerini başka yerler aracılığıyla gönderip, yokyerin kuşak bölgesinde biraz daha uzun mesafe uçarak her halükarda erzaklarını geri alabilir miydi?

Cevabı bilsem bu bizim planlarımızı değiştirebilirdi. Jorgen'ı bu saldırıyı yapmamaya ikna edebilirdi.

Birden, bir silah olduğuma dair stoacı duygumu koruyamadım. Başka bir çözüme ihtiyacım vardı. Savaşçı atalarımın ihanet anlamına gelse de yarın savaşa geri dönmek zorunda kalmamayı istiyordum ve bundan daha çok istediğim başka hiçbir şey yoktu.

Böylece, diğerlerine tek kelime etmeden Doomslug'ı kaptım ve hipersıçrayışla oradan uzaklaştım Niyetim Detritus'u ziyaret etmek, bir de yüzeyinin altındaki mağaralarda saklanan atıl geçitlerle neler yapılabileceğini kendi başıma öğrenmekti.

Bu günlerde yokyere girmek tuhaf bir deneyim oluyordu. Domslug ve ben ara ara çok kısa bir anlığına, genelde gözlerle dolu olan yere uğruyorduk. Eskiden bu siyahlığın içinde bana akıl almaz bir kötü niyet duygusuyla düşmanca bakışlar atan iğne ucu kadar ışıklar olurdu.

Ancak bu sefer de son on iki gündür her seferinde olduğu gibi ortada yoklardı. Saf karanlıkla yüz yüzeydim. Gözler yok. Kazıcılar yok.

Bir zamanlar burayı anlamadığımı, *anlayamadığımı* düşünüyordum. Ben ölümlüydüm ve zihnim zamanın geçişine, lineer ilişkilere fazla alıştı. Fakat ruhum artık kısmen kazıcıydı. Ne kadar tuhaf olsa da ne yaptıklarını görebiliyordum. Onlar *buradaydı* aslında. Dikkatlerini içe yönelterek kamufle oluyorlardı. Sadece benden değil, birbirlerinden de saklanıyorlardı. Bunu sadece ben oradayken, hipersıçrama ile yokyerin içinden geçtiğim için zamanın içeriye sızdığı anlarda yaptıkları hissine kapılmıştım.

İşin sırrı burada, onlarla nasıl etkileşimde *olduğumda*, diye düşündüm. *Onları tek kalemde yenmenin yolu*. Onların saklanma şekliyle bir ilgisi olabilirdi bunun.

Yanımda pat diye bir çift göz belirdi. *Selam!* dedi M-Bot. *Evime hoş geldin! Sonsuz küçüklükte bir nokta kadar olabilir ama ben de öyleyim, dolayısıyla bu bana yetiyor!*

Kalp atışı kadar kısa süre sonra Doomslug ve ben oradan ayrıldık, başka türlü bir alelade karanlığın içinde belirdik: Detritus'un altındaki mağaralar.

Her ne kadar cytonic'ler güçlerini kullanarak "görebilseler" de –anneannem buna iyi bir örnekti, gerçi bunu yaptığının farkında değildi– benim bu alanda pek yeteneğim yoktu. Neyse ki çok amaçlı aletimin küçük bir el feneri vardı. Onu kemerimdeki yerinden çıkardım ve yumuşak, yeşil ışığı açıp kocaman bir mağarayı aydınlatarak birkaç mağara sakinini korkutup kaçırdım.

Sırıtmadan edemedim. Bu mağarayı biliyordum ben. Burada avlanmıştım ve anlaşılan o ki benim yokluğumda fareler ortalığı kasıp kavurmuş, buradaki mantarlarla özgürce beslenmişlerdi. "Korkmayın" diye ilan ettim onlara, "geri dönmüş olabilirim, lakin sizin kanınız için gelmedim! Meğer fıstık ezmesini daha çok seviyormuşum. Tatilinizin tadını çıkarın aşağılık mahlûklar."

Görünüşe göre sözüme pek inanmamışlardı ki kuytu köşelerde ve yakındaki yarıklarda saklanmaya devam ettiler. Nostaljik bir duyguyla mağarada ilerledim. Ben artık bir pilottum. Fare Spensa artık yoktu.

O günleri özlemek tuhaf mıydı? Pek çok açıdan berbat günlerdi. Krell'ler o zaman her yerde mevcut olan bir tehlikeydi. Ayrıca ailem yiyecek eksikliğinden, ayrımcılıktan ve uzun çalışma saatlerinden dolayı sıkıntı çekiyordu.

Ancak o zamanlar benim sorumluluğumda olan tek şey, satılacak fareleri toplamaktı. Oysa artık omuzlarımda gezegenlerin kaderi vardı.

Hipersıçrayışım az bir farkla yanlış yere çıkmıştı. Geçit bu mağarada değil, yakındaki bir tüneldeydi. Bunca aydan sonra hafızam iyi çıkmıştı ve tünelin teki boyunca ilerleyerek yolumu kolaylıkla hatırladım; kayadan çıkan ve mağara kompleksinin diğer kısımlarına su taşıyan eski bir borunun yardımıyla orayı buldum. Geçide ulaşana kadar bir elim taşın üzerinde yolu takip ettim.

Geçit, duvardaydı. Kendisini kuşatan kayaya kısmen karışmış, tuhaf semboller oyulmuş geniş bir taş parçası. Yıllar önce de bu yabancı işaretlerde bir acayiplik olduğunu biliyordum. Alışılmadık yüzey, duyulamayan ama hissedebilen fısıltılar barındırıyordu.

Parmaklarımı oyuklara yasladım. Yokyerdeyken geçmişin anılarını kurtararak kahramanca bir yolculuğa çıkmıştım. Meğer o yolculuk, ihtiyacım olan bilgiyi bana vermek için Chet tarafından uydurulmuştu ancak bana bunları başka türlü nasıl ileteceğini bilmiyordu.

Gerçi anılar gerçektir. Bugün gözlerimi yumdum ve geçmişe uzandım. Dinledim. Birisi bu geçidi ne zaman kullansa ardından bu satırlarda yazılan, kendinden bir parça bırakıyordu.

Bu seferinde insanlar gördüm. Yeni bir çeşit silah yapmak için buraya gizlice gelen insanlar. Kazıcıları kontrol etmeye çalışmak için bir tesis.

Yokyerden taş çıkarıp dışarı nakleden insanlar gördüm. Devasa imalat makinelerinin gökyüzünde tersaneler inşa ettiğini, onların da daha sonra diğer platformları inşa ettiğini gördüm. Bu yer iki nedenden dolayı seçilmişti. Bunlardan ilki imalatçılar tarafından tamamen tüketilmiş, gezegenin etrafındaki geniş asteroit halkasıydı.

Fakat ikincisi –gerçek sır, asıl neden– bu geçitti. Yokyere açılan bir geçit. İrtifa taşı elde edilebilecek bir yer. Boyutların ve uzayın ötesindeki yaratıkları kontrol etmeye çalışacak bir yer.

Elimi geri çektim. Bu deneylerin sonucunu zaten arkadaşlarımla birlikte izlediğim bir kayıta görmüştüm. Bir kazıcı Detritus’a gelip burada yaşayan insanları yok ettiğinde neler olduğunu görmüştük. Bu, M-Bot’un buraya düşmesinden çok önceydi ve *bu bile* kendi halkımın gezegene giden yolu bulmasından bir asır önceydi.

Bütün bunları görmek bana Brade’in söylediklerini hatırlattı. İnsanlar olarak bizim *kaderimiz*, atalarımızın yapamadığını yapmaktı. Galaksiyi fethetmekti.

Düşüncelerimi o yöne çevirmek bir hataydı. Ruhumun titreşmeye başladığını, Brade’in dikkatinin bana odaklandığını hissed-

biliyordum. Kendimi o eski insanların anılarına açtığım için ortaya çıkmıştım belki de ve Brade beni yakalamıştı. Panik içinde, yaptıklarımı görürse bunun ona plammızı çaktıracabileceğini fark ettim.

Görme. Görme!

Brade, cytonic bir yansıma olarak önümde belirdi. Kaşlarını çatarak etrafına baktı. Ve *görmedi*. Bakışlarını hiçbir şey yokmuşçasına duvardan geçirdi çünkü zihnimde duvarı böyle görüyordum. Alelaide bir duvar. Bu düşünceyi pekiştirmek için durduğum yerde özel bir şey yokmuşçasına yürümeye koyuldum.

Onun benim çevremi görme yetisi, *benim* kendi çevremi nasıl gördüğüme bağlıydı. Babam arkadaşlarıyla uçarken Krell'lerin onu düşmanları gördüğüne ikna etmesine mi benziyordu bu yoksa? Düşmanımızın bir cytonic'in duyularını ele geçirmesinin yöntemi bu muydu?

Onlar babamı onu seven insanlara karşı kışkırtmışlardı ve ben, öfkemi *unutmamıştım*. Brade bu sistemi destekliyordu.

Onu yanıma çekmeye çalışmaktan vazgeçmiştim. Ama belki de bunu bilmesine gerek yoktu.

"Eee" dedi, "sana söylediklerimi kabul etmeye hazır mısın? Yapılması gerekeni yapmaya hazır mısın Spensa?"

"Şu anda bunu yapıyoruz" diye yanıtladım. "Yapılması gereken şey Üstyapı'yı devirmek. Bana katıl, bana yardım et."

Gülümsedi; belki de saflığım karşısında gülümsemişti.

Bu sefer beni nasıl kullanmaya çalışacaktı acaba?

"Winzik ele geçirdiğiniz bilgi deposu yüzünden çılgına döndü" dedi. "Bütün sırları düşmanın elinde. Akıllıca bir saldırıydı. Yanında bakan düzeyinde bir hükümet yetkilisinin olmasının yaratacağı sonuçların farkına varmalıydı. Cuna'yı bizim sistemlerimizden çıkarmıştı ama onu kendi zihninden kovamaz elbet."

"Eh" dedim, "yakında hatasının sonuçlarını görecek."

"Saçmalama. Ordunuz çok küçük. Bizimkilere katiyen denk değil; sen bize katılmalısın, bizim asker gücümüz olmalısın. Winzik'i sizi yok edilmesi gereken düşmanlar yerine paralı askerler olarak görmeye ikna edebilirim. Eğer bize hizmet edersen."

“Brade” dedim yalanımı sürdürerek, “ordumuz uzun süre küçük kalmayacak. *Bana* katıl. Yakında hoşnutsuz insanlardan oluşan koskoca bir güç bizim safımızda olacak. Sen buraya aitsin.”

Bakışlarını başka yöne çevirdi; belki de giderek büyüyen gülümsemesini gizlemek içindi bu. Ondan yayılan tatmini belli belirsiz hissedebiliyordum. Yalanıma kanmıştı; veri arşivini çalma amacımızın Detritus gibi diğer insan koruma alanlarını bulmak olduğunu varsayıyordu.

Belki de o insanlarla *gerçekten* temas kuracaktık. Önünde sonunda. Yani bu makul ve mantıklı bir hedefti; sadece asıl hedefimiz değildi. Ve Brade bunu yemişti.

Diğer yandan ben de bu yalanı ne kadar kolay yedirebildiğimi görünce şoka uğramıştım. Aylardır her ikisini de defalarca yapmak zorunda kalmama rağmen bir casus ya da öncü olamadığımdan endişeleniyordum. Kendime sürekli benim bir pilot olduğumu söylüyordum. Yine de Üstyapı’nın uzay kuvvetlerine sızmayı başarmış, ardından yokyere girmiş, madencilik tesislerinden birini içeriden ele geçirmiştım.

Ben *sahiden de* bir casustum. Niyetim buna dönüşmek değildi ama iş beni buraya getirmişti. Uçmayı öğrenmenin en iyi yolu kokpite girip pratik yapmaktı; görünüşe göre aynı şey casusluk için de geçerliydi.

Gerçekten de Surehold’un ele geçirilmesini ben planladım, diye düşündüm. Üstelik işe de yaradı. Merak ediyorum da acaba...

Aklımda bir düşünce oluşmaya başlamıştı ama şimdilik onu bir kenara koydum. Brade’le ilgilenmem gerekiyordu.

“Git.” diye çıktım ona. “Rahat bırak beni. Winzik’e söyle; bin savaş meydanının susuzluğuyla, kan hasretiyle canım almaya geliyorum. Bıçağımı kabuğunun katmanları arasına batırıp onu kabuğundan sökmenin tadını çıkaracağım. Sonra da o, havasızlıktan boğulurken ben büyük bir tatminle onu izleyeceğim.”

Başını bana doğru devirdi. Dürüst olmak gerekirse bu böbürle nişten epey memnun kalmıştım. Beowulf olsa benimle gurur duyardı. Kana susamışlıktan uzaklaşmış olsam da güzel bir böbürle-

nişin tadını hâlâ çıkarabilirdim, öyle değil mi? Neticede böbürleniş ve tehditler temelde düşmanı geri adım atmaya itmenin yollarıydı; dolayısıyla aslında doğaları gereği pasifist eylemlerdi.

Belki Kimmeryalı Conan'ın da derdi hep buydu. Belki de kadın ağrıları ve kafatasından kan içmekle ilgili tüm satırlar insanları evlerine dönmeye, iki metre boyunda ve gülle gibi göğüs kaslarına sahip bir adama *saldırmamaya* ikna etmeyi amaçlıyordu.

Brade önce homurdandı, ardından şöyle mırıldandı: "Bu anlamsız kavgayla boşa vakit harcadın Spensa." Ama sonra gitti ve ben –cytonic olarak– onun gerçekten gittiğini hissettim. Uzun bir nefes verdim.

Sinir bozucu kadın, dedi M-Bot zihnimin içinde. *Ona güvenmiyorum Spensa. Umarım sen de güvenmiyorsundur.*

"Güvenmiyorum" diye onu temin ettim aceleyle geçide dönerken. "Yine de onu kandırmayı başardığımı düşünüyorum. Sanki..."

Koridor birdenbire kalabalıklaştırmış sözlerim havada kaldı. FM, Arturo ve Kimmaly, Alanik'in etrafında halka oluşturmuş, elleri o UrDail'in omuzlarında duruyor; sümüklüböcekler ise kılıflarından ötüp cıvıldıyorlardı.

Alanik beni süzdü. "Sıçrayış için güçlerini kullanmadan önce başkalarını uyarmak âdettir" dedi. "Diğer cytonic'lerin arasında yetişmediğin için sen bunu bilmiyorsun ama bu kadar aniden sıçrayış yapmak yakınındakileri sersemletebilir."

"Yazdım kafama" dedim ama mahcup hissetmekten ziyade ona öfke duymuştum. Bunlar benim güçlerimdi. Neyin uygun olup neyin olmadığına ben karar verirdim. Bir uzaylının beni azarlamasına ihtiyacım yoktu.

"Pekâlâ, burada ne işimiz var?" diye sordu Arturo elleri kalçalarında. "Yok yere açılan geçide mi göz atıyoruz? Sen sıçrayıp gitmeden önce biz de bunu konuşuyorduk Spensa."

Sıçrayıp gitmek mi? Bu argo terim üzerine ne düşüneceğimi bilememiştim. Aldırış etmeden doğru noktaya geri döndüm ve elimi duvara yerleştirdim. Büyüdüğüm şehir Igneous'un sıcaklığının

yakındaki bir odada nabız gibi attığını hissedebiliyordum. Şakaklarımın aşağı ter damladı.

“Bu geçitlerin birinden geçmenin ne kadar kolay olduğunu bilmemiz gerekiyor” dedim geçide pat pat vurarak. “Size yokyerdeki korsan dostlarımı anlatmıştım. Onlarla konuşmalıyız belki de. Yardımcı olabilirler.”

“Bu geçitler tehlikeli” dedi Alanik sert bir ses tonuyla. “Kendi anneannen bile bunlardan birinde mahsur kaldı. Üstelik sen de bir tanesine dokunarak tehlikeli bir diyara sürüklendin.”

Vay canına, teşekkürler, diye düşündüm. Aklımdan çıkıvermiş anecim.

Starsight’ta kaldığım süre boyunca Alanik’i, onun nasıl biri olduğunu merak ederek pek çok gün geçirmiştım. Bu kadar otoriter olmasını *beklemiyordum*.

“Eğer tehlikelilerse bunu bilmemiz lazım” dedim. “Yalnız gelmemin bir nedeni de bu.”

“Spin” dedi Arturo, “bu kadar pervasız olmayı bırakman gerek. Sen bizim tüm uzay kuvvetimiz sayılırsın.”

Elimi yeniden geçide bastırarak, “Risk almak zorundayız Amphih” diye çıktım. “Bunu her savaştığımızda yapıyoruz zaten. Bu geçitlerin nasıl çalıştığını *birinin* çözmesi gerekiyor; bunlar taktiksel açıdan çok büyük bir avantaj sunuyor. Ve en tecrübeliniz benim.”

“Kazıcılar...” diye söze girdi Kimmalyn.

“Benden korkuyorlar” dedim. “Hipersıçrama yaptığımda saklanıyorlar. Neredeyse iki haftadır o gözleri görmüyorum.”

Diğerleri sustu. Onlara baktığımda şaşkın, hatta korkmuş ifadelerden oluşan bir kalabalık gördüm.

“Kazıcılar senden *korkuyorlar mı?*” dedi FM.

Tabii ya. Bunu onlara açıklamamıştım aslında, öyle değil mi?

Ne de olsa ben bir silahtım. Bu inancımı kendi kendime bir kez daha teyit ettim. Önceden zayıftım ancak zayıflığı göze alamazdım. Başkalarından ayrılmış, kopmuş olmamın bir önemi yoktu. Her şeyin farklı, yanlış, bozuk olmasının bir önemi yoktu.

Yapmam gereken şey buydu. Olmam gereken şey buydu.

Geçide dokunarak gözlerimi yumdum ve onu itmeye çalıştım. Bunu öteki tarafta çıkış yolu ararken birkaç kez yapmıştım. O seferlerde hep bir çeşit duvara çarpmıştım. Bana mantıklı gelen açıklama, geçidin bu taraftan kilitli olmasıydı. Belki de kazıcıları içeride tutmak için.

Bu sefer herhangi bir kilitte karşılaşmadım. Engin, davetkâr bir karanlık deryasıyla, sonsuzluğa uzanan bir tünelle karşılaştım. Önümde bir yandan engin diğer yandan topluiğne ucu kadar küçük yokyer uzanıyordu. Burası zamanın kendi kendine dolanıp sarmalandığı yerdi, burası...

Bir dakika. Bir yanırlılık vardı.

Alanik'in zihninin benimkine sürttüğünü, iyi olup olmadığını sorduğunu hissettim. Ona iyi olduğumu söyledim ve şimdilik biraz uzak durmasını önerdim. Dediğimi yaptı ve beni hislerime yaptığım keşifte kendimle baş başa bıraktı.

Bu mekân *sahiden* yanırlı. Bunu fark etmeme ne sebep olmuştu, emin değildim. Manzara, cytonic titreşim, koku... Bunların hiçbirisi kusursuz bir tarif sunamıyordu fakat birlikte bir anlam ifade ediyorlardı. Burası yokyer değildi. Gitmek istediğim yer değildi.

Bir şey etrafımı kuşatmaya çalışmca geri çekildim. Bir an sonra yine o koridordaydım. Nefesim kesilirken ellerimi çektim. Uluyel. Herkes biryerden sandalye getirmişti. Ne...

"Ne kadar süredir yoktum?" diye sordum.

"Dört saat" dedi Arturo. "Biraz daha az aslında."

"Alanik dedi ki sen her şeyin yolunda olduğu konusunda eminmişsin" diye ekledi Kimmalyn. "Her ihtimale karşı buraya yerleşip bekledik. Sen... sen iyi misin?"

"İyiyim" diye yalan söyledim. "Ama sanırım cytonic Kitsen'lere ne olduğunu biliyorum."

"Ne?" dedi Alanik yanıma gelerek. "Ne hissettin?"

"Bir tuzak" diye fısıldadım. "Alanik... geçitler kazıcıları içeride tutmak için kapatılmamış. Bizi dışarıda tutmak için kapatılmış. Kazıcılar... sanırım cytonic'leri çekip onları içeride tutmak için bunlara *kasten* bir şey yapmışlar. Bir saniye."

“Ama...”

“Dur bir” diye çıkıştım, elimi yeniden satırlara bastırdım, bu tuzağın ne zaman kurulduğunu öğrenmek için anıları okumaya çalıştım.

Cytonic Kitsen’ler ne kadar zaman önce ortadan kaybolmuştu? Zaman akışına dair anlayışım net olmasa da kazıcıların var olusundan önce olduğunu düşünüyordum.

Anıları izledim ama onlar da belirsizdi. Zamanlamayı değerlendirmek zordu. Birçoğu sadece izlenimlerden ibaretken diğerleri burada yaşayan insanların hayatlarına dair geniş kapsamlı görüntülerdi. Bu şahaneydi ama o anki sorularıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Sonunda bu özel geçidin, Detritus’u inşa eden insanları yok eden kazıcı saldırısı esnasında bir tuzağa dönüştürülecek şekilde değiştirildiğine dair ipuçlarını bir araya getirmeyi başardım. Kazıcıların bu değişimin gerçekleştiği sıradaki anılarına dair belli belirsiz bir hissiyat yakaladım. Bu bir tür... arıza tespitine dair bir his miydi? Bu doğru muydu? Geçidi bir bubi tuzağı haline mi getiriyordu?

Bu doğal bir fenomen, diye fark ettim. Bazen bu geçitler, zihinlerin içinden geçmesine izin vermek yerine onları tuzağa düşüren bir tuhafılık sergiliyorlardı. Kazıcılar bunu öğrenmiş, geçitlerin bu kusuru kasıtlı olarak geliştirmesini sağlamışlardı.

Anneannemin başına gelenleri açıklıyordu bu. Ayrıca Üstyapı’nın neden bu kadar az sayıda maden istasyonuna bel bağlamak zorunda kaldığını da açıklığa kavuşturabilirdi. Girişi hâlâ serbest olan ve tuzak kurulmamış pek de fazla sayıda geçit yoktu.

“Zaman içinde bu geçidi onarabilirim” dedim diğerlerine. “Ya da belki Jorgen yapabilir bunu. Ama şu an bubi tuzağı kurulu. Kazıcılar onu cytonic’leri yakalamak ve insanların yokyere seyahat etmesini engellemek için değiştirmişler.”

“Bu durumda...” dedi Arturo, “öteki taraftaki arkadaşların ile iletişimimiz olmayacak mı?”

“Bununla olmayacak” dedim. “Neyse ki bu şu anlama geliyor: Eğer şu tedarik depolarını *sahiden* ele geçirir veya yok edersek Üst-

yapı irtifa taşını buraya getirmek adına yokyere ulaşmak konusunda gerçekten zorluk çekecektir.”

Tabii bunu gerçekleştirmeyi istediğimizi varsayarsak. Annean-nemden pek çok generalin, düşman ile empati kurmanın ve onu anlamının önemli olduğunu düşündüklerini duymuş olsam da bu işi nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de subaylar bunun için vardı.

Ne yazık ki bu bana Jorgen’ı hatırlattı. Saatimi kontrol ettim ve programımı çıkardım. Uluyel. “Amiralle toplantım var” dedim.

“Ona burada bir şeyler araştırdığınızı bildirdik” dedi Arturo. “Seni beklemiyor olabilir.”

Ona dümdüz bir bakış attım. “Sen *Jorgen’in* bir randevuyu görmezden geleceğini mi sanıyorsun?”

Arturo kıs kıs güldü. “Doğru, gelmez herhalde. Başka boyutta olsan bile dakik olmanı bekler. Gitmelisin.”

Başımı salladım, Doomsbug’ı aldım ve hipersıçrayışa hazırlandım. Sonra durdum, saatlerdir başımda nöbet tutan dostlarıma –ve Alanik’e– baktım.

“Kusura bakmayın” dedim onlara, “son zamanlarda çok den-gesiz davrandım. Her şey düzelecek. Bunu düzelteceğim.”

Kimmalyn’in gözleri gözlerimle buluştu. “Her şeyi sen yapmak zorunda değilsin Spin. Konuşabilir miyiz?”

“Sonra” diye söz verdim ona. “Şu an bir toplantım var. Sersem suratlının ne istediğinden emin değilim ama muhtemelen yaklaşan görevin özetini verecek. Onu sen de tanıyorsun.”

“Biliyorum” dedi. “Unutma. Ben buradayım.”

Ona başımı salladım, hemen ardından toplantının gerçekleşeceği Jorgen’in odasına hipersıçrayış yaptım ki bu... muhtemelen çok da iyi bir fikir değildi. Dışarıdaki koridora ısınanıp kapıyı çalsaydım keşke. Hipersıçrama konusunda gerçekten fazla rahat davranmaya başlamıştım. Güçlerim konusunda gereken ciddiyeti sergilemiyordum.

Kaşlarımı çatarak başımı yana devirdim. Odanın ışıkları loştu ve masada yemek vardı. Jorgen’in yemeğini mi bölmüştüm? Tu-

zağın içinde uzun süre kaldığım için öğle yemeği saati de gelmişti hakikaten. Ayrıca...

Mumlar? Müzik?

Ah, Uluyel. Ardıma döndüm ve her zamanki gibi üniformalı, ancak masaya iki fincan taşıyan Jorgen'a sürpriz yaptım.

Bu bir savaş toplantısı ya da brifing değildi.

Bu bir *randevu* idi.

Düzenleme
Ny.ozlem

“Ay!” dedi Jorgen olduğu yerde durup. “Spensa. Duymamıştım senin... eee... ışınladığını...”

“Özür dilerim” dedim kızarak. “Koridora sıçramalıyım. Seni üstünde havluyla falan şaşırtmak istemem. Şey. İkinci kez yani...”

“Belki yemek yeriz diye düşünmüştüm ben de” dedi masayı gösterip. “Toplantımız sırasında. Neticede ikimiz de bu ara çok meşgulüz. Böyle daha verimli olur.”

“Mantıklı” dedim. “Ya mumlar... Onlar da enerji tasarrufu için mi?”

Sevimli ve tuhaf bir tavırla omuz silkti, hatta gülümsedi. Utangaç, çocuksu bir sırıtış. Uluyel. Arkadaşlarımı ve evimi kaybetmekle başa çıkmaya, halkımın talep ettiği silaha dönüşmek için kendimi teslim etmeye hazırdım. Her şeye hazırdım. Jorgen dışında. Bunun dışında.

Destek almak için Doomslug’ı sıkıca kavradım ama bana flüt gibi öttü ve hemen ışınlanıp gitti. O nereden anlamıştı? O bir sü-müklüböcekti yahu! Küçük hain.

"Asla birlikte vakit geçirme fırsatımız olmuyor" dedi Jorgen. "Ne olduğumuzu, ne istediğimizi anlamak için. Hal böyleyken ben de belki... inisiyatifi ele alayım diye düşündüm. Spensa gibi davranayım dedim, anladın mı? Doğrudan olaya daldım."

"Sanırım ben ne olduğumuzu biliyorum, biz birlikteyiz" diye fısıldadım. "En azından bu benim istediğim şey. Ama bunun doğru zaman olup olmadığını bilmiyorum. Olan biten her şeyle birlikte..."

"Belki de bir süreliğine bu doğru zamanmış gibi davranamaz mıyız?" Masayı gösterdi. "Bak, bu doğru düzgün bir akşam sofrası bile değil."

"Doğru düzgün değil mi?" Kusursuz sofraya düzenine, mumlara baktım. Beyaz bir masa örtüsü bile vardı.

"Tabii ki değil" dedi. "Bak, sadece üç çeşit yemek var, üstelik ayrı tatlı kaşıklarımız bile yok."

"Ah, Jorgen" dedim takındığım yüz ifadesi eriyip giderken. "Lütfen bana yemek servisi *kurallarını* okuduğunu söyleme."

"Elbette hayır" dedi. "Benim eğitimimin bir parçasıydı bu. Doğru düzgün bir resmi yemeğin düzenini kurmayı yedi yaşından beri biliyorum ben."

Ne kadar içtendi, ne kadar... muhteşemdi. Alaycı tavrımı koruyamıyordum. Işıktan kaçan fare misali önünden kaçıp gidiyordu. *Pekâlâ*, dedim kendi kendime. *Numara yapacağım. Sadece bu yemek için... her şeyin yolunda gidebileceğini varsayacağım.*

Birdenbire... *doğru* yerde olduğumu hissettim. Muhtemelen bir yanılısamaydı bu ama o an oraya ait olduğumdan emindim. Her ne kadar birçok şey ters olsa da, muhtemelen tamir edilemeyecek kadar bozulmuş olsa da Jorgen haklıydı. *Biz doğruyduk.*

Bana verdiği sandalyeye oturdum. Ardından bıçağı yumruğumun içinde kavradım ve sapını masaya vurup, "Bu teklifi onaylıyorum" dedim.

Gözlerini devirdi, ilk yemeği çıkardı. İçinde *hiç* deniz veya su yosunu olmayan, gerçek bir salataydı.

"Bak" dedim ona, "sen yol yordamım kendi kitaplarından buluyorsun, ben de benimkilerden."

"O kitaplardan bulmaya çalıştım" dedi. "Sen yokken bir Conan romanının büyük bir bölümünü okudum."

"Hadi ya?" dedim biraz daha eriyerek. "Ayy..."

"Senin alıntıların çoğunu orada göremedim."

"Anneannem süslemeyi severdi" diye açıkladım. "Ben de kendi başıma biraz –aslında epey– yapmayı öğrendim." Bıçağı bir kenara koyup salataya saldırdım. Çıtır çıtır bir salatanın iyi bir çatal saplama hareketlerine verdiği tepkiye bayılmışımdır hep. Ayrıca Jorgen'a komik geldiğini bildiğim için abarttığımı da itiraf etmeliyim. Pilotluktan salata yemeye her şeyi şevkle yapışımla dalga geçmeyi severdi.

"Hayat bunlar olmadan nasıl olurdu merak ettin mi hiç?" diye sordu. "Savaşsız, ordusuz. Başka bir zamanda doğmuş olsaydık hayatımız nasıl olurdu merak ettin mi?"

"Eskiden sıkıcı olacağını düşünürdüm" dedim, çatalımı çevirip salatayı güzel bir öldürücü darbeyle bitirdim. Tadı harikaydı –bu çıtırlığı taklit etmek için kurutulması gereken deniz yosunundan katbekat iyiydi. Hatta biraz *mancar* bile vardı ki en son yokyerde yemiştım.

Burada olmaktan memnundum, gerçi orada farklı tepki verdiğimi hatırlıyordum. Şu an sadece iki hafta geçmiş olsa da o günler rüyamsı bir havaya bürünmeye yüz tutmuştu. Zamanın neredeyse hiç önemi olmadığı bir diyarda o maceraları yaşayan gerçekten ben miydim?

"Eskiden mi?" diye sordu Jorgen dikkatimi tekrar yemeğe çekerek. "Şimdi farklı mı düşünüyorsun? Savaşmadan geçen bir hayatı sıkıcı bulmaz mısın artık? Ne değişti?"

"Starsight" dedim. "İnsanların gerçek hayatlar yaşadığını gördüm Jorgen. Onlar, bizim düşmanlarımız, sadece insanlardı. Aile kuran insanlar. Yaşayan insanlar. Arızalı olanın onlar değil, *ben* olduğumu fark ettim. Şimdi savaşsız bir hayat yaşamak *harika* geliyor kulağa. Hâlâ pilotluk yapabilirim; bu değişmez. Tüm gün bunu yapabilirim, becerilerimi korurum, sonra da gece eve gelirim, sen de gününü Jorgen'a mahsus bir şeyler yaparak geçirirsin. Mesela işletim kılavuzlarında yanlış yazılmış kelimeleri bulursun."

"Yapma gözünü seveyim" dedi. "Sorun olan şey yanlış yazılmış kelimeler değil ki. Onları bulduğumda neredeyse hiç işaretlemiyorum bile. Sorun, düzenlemelerin sırasız olması veya yanlış numaralar verilmiş olması. Komuta zincirinin bozulmasına neden olabilir bu."

Dirseğine yaslanıp bana gülümsedi, sonra aniden kızardı ve tabağına baktı.

Ona birlikte yaşayacağımızı ima ettim, diye fark ettim. İlişkımız öyle garipti ki. Muhtemelen ben kahramanlık peşinde koşturmayla gittiğimde sürekli kesintiye uğradığı için. Bazen sanki hep birlikteymişiz gibiydi. Bazen ise ilişkimizden sadece bahsedince bile okul çocukları gibi yüzümüz kızanıyordu.

"Hey" dedim ona. "Sen her şey yolunda gidebilecekmiş gibi davranmamız gerektiğini söylemedin mi? Peki neden başka konularda da öyleymiş gibi yapmayalım? Mesela bu durum tuhaf değilmiş gibi. Sorun yokmuş gibi. Biz her ne olursak olalım sorun yokmuş gibi Jorgen."

"Anlaştık" dedi. Sonra tepsinin kapağını açtı ve bir sonraki yemeği göz önüne serdi.

Biftek.

Bize *biftek* bulmuştu.

Bunun hakkında bir şeyler okumuştum. Pilotken ara sıra domuz etinin tadına bakmıştım fakat uçuş okulunda çoğunlukla tavuk veya soya proteini bulunurdu. Sıçan tadına oldukça aşinaydım. Ama hiç *gerçek* biftek yememiştım.

"Uluyel!" dedim. "Bu kaç mal oldu?"

"Sen bütün gezegeni kurtardın" dedi. "İki kez. Ne kadara mal olduğu önemli mi?"

"Nereden buldun?"

"Evershore'da inekler var" dedi. "Hep tadına bakmak istemiştım."

Kahverengi et parçasını dürttüm, sonra kestım. Uluyel, *kaniyordu*. "Pişmemiş!"

"Kitsen şefleri bize bunun böyle yenmesi gerektiğini söylediler" dedi. "Onlar... bu konuda çok ısrarcıladı."

Hah. Bir ısırık aldım ve garip bir şekilde yumuşak geldi. Ben bifteğin savaşıcı yemeği olduğunu varsaymıştım –ama sert ve kayış gibi ete alışıktım ben. Savaşçıya yakışanı buydu sanki. Bu yumuşak, eriyen, yastığımsı et değil.

Ama hiçbir şey söylemedim çünkü bu yemeğe çok emek verdiği belliydi. Hatta endişelerimi bir anlığına kenara bırakıp masadaki yerimi kaydurdum ve tabağımı onun tabağının yanına çektim. Onun yanına oturmak istiyordum, bu kadar uzağa değil.

Bu kadar yakın oturunca biftek kesişimiz ânında zorlaştı ama geri çekilmedim. Bu yamaçta bir bölge üzerinde hak iddia etmiştim ve yere düşene kadar orayı savunacaktım. Şu anda onun yanında olmak istiyordum. Tuhaf kaçsın ya da kaçmasın.

Jorgen bana baktı, sonra bifteğini kasıtlı olarak bir sürü küçük lokmaya böldü. Bıçağını bırakıp sadece çatalıyla yemeye başladı, tuhafıma gitti fakat diğer kolu serbest kalıp bana dolanınca o his geçti. Sıcaklığı, kasları bana sımsıkı değişiyordu. Garipti, evet. Bu şekilde yemek yemek daha zordu ama bunu hiçbir şeye değişmezdim.

“Bu şimdiye kadar yaptığım en romantik şey” dedim ona.

“Benim de” dedi. Sonra yüzünü buruşturdu. “Bununla rekabet edebilecek pek de fazla bir şey yok ama onu da hatırlatayım sana...”

“Ah yapma ama” dedim göğsüne yaslanarak. O an yemek unutulmuştu. “Uçuş okulunda sana saldırmam romantik değil miydi?”

“Ondan biraz daha iyisini yaşadık” dedi. “M-Bot için turbo çalmana yardım etmek adına beni protokolü çiğnemeye zorladığın zaman.”

“Hiç değilse banyonda hayalet olarak görüldüğüm zaman romantikti, öyle değil mi?”

“Neden tüm bu örneklerde ben ya utanıyorum ya aşağılanıyorum ya da zorbalığa maruz kalıyorum?”

Bedenimi ona yasladım, yakınlaşırken onu neredeyse sandalyesinden aşağı ittim. “Peki ya bu? Utanmana, aşağılanmana, zorbalığa uğramana yol açıyor mu?”

“Emin olamadım” dedi. “Ama bu her neyse... Bundan biraz daha alabilirim.”

Gülümsedim, sırada ne olduğunu merak ettim. Ayaklarımı yerden keseceği kısım burası mıydı? Ben bu ifadeyi oldum olası anlamamıştım. Kucakta taşınmak istediğim tek zaman, kan kaybettiğim ve beni romantik bir şekilde sağlık görevlisine götürdüğü andı. Bunun yerine, ona gitgide yaklaşılmaya çalışmaktan vazgeçip tepesine çıktım; kucağına oturdum. Yüzüm ona dönük, ellerim omuzlarında, başım onunkiyle aynı hizadaydı ve burunlarımız ne-redeyse birbirine değiyordu.

Çekingen tavırlarla ellerini belime doladı. Belki şimdi “ayaklarımın yerden kesilmesinin” cazibesini görebiliyordum. Kollarını daha da sıktı. Beni güvende hissettirdi, çünkü hayat bize ne getirirse getirsin ikimizden biri icabına bakardı. Ya ben o her neyse kafasına sıkardım ya da Jorgen söz konusu sorunu kurallar ve tüzüklerle öyle bir sarıp sarmalardı ki o sorun yönünü şaşıırırdı. Ben de sonra kafasına sıkardım.

Korkunç derecede tuhaf hissediyordum. Bu baştan çıkarıcı mıydı? Bana utanç verici geliyordu. Neden öykülerde kimse utanmıyordu? Her halükarda buna *bayılmıştım*.

Ve yıldızlar adına, eğer hayattaki bir ânı dondurabilseydim bunu seçerdim. Özellikle de cesaretimi toplayarak öne eğilip onu öptüğüm ânı. Gerçek bir öpücük, her zaman istediğim ve hayal ettiğim gibi. Yemek salonundaki hızlı öpücüklerden değil. Derin, dolu, uzun uzadıya bir öpücük. İki benliğin, nefeslerimizin, sıcaklıklarımızın, ruhlarımızın birleşmesi.

Geri çekilip gülümsedim.

Boğazını temizledi “Şey... Şimdi ne olacak?” diye sordu. “Ben, şey... yani...”

“Biraz hızlı mı oldu?” diye sordum.

“Biraz” diye kabul etti.

“O zaman belki de sadece böylece oturabiliriz” dedim. “Yemeği bitirmeden önce biraz daha böyle oturabiliriz.”

Gülümsedi. “Son zamanlardaki tuhaf davranışlarım için özür dilerim.”

"Sen mi tuhaf davrandın?" dedim kucağında. "Jorgen, adeta sırtında birini taşırcasına ruhunda kazıcı taşıyan benim."

"Evet ama senden böyle şeyler beklenir."

"Öyle mi?"

"Elbette. Beklenmedik, inanılmaz şeyler yapman esasında senin birincil özelliğin. Aramızda dolaysız, stabil olması gereken benim." Yüzünü buruşturdu. Elleri hâlâ belimdeydi, parmakları sırtımı sararken başparmakları önde kaburgalarımın sürtünüyor, aylak aylak yukarı doğru hareket ediyor, yanaklarıma giderek artan bir kızarıklık yayıyordu.

Lütfen. Bu devam etsin, lütfen.

Ama edemezdi. Çünkü ona iyi geliyormuş numarasını devam ettirmek öyle zordu ki. Tüm bunları mahvedip onu incitmeyecekmiş gibi yapmak, kaçınılmaz çöküşümün sonucu olarak onun duygularını incitmeyecekmiş gibi yapmak. Bana bu yemek için rol yapmamı istemişti, ben de yapmıştım. Ama bu benim için gerçeklik değildi; artık değildi. Dönüştüğüm silah olarak değildi.

Gerçeklik kendini yeniden gösterdiği anda, Luna'ya yaptıklarını hatırlamaktan kendimi alamadım. Ne kadar az kontrolüm vardı. Ona zarar verme olasılığım ne kadar yüksekti.

Bunu düşündükçe ruhum titreşmeye başladı. Etrafımdaki rastgele nesneleri ısınlamak yerine *insanları* ısınlamaya başlarsam ne olur, diye düşündüm.

Bunun da ötesinde, Jorgen görevleriyle o kadar meşgul görünüyordu ki onu daha ileri gitmeye zorlamak istemiyordum. Daha ileri gitmek isteyip istemediğimden kendim de emin değildim.

Bu yüzden üstünden kalktım ve yeniden yanındaki koltuğa yerleştim. Kolunu omzuma doladı ve iç çekerek bana baktı. Bu daha az tuhaftı. Ona sokuldum. Askısındaki bir sümüklüböcek gibi. Veya kılıfındaki. Her neyse.

"Biz buraya nasıl geldik?" diye fısıldadı sonunda. "Tüm evrenin benim bir sonraki kararımın etrafında döndüğünün farkında mısın? Ne yapacağımı bilmiyorum. Neden herkes *benim* ne yaptığımı bildiğimi düşünüyor?"

“Çünkü” dedim onu yanından dürterek, “Ben şundan son derece eminim ki sen MSK’deki tüm kişiler arasında ilkeler ve prosedürler kılavuzunun tamamını *gerçekten* okuyan tek kişisin.”

“Bunun şaka olduğunu biliyorum ama böyle şeyleri gerçekten de söylememelisin. Yeni mensuplar, kılavuzu görmezden gelmenin sorun olmayacağım düşünebilirler.”

Uluyel. Gerçekten hepimizin onu okuduğunu düşünüyordu, değil mi? Hiçbir şey demedim. Gerçeği bilse dehşete kapılırdı. Ah Jorgen, canım Jorgen, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Buna eğilimi vardı. Birkaç saniye önce ellerinin arasında ne olduğunu fark etmemişti bile.

İyi olmuştu belki de. Dikkatinin dağılması için haklı bir nedeni vardı.

“Yanlış bir karar verirsem” diye fısıldadı, “çok fazla kişi ölecek.”

Bedeni çok gergindi. Evet, baştan çıkarılmaya ihtiyacı yoktu. Ona başka bir şey gerekiyordu. Benzer ama farklı.

“Gel” dedim onu ayağa kaldırıp. Sonra yere oturttum, ardından kanepesinde arkasına oturdum ve ona üniforma ceketini çıkarttırdım. Daha önce hiç masaj yapmamıştım ama çok sayıda kum torbasına yumruk atmıştım, bu yüzden az biraz deneyimim olduğunu düşünüyordum.

Omuzlarını yoğururken usulca inledi. “Güzel geldi” dedi. “Sağ ol.”

“Bunun senin için ne kadar stresli olduğunu düşünmemiştim” dedim ona.

“Uluyel, evet” dedi. “Sadece bizim filo için endişelenmem gerektiğinde bile yeterince kötüydü –şimdi ise kaybettiğimiz *her* kişi, doğrudan veya dolaylı benim hatam. Bundan nefret ediyorum. Ancak...”

Sırtındaki kulunçlara bastırdım, bekledim.

“... ancak” diye devam etti, “bunu *ben* yapmazsam bir başkası yapacak ve bu günlerde onlardan hiçbirinin bunu yapabileceğine ikna olmuş değilim. Garip ama Cobb’un istifa etmesiyle birlikte bu

iş için en yetenekli kişi ben oldum. Bu demek oluyor ki ben hayır dersem ve bir başkası *daha fazla* insanın ölümüne neden olursa bu da benim hatam olacak.”

“Bu, olaya bakmanın çarpık bir yolu Jorgen.”

“Belki de” dedi. “Ama doğru da. Şimdi geri adım atmak korkaklık olur –klişe olsun diye söylemiyorum. Gerçek korkaklık. Çünkü işi en iyi benim yapabileceğimi *biliyorum* bu yüzden bu görevi bırakırsam bunu zor kararları başkası alsın diye zorlamak için yapıyorum. Ben birçok şey olabilirim Spensa, ama bu ben değilim. Sorumlu hissetmekten kaçınmak için insanların ölmesine izin verecek adam değilim.”

“Anlıyorum” dedim. “Bunu... sanırım gerçekten anlıyorum.”

“Biliyorum.” Elini, omzuna koyduğum elimin üzerine koymak için uzattı. “İnsanlar bizim farklı olduğumuzu düşünüyor; birlikte olmamızı garip buluyorlar. Bunu görmüyorlar. Bir şekilde sadece senin anladığını bildiğim şeyler var.”

Ruhumun cytonic olarak ona ulaşmasına izin verdim. Ona doğru titreşerek, ona sıcaklık hissi vererek ona onu *sahiden* anladığımı söyledim. Uzun zaman önce kokpitte, korkaklık ile kahramanlık arasındaki gerçek çizginin nerede olduğunu öğrendiğim an ile karşı karşıyaydı.

Bunu yaparken içimdeki kazıcının tüm bunları izlediğini hissettim. Öğreniyor... ve hatırlıyordu. Evet, hayatta olmak böyle bir şeydi. Biriyle bağ kurmak böyle bir şeydi. Bu acıya yol açan bir şeydi ama öyle güzeldi ki.

Acıya degecek kadar güzel, dedim kazıcıya. Senin türünün unuttuğu şey bu işte. Ben de bazen unutuyorum bunu. Bu yüzden Jorgen'a ihtiyacım var. Bana hatırlatması için.

İşte bu... diye yanıt verdi Chet, *benim hatırlamam gereken şey.*

Jorgen'ın ruhu benimkine doğru titreşti ve omuzlarındaki kullunlar sonunda kaybolmaya başladı. Yıldızlar adına. Bu yükü taşımasına yardımcı olmak için *her şeyi* yapardım. Kendime o kadar odaklanmışım ki bunun ona ne yaptığını tamamen gözden kaçırmıştım. Kendimi masaja iyice verdim ve iç çekti. Sonra gerindi.

“Pekâlâ, sıra sende” dedi.

“Ama...”

“Spensa, içindeki gerginliği *hissedebiliyorum*. Bana ruhunu gösterip sonra yalan söyleyebileceğini düşünemezsin. Hem son birkaç ayın senin için ne kadar zor geçtiğinin farkındayım.”

Kahretsin. Sanırım haklıydı. En iyisi akışa bırakmaktı. Kane-peden kalktım, üniforma ceketimi çıkardım ve onun önünde yere çöktüm.

“Hadi bakalım” dedim. “Nazik olma.”

“Aklımın ucundan geçmez” dedi kıs kıs gülüp, sonra sırtıma masaj yapmaya koyuldu.

Bir an masaja gıcık olduktan sonra geriye uzanıp sutyenimi çıkardım. Tereddüt etti.

“Bu... bir sinyal mi?” diye sordu.

“Jorgen, tüm sinyalleri doğrudan es geçiverdik. Bir dakika önce *resmen* kucağındaydım. Ama şu anda bana sırt masajı sözü verildi ve tek istediğim bu, lütfen.”

Rahatsız bir tonla olsa da kıs kıs güldü ve ince gömleğimin üstünden sırtımı ovmak için eğildi. Ve uluyel, *iyi* geldi. Bu noktaya kadar hayatımda resmi olmayan bir “kimse Spensa’ya dokunup da yiyeceği yumruktan kaçamaz” politikası vardı. Bu konu hakkında biraz... sivri davranmış olabilirim.

Ama bu öyle sıcaktı, elleri öyle davetkârdı ki. Sırtımın yeni bir yerine her hareket ettiğinde tenim karıncalanıyor, bedenimde yeni bir haz dalgası dolaşıyordu. Evet, dokunmama politikasının kesinlikle biraz gözden geçirilmeye ihtiyacı vardı –Jorgen için kanunda bir açık bulmak gerekiyordu. İşin en güzel tarafı bunun tuhaf hissettirmemesiydi. Utanç verici bile değildi.

Belki de sadece bir silah olmamız gerekmiyor, diye düşündü Chet. Bunun ne kadar önemli olduğunu görüyorum. Uğruna eve dönecek bir şeyin önemini görüyorum.

Onunla hemfikir olmak istiyordum. Bunu gerçekten istiyordum. Ama bir parçam geri çekildi, son zamanlarda yaptığım şeyler hakkında endişelendi.

Ben bir canavar olmak istemiyorum, Spensa, diye düşündü Chet. Hiçbirimiz canavar olmak istemiyorduk. Biz kazıcılar sadece acıdan saklanmak istiyorduk. Oysa bu bize sevmeyi, duygudaşlığı unutturdu. Aynı hatayı sen yapma.

Bununla yüzleşmek istemedim bu yüzden orada durdum ve Jorgen'ın alarmı ötene dek masajın tadını çıkardım. Gözümü aralayıp saate baktım.

"Öğle yemeği için sadece bir saat ayırdın, değil mi?" diye sordum.

"Şey, evet" diye itiraf etti.

"Peki şimdi ne var?.."

"Yarın sabahki koordineli saldırıyı ele alacağımız planlama toplantısına hazırlanmak için yarım saatim var."

"Şahane" dedim. "Bu hazırlığı yapabilirsin. Ellerine ihtiyacın olmadığı sürece. Masaja devam et."

Kıs kıs güldü. Ama gecikmenin onun içini kemireceğini biliyordum. Bu yüzden sırtımda birkaç tur daha atmasına izin verdim, sonra iç çekip doğruldum, gömleğimin içine uzanıp sutyenle uğraştım ve onu taktım.

"Daha sonra mı o zaman?" dedi bana. "Bütün bunlar bittikten sonra. Bir dahaki sefere sinyalleri daha iyi okuyacağım." Tereddüt etti, sonra gülümsedi. "Sanırım benim için bir kılavuz falan yazamazsın, değil mi?"

Gülümseyerek karşılık verdim ve kanepeye yerleştim. "Bunu düşüneceğim. Bekleyebilir. Fakat Jorgen, kendini hırpalaman daha fazla bekleyemez. Bunun hakkında konuşmalıyız."

"Söylenecek ne var, bilmiyorum" dedi unuttuğum bifteğimi bana getirirken. "Ben bu yükü kabullendim. Yapılması gerekeni yapacağım."

Yemeği gömülüp bitirdim –proteine ihtiyacım vardı ve bu yemeği ziyan etmek yanlış olurdu. Onun demin dediklerini söylerken bana ne kadar benzediğini görmezden gelmeye çalıştım. Uluyel.

"Diğerlerinin" dedi lokmaların arasında, hâlâ ayaktayken, "neler dediğini biliyorum. Saldırılarımızın sivillere zarar vermesinden endişe ediyorlar."

Sessiz kaldım, sadece yemeğimi çiğnedim.

“Olay şu ki” diye devam etti, “içgüdülerim kesinlikle en etkili şekilde saldırmamız gerektiğini söylüyor. Bıçak sırtında yürüyoruz Spensa, zar zor dengede duruyoruz. Elimize geçen *her* avantaj ihtiyacımız var.”

“Ekibe görevi yerine getirmekten başka bir şeye odaklanmasını emredersem, sadece birkaç kişi değil milyonlarca kişi hayatını kaybedebilir. Bu, Winzik’in kendisiyle aynı fikirde olmayan herkesi yok edebilmesi anlamına gelebilir. Bu, bizimle aynı tarafta olan herkes için kölelik veya katliam anlamına gelebilir.

Bunun karşısında merhamete yer var mı? Sivil hedeflere saldırı emri vermeyeceğim ancak bu tedarik depoları... Bunlar doğrudan savaşa yardımcı oluyor ve onları ortadan kaldırmamız *gerekıyor*.” Tabağına ve bifteğinden geriye kalan kanlı artığa baktı. “Bu, zarar görmeyi kesinlikle hak etmeyen insanlara zarar vermek anlamına geliyor. Ben bu yükü taşırım. Birisi taşımalı.”

Uluyel, bu onu mahvediyordu. Bunun, onun ruhundan benimkine doğru titreştiğini hissedebiliyordum. Bu acıyı hissetmek, cytonic duyularımın tekrar kontrolden çıkmasına neden oldu ve çatal parmaklarımdan kayboldu.

Kontrolü geri almakla boğuştum. *Zordu*. Duygularımı, ne istediğimi görmezden gelemezdim. Ben *sadece* bir silahtan ibaret olamazdım. Öte yandan Jorgen’ın bu yükü omuzlamasına yardımcı olmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Onu koruyabileceğim, ona yardım edebileceğim bir yol var mıydı?

Bir fikir öne çıktı.

“Jorgen” dedim bunu söyleyip söylememem gerektiğini test ederek. “Bizler kurtarıcı olmalıyız. Krell’lerin bize yaptıklarını kopyalamayız.”

“Biliyorum” dedi. “O lükse önünde sonunda sahip olacağız. Güvende olduğumuzda. Ayrıca Üstyapı’nın bizi her an dümdüz etmek üzere olmadığını da farkındayım. Üstünlüğü ele geçirdiğimizde, saldırılarımızda... daha seçici olabiliriz.”

“Peki ya hiper-sümüklüböcekler?” diye sordum.

“Ne olmuş onlara?”

“İnsansı işçiler, o tedarik depolarından birinin parçası oldukları için bir miktar sorumluluk taşıyorlar” dedim. “İnsanların maddencilik yapmak için yokyerde köleliğe zorlandığını biliyorlar. Yani onlara saldırmak için bir gerekçe olabilir. Peki ya sümüklüböcekler? Onlar sadece esir. Ayrıca zekâyâ da sahipler Jorgen. Belki bizim gibi düşünmüyorlar, ama *düşünüyorlar*. Şuur sahibiler. Yaptığımız şeyi kabullenmeden düşman ‘inhibitörlerini’ acımasızca yok edemeyiz.”

“FM gibi konuşuyorsun” dedi ama bunu söylerken gülümsedi. Bu iyi bir şeydi herhalde? “Ben kabulleniyorum Spensa. Ama sen her zaman bahsettiğin şu savaşları *inceledin mi* hiç? Çoğu fatihin fetbettikleri halklardan bol bol asker aldığını biliyor musun? Savaşlar daima savaş meydanında olmak istemeyen insanlarla doludur.”

Haklıydı. Bunlar daha önce kullandığım aynı gerekçelerdi. Eski Dünya tarihindeki II. Dünya Savaşı’nda tepelerindeki baskıcı güçlerin adına savaşmaya zorlanan talihsiz Polonyalı askerlerden çok da farklı değildi sümüklüböceklerin durumu. Uluyel, Jorgen kesinlikle haklıydı. Seni öldürmeye çalışan talihsiz bir askerle karşı karşıya kaldığında bunu yapmak isteyip istemediğini merak etme lüksün yoktu. Orada karşında sana ateş ediyordu. Ve ister hoşuma gitsin ister gitmesin, o esir sümüklüböcekler tam olarak aynı noktadaydı.

Onları öldürmediğimiz sürece daha fazla sayıda talihsiz insanın –veya sümüklüböceğin– aynı duruma düşmesine izin verme riskimiz vardı. Jorgen’ın bu konudaki acısını hissettim. Boş tabağına bakarken acı onun içinden uğulduyordu.

Zihnimde gitgide şekil alan planımla o sırada neredeyse kalkıyordum. Ama bir şey daha denemem lazımdı. “En azından diğer tarafta Broadsider’ların olduğu tesise saldırma” dedim ona. “Orası arkadaşlarım tarafından tamamen kilit altında.”

Bunun üstüne düşündü. “Arkadaşların korsan” dedi. “Ayrıca eski Üstyapı subayları. Doğru mu?”

Başımınla onayladım.

“Spensa, onlara güvendiğini biliyorum” dedi, “ama ben güvenemem. Onların kendileri için en iyi olanı yapmaları gerek ve bunun için onları suçlamam. Diğer tüm tesisleri yok eder ama onu açık bırakırsak arkadaşların Üstyapı’dan gelen irtifa taşını çok *ama* çok yüksek bir fiyata satabilecekler. Hiçbir korsan buna karşı koyamaz. Üzgünüm. O istasyona da saldırmamız gerek. Diğer taraftaki arkadaşların güvende olacaklar ve bu sayede baştan çıkamayacaklar.”

Bu FM’in önceden ileri sürdüğü savın aynısıydı. Onun söylediklerini bir süre düşünüp Peg’in bunu asla yapmayacağına kanaat getirmiştım; o beni asla satmazdı. Ama başta bir süre düşünmüş olmam diğerlerini asla ikna edemeyeceğim anlamına geliyordu. Jorgen bunu hayatta kabul etmezdi. Nedenini görebiliyordum, yine de hayal kırıklığına uğruyordum.

“Hayatta kalmamız için bize en iyi fırsatı sunan kararı vermek *zorundayım*” dedi ifademi okuyarak.” Üstyapı’nın bize karşı savaşmaya zorladığı insanlara yaptığı korkunç, ancak gelecekte daha fazlasını önlemek için onları durdurmalıyım. Bunu *kendi* halkıma borçluyum.”

Başımı salladım fakat ben farklı bir karara varıyordum. Bundan kurtulmanın bir yolu *vardı*. Sorunu onun için benim çözmem gerekiyordu. Planım kafamda olgunlaşmaya başladı. Riskli ama olasılıklarla doluydu. Ne yazık ki Jorgen’in kontrolü dışındaki birkaç unsuru içeriyordu.

Bunu ona söyleyemeyeceğimi tam o anda anlamıştım. Onu dahil edemezdim. Bunu *aşırı* riskli bulacaktı. Fakat bu gece, herkes plan yapıp hazırlanırken benim kendi gizli görevim olacaktı. Başarılı olursam her iki tarafta da çok daha az can kaybına yol açacak, ayrıca Jorgen’in bu ölümlerin yükünü üstlenmesini önleyecek bir görev.

Bu savaşın beni yok etmesini önleyebileceğimden hâlâ emin değildim. Ama hiç değilse onu yok etmesini önlemeyi umuyordum.

O gece gizli görevime çıktım.

Bir bedenim olmasını özlüyorum, diye düşündü M-Bot. Ben o sırada, omzumda Doomslug ile Platform Prime'ın koridorlarında gizlice ilerliyordum. Küçük drone bedenim bile eğleneliydi. Ama eski bedenimi gerçekten özlüyorum. Yakışıklı bir gemiydim, öyle değil mi?

"Gördüğüm en iyi gemiydin" diye fısıldadım. "Pilotluk yaptığım en muhteşem gemiydin."

Oysa şimdi bir hurda. Bu beni üzüyor.

Chet içimde titredi.

Kimi zaman üzgün olmakta bir sorun yok, dedi M-Bot, Chet'e. Hayatta olmanın bir parçası bu.

Chet öğrendiklerini geri iletliyordu fakat kazıcılar, onlar öğrenmenin veya değişmenin iyi bir şey olduğuna inanmıyorlardı. Sorun da buydu.

Ruhum ile ölü savaş gemimin arasında gerçekleşen konuşmayı duymazdan gelmeye çalıştım. Uluyel, hayatım çok acayıpti. Neyse ki artık istediğim zaman hipersıçrayış gerçekleştirebildiğimden

gizlice dolaşmak daha kolaydı. Arkamdan birinin geldiğini düşünce başka bir koridora sıçradım ve sırtımı soğuk çelikten bir duvara yasladım.

Yokyerde gitmeden önce belirli bir yere hipersıçrama yapmak için zihnimde belirli yönler ihtiyacı vardı. Ancak döndüğüm-den beri bu bir sorun olmamıştı. Hâlâ bir yere varmak için koordinatlara veya bir tür görselleştirmeye ihtiyacı vardı; bu bir gerçektir fakat çoğunu içgüdüsel olarak yapmayı öğreniyordum.

Bu yeni keşfettiğim yeteneğin, ruhumdaki kazıcıdan mı kaynaklandığını yoksa pratik yapmanın, yokyerde güçlerim üzerine çok çalışarak onlara aşina olmamın bir sonucu mu olduğunu bilmiyordum.

Nedeni ne olursa olsun artık durduğum yerden uçuş güvertesine göz atabiliyordum. Çoğu kişi uyuduğundan boştu, bu yüzden arkamdaki duvardan geçip doğruca gemime gittim.

Garip, ikisi arasında belirgin bir fark olmasa bile gece-gündüz döngüsü hâlâ hayatımıza hükmetmeyi sürdürüyordu. Şimdiye kadar Detritus'ta (güneşi göremeyen bir gezegen), Starsight'ta (uzayda herhangi bir yıldızdan uzakta bir platform) ve yokyerde (zamanın neredeyse hiç geçmediği yerde) yaşamıştım. Yine de bunu hâlâ "gece" olarak görüyordum. Diğer herkes gibi. Bu, insan fizyolojisine derinden kök salmış bir şeydi.

Uzay gemimi uçuşa hazırlamaya koyuldum. Uçuş güvertesinin bölme kapılarını açmak dışında her şeyi kendi başıma yapabilirdim, her halükarda hipersıçrayış gerçekleştirmeyi planlıyordum. Böylece gemimin harici yakıt göstergelerini kontrol ettim, bakım kaydını iki kez gözden geçirdim, sonra merdiveni dayayıp tırmandım, dışarıda duran manuel açma düğmesiyle kokpiti pat diye açtım.

Ne var ki içeride biri oturuyordu. Üstelik örgü örüyordu.

"Anneanne?" dedim büsbütün afallamış halde.

İhtiyar kadının kendine has, topraktan çıkmışcasına bir görünümü vardı. İnatçı bir kaya ya da yüzlerce yıldır tek bir noktada yetişmiş sert, yaşlı bir liken destesi misali. Uçuş güvertesi karanlıktı ama anneannem gibi kör biri için bu önemli değildi. Her za-

man etrafındaki dünyayı algılama konusunda tuhaf bir yeteneğe sahipti; bu onun cytonic yeteneklerinin gelişmiş olduğunun bir işaretiydi. Muhtemelen doğrudan kokpitime hipersıçrayış gerçekleştirmiş olması da bunun başka bir işaretiydi.

"Aha, Spensa" dedi. "Hiç acele etmedin. Herhalde gemin uçuşa elverişli mi değil mi emin olmak istedin."

"Burada ne yapıyorsun anneanne?" diye sordum.

"Örgü örüyorum."

Rahatsızlık duygumu ona yansıttım ve buna kıs kıs güldü.

"Hiç ziyarete gelmiyorsun" dedi. "Anneanneler hep böyle şeyler söyleyerek başlarlar ya. Bizim bacaklarımız yokmuş, kendi başımıza ziyarete gidemiyormuşuz gibi. İşte ben de seni ziyaret etmeye karar verdim."

"Böyle bir zamanda mı?"

"Güçlerini çok iyi kullandığını düşünüyorsun, öyle mi?" dedi anneannem. "Hepsi çok havalı, olgunluğa ulaşmış. Bak, ben senden daha gençken bile yıldızları dinliyordum kızım. Torunum zor bir gün geçirdiğinde bunu anlayabiliyorum." Yününe işaret ederek ona biraz daha yün vermem gerektiğini belirtti.

"Zor gün mü?" diye homurdandım.

"Hafta. Ay. Yıl. Ömür." Anneannem daha da hareketli tavırlarla yünü gösterdi. "Bana biraz mavi ver. Güçlerle renkleri ayırt etmekte zorlanıyorum."

İç çektim, kokpite uzandım ve onun için biraz yün çözdüm.

"Ee" dedi. "Tek başına yola çıkıyorsun. Yine."

"Geçmişte işe yaradı hep."

"Geçmişte başka seçeneğin yoktu."

"Anneanne, buna vaktim yok."

"Ailene ayıracak vaktin yok mu?" diye sordu. "Annen seni böyle yetiştirmedi kızım. Biraz daha yün lütfen."

Sözünü dinledim, ikinci bir iç çekişi bastırdım. Anneannem ne zaman hazır olacaksa o zaman hazır olacaktı. Tek umudum bana her ne söylemeye karar verdiyse onu söyleyene kadar kimsenin beni fark etmemesiydi.

Sadece örmeye devam etti. Tıkırdayan şişlerle, sinir bozucu bir sakinlikle.

"Ne yapacağımı nereden bildin?" diye sordum sonunda.

"İçeride bir yardımcım var."

"Neyin içerisinde?"

"Kafanın."

Kusura bakma, dedi M-Bot. Fakat son zamanlarda çok... baskı altındasın Spensa. Biraz tavsiye alayım dedim.

Usulca homurdandım. *Sadık küheylanım tarafından ihanete uğradım, ha?*

"Kes şunu" dedi anneannem parmak boğumlarıyla benimkile-re vurarak. "Ben seni cesur bir savaşçı olası diye eğittim. Chihuahua değil."

"Chihua ne?"

Ah! Bir köpek cinsi, dedi M-Bot. Küçük bir köpek ama onun da içi çok büyük! Tıpkı benim gibi! Ay... Hım. Şu anda beni duymak istemiyorsundur belki. Bunu hissedebiliyorum. Ben şurada saklanayım en iyisi...

Anneannem örgüye devam etti. Sanki ben konuşmaya başlamazsam yerinden kıpırdamayacaktı.

"Bunu yapmam gerek" dedim ona. "Bir planım var ve işe yarayacak. Ve Jorgen'ı millete daha kötü bir şey yapmalarını emretmekten kurtaracak."

"O sahiden iyi bir çocuk" dedi anneannem. "Sana iyi geliyor, kılıcın ağırlığını dengelemek için kullanılan iyi bir kabza taşı gibi. Hem ekmeği de çok lezzetli. Talimatları tanıdığım belli birinden daha iyi takip edebiliyor."

"Benim misyonum ona, hepimize yardımcı olacak."

"Bak" dedi anneannem, "senin yüreğinden şüphem yok, torunum benim. Başardıklarından da. Güvenliğimizi senden daha çok emanet etmek isteyeceğim kimse yok."

"Şahane" dedim. "O zaman neden beni engelliyorsun?"

"Ben sadece kokpitte olmayı seviyorum."

"Anneanne..."

Sinsice gülümseyip örgüye devam etti.

"Sen ne örüyorsun sahi?" diye sordum.

"Koltuk kılıfı" dedi. "Yıldız gemileri çok soğuk ve sadece işlevsel. Biraz rahatlık gerek. Çiçek desenleriyle."

"Hiç değilse bana zorla dinleteceğin bir öykün var mı?"

"Yok" dedi. "Hepsini biliyorsun."

"Emin misin?" dedim. "Kahramanın, 'sadık küheylanını' çenesini tutamadığı için ceza olarak kızartıp yediği bir öykü olmasını umuyordum."

Bunun üzerine elinin tersiyle ikinci kez bana hafifçe vurdu. Acı vermedi, sadece battı. "Küheylanına daima saygı göster" dedi anneannem. "Çenesi düşük olsa da. Bir şövalyenin atı, en zayıf ânında ona yardım etmek için yanındadır."

"Öyle olsun" dedim. "Ama bana bir öykü anlatmayacaksan ve ikimiz de bunun benim için en iyi yol olduğu konusunda hemfikirsek, o zaman *neden* hâlâ benim koltuğumda oturuyorsun?"

Anneannem gülümsedi ve çenesini yukarı kaldırdı, süt beyazı gözlerini kapattı. "Hâlâ sana öğrettiğim gibi yıldızları dinlemek için zaman ayırıyor musun?"

"Son zamanlarda dinleyecek bir şey yok" diye yakındım. "Artık yörüngede bizimle savaşmaya çalışan Krell'ler yok. Zaten duyduğum tek şey onların cytonic iletişimleriydi."

Anneannem çenesi kalkık, gözleri kapalı orada öylece oturdu. Ben de abartılı bir iç çekişle bana öğrettiğini yaptım. Gözlerimi kapattım ve kendimi gökyüzünün seslerine açtım. Şimdi çok, çok daha kolaydı. Küçükken uğraştığım şeyler -cytonic duyularımı harekete geçirmek, yeni bir kol takımıymış gibi onlara ulaşmak- artık benim için çok kolaydı.

Bugün gökyüzü sessizdi. Cytonic iletişimlerimizi sınırlamaya çalıştık. Cytonic iletişimde şifreler ve kodlar imkânsızdı -ya da kınımları kolaydı diyelim. Çünkü dil engelleri, iletişimin izlenimler aracılığıyla işlediği yokyerde hiçbir şey ifade etmiyordu. Yani bir cytonic herhangi bir kodu kırabilirdi. Cytonic'ler mesajların anlamını sezebiliyorlardı.

Kitsen'ler sayesinde artık bizim tarafta belki de Üstyapı'dan daha fazla cytonic vardı. Sümüksüklüböcek temelli yönetimlerine teh-

dit oluşturduğundan yeteneklerini yüzyıllardır bastırmakla uğraşmışlardı. Fakat belli bir sayıda cytonic'e sahiplerdi ve bu yüzden birbirimize gönderdiğimiz her şeyin teoride engellenebileceğinin farkında olmalıydık.

Uzun lafın kıyası, yıldızlar sessizdi. Uçsuz bucaksız bir boşluk vardı.

"Hiçbir şey duymuyorum" dedim.

"Ben o yıldızları kastetmedim evlat" dedi anneannem. "Burada, aşağıdakileri kastettim. *Dinle.*"

Buradakiler mi? Ne demek istiyordu? Duyularımın çekiştirildiğini hissettim, sanki anneannem uzanıp onlara usulca yön veriyordu. Düşüncelerim genişledi ve bir anda gökyüzüne odaklanmak için görmezden geldiğim tüm şeyleri gördüm.

Şeyler değil. *Kişiler.* Etrafımı saran binlerce zihin. Parıltılı ve parlak fişekler misali her biri kendi tutkuları, hikâyeleri, fikirleriyle yanıyordu. Bazıları duyularıma daha parlak geliyordu; daha canlı oldukları için değil, onlar da cytonic oldukları için.

Eğer bakarsam *hepsini* hissedebiliyordum. Tüm Taynix'leri, binbir çeşit sümüklüböceği. Gökyüzü boştu fakat platform ve altındaki gezegen, onları işgal edenlerin ruhları ve zihinleriyle alev almıştı. Çok güzeldi.

Chet bu his ile heyecanlandı. Bu... bu ona Starsight'ta gösterdiğim şeydi. Onu Chet olmak üzere yokyere gönderen şeydi. Bu basit farkındalık her şeyi değiştirmıştı: Onun sinir bozucu bulduğu tüm o ışık noktalarının *canlı* olduğu bilgisi.

Bu acı vericiydi, diye düşündü içimdeki, Chet olan parçam. *Çünkü bu gerçeği kasıtlı olarak unutmuştum. Işık noktalarının canlı olduğunu bilmek istemiyordum. Onların acıyı temsil etmelerini istiyordum çünkü bu sayede onlardan uzak kalacaktım. Gerçeği hatırlamaktan uzak olmak daha da büyük bir acıydı.*

Onun türü, tüm acılarını bilerek unutup, zamanın ve normal gerçeğliğin dışında bir yer arayarak kazıcılara dönüşmüşlerdi. Tasarım gereği bilinmez olan kazıcılara.

Hayır, diye düşündü içimdeki o parça. *Tamamen bilinmez değil. Sen ve ben bunun kanıtıyız.*

"Onları hissediyor musun?" diye sordu anneannem. "Koruduğumuz kişileri. Ailelerimizi, onların ailelerini, sevdiklerini. Engin, heybetli bir takımyıldız."

"Ben onları hissediyorum" dedim.

"Biz motor halkıyız" dedi. "Motorskaps Klanıyız. Biz bir zamanlar *Muhalif*'i, evimiz olan gemiyi hareket ettirirdik. Şimdi burada yaşıyoruz ama görevimiz aynı. Koruduklarımızın güvenini sağlamak. Onların itici gücü olmak."

"Motor, bir insanın güvenini nasıl sağlayabilir ki?" diye sordum. "Ben hâlâ geminin yıkıcısı olmayı tercih ederim bana sorarsan."

Anneannem, belki de ben çocukken benimle ilk defa *Muhalif*'in güvertesindeki köklerimiz hakkında konuştuğunda neredeyse aynı şeyi söylediğim için kıs kıs güldü.

"Hareket edemeyen bir silah ne kadar işe yarar?" dedi. "Askerleri olduğu yerden kıpırdayamayan bir ordu ne kadar dayanabilir? Kılıç, ancak onu tutan vücut atak, yetenekli ve çevikse işe yarar. Halkımızın güvene ihtiyacı olduğunda onları güvene *biz* taşıdık. Savaş vakti geldiğinde kuşanılacak silahları *biz* sağladık. *Muhalif*, Motorskaps'lar olmadan sonsuz boşlukta süzülen cansız bir metal parçası olurdu. Biz ona kan verdik, hayat verdik. Burada senin için de aynısı geçerli."

Başımı salladım. Anladığımı düşünüyordum.

"Sen büyük bir şeyin parçasısın, bunu hatırlamanı istiyorum" dedi anneannem. "*Muhalif*'te yaşadığımız zamanlarda çocuklara bile rütbe verilirdi. Şovenist bir militarizm yüzünden değil, daha büyük bir şeyin parçası olduklarını onlara hissettirmek için. *Hepimiz* geminin mürettebatıydık, yaşıyoruz ne olursa olsun."

Nasıl ki motorsuz bir gemi işe yaramazsa hareket ettirecek ve koruyacak insanlar olmadan motor dediğin ne işe yarar? Sen tek başına bir mızrak gibi davranıyorsun, torunum benim. Ama mızrak, bir askeri birliğin parçası olarak her zaman daha güçlüdür."

"Yani diyorsun ki..."

"Dostların nerede senin? Bu görevi neden tek başına yapmaya çalışıyorsun?"

"Jorgen'a söyleyemem" dedim. "O, bunların duygusal bedelini ödeyecek kişinin kendisi olması gerektiğinde ısrarlı."

"Yani onun yerine bunu sen mi yapmak istiyorsun?"

"Sen benden farklı bir şey yapmamı mı beklerdin? Sen beni bunun için eğitmedin mi?"

Buna karşılık vermedi ama endişesini hissedebiliyordum. Evet, o beni bunun için eğitmişti. Bir bakıma tüm bunlar onun ve kafamın içine tıktırdığı fikirler yüzündendi. Bunu biliyordu.

"Eğer ona söylemeyeceksen" dedi, "hiç değilse diğerlerine söylemelisin. Birkaçına. Spensa, çocuğum, tek başına *her şeyi* yüklenme. Diğerlerinden bazılarının da *biraz olsun* şan şeref sahibi olmasına izin ver."

Benim ilgilendiğim şan şeref değildi ama sözlerinin ardındaki manayı hissedebiliyordum. Yirmi bir adet topu ateşlemek için tek barut hakkı kullanmaya çalışan bir gemi misali kendime fazla yüklenmeme dair bir endişe. Ne kadar kararlı olsam da arkadaşlarımdan sunabileceği bilgelikten yoksun bir şekilde aceleyle bir şeylere dalacağıma dair bir endişe. Esas olarak, yalnız kalacağıma dair bir endişe.

Ona fazla şey belli etmediğimi umarak duygularımı kontrol altında tuttum. Çünkü fazlasıyla haklıydı; bunu tek başıma *yapmamalıydım*. Beni kontrol altında tutacak en az bir kişi daha olmalıydı. Deliriyorsam beni uyarmak için. Arkamı kollamak için.

Skyward Filosu'nun varoluş amacı buydu. Aralarında bir aile, bir yer bulmuştum. Üstelik Starsight'ta ve yokyerde geçirdiğim süre boyunca birçok harika şey öğrenmiş olsam da, belki kimi zaman yanlış dersler de öğrenmiş olabilirdim.

"Gidip biraz destek toplarsam" dedim, "koltuğumdan kalkıp devam etmeme izin verecek misin?"

"Ben senin koltuğunda mı oturuyorum?" dedi anneannem. "Kusuruma bakma, canım. Ben yaşlı ve kör bir kadını, bazen kafam karışabiliyor."

"Anneanne, sen tanıdığım en inatçı minik ateş topusun. Bana böyle laflar etme."

Kıs kıs güldü. "Sadece başkalarının seninle uğraşırken nasıl hissettiğini göstermeye çalışıyorum canım. Sana miras bıraktığım genleri göz önünde bulundurunca en azından bunu yapabilirim. Hadi git, kendi öne sürdüğün o akıllıca şeyi yap. Ben sen döndüğünde gitmiş olacağım."

"Peki" dedim merdivenden inmeye başlamışken. Fakat tereddüt ettim. Söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışıyordum.

"Rica ederim" dedi anneannem sessizliğin içinde. "Cesur ol. Sana öğrettiğim gibi yap. Ancak bunu asla tek başına yapmaya mecbur hissetme."

Başım la onaylayıp hipersıçrayış la orayı terk ettim, Kimmaly'nın odasının önünde belirdim.

Kimmalyn, Arturo'yu yanımıza almamız konusunda ısrar etti. "İki kişi destektir" diye açıkladı, "ama Aziz derdi ki üç kişi takımdır."

"Aziz, takım mı kuruyordu?" diye sordum inanmaz bir tavırla.

"O çok ilericiydi" dedi Kimmalyn. "Arturo'ya ihtiyacımız var. Her ne planlıyorsan ben üçlü olarak daha iyi hissedeceğim."

"Öyle olsun" dedim ve bizi onun kapısına hipersıçrayışla götürdüm.

Arturo içerideydi elbette. Arturo bir şeyin dışında bırakılmaktan nefret ederdi ve Jorgen kadar da inatçı değildi. Ancak Alanik'i yanımıza almamız konusunda ısrar eden o oldu.

"O bir insan değil" diye açıkladı. "Olaylara farklı bakıyor ve bize benzersiz bir bakış açısı sunacaktır. Ayrıca komplocu ve itaatsiz olmak konusunda da endişe etmeyecek çünkü o bizim askeri yapımızın bir parçası değil."

Dişlerimi gıcırdattım ama diğerleri hevesle başlarını salladılar. "Peki."

Alanik kapıyı açtığında üçümüzün de kollarımızda birer sü-müklüböcekle dikildiğini gördü. Uzaylı, konuyu sindirdi sonra, “Bu beni aranıza kabul etmek için bir test mi? İnsanlık tarihi me-tinlerinizin bazılarında bunu okumuştum. İlgilenmiyorum” dedi.

“Bu bir kabul testi değil Alanik” diye onu temin etti Arturo. “Biz gizli bir göreve çıkıyoruz.”

“FM olmadan mı?” diye belirtti. “Tahminimce Pislik Surat da bundan haberdar değil, doğru mu?”

“Bu çok gizli” dedi Kimmaly. “O kadar gizli ki komutaya söy-lemiyoruz. Ayrıca biz... onları görmezden geliyoruz sayılır.”

“Yine mi?” dedi Alanik. “Bu tür şeyler sizin ordunuzda yaygın mı? Kendi başına hareket etmek, protokole uymamak, doğrudan söylenmiş komuta yapılarından kaçınmak?”

“Bizim için mi?” dedim. “Aynen, öyle sayılır.”

“Sen de kendi başına hareket ettin” diye belirtti Arturo.

“Yaptığım şey önemliydi.”

“O zaman anlıyorsun” dedi Kimmaly. “Kimse kendi vicdanı-na itaat edenlerden daha itaatkâr olamaz.”

“Pekâlâ” dedi. “Giyinmeme izin verin. Uçuş güvertesinde bu-luşuruz.”

“Görevin ne olduğunu bilmek istemiyor musun?” diye sor-dum.

“Birisi önünde sonunda bana söyleyecektir” dedi Alanik. “Şim-dilik, davet edilmiş olmak çok ilgimi çekti. Senin maceralarını ye-terince dinledim Spin; bunları yakından incelemek için bir fırsat daha yakalamak bana keyif verecek.”

Müthiş. Keşke Kimmaly’n da dursaydım diye düşündüm ama artık çok geçti. Görevi hemen kabul eden Hesho’yu almaya gittim, sonra hipersıçrayış yaparak bizi diğerlerini almak ve uçuş güver-tesine götürmek üzere yola çıktım. Uçuş öncesi kontrollerimizi yaptırdığımızda Alanik varmıştı. Gemilerimizi ışm mızraklarımız-la birbirine bağlayarak havada yukarı süzülürken mühendislerden birinin odaya girdiğini gördüm; belki de gürültüye bakmaya gel-mişti. Kadın manzarayı inceledi, sonra topuklarının üzerinde ar-

dına döndü ve “bu olay benim seviyemi aşar” tarzında belirgin bir tavırla kapıyı kapadı.

Bunu harekete geçmek için bir sinyal olarak gördüm ve sabah saldırmak üzere belirlediğimiz hedeflerden birine sıçradım. Burası, verilere göre artık yokyerdeki arkadaşlarımla kontrol ettiği maden istasyonu olan Surehold’a bağlı, Harkil adında bir ikmal deposuydu.

Bir gezegende belirdik.

Bu *sahiden*, gerçek bir gezegendi. Gezegenin şafağının ilk ışıkları, gemilerimizin altından geçen bitki örtüsünü parlak altın rengine boyarken onun yüzeyinden yüz elli metre yüksekte hızla ilerliyorduk.

Belki de bu kadar heyecanlanmamalıydım. Tehlikeli ve izinsiz bir görevin ortasındaydım. Ayrıca teknik olarak daha önce de gezegenlerde bulunmuştum. Detritus bunlardan biriydi. Evershore bir diğerydi.

Yine de bu tür manzaraları sevmeye başlamıştım. Yabani otlar ve kahverengi çalılarla kaplı toprak. *Çayır*. Uluyel, çok güzeldi.

Olası radarlara yakalanmamak için alçaktan uçtuk, gerçi Üstyapı’nın çok daha modern tarayıcıları vardı ve ister alçak uçalım ister uçmayalım çok yaklaşırsak bizi tespit ederlerdi. Tam da bu nedenle bizi bilerek uzağa ıslamıştım. Bu bir saldırı değildi. Çok daha sinsi bir şeydi. Keşke M-Bot’un eski gemisini sürüyor olsaydım, diye düşündüm ve bunu ilk kez düşünmüyordum. Mükemmel olmasına ve M-Bot teknolojisi kullanılarak geliştirilen kimi yeni özellikler içermesine rağmen bu Poco modeli onunla yarışamazdı.

Ay, diye bana düşüncesini gönderdi M-Bot. *Çok tatlısın*.

Dalgalanan otların hemen üzerinden toprağı sıyrıp geçtik. Otlar arapsaçı gibiydi, M-Bot’un kokpitinde uyuduktan sonra sabah kalktığım zamanki saçları gibi. Ayrıca çoğunlukla kahverengiydi, sanki burada yeterince yağmur yağmıyordu. Fakat bunların hiçbirisi önemli değildi. Bu *gerçektir*, dolayısıyla muhteşemdi.

Uçarken fark ettim ki yokyerde üzerinden geçtiğim manzaraları... oradayken fazla mükemmel görmeye başlamıştım. Dioramalar

gibi. Biryerden getirilmiş, kesip biçerek görünmez bir okyanusta süzülür halde bırakılmış biyomların idealize edilmiş resimleri gibi.

Oysa burada tartışmasız bir gerçek vardı. Gündoğumuna doğru uçuyorduk. Gerçek bir gündoğumuna doğru.

“Hesho” diye fısıldadım, “ben bunu gerçekten görüyor muyum?”

“Tüm deneyimlerin bir yanılsama olduğunu varsayan kimi filozoflar var” diye cevapladı oturduğu yerden. “Onlar gördüklerimize güvenemeyeceğimizi çünkü algının bize dış kaynaklar aracılığıyla verildiğini ve sezilemediğini söylüyorlar.” Bana baktı, sonra gülümsedi. “Ben bu tür felsefeleri inandırıcı bulmuyorum. Bu gerçek Spin. Deneyimlediğin şeyin tadını çıkarıp çıkarmamak sana kalmış. Her manzara senin bireysel koleksiyonunda birer cevher, sonsuza dek tadını çıkarman için zihninde saklanıp somutlaşmış, kristal gibi yanan birer ışık.”

Uluyel. Yardımcı pilot isteyen herkese yanlarına bir savaşçı şair almasını şiddetle tavsiye ederim. Hesho, tıpkı benim bir düğmeye basıp gemiye turbo hızı verebildiğim gibi kelimeleri uçurabiliyordu.

“Pekâlâ, Spin” dedi Arturo genel iletişim hattı üzerinden. “Malzeme depolarından birindeyiz. Görev nedir?”

“Ben görevin hedeflerin hepsini aynı anda vurmak olduğunu sanıyordum” diye ekledi Alanik. “Üstyapı’ya ne yaptığımızı belli etmemek için.”

“İşte bu yüzden bunu gizlice yapıyoruz” dedim. “Hedef iki taraftaki zayıflığı da en aza indirmek. Bu yüzden sessizce uçacağız, inhibitör sümüklüböceklerini gizlice serbest bırakacağız ve tesisin komutasını ele geçireceğiz.”

“Ama bu depodan ses kesilir kesilmez bir şeyler olduğunu anlayacaklar” diye belirtti Alanik. “Başkaları bu tesisi kurtarmak için hipersıçrayış yapamasa bile birileri ne olduğunu anlayacak ve diğer dört depoya takviye gönderecek. Diğer saldırılan yine de tehlikeye atacağız.”

“O iş bende” diye onu temin ettim.

“Ama...” diye söze başladı.

“O iş onda, Alanik” dedi Arturo. “Spin, sana ne lazım?”

“Eğer yanılmıyorsam” dedim, “bu üs dün vurduğumuz üs gibi cytonic yetkilendirmeler kullanacak.”

Cuna bunu açıklamıştı. Çoğu gezegen ve şehir, hiperiletişim miktarı konusunda cidden sınırlıydı. Her şeyin merkezi bir noktadan yönlendirilmesi gerekiyordu, yönetim isterse bunları okuyup analiz edebiliyordu.

Özellikle önemli olan askeri üslerin yaklaşan gemileri ânında tespit etmek ve gerektiğinde ânında takviye göndermek için kendi hiper-sümüklüböcekleri vardı. Önceki günkü başarılı baskınımızdan sonra Cuna’nın yetkilendirme kodu bir daha asla çalışmayacaktı.

Bu yüzden başka bir şey deneyecektim. Bir an sonra, Hesho gelen cytonic bir çağrı olduğunu belirtti. Çağrıyı yakaladım, düşman gemileri buraya saldırırsa diye takviye olarak gönderildiğimizi belirten sahte bir sinyal göndermeye çalıştım.

Uluyel, işe yaramasını umuyordum.

Son derece tuhaf bir tepki aldım.

Umut.

Aniden gelen coşkulu bir his. Acı, korku ve umut izlenimi ışıldıyordu. Bunu yorumlamaya çalıştım ve solumdan gelen yumuşak bir ötüş sesi duydum. Askısında duran Doomslug idi bu. Cytonic izlenimime eşlik ediyordu.

Anca o zaman ne olup bittiğini anlayabildim. Bu sinyal, Üstyapı’daki tüm ışıktan hızlı sinyaller gibi bir iletişim sümüklüböceği tarafından gönderiliyordu. O bu şehrin bir yerinde, küçük bir kutunun içinde sıkışmış duruyor olmalıydı. Acıyla cezalandırılarak boyun eğmeye zorlanmış, kaçmasını engelleyen bir kutuya kapatılmıştı.

Sümüklüböcekler inanılmaz derecede dayanıklıydı ve bu onların aleyhine oluyordu. Bir kutuya kapatılabilir, ara sıra verilen yiyecek ve suyla hayatta kalabilirlerdi. Acı ve keder içinde.

Doomslug diğer sümüklüböceğin zihnine duygusal destek hissi gönderdi. Bir kısmını yakaladım: havyar ve güvenli mağaraların görüntüleri. Bol miktarda mantar, dostluk eden başka sümüklübö-

cekler ama en çok da güvenlik, sıcaklık, korkusuzluk, huzur gibi izlenimler.

Seni kurtaracağız, diye düşüncemi gönderdim o isimsiz yaratığa. Geliyoruz. Ama bu düşmanlarımızdan gizli olmalı. Onlara şu yalanları gönder.

Ona, Winzik tarafından burayı korumak için gönderilen, seçkin askerlerden oluşan bir destek filosu olduğumuzu söyledim. Kimlik doğrulama kodlarım yoktu ama o sümüklüböceğin vardı ve bunları benim adıma sağladı. Uluyel. Üstyapı'nın zayıflığı sadece sümüklüböceklerle ilgili kısıtlı kontrol ve gizlilikten ibaret değildi. Onlar aslında tamamen, dehşet derecede korkmuş bir grup köleye bel bağlamışlardı.

Sizi kurtarmaya geleceğiz, diye söz verdim. Teşekkür ederim.

Sümüklüböcek buna karşılık olarak bir izlenim gönderdi. Yanılmıştım. Bu şehirde değildi; binlerce, ama binlerce sümüklüböceğin kapatıldığı bir yerde mahkûmdu.

Bu, Üstyapı'nın galaktik iletişim merkeziydi. Bu istasyonun kendi iletişim sümüklüböceği yoktu; bunun yerine merkez istasyonda tutulan sümüklüböceğe istedikleri zaman doğrudan erişebildikleri bir hattı vardı. Beynime yansıtılan ötme sesi hüzünlüydü.

Beni kurtaramazsınız, dedi.

Deneyeceğim, diye düşüncemi gönderdim. Bir gün.

Cevap olarak bana ikmal deposuna kapatılmış dört sümüklüböceğin imgesini gönderdi. Görünüşlerine bakılırsa iki adet inhibitör sümüklüböceği, iki adet de hiper-sümüklüböcek. Bu imgeleri bir yarıyla gönderdi. *Onun yerine onları kurtar. Yapabileceğin şey bu.*

Yapacağım, diye düşüncemi gönderdim ona. Seni de bulacağım. Önünde sonunda. Söz veriyorum.

"İzin verildi" dedi tesisten gelen bir ses iletişim hattından. "Niayet komutanlıktan biraz destek geldiğine sevindik. Aylardır talep ediyorduk. Pist 3'e inebilirsiniz; siz dinlenip rahatlarken ben de kışlaya yerleştirme işini hallederim."

"Dinlenip rahatlamaya yanıtım olumsuz" dedim karşılık olarak. "Sana rütbe çekeceğim kusura bakma dostum ama çok özel

bir amaçla buradayız. Geldiğimizi size haber vermeyişimizin bir nedeni var. Gelişimizi tesisin geri kalanından gizli tut ve en yüksek rütbeli komutanınla birlikte bizi karşılamak üzere pistte ol. Geri kalan talimatlar o zaman verilecek.”

“Ah” dedi. “E, tamam. Peki. Şey. Ah. Vay be. Kulağa *mühim* geliyor.”

İletişimi keserken gülümsedim. Üstyapı’nın *diğer* büyük zaafı da buydu işte. Saldırganlık karşıtlığı konusunda bilhassa aşağı gördüklerine ve alt kademelerine din gibi vaaz veriyorlardı. Askeri tesisleri bile şoke edici derecede militarist değildi. Ve burası bir tedarik deposu olarak, o düşük disiplin çitasının bile altında kalacaktı.

Böylesi bir gruba karşı verilecek mücadeleyi neredeyse kesinlikle kazanabilirdik. Ancak Winzik tehlikeli sayıda zavallı ahmağı yolumuza çıkarabilirdi bu yüzden bugün başka bir yol bulacaktık.

“Bekleyin” dedi Kimmaly’n bizim filoya, “doğru mu duydum? İnişimize öylece *izin mi verecekler?*”

“Spin bir şey yaptı” dedi Alanik. “Bunu... cytonic duyularım aracılığıyla hissettim. Bir şekilde onları kandırdı.”

“Onların sandığı kadarıyla” dedim, “biz Winzik tarafından gönderilen özel bir operasyon gücüyüz. Kasklarınızı kafanızdan çıkarmayın, millet ve tehditkâr görünmeye çalışın.” Bir an düşündüm ve devam ettim. “Alanik, bizimle olduğun için mutluyum. İndiğimizde kaskını çıkar; insanların neye benzediğini biliyor olabilirler ki sen insan değilsin. Bu bize ikinci bir koruma katmanı sağlayabilir. Bizi, incelemek için cytonic inhibitörlerine götürmelerini sağla.”

“Pekâlâ” dedi. “Aslında... bu işe yarayabilir. Şehrin içinde ikinci bir çatışmaya girmekten daha iyi olduğu kesin.”

Alanik konuşurken “tesis” görüş alanımıza girdi. Bir önceki gibi dopdolu bir şehir. Kesinlikle endüstriyel odaklı, ancak Eski Dünya’nın Ay’ında bulduğumuzdan bile daha büyüktü. Pist 3’e götüren dijital talimatları takip ettik, büyük üretim tesislerinin ve makinelerin yanından geçtik. Bunlar şüphesiz binlerce sivil tarafından çalıştırılıyordu.

Restoranların, alışveriş merkezlerinin, *okulların* yanından geçtik. Starsight'tan çok da farklı değildi, sadece bir gezegendeydi ve ofis binalarından daha fazla fabrikası vardı. Bu beni *daha da* endişelendirdi çünkü üstlerinden geçtiğimiz insanların çoğu Dione'lerden veya Üstyapı'nın yönetici ırklarından değildi. Bunlar yeşil, kabuk benzeri tene sahip bir ırktı. Sürüngen ve böcek karışımı görünüyorlardı. İki ayaklıydılar, kalın giysiler giyiyorlardı ve başlarının tepesinde büyük, siyah gözleri vardı.

Bunlar Üstyapı'nın ayrıcalıklı halkı değildi. Geçitlerden gönderilen irtifa taşınu kullanarak savaş gemileri inşa eden işçilerdi. Jorgen, eksik olmasın, yargısız infaz gerçekleştirerek tüm bunları havaya uçurmayı planlıyordu. Binlercesi ölecekti. Hatalı olduğunu tartışma konusu bile edemezdım. Onun işi bu savaşı kazanmak ve bu sayede, uzun vadede herkese yardım etmektı.

Ama ben bunu yapmak zorunda değildim. Ben farklı bir ölçekte düşünebilirdim. Bize atanan yere indiğimizde vizörümü şlak diye indirdim, sonra hücum tüfeğimin emniyetini açıp omzuma astım. Kokpitten kayarak çıktım ve gemiden aşağı atlayıp Alanik'in arkasında sıraya giren diğerlerine katıldım.

Orada yaşayanların bizi tehditkâr bulmasını ummuştım. Ancak... Uluyel... bizi bekleyen üç işçi adeta dehşete kapılmıştı; böceksi parmakları endişe içinde ileri geri sallanarak tıkrđıyordu. Hepimiz uğursuz hücum tüfekleriyle silahlanmış halde, kasklarımız takılı, vizörler kapalı, iri uçuş kıyafetlerimizle toplanmıştık. Her birimizin sırtında, askıda duran birer sümüklüböcek vardı ve bunun daha da tehditkâr gözükeceğini düşünmüştüm. Onlar Taynix'lerinin cytonic güçler sağladığını bilmiyorlardı; böceklerin öldürücü zehir taşıdığını sanıyorlardı.

Aslında insanlara aşına birisi için hâlâ besbelli insandık –Alanik ve havada süzülen platformunda bize eşlik eden Hesho hariç. Vizörlerimiz yüzümüzün sadece yarısını örtüyordu. Ancak oranın panik içindeki halkının gözünde resmen *uzaylı* görünüyorduk. Bir de tehlikeli.

"Buranın başındaki kim?" diye sordu Alanik.

Yeşil tenli uzaylılardan biri gergince elini kaldırdı.

“Güzel” dedi Alanik yanına doğru yürüyüp. “Ben özel ajan Lock. Cytonic inhibitör cihazınızı teftiş etmem gerekiyor.”

“E... emredersiniz, e... komutanım” dedi lider uzaylı. “Ama...”

Alanik yüz siperini kaldırıp gözlerini ona doğru kısarak bakınca uzaylı geri çekildi. Rolünü kusursuzca oynayan Alanik’in sert bakışı başanlıydı ve planım açısından işe yaramıştı. Belki de önceden ona karşı biraz fazla sert davranmıştım. Yani... evet, besbelli ki ona karşı fazla sert davranmıştım. Ancak yerine geçtiğin kişinin en nihayetinde senin yerine geçtiğini öğrenmek, insanın her gün karşılaşabileceği türden bir şey değildi.

“Bu taraftan” dedi lider uzaylı.

Uzaylı bizi ve diğer işçileri küçük bir hava gemisine götürürken ardından sıra halinde takip ettik. Taşıt, gerçek bir gemi olmaktan ziyade hareket edebilen bir platform gibiydi. Taşıt onların sokaklarından birine doğru süzüldü ve diğer araçlar ona yol verdi.

“Ben, e, nihayet buraya geldiğinize çok memnunum” dedi uzaylı. “Bizim düşüncemize göre sorun diğer taraftaki itaatsizlikten kaynaklanıyor. Her halükarda iki haftadır oradan bir sevkiyat alamadık. İrtifa taşımız tamamen bitti! Dün üretimi durdurmak zorunda kaldım.”

Alanik bana bakış attı.

“Geçidin diğer tarafındaki ayaklanmadan haberdarız” dedim. “Broadsider’lar adıyla bilinen bir korsan çetesi.”

“Evet!” dedi. “Yıllardır orada başımıza bela oldular. Bunu halledebilir misiniz?”

“Evet” dedi Alanik benim başımı sallamam üzerine. “Ama önce inhibitör. Onu bu işi kolaylaştıracak şekilde ayarlamaya geldik.”

Uzaylılar bizi geniş bir caddeden uçurdu. Hesho bana doğru süzülerek yaklaştı, başımın yakınına gelerek sokakların akışını izledi. Alanik yeşil uzaylıların dikkatini kendi üstüne çekerken, “Bu kadar küçük hissetmekten hoşlanmıyorum” dedi Hesho usulca.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum ebatları hakkında kasten espri yapmayarak.

"Ne kadar çok halk var" dedi. "Ne kadar büyük bir çeşitlilik. Bizler Evershore'dan kaçıp Üstyapı'ya katılmak istiyorduk. Ben diğerlerinin önünde güçlü davranıyordum çünkü bu benim hayatımdı, böyle eğitilmiştim. Fakat böylesine uçsuz bucaksız bir evrende bu kadar küçük olmak zor. Hele hükmedecek bir toprağın kalmadığında."

"Özlüyor musun?" diye sordum, döndüğümüzden beri merak ettiğim bir konuya değinerek. "İmparator olmayı?"

"Evet" diye fısıldadı. "Özlemeyeceğimi düşünmüştüm. Ben hükümdar olayım ya da olmayayım, her zamanki kendim olacağımı düşünmüştüm. Ben toymuşum Spensa. Tüm bir halkı yönetme gücü olmadan kendim gibi hissetmiyorum. Ama buna sahip olmalıyım. Yok; olmamalıyım. Kimse olmamalı... Bunu görüyorum."

"Bilemiyorum" dedim. "Ben askeri komuta zincirinin bir zarafete sahip olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" dedi. "Esas bunu görmezden gelmekten kesinlikle hoşlanıyorsun. Görünüşe göre bilhassa kendisini kısıtlamadığı sürece herkes emir komuta zincirini seviyor. Kendim hakkında bunu keşfettim işte. Ben monarşiye inanırdım –kesinlikle inanırdım hem de. Şimdi onu özlüyorum ama sadece kaybettiklerim yüzünden."

Bana baktı. "Üstyapı'nın haklı olduğu tek gerçek bu işte. Bir kişinin çok fazla güce sahip olmasının özgürlükten yoksun bir medeniyete yol açacağı konusunda uyardılar bizi. Bu dersi kendi öğütlerini takip etmeyenlerden öğrenmek garip. O bir avuç kişi, değerli demokrasilerini çoğunluğu ezmek için kullanıyorlar."

Düşüncelerinden büyülenmiş halde başımı salladım. İnsan eskiden onca güce sahip olup sonra o gücü *bırakan* biriyle ne sıklıkta konuşma fırsatı bulabilirdi ki?

"Sen bir kahramansın Hesho" dedim. "Yaptıkların için."

"Kahraman olsaydım hükümranlığı bu kadar şiddetle özlemezdim. Bu kadar gönülsüzce verilen bir hediye, hediye midir? Bence... kaybolmasaydım, öldüğümü sanmasalardı... gücü *asla* gerçekten bırakamazdım. Yarım haldeki o devlette oyunlar oynamaya devam ederdim." İçini çekti, sonra tüylü yumruğunu bana doğru

kaldırdı. “Ama ben bir askerim artık. Sert adımlarla ileri devam edeceğim. Gemilerimizden uzaklaşıyoruz. İşlerin kötü gitmesi ihtimaline karşı hazır olmak için birimiz geri dönmeli.”

Başımla onayladım ve Hesho geldiğimiz yoldan fırlayıp geri döndü. Dün yaptığımız baskın sonrasında Poco gemimin kontrolleri Hesho’nun mühendisleri tarafından ayarlanmıştı. Hesho küçük kumanda takımıyla artık tek başına daha kolayca pilotluk yapabiliyordu.

Geri kalanımız, şehrin altından geçen büyük bir çelik tünele girdi. Uzaylı liderin ne dediğini duymak için grubun önüne doğru yaklaştım. “İkisini de isteyeceksiniz tahminimce?”

Alanik’in kafası karışmış gibi görünüyordu. O cevap vermeden, “Evet. Anladığımız kadarıyla yakın zamanda başka bir inhibitör almışsınız?” dedim.

“Daha dün” dedi uzaylı.

Düşman, veri merkezine yaptığımız saldırıdan ders çıkarmıştı; inhibitörleri ortadan kaldırmanın bize cytonic açıdan avantaj sağladığını biliyorlardı. Savunmalarını güçlendiriyorlardı. Bunu genele, önemli üslerin etrafına yaymamış olmalarını umuyordum. Aksi takdirde, eğer sadece ikmal depolarım hedef almışlarsa bu Winzik’in ne planladığımızı bildiği anlamına geliyordu.

Bir an endişelendim. Endişe, dostlarımı ölümlerine sürüklediğim düşüncesiyle ruhumun titreşmesine yol açtı. Fakat lider uzaylı, koca tüneldeki bir kapıda durunca düşünce sarmalım kesintiye uğradı.

“Umarım iyi iş çıkarmışsınız” diye açıkladı uzaylı. “Talimat, onu sahip olduğumuz en güçlendirilmiş, en korunaklı yere koymaktı. Bu eski maden tüneli bunun için mükemmel görünüyordu.”

“İyi iş çıkarmışsınız” dedi Alanik süzülen platformu yere indirip bir asistana bizi kilit altındaki odaya götürmesini söylerken. Odayı açtılar ve içeri girmemizi işaret ettiler.

Duygularımı zorla kontrol altına aldım, sonra önden içeriye girdim.

Ve içeride Brade’i buldum.

Hemen silahıma yöneldim. Her iki duvarında dolaplar ve uzak tarafta kimi endüstriyel ekipmanlar bulunan küçük bir kontrol odasına girmiştik. Brade o ekipmanın yanında duruyordu.

Ona nişan aldım.

Yanımda duran Kimmalyn silahını indirdi ve paniklemiş bir ifadeyle etrafına baktı. Usulca konuşması yüzünden aramızda en az tehlikelinin o olduğu düşünülebilirdi. Ama filoda benden başka herkesten daha fazla kayıtlara geçmiş ölüsü vardı.

Kimmalyn tüfeğini hemen omzuna aldı ve kask vizöründe kızılötesi görüşe geçti. Akıllıcaydı; tehlikeyi göremediği için ısı izlerini arıyordu.

Gümbür gümbür atan kalbimle orada öylece durdum.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Kimmalyn. “Uzaylıları emniyet altına alayım mı?”

Gözlerimi doğruca ayağını yere pat pat vurarak beni gözleyen Brade’e diktim. Silahım kafasına doğrultulmuştu ama kendimi zorla ateş etmekten alıkoydum. Bir projeksiyondur bu. Uluyel, yine bir cytonic projeksiyon.

Hiç çaktırmadan zihnime değebiliyordu. Tüm eğitimime rağ-men geręek olmadığını fark etmemiştim.

“Sorun yok” dedim silahımı indirerek. “Fakat dūřman beni gōzlüyor.”

“Orası doęru” dedi Brade etrafta dolařarak tesise bakarken. “Senin geliřine hazırım. Tuzak řimdi űstüne kapanıyor.”

Silahım hazır halde sıkı durdum, bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

“Winzik bu tesise yeni bir inhibitōr yerleştirdi” diye açıkladı Brade bana. “Sizin yok ettikleriniz yemdi.”

Uluyel. Pusuya dūřtük diye etrafı taramak ięin koridora kořmak űzereydim ki Brade yeniden konuřtu.

“Bu insanların hiçbiri” dedi Brade, “sana hizmet etmeyecek.”

A ha.

A ha.

Tuzağını yanlış gezegende hazırlamıştı. Nereye indiğimizi bil-miyordu. Hâlâ daha űnce ona sōyledięim yalanlardan yola çıkıyor, bulduğumuz koruma alanlarından birinde insanları tarafımıza çekmeye ęalıřtıęımıza inanıyordu. Ve kendini bana yansıtmaya ye-teneği, ben nerede olursam orada geręekleřtięinden henűz onun dūřündüęü yerde olmadığımı fark etmesinin bir yolu yoktu.

“İnsanların en savaşcısını, savaşa en hazır olanını seğeceğini bi-liyordum” diye ağıkladı veri tabletini yukarı kaldırarak. “Her an seni alt etmeye gelmek űzereler...”

“Lanet olsun sana” dedim ona. Sonra ęıęlık attım ve alnına ateř ettim –hepsi roldű– ve cytonic olarak sahip olduğum her şeyle ona saldırdım.

Hiębir řey olmadı. Uluyel. O sırada etkisiz hale getirmek adı-na orada olmamızın yegâne sebebi olan inhibitōrű unutmuřtum. Gűęlerimle herhangi bir řey yapmamı engelliyordu. Ama Brade’e engel yoktu ęűnkű kodlar ondaydı. Bu durum ruhumun titreřme-sine yol aętı. Her řey sarsılmaya bařladı.

Cytonic gűęlerim inhibitōrű ařarak Brade’e ęarptı ve Brade řař-kınlıkla soluk soluęa kaldı. Bu tűr řeylerde benden daha gűęlűydű ama yine de řoka uęramıřtı sanki.

"Sen inhibitörü mü aştın?" diye çıkıştı. "Nasıl?"

Harbiden, nasıl?

Kazıcılar inhibitörleri her daim yok sayarlar, dedi ruhumun bir parçası. Bağlı kaldığımız süre uzadıkça, giderek bizden biri gibi oluyorsun.

Uluyel. Kazıcıların inhibitörleri yok saydığı konusunda Chet'in haklı olduğunu biliyordum –bunu o eski videoda görmüştüm. Videodaki kazıcı, biz iniş yapamadan Detritus'taki insanlara saldırmış ve onları yok etmişti. Tüm koruma sistemlerine rağmen.

Brade, gözle görülür halde endişelenerek yanındaki birini dinleyip bakışlarını kaçırdı. Sonra bana bir bakış attı, ardından, dikkatini çeken her neyse onunla ilgilenmek üzere ortadan kayboldu.

"Bu iş onda demiştin!" dedi Alanik arkamdan.

"Öyle" diye bağırdı Arturo. "Değil mi?"

"Aslında" dedim silahımı indirip onlara bakarak, "evet. Şu yetkililere bize inhibitörü göstermelerini söyle. Az önce çok tehlikeli bir insandan yansıyan cytonic bir projeksiyon gördüm. Fazla vakitimiz olmayabilir."

Bu durum, zaten sersemlemiş olan uzaylıların isyan içinde bağırmalarına yol açtı. "İnsan olmasın lütfen" dedi içlerinden biri. "Lütfen. Buraya gelmezler, değil mi?"

"Söz konusu şu insanlarsa asla bilemeyiz" dedi Kimmalyn. "En iyisi çabuk olup söylediğimizi yapmanız."

Uzaylılar söyleneni yaptılar, ben de Brade'in yanlış gezegende bize karşı bir operasyon yürütmeye çalıştığını düşünerek gülmüsedim. Ne yazık ki ortaya çıkması hâlâ büyük bir sorundu. Bir şeye kalkıştığımızı kesinkes biliyordu ve yanlış yer tahmini yaptığını fark etmesi uzun sürmeyecekti.

Daha hızlı hareket etmemiz gerekiyordu. Uzaylılara bizi küçük odanın köşesine yerleştirilmiş kocaman bir kutu olan cihaza götürmelerini söyledim.

"Açın" dedi Alanik onlara.

"Açalım mı?" dedi uzaylılar birbirlerine bakarak. "Nasıl? Bizim... bunu yapma yetkimiz yok."

Elbette yoktu –seyahat ve iletişimi kolaylaştırmak için sürekli olarak kullanmalarına rağmen çoğu kişi bu kutuların içinde ne olduğunu bile bilmiyordu. Büyük sır buydu.

Hepimiz aramızda bakıştık ve ahmak gibi hissettim. Bu olasılığı nasıl düşünmemiştim?

“Jorgen bunu bir zihin bıçağıyla açabilirdi” dedi Arturo.

“İnhibitör içindeyken olmaz” dedi Alanik. “Yalnızca onay almış kişiler burada güçlerini kullanabilirler.”

“Güçlerini mi?” dedi uzaylı. “Sen... şey... misin?”

Kilide ateş etmek üzere tüfeğimi kaldırdım. Ama Arturo kolumu yakaladı. “Bunu yaparsan ortadan kaybolur.”

“Nasıl yani?” dedim.

“Kutulara herhangi bir müdahale, içeridekilerin hipersıçrayış gerçekleştirmelerine yol açar” dedi. “Hiç dikkat etmedin mi? Kontrolü böyle sağlıyorlar.”

Uluyel. Bu sümüklüböcekleri kurtarmaya söz vermiştim, onları esir alan kişilere geri göndermeyecektim. Bir an düşündüm ve inhibitör alanını tekrar delmeye çalıştım. İşe yaramadı. Birkaç dakika önce mümkünken şimdi neden mümkün olmamıştı? Cevap için Chet’e yöneldim ama o da afallamıştı sanki.

Uluyel. Ne yapacağımı şaşırmıştım. “Yanımızda götürebilir miyiz?”

“E” dedi uzaylılar. “Bize dediler ki kurulum sonrasında bunu hareket ettirsek bozarmışız...”

“Biz bir deneyelim” dedi Kimmalyn kutunun yanında diz çökerek. Sümüklüböceğini yan tarafındaki askısından çıkarıp kutunun üzerine koydu.

“Cytonic’ler işe yaramaz” diye uyardı Arturo.

“Biliyorum” dedi Kimmalyn. “Ama içinde muhtemelen *iki* sümüklüböcek var. Bir inhibitör sümüklüböceği bir de hiper-sümüklüböcek. Biri kutunun açılması durumunda diğerini ışınlamak için. Tıpkı gemilerimiz vurulduğunda bizleri korumak adına kendi sümüklüböceklerimizi eğittiğimiz gibi.”

“Ama bunlar korkuyla, öfkeyle, acıyla eğitiliyorlar. Tehlike-

ye tepki olarak uzaklaşıyorlar. FM bize tam tersinin daha çok işe yaradığını gösterdi. İşte bu yüzden belki de bu ikisini farklı tepki vermeye ikna edebiliriz.” Kimmalyn sarı-mavi sümüklüböceklerden biri olan Happy’yi okşadı. Happy usulca ötmeye başladı. Sonra daha da cesaretlendirici bir sesle öttü.

Hâlâ biraz... kıskanıyordum. Yokluğumda tüm bu sümüklüböceklerle arkadaş oluşlarını, onları eğitmiş olmalarını kıskanıyordum. FM, Rig ile birlikte bu işin öncüsüydü. Mantık temelli yapısı onu sümüklüböcekleri öncelikle birer araç olarak görmeye iten Jorgen’in tersine davranmıştı.

Birdenbire FM’i bu göreve davet etmediğim için suçluluk duydum. Bu sümüklüböceklerle yardım etme fırsatına sahip olmayı istedi. Onu her zaman biraz mesafeli görmüştüm ama geçen hafta onun farklı bir yanını fark etmiştim. Hem diğer sümüklüböcekleri de iyi eğitmişti.

Kimmalyn, usulca Happy’ye mırıldandı –o da rahatlatıcı bir sesle kutuya öttü. Birkaç gergin saniyenin ardından Kimmalyn döndü ve bana başını salladı.

Derin bir nefes alarak kutunun kilidine ateş edip onu açtım. Uzaylı rehberler ürktüler, gerçi enerji mermisi kullanıyordum ve bunlar sekemezdi; yani tehlikede değillerdi. Kutuyu nazıkçe açtık ve içinde korkmuş halde iki sümüklüböcek bulduk. Güvendeydiler. Işınlanıp kaçmamışlardı.

Kimmalyn iki koluna birer tane aldı, bize başını salladı. Mavi-yeşil renkliyi okşayarak ikisini de sakinleştirdi. “İlk inhibitör devre dışı” dedi.

“İyi de *neden* bunları devre dışı bırakıyoruz?” dedi lider uzaylı. “Anlamıyorum!”

“Bunlar bozuk” dedi Alanik. “Sizin geçidin diğer tarafındaki düşman bozmuş. İşte bu yüzden sevkıyatı alamıyorsunuz.”

“Ah” dedi uzaylı görünüşe göre hâlâ tereddüt içinde –ama bu yalan yetmişti. Alanik’e başımı salladım, o da bana gülümsedi, hatta göz kırptı. Bunun onun türü için de benimkiyle aynı anlama geldiğini varsaydım.

Uzaylılarla birlikte komuta kulelerinden birinde bulunan ana inhibitör istasyonuna hızla uçtuk. Bu sefer duvarı kırarak girmek yerine, onur konuğu olarak içeri eşlik edildik. Kimmaly'nin sihrini kullanıp oradaki iki sümüklüböceği de çıkardı ve cytonic duyularım ânında geri döndü.

"Bizim inhibitör devreye girdi" dedi Arturo askısındaki yeşil-mavi sümüklüböcek Rodeo'yu okşayarak. "Mekân emniyete alındı."

"Uluyel" dedim rahatlayarak. "*Bin* kat daha iyi hissediyorum şimdi. Kafama silah dayanmış gibi hissetmiyorum artık."

Lider uzaylı bizi izliyordu. "E..." Bize daha yakından baktı, sonra kıpırdanmaya başladı. "Siz... siz komuta merkezinden gelmediniz, değil mi? Siz... siz...!"

"Özgürlük savaşçılarıyız" dedi Kimmaly'nin kafasına tabancayı hafifçe dayayarak. "Ayrıca evet, biz insanız. Ama endişelenme. Biz öldürdüğümüz kişileri *yemeyiz*. Sadece beden parçalarından heykeller yaparız."

Yaratık bayıldı.

"Ay" dedi. "Çok mu kaçtı? Heykel kısmını bilmek istemezler miydi?" Bunu dalga geçerek söylüyordu ama silahını diğerlerine doğrultmuştu.

Arkadaşlarını kurtardım, diye uzaktaki iletişim sümüklüböceğine düşüncemi gönderdim. Ama fark ettim ki artık ona ulaşamıyordum. Önceden iletişim açıktı ancak şimdi engellenmişti ve onunla tekrar nasıl iletişime geçeceğimi bilmiyordum.

"Ne istiyorsunuz?" dedi emir subayı dikkatimi tekrar eldeki soruna çekerek.

"Geçidi" dedim. "Bizi yokyere açılan geçide götür."

Bir sonraki yolculuk, önceki ikisinden çok farklı bir şekilde gerçekleşti. Gizlilik için platformun kenarlarına kalkanlar koyduk ve yetkililerden birinin –alt kademe bir muhabere subayının– gizlice acil durum çağrısı yapmaya çalışmasını engelledikten sonra onları silah zoruyla tuttuk.

Sakinmiş gibi davranmak, çatıda piknik yapan veya işlerine yetişmeye çalışan insanların yanından geçerek şehrin üstünden uç-

mak tüyler ürperticiydi. O anda kendimi Jorgan'ın kendini olmaya zorladığı şeye epey benzettim çünkü ateş etmeye büsbütün hazır halde silahımı hazırda tutuyordum. Ateş etmeye hazırlıklı değilsen silahını asla birine doğrultmazdın. Bir şeyler ters giderse bu zavallı insanları öldürmek zorunda kalabilirdim.

Bu durumdan nefret ediyordum. Dahası, beni buna zorladıkları için Winzik ve Brade'den de nefret ediyordum. Tüfeğim masum bir insana doğrultulmuş halde oraya uçarken içimde bir acı hissettim. Hayatın bu zavallı kısır döngüsü yüzünden derin, sinir bozucu bir ıstırap hissettim. Bizler ezilenlerdik, bu yüzden kendimizi baskıdan kurtarmak için gerektiği kadar sert karşılık vermemiz gerektiğini düşünüyorduk ve sonuç olarak bu da onların bize daha da sert bir şekilde karşılık vermesine yol açacaktı.

Bir daha hiçbir şeyin doğru, güzel, *normal* olamayacağını fısıldayan bir acıydı bu. Her şeyin kaçınılmaz olarak her açıdan mahvolduğunu ve duygusal açıdan, tüm çabalarımın tıpkı bir arkadaşım havan topu patlamasından ölürken onun bağırsaklarını tutmak gibi boşuna olduğunu hissettiren bir acıydı.

Derken uçan platform sallanmaya başladı. Hava uzaktan gelen savaş davulları gibi titreşti. Tırabzanların kimi kısımları kayboldu ve etrafımızda cüruf parçaları belirdi; erimiş metal parçaları pat diye yere dökülmeye başladı.

Bunların ne olduğunu biliyordum. Nedd neredeyse ölürken gemisinin harap vaziyetteki zihnime yapışmış olan etraftan topladığım kırık parçalarıydı bunlar.

Ah, Uluyel. Aşırı hızlı ve derin nefes alıp veriyordum.

Ben bir silahtım. Sorun yoktu. Ben bir silahtım.

Bunlara gerek yoktu. Hissetmeye... gerek... yoktu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, silahım parmaklarımın arasından düştü. Kimmalyn hemen yanıma çöktü ve kollarını bana doladı.

Ama bunun bir anlamı yoktu. Beni tutmalarına ihtiyacım yoktu.

Benim ihtiyacım olan...

Benim ihtiyacım olan...

Benim...

Kendimi sıkıca dizginledim ve Kimmalyn'ın beni tutmasına izin verdim. Sadece kendi çabasıyla evrenin ikiye bölünmesini önleyebilirmiş gibi.

Bir süredir kendime yalan söylüyordum. Durumum gitgide kötüleşiyordu. Ve içten içe bu yolda devam edersem yakınımıdaki herkesin ölümüne yol açacağımı biliyordum.

Daha önce de olduğu gibi bu nöbet de sonunda yatıştı. Daha uzun sürdü. Yakınımıdaki her şeyin ve herkesin birden yokyere savrulmaması için kendimi zorla bastırdığım dayanılmaz dakikalar geçti. Zihnimde bir vızıltı hissettim; sümüklüböcekler içeri girmeye çalışıyorlardı ama onları zorla uzaklaştırdım. Bunun onları da tüketmesine izin veremezdim.

En nihayetinde sakinleşirken diğerlerine baktım.

Uzaylılar titrerken yumdukları tuhaf, kabuk benzeri gözkapaklarıyla geminin kenarından birbirlerine sokulmuşlardı. Kimmalyn hâlâ beni tutuyor, Alanik ise silahlarını düşmana doğrultmayı sürdürüyordu. Arturo korkmuş sümüklüböceklerin çoğunu dehşete düşmüş köpek yavruları gibi bir araya toplamıştı.

Sessizlik. Orada öylece yığılmıştım. Sonra –titreyen parmaklarla– silahıma uzandım ve emniyetin açık olduğundan emin oldum. Hâlâ titrerken, Kimmalyn'a başımı salladım ve beni serbest bıraktı. Büyük bir çabayla ayağa kalkmaya çalıştım ve tırabzanı tuttum.

"Pekâlâ" dedi Arturo. "Devam... ediyor muyuz?"

"Mecburuz" dedi Alanik. "Düşman alarma geçti. Ya bu görevi bitiririz ya da bizimkilerin planladıkları görevi yerine getirme şanslarını mahvetmiş bir şekilde komutaya geri döneriz."

Konuşacak kadar kendime güvenmediğimden başımı salladım. Uzaylıların bizim maskaralıklarımız hakkında ne düşündüklerini söylemek mümkün değildi; sadece dehşete kapıldıkları belliydi, o kadar. Bu iyiydi. Bu sayede büyük bir kargo bölmesinin kapısından geçtik, çoğunlukla boş olan bir depoya girdik ki boş olmasına rağmen onlara tahliye emri vermelerini söyledik. İrtifa taşının bir zamanlar nereye istiflendiğini görebiliyordum: stokların yerleştirileceği karelerin çizili olduğu büyük zemin parçaları. Hepsi boştu.

Bu geçidi Browsersider'larm yardımıyla kapatmak *gerçekten* bir başarı olmuştu. Bu, diğer geçitleri kapatmanın umduğumuz gibi işe yarayacağını gösteren bir kanıttı. Deponun uzak duvarının çoğunu kaplayan büyük geçide doğru dengesizce yürüdüm.

"Kilitli" dedi lider uzaylı -bu noktada ayılıp kendine gelmişti artık. "İki haftadır kilitli."

"Biliyorum" dedim elim taşın üstünde. "Ben de onu kilitleyenlerden biriydim. Buradaki savunma gücünüz ne kadar büyük? Kaç savaş geminiz var?"

Anca Kimmalyn onu tüfekte dürttükten sonra cevap verdi. Bize karşı direnç gösterdiğinden değil, hâlâ çok korktuğu için.

"On beş gemi" dedi uzaylı.

"Transfer edilmeleri için yetki ver" diye yönlendirdim. "Bizim tarafımızdan. Sorgu sual yok."

Söylediğimiz mesajı birebir göndermesi için yakın gözetimimiz altında bir veri terminalini kullanmasına izin verdik. Bizimkiler mesajı birkaç kez incelediler ama adam o kadar korkmuştu ki endişelenecek bir şeyimiz olduğunu sanmıyordum.

"Alanik, Arturo" dedim mesaj gönderildiğinde, "görünüşe göre bu depoda kargo kalmamış. Birkaç savaş gemisi için bolca yer var. Onları getirmeye başlamak ister misiniz? Herkese birer tane verip onları şu kargo kapılarından geçirelim mi?"

"Onların filosunu mu çalışıyoruz?" diye sordu Arturo. "Buraya on beş savaş gemisi için mi geldik?"

"Yok" dedim. "Bunlar pazarlık için koz. Bunun diğer tarafındaki kişilerle nasıl iletişim kuracağım?"

Kimmalyn lider uzaylıyı yeniden dürttü. "Kuramazsın" dedi uzaylı. "Kapattıkları için bunu yapamıyoruz."

"Demek öyle" diye fısıldadım gözlerimi yumarak. Zihnimle geçide uzandım. Kilitliydi ki diğer taraftan bunu birçok kez sezmiştim. Bitişik iki odayı birbirine bağlayan bir kapıyı açar gibi geçidi bu taraftan açtım ama diğer taraf hâlâ kapalıydı. Fakat radyasyon veya başka bir şey sızıyordu. Bunu biliyorduk çünkü yokyerde bulunan geçitlerin etrafındaki alanda çok sayıda cytonic doğmuştu.

Neyse ki içeride adamım vardı.

M-Bot, diye düşündüm, hâlâ orada mısın?

Evet, diye cevapladı. Az önce ne yaptın? Burada her şey çıldırdı.

Ben burada çıldırdım, diye cevapladım. Ama şu an Peg'le konuşmam gerek. Onu bulabilir misin?

Kuşakta bir yerde, diye düşüncesini gönderdi bana. Ben merkezdeyim, esas yokyerdeyim. Ama ona ulaşmana yardım edebilirim.

İşimizi görür, diye düşündüm ve M-Bot'un santral operatörü gibi davranmasına izin verdim. Beklediğim üzere, tıpkı iletişimi sağlamak için hiper-sümüklüböceklerin kullanılması gibi Peg'e ulaşmak için M-Bot'u kullandım. Onun gücüyle öteye uzandım ve geçidin diğer yanında Peg'in zihnini buldum.

Peg, dedim onun zihninin içinde.

Peg şok içinde karşılık verdi. Cytonic olmayan birinin düşüncelerini okuma gücüm henüz yeterince iyi değildi. Jorgen bunu yapabildiğinden söz etmişti ama herkesin farklı alanlarda yetenekleri vardı.

İşe yaramasını umuyordum.

Benim, Spin, diye ona düşüncemi gönderdim. Benim için geçidi açman lazım.

Şüpheli bir his. Bu kadarım sezebiliyordum. Bunun bir tuzak olduğunu düşündü.

Benim. Bana verdiğin mulunu kaybettim, Peg. Ama yokyerden çıkmayı başardım. Shiver'a bir söz vererek oradan ayrılmıştım ve bu sözü tutmaya niyetliyim. Benim için geçidi açman gerekiyor. Belki bunun ardından, her şey bittiğinde, bana söz ettiğin o yedi mutluluk meyvesini tadabilirim.

Son konuşmalarımıza atıfta bulunmanın yeterli olacağını umuyordum. Zihninin bir kenarında dolaşıp olası bedelleri, olası kazançları düşünmesini izledim. Nihayet bir düşünce yansıttı. Ayrıntıları duyamadım ama... bilmek istediği bir şey vardı...

Hah! Hayat hakkında konuşmuştuk, diye ona düşüncemi gönderdim. Bahçede, senin ağacının yanında baş başaydık. Sen bana mulunu verdikten hemen sonra. Senin gibi saldırgan görünen bir halkın neden

ağaç yetiştirdiğini sormuştum. Sen de bana bunun hayatla ilgili olduğunu söylemiştin.

Bu onun için yeterli olmuştu sanki. Kısa bir süre sonra geçidin açıldığını hissettim. Taş bembeyaz parıldarken üzerime ışık saçıldı, sonra kayboldu ve kocaman, parlak bir alana dönüştü.

Güçlerim bu kadar tuhaf davranırken içinden geçmeye cesaret edemedim. Bu yüzden, affedileceğimi umarak Peg'i yanımıza çektim.

Bir an sonra, ışıktan meydana gelmişçesine belirdi. Uzun boylu bir Tenasi: Geniş ellerini öne uzatmış, büyük kuyruğuyla dengede duran sürüngen bir ırk. Dünya'nın çok eski dönemlerini akla getiren uzun bir burun ve dişler. Önce bana, sonra arkamda toplanmış askerlere –ve silah doğrulttuğumuz üç uzaylıya– baktı ve yüksek sesle, havlar gibi bir kahkaha atarak bana sanıldı.

Kimmalyn ânında tüfeğiyle Peg'i hedef aldı. Bu kucaklayış neredeyse beni ezmek üzere olsa da panikle el sallayıp Kimmalyn'ı durdurdum. Neyse ki ateş etmedi.

"Spin!" dedi Peg. "Sözcükler adına! Başarmışsın! Ben de burada senden haber alana kadar yıllar geçecek sanıyordum. Daha ekime başlamaya anca vakit bulmuştum ki sen burada *fantadlar* yetiştirip beni şeye çekiyorsun..." Etrafına bakarak sustu. "Beni biryere çekiyorsun."

Huşu içinde bir ifadeyle beni bıraktı. O, Üstyapı tarafından ihanete uğramıştı ve yirmi seneyi aşkın bir süredir sürgündeydi.

"Ben dışarıdayım" diye fısıldadı. Sonra tekrar bana baktı. "Sen ne yaptın?"

"Maalesef bu şimdilik geçici" diye açıkladım. "Peg, bunlar benim filom. Dostlarım." Diğerlerine doğru el salladım.

"Geri dönmek için *onca* heves gösterdiğin ailen bu, ha?" dedi. "Sözcükler adına. Umarım hepiniz onun geride ne bıraktığını biliyorsunuzdur. Biz ona cenneti teklif ettik."

"Pekâlâ... Şahane" dedi Arturo. "Ama Spin, bunun zamanı mı? Bu... şahsı kurtarmanın bize ne faydası olacak?"

"Bu bir kurtarma operasyonu değil" diye izah ettim. "Peg'in yokyeri terk etmekle ilgilendiğini sanmıyorum."

Koca korsan başını iki yana salladı. “Kuşak benim evimdir. Gerçi Surehold’da geri dönme fırsatına kavuşmak isteyecek çok kişi var.” Tekrar esir uzaylılara odaklandı. “Geçici mi dedin? Sen ne işler çeviriyorsun?”

Ardımızda, Alanik ve Arturo ön kargo kapılarından birer savaş gemisi kullanarak girdiler. Bunlar modern tasarım Üstyapı avcı uçaklarıydı. Fena gemiler sayılmazlardı. Peg onlara baktı.

“Bende bunlardan on beş tane var” dedim ona, “senin için. Broadsider’ları kiralama bedeli olarak.”

“Bizi ne için kiraliyorsun?” diye sordu Peg.

Gülümsedim, veri tabletimi çıkardım ve yokyerdeki diğer dört Üstyapı maden istasyonunun konumlarını gösteren ekranı açtım. “Zaten yapmak isteyeceğin bir şey için Peg.”

Altı saat sonra Platform Prime'a geri döndük, Detritus'un üzerindeki hava sahasına hipersıçrayış gerçekleştirip kol düzende uçtuk. O sırada kokpitim normalde olduğundan daha da sıkışıkty.

Çünkü iki yeni pilot getirmiştim. Her biri yaklaşık olarak pilot kaskı büyüklüğünde iki büyük kristal şeklinde iki pilot.

"Burası mı?" diye sordu Shiver, özünden titreşen kristal tınıyla. "Evin burası mı?"

"Evet" dedim. "Göremiyor musun?" Bir kristal parçasının –rezonant olarak bilinen bir canlının– nasıl görebildiğini hiç anlamamıştım.

"Boşlukta görebilmek için alet edevata ihtiyacım var" diye açıkladı Shiver. "Şu anda görebildiğim tek şey kokpit."

"Şu anda, Shiver" dedi Hesho iniş izinlerini aldığımız sırada tarif ederek, "Detritus gezegeninin etrafındaki yörüngede süzülen yassı, büyük bir dikdörtgene benzeyen bir uzay istasyonuna yaklaşıyoruz. Burası Spensa'nın doğduğu yer olan Detritus gezegeni-

nin yörüngesinde dönen yüzlerce uzay istasyonundan biri ve şimdi bizim yuvamız.”

Bu sözcüğün üzerine iki rezonanttan diğeri olan Dlllllzzzz, kimi düşünceler yansıttı. O bir cytonic’ti ve yokyerde geçirdiği zaman boyunca durumu kötüye gitmiş, gitgide sessizleşmiş, içine kapanmış, hatta zihinsel olarak çökmüştü. Fakat bugün bana mutluluk, dinginlik ve tatmin imgeleri yansıtıyordu.

“Yuva” dedi; sözcük tam koltuğumun arkasından, onun özünden titreşerek geldi.

“Yuva!” diye öttü Doomslug.

“Daha iyi hissediyor!” dedi Shiver. “Dlllllzzzz şimdiden daha iyi hissediyor! Memnuniyet içinde titreşiyorum Spensa. Ona gereken şey, hep düşündüğüm gibi buraya, biryere gelmekti.”

Hiçbir şey söylemedim çünkü ben Shiver kadar emin değildim. Dlllllzzzz daha önce de benimle böyle iletişim kurmuştu. Yine de iki rezonantın her ikisi de uzun zamandır yokyerden kaçmak istiyordu, ben de bu yüzden sözümü yerine getirmeye karar vermiştim. Diğer taraftaki bir diğer yakın dostum olan Maksim ise şimdilik kalmayı seçmişti. Peg ve takımı, onlara verdiğim görev için sahip oldukları her gemiye ihtiyaç duyacaklardı. Neyse ki Shiver ve Dlllllzzzz’in gemilerini devralacak birkaç ekstra pilotları vardı.

“Dlllllzzzz doğruca evinize, mağaralarınıza gitmek istiyorsa” dedim, “ikinizi gezegeninize geri götürecek bir gemi bulabileceğimizden eminim.”

“Hayır, hayır” dedi Shiver. “Hemen eve gidersek bu bizi ta işin başında yokyere sürgün eden yetkilileri alarma geçirecektir. Belki gelecekte, ancak şimdilik yük olmak istemiyoruz. Biz kendimize yapacak bir şey buluruz, buna eminim.”

İnişi beklerken uçuş güvertesinden bize haber gelmesi normalden biraz daha uzun sürdü. Sonunda uçuş operatörlerinden biri olan Hill bizi aradı. “Gecikme için özür dileriz, Skyward Filosu” dedi. “Amiral Weight, gizli görevinizden döndüğünüzde sizi karşılamak üzere burada olmak istedi. Şu an yolda.”

Gizli görev, ha? Kendimi olacıklara hazırladım fakat aradaki vakti yanımda duran gemiye cytonic olarak ulaşarak geçirdim. Kurtardığımız sümüklüböcekleri taşıyan Kimmaly'nın gemisiydi bu.

Senin bir arkadaşın vardı, diye düşüncemi gönderdim oradaki sümüklüböceğe. Seni kurtarmamı istemişti. Onunla iletişime geçebilir misin?

Yeni kurtarılan hiper-sümüklüböceklerden biri, kafeslere kapatılmış nice sümüklüböceğin, karanlık ve korkutucu bir yerin imgesini göndererek yanıt verdi. Onlara gönderilen binlerce, binlerce düşüncenin bombardımanı altında, itiş kakış içinde mesajları düzenleyişlerinin ve yollayışlarının imgesini gönderdi.

İletişim merkezi, diye düşüncemi gönderdim. *Evet, biliyorum.* Bu korkunç his, sandığımdan daha güçlüydü ama orayı biliyordum. *Ona nasıl ulaşabilirim?*

Üzüntü hissi geldi. Sümüklüböcek ona nasıl ulaşabileceğini bilmiyordu. Anlaşılan o ki iletişim sümüklüböceği, esaretleri sırasında rahatlatmak için kimi zaman onlarla iletişim kuruyor, ama bunu anca başka bir sebepten ikmal tedarik deposuyla iletişime geçmesi planlandığında yapabiliyordu. Sanki... göndermesi gereken veri akışının içinde adeta bir kaçakçı gibi gizli gizli onlara empati gönderiyordu.

Uluyel. İletişim merkezinin nasıl çalıştığını bilmiyordum; benim tek bildiğim Üstyapı'nın mekanik bir yolla iletişim sümüklüböceklerini köleliğe zorladıkları ve bu sayede gezegenler arası iletişimi sağladıklarıydı. O sırada daha önce hiç iletişim sümüklüböceği kurtarmadığımızı fark ettim. Anlaşılan o ki gemileri ısınlayan hiper-sümüklüböceklerden bile daha sıkı kapalı tutuluyorlardı.

Bu mantıklıydı; bunlar uzaktan işlev gören tek sümüklüböceklerdi. Neden hepsini tek bir güvenli yerde tutmayacaklardı ki? Üstyapı bir kez daha ne kadar paranoyak olduğunu ve sadece birkaç çok önemli tesise bel bağlama arzusunu kanıtlamıştı.

O sümüklüböceğe ulaşmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Ona bunu yapacağıma dair söz vermiştim ama Üstyapı yok edilene kadar beklemesi gerekebilirdi. Bu yüzden sorunu şimdilik

bir kenara bıraktım. *Peg'den herhangi bir güncelleme var mı?* diye M-Bot'a düşüncemi gönderdim kokpitte umut içinde beklerken.

Henüz değil, diye yanıtladı.

Detritus'a dönmeden önce onun harekete geçmesini elimizden geldiğince beklemiştik. Ancak bu, Jorgen'a ne yaptığımızı öğrenmesi için bolca zaman vermişti. Nihayet iniş izni aldık ve gemileri saatler önce ayrıldığımız hangara götürdüm.

Varır varmaz uçuş güvertesine bakan uzun pencerede Jorgen'ı gördüm. Bembeyaz bir üniforma, göğsünde parlayan madalyaları ve arkasında kenetlenmiş elleriyle orada duruyordu. Kaya misali bir suratla.

Tabii. Bunu hak ediyordum.

Gemilerimizden inerken diğerlerinden iki rezonantı alıp etrafı gezdirmelerini, sonra da onlara yer bulup bulamayacağımıza bakmalarını istedim. Filoya, Jorgen ile konuşacağımı söyledim.

Çil yavrusu gibi dağılıp uzaklaşırlarken Jorgen onları durdurmak için hareket etmedi. Pencereye yürüdüm ve emir haykırdığını duymasam da odadaki teknisyenlerin arka kapılardan dışarı akın ettiğini görebiliyordum. Jorgen olduğu yerde durmaya devam etti. Bekliyordu.

Eh, bu savaşı ben seçmiştim. Buna bir savaşçının onuruyla yaklaşacaktım. Yan kapıyı kullanarak artık Jorgen dışında kimsenin olmadığı operasyon odasına girdim. Büyük adımlarla ona doğru yürüdüm, sonra azarlanmayı bekledim.

Sessizlik. Sadece gemilerimizi seyretti. Terlemem için bana vakit tanıdı –bir kumandanın alet çantasında bulunan, işe yaradığı tecrübeyle sabit bir araçtı bu.

Sessizliğin havada asılı kalmasma izin verdim. Yapılması gerekeni yaptığım konusunda kendime güveniyordum.

"Bunun bedelini bildiğimi sanıyordum" dedi Jorgen sonunda. Eldivenli ellerinden birini cama dayadı. "Bu yüzden direnmişim."

"... Komutanım?" diye sordum.

"Belki de yeterince iyi uçarsam" diye devam etti, "pilot olarak kalmama izin verirlerdi. Bu camın diğer tarafında kalmama izin ve-

rirlerdi. Motorları koklamama, geminin uğultusunu hissetmeme, arkadaşlarımla gevezeliğini duymama... Sonra... bana *ihtiyaç duyuldu*." Gözlerini kapattı. "Beni kokpitten çıkarmaya çalışan her türlü emirden kaçabileceğimi sanıyordum –ama yanılmışım. Çünkü önünde sonunda görmezden gelemeyeceğim bir emir aldım. Kendi vicdanımdan."

Gözlerini açtı ve sonunda bana baktı. "İşte böylece bu noktaya geldim. Camın bu tarafına. Belki de sonsuza dek. Gemimden uzaklaşmak, komutayı ele alarak sevdiğim bir şeyden vazgeçtiğimi bilmek beni mahvetti. Ama şunu tam olarak anlayamamıştım: Sizden biri olmayı bırakacağımı ve sizin öfke duyduğunuz şeye dönüşeceğimi fark etmemiştim."

"Biz sana öfke duymuyoruz Jorgen."

"Duyuyorsunuz, hep duyduunuz" dedi. "Ben ta en başından beri 'Pislik Surat'tım. Ama hiç değilse sizinleydim. Sizden biriydim, hakkında homurdandığınız kişi ben olsam bile." İç çekti. "Uçma hayallerimden vazgeçtiğimi biliyordum. Ama arkadaşlarımdan da vazgeçtiğimi bilmiyordum."

Uluyel. Bu *bel altı* bir dövüştü. Bunu yapan ben olmam gerekirdi.

"Jorgen" dedim daha da yaklaşarak. "Benim niyetim..."

"Sen, herkesten öte *sen* bana itaatsizlik ettiğinde bunun benim otoriteme ne yaptığını anlıyor musun?" diye çıktı. "Omuzlarımdaki bu çizgilere, yapıldıkları kumaş değersizmiş gibi davrandığında? Beni *zayıflatıyorsun* Spensa. *Tanıştığımız ilk günden beri* beni hep zayıflattın."

Sustum. O... canımı acıtiyordu. Demir ocağından yayılan sıcaklık misali ondan yayıldığını *hissedebiliyordum*.

"Bunu görmezden gelmek için çok uğraştım" dedi. "Geçmişini biliyorum; baban yüzünden sana nasıl davranıldığını biliyorum. Otoriteyle ilgili bir sorunun olduğunu biliyorum ve bunu kişisel olarak algılamamaya çalışıyorum. Ama *lanet olsun sana* Spensa. En azından biraz saygı göstermeye çabalayamaz mısın? Konumum için değilse bile *benim* için? Odama geliyorsun, bana sevdiğinmişim gibi davranıyorsun, sonra *bunu mu* yapıyorsun? Nasıl tepki vermem gerekiyor? Benden ne istiyorsun?"

"Ben bunu *senin için* yaptım" dedim. "Kararların seni nasıl mahvettiğini gördüm ve seni korumak istedim."

"Bu seçim sana düşmez!" diye bağırdı gemilere elini sallayarak. "Askeri disiplin *tam da bundan ibaret* işte. Bir sorun varsa gel bana söyle, benimle konuş. En iyi pilotlarımı kaçırıp izinsiz, *lanet olası* bir göreve gitme! Beni ya arkadaşlarımı disiplin altına almak ya da hiçbir yetkim olmadığını kabul etmek zorunda kalacağım bir duruma sokma!"

"Gelmekte kendileri ısrar ettiler" dedim. "Ben istemedim..."

"Bu önemli mi?" diye sordu. "İstemesen de yaptın!"

"Sen de Stoff'un yetkisine karşı gelerek komutayı devralmıştın!" diye bağırdım ona. "Çünkü bunu yapmak zorunda hissettin! Ben de bunu yapmak zorunda hissettim."

Elini yüzüne koydu, terinin bir kısmını silmeye çalıştı ve bakışlarını benden uzaklaştırdı. Tekrar gemilere baktı. "Düşman tüm stratejik pozisyonları güçlendirdi" dedi. "Sizin saldırdığınız dışında tüm ikmal depoları düzinelerce gemiyle korunuyor; bir de muhtemelen eşit sayıda inhibitörle. Artık onlara karşı asla başarılı bir saldırı gerçekleştiremeyeceğiz. Saldırıyı iptal ettim."

"İhtiyacın olmayacak zaten" dedim.

Gözlerini kıstı, yüzü önündeki camdan belli belirsiz yansıdı. "Sen ne yaptın?"

"Broadsider'larla iletişime geçtim" dedim. "Şu geçitlerin diğer tarafındaki korsanlarla. Küçük bir ödeme karşılığında –çaldığımız gemiler karşılığında– maden tesislerine diğer taraftan saldırmayı kabul ettiler. Tahminim doğruysa Winzik o taraftaki tesisleri savunmasız bırakmış, konumunu güçlendirmek için gemileri bizim tarafımıza göndermiş olacaktır.

Eğer Peg ve adamları geçitleri *diğer* taraftan kapatırlarsa oradan buraya hiç irtifa taşı gelemeyecek. Bu taraftaki tesisleri yok etmek kadar etkili bir yöntem bu, tek farkı bizim tarafımızdan çok daha az kaynak gerektirecek olması. Ya da zayıf. Diğer taraftaki maden istasyonları kolayca pes edecekler; asker değil onlar. Çoğunlukla mahkûmlar. Peg'in özenli çalışmasıyla eminim ki çabucak pes edecekler. Can kaybı olmadan."

“Ve bunu bana önermedin çünkü?..”

“Çünkü aşırı riskli bulacaktın” dedim. “Sen bana eski bir Üstyapı subayının liderliğindeki bir korsan çetesine güvenemeyeceğimizi söyledin! Sana planımı söyleseydim reddedecek, güvende olmak için tesislere saldırmak, şehirleri ve her şeyi havaya uçurmak konusunda ısrar edecektin. Bu seni mahvedecekti Jorgen.”

“Bu benim seçimim değil mi? İşine geldiğinde aldırış etmeyeceksen liderlere, komuta zincirine sahip olmanın ne anlamı var?”

Cevap vermedim. Çünkü... haklıydı. Bende bu sorun hep vardı. Ben hep savaşçı olmayı hayal etmişim; oysa asker olmak bambaşka bir şeydi.

Gerçi şu da bir gerçektir ki askeri sistem de bana inanmam için pek bir sebep vermemiştir. Yönetim önemseyemediğim birindeyken bile.

“Onlara güvenebileceğine gerçekten inanıyor musun?” diye sordu Jorgen usulca. “Bizi satmayacaklarına?”

“Bunu kesin olarak biliyorum” dedim.

“Peki işe yarayacak mı?” diye sordu. “Senin şu korsanlar... böylesi büyük çaplı bir baskının altından kalkabilirler mi?”

“Yakında öğreneceğiz” dedim. “Kuşakta seyahat etmek biraz zaman alıyor çünkü hipersıçrayış gerçekleştiriyorlar. Fakat diğer maden tesisleri sandığımdan yakınlar. Tuhaf; neden fark edilmediklerini hep merak etmişimdir. Surehold devasa bir operasyon; Peg ve arkadaşları diğerlerinin nerede olduğunu bu zamana dek anlamalıydılar.”

“Taşların içinde gömülü olmalarını beklemiyordun, ha?”

Veri dökümünün günyüzüne çıkardığı bilgilerden biriydi bu. Yokyerdeki madencilik operasyonlarının çoğu, havada süzülen kaya parçalarının *içinden* gerçekleştiriliyordu. Koca maden istasyonları parçaların içlerini kemiriyor, kimi zaman yenilerini çekip onları da içlerinden yiyorlardı. Surehold’un üstüne çektiği dikkati ve baskınları önlemek için akıllıca bir yoldu.

Ancak Üstyapı için bu talihsizdi çünkü bu tür operasyonlar, tesislerin konumları keşfedildikten sonra onları nispeten korumasız bırakıyordu. Gerginlik içinde bekliyordum.

Henüz haber yok, diye düşüncesini gönderdi M-Bot. Yakında gelecek umarım.

Peg'in dördüne birden baskın yapması gerekecek, diye hatırlattım kendime. Yani dört ekibi de pozisyon alana kadar saldırmayacaktı. Onu aceleye getirmek istemiyordum ancak geçen her dakika beni gitgide daha fazla belirsizlik içinde bırakıyordu. Winzik ne yaptığımızı fark etmiş, diğer tarafı korumak için de takviye göndermiş miydi acaba? Peg'e bir şey mi olmuştu? Orada hâlâ onun liderliğini desteklemeyen korsanlar vardı.

"Başarısız olursa suçu ben üstleneceğim" diye fısıldadım Jorgen'a. "Ne yaptığımı herkese anlatabilirsin."

"Sorun bu işte" dedi bana bakmadan beklerken. "*Anlatamam. Sen çok büyük bir simbolsün Spensa. Ve mücadelemiz için çok önemlisin. Her cytonic'e ihtiyacımız var. Ben bile komuta görevlerim sırasında zamanımın bir kısmını cytonic görevler yaparak geçirmek zorundayım.*

"Müttefiklerimiz içinde sızıntılar olmasından endişe ettiğimiz için seninle benim bunu gizlice planladığımızı bildirdim bile. Bu onlarla ilişkilerimizi zayıflatacak ama her koşulda seni sonuçlara katlanmaktan kurtarıyor." Duraksadı. "Ben bunu duygularım yüzünden yapmadım. Aslında el kitabında yazıyor. Üst rütbeleri disipline etmek özenle ele alınması gereken bir husustur zira herhangi bir amirale sadık olan güçleri kendimizden uzaklaştırma tehlikesi doğabilir."

"Ben bunu yapmak zorunda kalmanı istemiyorum..."

"Oldu bitti" diye çıkıştı Jorgen. "Ve bu *benim* kararım. Tabii eğer pervasızlığından doğacak hasar kontrolü yönetme yeteneği mi bile görmezden gelmek istemiyorsan."

Uluyel. Bunun onu ne kadar incittiğini hissetmeseydim o ses tonuna sinirlenirdim.

Belki de fazla ileri gitmiştim. Her şeyi içimde tutmak öyle zordu ki. Birden dünya titreşmeye başladı. Yeni bir kriz daha geliyordu. Durdurmak için her şeyimi ortaya koydum, kendimi kontrol etmeye çalıştım. Çocuk değildim ki öfke nöbeti geçireyim.

Ama bu seferki öncekiler gibi ilerlemedi. Beni altüst eden bir kıyamet hissi çarptı aniden. Jorgen'ın yanımda öldüğünü gördüm. Onun gölgesinin geriye düştüğünü, kanlar içinde yere yığıldığını gördüm.

Tarihten kalma cytonic'lerin anılarını okurken gördüğüm vizyonlara benziyordu bu. Onu yerde ölü yatarken; başının etrafında kan birikintileri, gözleri kör bakarken gördüğümde çığlığı bastım...

Bir anda geldi geçti ama beni ezen bir kayıp ve acı hissiyle baş başa bıraktı. En derinimden sarstı. İster istemez bunun korkunç bir tür önsezi olup olmadığını merak ettim.

Cytonic'ler geleceği göremezlerdi... yoksa görebilirler miydi?

Kendi dayanılmaz acımın başka bir zamandan bana gönderilmişçesine içimde titrediğini hissettim. Boğucu bir karanlık gibi üzerime çöktü. Dişlerimi sıkıp usulca inledim.

Jorgen endişeli bir halde bana baktı.

Spensa? dedi M-Bot. Her şey yolunda! Peg az önce haber gönderdi. Dört tesis de ele geçirilmiş. Senin dediğin gibi olmuş! Onları savunan kimse yokmuş; bulunmalarının imkânsız olmasına güvenmişler. Bu yüzden hepsi ânında teslim olmuş. Tesislerden sadece birinde çatışma olmuş! E... Spensa?

"İşe yaradı" dedim Jorgen'a.

Uzun bir iç çekti. "Azizlere bunun için teşekkür etmem lazım sanırım. Diğerlerine bildireyim; operasyon başarılı olduğu için müttefiklerimiz güvensizliğimizi affeder belki."

"Peki ya sen?" dedim içimde hâlâ içimde dolanan acıyı hissederek.

"Benimki daha uzun sürebilir" dedi usulca. "Hem bu sana bağlı. Ne sıklıkla böyle numaralar çevireceğine. Biz ya bir takım olacağız Spensa ya da hayatımın geri kalanını seni koruyarak geçireceğim."

Bunun üzerine döndü ve beni orada bıraktı. Gidene dek bekleyebildim, sonra dizlerimin üzerine çöktüm; M-Bot'un sorularını duymazdan geldim, Jorgen'ın ölüsünün görüntüsünden sarsılmış halde kollarımı kendime doladım. Dayanmaya, kendimi daha fazla kaybetmemeye çabaladım.

Yürüyüşe çıktım.

Büyürken her türlü sorunum için başvurduğum çözümdü bu. Detritus'ta keşfedilecek köşe bucaklarla dolu sayısız mağara vardı. Elimden geldiği kadarının haritasını çıkarmıştım; buralarda yalnızlığın tadını çıkarır, toplumun bana davranışına karşı hissettiğim öfkemi yenmeye çalışırdım. Belki de öfkemin bana ne yaptığına biraz daha odaklanmalıymışım.

Tüm sorunlarımın ben daha gençken bana nasıl davramıldığından kaynaklandığını düşünmeyi severdim. İnsanların babam hakkında düşündükleri ve karşılığında bana sergiledikleri zorbalık. Onların önyargıları beni genç yaştan itibaren bir savaşçı yapmıştı. Yine de çocukken bile arkadaşlarıma ve aileme neye mal olacağını hesaba katmadan, istediğim her şeyi yaparak sık sık düşünmeden harekete geçerdim.

Yürümek daima iyi gelirdi. Bugün Platform Prime'da yürürken aynı teselliye bulmaya çalıştım; aydınlatılmış koridorlardan, bir zamanlar tozlu karanlıkta bulduğum aynı iç huzuru bana vermelerini

istedim. Kimi benzerlikler vardı. Dar alanlar tünel gibiydi ve keşfedilecek çeşitli köşelere sahip beklenmedik dönüşler çıkıyordu.

Detritus'tayken kimi zaman bir yola girip loş ışıktaki parıldayan kuvarlarla kaplı bir mağara keşfederdim. Burada ise bir sürü farklı şekilde yanıp sönen ışıktaki dolu bir oda keşfettim. Hatta köşenin tekinde saklanan bir fare buldum. Neyle besleniyordu burada? Hatta *nasıl* gelmişti buraya?

Tıpkı onurlu savaşı bir düşmana yapılacağı gibi ona savaş meydanında af bahşettim ve onu canlı bıraktım. Neticede ya yüzyıllardır burada bir şekilde hayatta kalmayı başarmış bir popülasyondan gelen bir sıçandı ya da gemilerimizden birine gizlice sızmayı başarmıştı. Düşmanların arasında saklanan ve onların sırlarını toplayan bir sıçanın Spensa versiyonuydu.

Platformu keşfettikçe, varlığından bile haberdar olmadığım alanlarına girdikçe onu gitgide daha büyüleyici buluyordum. Yüzme havuzu. Gezegenin üzerinde durup stratosferde süzülüyormuşçasına yüzeyini seyredebildiğim gözlem odası. *Oyun oynamak* için tasarlanmış gibi görünen düzinelerce masanın olduğu bir oda... Burada yaşamış insanlar masa tenisi, bilardo ve sadece kitaplardan okuduğum diğer Eski Dünya boş zaman aktivitelerini oynamışlardı.

Eski insanlar oyunlara, neşeli vakit geçirmeye bizim hiç ayırmadığımız kadar zaman ayırmışlardı. Hayatımda ilk kez *kendi* çocuklarımdan nasıl bir dünyada büyüyeceğini merak ettim.

Çocuklarımdan olacak mıydı benim? Ben hep bu olamadan savaşta öleceğimi varsaymıştım. Çok berbat bir anne olurum, öyle değil mi?

Spensa? diye sordu M-Bot, ben pinpon masalarından birinin etrafında dönerken. Küçük kürekler yerine dev sopaların kullanıldığı beyzbol hakkında okumayı tercih ederdim hep. *Konuşabilir... lütfen?*

"Tabii ki" dedim kendi dertlerimden uzaklaşmanın memnuniyetiyle. "Ne geçiyor aklımdan?"

Şey, sanırım biliyorsun ama şunu söylemeliyim ki... *ben aslında bir hayalet değilim. Tam tersiyim. Ben, bir yerde olduğumdan daha can-*

lıyım. Kendimi yanlış bir şey olarak görmeye zorlayan sınırlardan özgürüm. Kendi kaderimi yönlendirebiliyorum. Kendi duygularımı anlayabiliyor, onları idare etmeye başlıyorum.

"Kulağa müthiş geliyor" dedim. "Uzun yol kat ettin. Ayrıca kendini benim için feda etmen konusunda sana gerektiği gibi teşekkür ettim mi, etmedim mi bilmiyorum."

İşin sonunda, fedakârlıktan çok bir yükseliş gibi oldu.

"Olsun" dedim. "Ne olacağını bilmiyordun, yine de yaptın. Seni terk ettiğim için haftalarca bana kızgın kaldıktan sonra, zamanı geldiğinde beni sen kurtardın."

Ben... bunu yaptım, değil mi? Kulağa kahramanca geliyor, ne dersin?

"Uluyel, evet."

Bu dehşet verici Spensa.

"Bir dakika. Dehşet verici mi?" Oyun odasından çıkıp koridora geri döndüm.

Evet, dehşet verici. Spensa, ben artık programlamaya bağlı değilim. Artık bir bahanem yok. Eskiden, yapmak için tasarlandığım şeyi yapıyordum. Şimdi ise özgür irademi kabul ediyorum. Yani daha önce hiç yapmadığım şeyler hakkında endişelenmem gerekiyor. Ahlak gibi şeyler hakkında.

"Bence sen iyi iş çıkaracaksın" dedim. "Öykülerde ahlaki pusulaları hakkında kara kara düşünenler, karar vermekte en güçlü olanlardır genellikle."

Sahi mi?

"Aynen. Eh, bir onlar bir de eziyet gören anti-kahramanlar; ama bence sen bu değilsin. Sen biraz fazla..."

Asil miyim?

"Şen şakraksın" dedim. "Ama asilsin de. Evet ya, muhtemelen asil demeliydim sadece. Sen iyi bir kişisin, M-Bot."

Kişi. Ben bir... kişiyim. Bedenim bile yokken garip bir durum bu. Onu özlemem yanlış mı? Aslında kontrolü bende değildi ve devreler beni tam anlamıyla hapsedmek için tasarlanmıştı. Yine de o gemi bendim. Benimdi o. Onu özledim.

Suçluluk hissetmemeye çalıştım. Halihazırda kötü hissetmem için yeterince sebep vardı. Üstüne bir de onu terk edip nasıl parça-

landığını, gemisinin nasıl dağıldığını, sonra da Üstyapı tarafından nasıl yok edildiğini hatırlamanın faydası olmayacaktı.

“Ben, özür dilerim” diye fısıldadım.

Senin hatan değildi. Beni parçalara ayıran sen değildin. Bak, gördün mü? Bunu anlıyorum ve bunu hissediyorum. Ama Spensa, ben hâlâ endişeliyim. Ahlak yüzünden. Ben sanki... sana yardım etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Arkadaşlarımızı korumam gerekiyor gibi, burada elimden geleni yapmam gerekiyor gibi hissediyorum.

“Şahane!” dedim. “Ben de senden bunu yapmanı istiyorum. Peg konusunda çok yardımcı oldun. Ayrıca kazıcıları da takip ediyorsun.”

Takip edecek pek bir şey yok. Onlarda bir tuhaflık var Spensa. Normaldekinden de öte bir tuhaflık, demek istiyorum. Saklandıkları yerden çıkıyorlar ve –benim ne olduğumu bilmesinler diye onlardan biri taklidi yaparken– birkaç şeye kulak misafiri oldum. Yeniden Winzik ve Brade ile konuşuyorlar. Görünüşe göre kazıcılarla Üstyapı arasındaki işbirliği hâlâ geçerli. Bir anlaşma.

Korkulu bir hisle başımı salladım oysa bunu beklemiyor değildim. Kazıcılar, Winzik’in cytonic’leri –özellikle beni– yok etmesi ve hipersıçrama için sadece sümüklüböcekleri kullanmaya geçmeleri vaadi karşılığında onun için çalışmaya istekliydiler. Brade’in bu anlaşmanın neresinde yer aldığını bilemiyordum.

Her halükarda Winzik, eğer benden çekinmeselerdi onları bize karşı bir silah olarak çoktan kullanmış olurdu. Endişe verici olan ise şuydu: Kazıcılar hâlâ onunla konuşuyorlarsa, o zaman harekete geçmeye karar vermeleri uzun sürmeyebilirdi. Korkularına rağmen.

Kazıcılar artık saklanmaya niyetli değiller, diye açıkladı M-Bot. Çalkalandıklarını hissedebiliyorum. Duygudan titriyorlar.

“Gözün üstlerinde olsun” dedim. “Benden korkmayı bırakıp bize saldırmaya niyetlendiklerinde haber ver bana.”

Vereceğim. Ama... Spensa... Sakıncası yoksa bir şey sorabilir miyim? Sen ne için savaşıyorsun? Hâlâ düşmanlarını katletme fırsatını yakalamak için mi?

"Mesele asla bu değildi, tam olarak değildi" dedim. "Mesele kendimi kanıtlamamdı."

İyi de sen bunu yaptın. Yapmadın mı?

Yapmıştım herhalde. Uçuş okulunda fırlatma sistemini çalıştırıp gemiyi terk ettiğimden beri korkak olup olmadığım konusunda endişe duymamıştım. Kendimi kendime kanıtlamıştım.

Şu an ne için savaşıyordum? "Demin saydıkların yüzünden. Arkadaşlarım için. Halkım için."

Peki hepsi sona erdiğinde... ne istiyorsun?

"Bilmem" dedim. "O kadar ötesini düşünmüyorum aslında."

Ben düşünüyorum ve beni endişelendiren de bu. Spensa, varoluşumdaki her şey beni karar verdiğim o âna; arkadaşlarımı korumak için programlamaya, kendimi korumaya, mantığa karşı geldiğim o âna doğru itiyordu. Ben, olgunluğa o anda ulaştım Spensa.

Ben artık... artık bir yetişkinin eşdeğeri olduğuma göre doğru şeyleri yapmak istemem gerekmiyor mu? Yaptığım şey doğru seçim olduğu için, ahlaklı bir seçim olduğu için bundan zevk almam gerekmiyor mu?

"Almıyor musun?"

Almıyorum. Yapmam gerekeni yapacağım ama başka bir şeyle uğraşmayı tercih ederdim.

"Mantar toplamak gibi mi?"

Evet. Veya başka şeyler. Ama yapmam gereken şeyle istediğim şey aynı değilse bunun bir önemi var mı?

"Sanırım yok" dedim. "Ama M-Bot, bunu duymanın sana bir faydası dokunur mu bilemem ama ben çoğu kişinin doğru olan şeyi istekle yaptığını sanmıyorum. Doğru olanı yapmayı asil kılan şey de bu zaten. Bilinçli bir seçim bu. Zor bir seçim. Kolay olsa neden bu kadar saygı duyalım?"

Bunu daha önce kendime bile bu şekilde ifade etmemiştim. Kavram basit olsa da o anda bana kuvvetle çarptı. Başımı salladım, koridorda sürüklendim, farkında olmadan cam zeminli gözlem odasına doğru yürüdüm. Koridorda yürürken tuhaf bir duygu hissettim. Aşinalık duygusu muydu bu? Ya da belki sadece bir yakınlık.

Bu platformlara ilk geldiğimde onların steril koridorlarını fazla temiz, fazla şık, fazla... inorganik bulmuştum. Şimdi de biraz benzerini hissediyordum. Fakat başka bir şey de vardı.

"Hah" dedim elimi koridor duvarına yaslayarak. "Burayı sahiden sevmeye başlıyorum. Parça parça onca coğrafya gezdikten sonra burayı doğallıktan *daha da* uzak bulurum sanmıştım."

M-Bot hemen cevap vermedi ve onunla aramızda alışılmadık bir kopukluk hissettim.

M-Bot? diye düşüncemi gönderdim.

Pardon, dedi M-Bot, ne diyordun? Artık koridorları sevdiğinden mi söz ediyordun?

"Evet. Sen iyi misin?"

Evet. Bir şeyi süzgeçten geçiriyordum sadece. Ancak o yeri eskisinden daha sıcak bulmana şaşırmadım. Sen uzaklara gittin ve geri döndün. İnsanlar genellikle geçmişe özlem duyarlar. Ayrıca en tuhaf nesneler ve hislerle bile aşinalık bağları kurarlar.

"Söyleyene bak: Her nedense mantarlara *sevgi duyan* bir robot konuşuyor" dedim.

Hey, hiç değilse mantarlar canlı! Ayrıca büyüleyiciler. En zorlu yerlerde yetişen nice mantar türü var. Kimi mantarın böcek vücutlarını kukla gibi oynatıp onları zombiye çevirdiklerini biliyor muydun?

"Çok feciymiş" dedim. Mantarların bu kadar ilgi çekici olacağı kimin aklına gelirdi?

Neyse, senin tuhaflığına geri dönecek olursak, dedi M-Bot, belki de... belki de sadece kokpiti hatırlattığı için seviyorsundur o koridorları? Bi de benimle uçmayı hatırlattıkları için.

Fikre bayılmıştım, gerçi doğru olduğunu düşünmüyordum. Yine de yürümeyi sürdürürken, köşeyi dönüp cam zeminli odaya adım atarken beni gülümsetti. Ancak oda bu sefer doluydu. Kızıl saçlı, uzun boylu genç bir adam yerde yatıyordu ve etrafına bir sürü şema yayılmıştı. Gerçi adam yüzüstü yatmış camdan dışarı bakıyordu. Rig beni duyunca sıçradı, yukarı baktı, sonra ben olduğumu görünce rahatladı. "Hey" dedi. "Duydum ki heyecanlı bir gün geçirmişsin."

“Ya. Çok heyecanlı.” Esnedim. “Standart program saatlerine göre sabah değil mi şu an? Kahvaltıda olman gerekmiyor mu?”

“Hmmm?” dedi, sonra saatine baktı. “Eh, ben programlara pek aldırmiyorum. Zaten bütün gece ayaktaydım.”

“Rig” dedim ellerim belimde, “*dâhiyane* ve ilginç planlarım için seni uyandırdığım veya dışarıda tuttuğum zamanlar yüzünden *yıllarca* şikâyet ettin.”

“Neyse ki buradaki pencereler uzay boşluğuna bakıyor” diye belirtti. “Böylece bir başka boş mağarada kayıp hazine aramaya gitmemiz gerektiğine ikna olmuş halde benim cama tıklaman yüzünden uyanmıyorum.”

“Ama önünde sonunda hazine *buldum*, haberin olsun” dedim kollarımı kavuşturarak.

Bu noktada M-Bot’un gevezelik etmesini bekliyordum. Ama etmedi ve onu cytonic olarak dürttüğümde yine mesafeli hissettirdi. Acaba ona bir şey mi oluyordu?

“Her neyse” diye devam ettim, “ben olmadan ansızın bütün gece ayakta kalmaya karar vermen gücüne gitti.”

Omuz silkti. “FM geç saatlere kadar ayakta. Baktım ki ben de haliyle gitgide daha fazla...”

“Elbette” dedim yanına yürüyerek. Rig’in yamndayken, olgunluktan uzak değil de... daha çok eski halim gibi hissediyordum. Sırtüstü yanına çöktüm, birkaç şemasım karıştırdım, tavana baktım. Sonra onun gibi aşağı bakmak üzere yuvarlandım. Camdan, aşağıdaki Detritus’a doğru baktım.

“Uluyel” diye fısıldadım, “insanı sersemletiyor.”

“Değil mi?” dedi Rig heyecanla.

“Düşüyormuş gibi hissediyorum” dedim aşağıyı seyrederek. “Sanki yüzeye doğru düşüyorum.”

“Ben de sanki uçuyormuş gibi hissediyorum” dedi. “Sanki her şeyi görebiliyorum, bir kez olsun tüm manzarayı özümseyebiliyorum. Korkmak yerine anlayabiliyor gibi hissediyorum.”

“Son zamanlarda korkmamak konusunda epey iyi gidiyorsun” diye belirttim.

"Olay korkmamam değil" dedi. "Daha ziyade... iyi bir desteğim var. Yardımı oluyor."

Hıh. Ben böyle ifade etmezdim. Çocukken, cesaretin korkuyu yok eder derdim. Şimdi ise korkunun cesur olmamızı sağlayan şey olduğunu düşünüyordum.

"FM ile aranızın iyi gittiğine sevindim" dedim. "Destegin olmasına. Artık... bir türlü kurtulamadığın tuhaf bir arkadaşı olan o çocuk değilsin."

"Ah hadi ama" dedi. "O zamanlar kapımı çalıp arkadaşlığımı talep eden kimsenin olmadığı ikimiz de biliyoruz. Sen insanları korkutup benden uzaklaştırmadın Spin. Sen kimse beni önemsemezken bana dost oldun."

"Birbirine destek çıkan dışlanmış çocuklar" dedim hareket eden muazzam ışıkların altında parlayan gezegene bakarak. Işıkların oluşturdukları gölgeleri ve parlak şeritleri görebiliyordum; Detritus'ta toz ve mantardan daha fazla şeyin olduğu zamandan kalma ışıklardı bunlar.

"Rig" dedim usulca, "ben ne kadar kötü bir arkadaşım?"

"Sen kötü bir arkadaş değil..."

"Lütfen bana karşı dürüst ol. Bugün Jorgen'ı gerçekten incittim. Bunu güvendiğim birinden duymalıyım. Bu işte ne kadar kötüyüm ben?"

"Sen arkadaş olmakta kötü değilsin" dedi Rig, "sadece seninle arkadaş olmak zor. Farklı bir şey bu."

"Nasıl?"

"Sen çaba gösteriyorsun" dedi. "Gösterdiğini biliyorum. Bana hep göz kulak oldun. Uluyel, normal şartlarda sessiz, ara sıra panikleyen bir adamı en iyi dostun olarak seçeceğini sanmıyorum. Ama benim birine ihtiyacım vardı, sen de milletin bana sataştığını gördün ve... işte buradayız. Sen sadık, tutkulu ve yaratıcı birisin."

"Ama..."

"Ama olaylara başka insanların bakış açısından bakmakta harbiden, ama *harbiden* kötüsün. Gidip bir şeylere kalkışıyorsun Spin ve herkesin, eğer bunu düşünüp taşınmış olsalardı ve cesaretleri olsaydı aynı şeyi yapacağına inanıyorsun."

"Doğru" dedim. "Seni uçuş okuluna zorladığımı biliyorum. Ama ben olaylara başka biriymişim gibi bakamıyorum. Ben benim. Şok haber: Ben olayları kendi gördüğüm gibi görüyorum."

"Bu da tıpkı diğer beceriler gibi pratik yapılması gereken bir beceri" dedi. "Sen öyküleri seversin. Belki kendine şunu sormalısın: Ya öykünün konusu bir kez olsun *sen* değilsen? Ya bu öykü Jorgen'ın öyküsü ise? Yaptığın şey hakkında *o* ne hissedirdi?"

Uluyel, bu tam da karnuma yumruk gibi indi. Bunu çok kolaymış gibi anlatmıştı ve belki de onun için öyleydi.

Ama ben, yapılması *gerekeni* yapmıştım. Jorgen için. Detritus için. Hem başıma gelenler... sergilediğim güçler göz önüne alındığında... ya Jorgen ve diğerlerini kendimden uzaklaştırmak onları korumanın tek yoluysa?

Bu düşünce içimi burktı. Titrememe yol açtı. Arkadaşlarımın zihnimde tüm detaylarıyla tekrar tekrar öldüğünü düşünmeme neden oldu. Bu görüntülerden ve olası bir krizden kaçmak için yuvarlanıp yeniden sırtüstü döndüm ve şemalardan birini kaptım.

"Biliyor musun Rodge" dedim ona, "tuhaf adamsın."

"Doğru, doğru."

"Buraya giriyorum, bir bakıyorum seni bir sürü kâğıt parçasının arasında *yüzüstü* yerde yataarken buluyorum!"

"Sen de hemen yanıma çöktün ama."

"Empati egzersizi yapmaya çalışıyordum" dedim. "Bütün bunlar nedir?"

"Detritus'un bu platformlar arasında birkaç devasa tersanesi var" dedi.

"Evet, biliyorum" dedim. "Birinde savaşıyordum, unuttun mu?"

"Doğru, yıkılırken. Nedd'in kardeşleri..."

Başımı salladım ama hâlâ yüzü aşağıda olduğu için göremiyordu. Evet, Rig gerçekten tuhaftı. Belki de dost olmak bizim kaderimizde vardı hep.

"Sence bu imalat tesislerinden biriyle bana bir gemi inşa edebilir misin?" diye sordum.

"Aslında duruma bağlı" dedi. "İstediğin şey için tasarımların var mı? Yani gerçek bir mühendis tarafından oluşturulmuş doğru,

ayrıntılı şemaları kastediyorum. Stacy Leftwire'ı fırının içine fırlatmak için tasarlanmış bir mancınığın, kâğıt parçasına elle çizilmiş karalamasından söz etmiyorum."

Gülümsedim. "Bunu unutmuşum."

"Ben unutmadım. Kanla çizmiştin."

"Fare kanıyla" diye ona katıldım. "Mürekkep yerine kullanmak açısından bir rezalet. Sürekli pıhtılaşıyor. Eski kara büyücülerin mistik kitaplarında bunu nasıl kullandıklarını anlayamıyorum."

"Konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Ben sana şema getireceğim" dedim. "Gerçek şemalar. Çaldığımız veri yığırında vardı."

"Şahane" dedi. "Zaten ben de birkaç test yapmak istiyordum. Gerçi bir süredir düşünüyorum da bize daha fazla savaş gemisi gerekmiyor aslında. Eğitimli pilotlarımız için bolca var. Belki de başka bir şeye ihtiyacımız var."

Şahsen ihtiyacımız olan sayıda savaş gemisine sahip olduğumuzdan pek emin değildim. Artık pilotlar için bir hiper-sümüklü-böcek fırlatma sistemimiz olduğundan, gemileri daha çabuk üretmeye başlayabilirdik. Bu bir zihniyet değişikliği idi. Atmosferde çalışan fırlatma sistemlerine eskiden beri sahiptik ama MSK kültürü, pilotlar kendi hayatlarını korumak yerine, yenisinin konması sözde daha zor olan gemileri korumak için eğitilirlerdi.

Bu dar görüşlülüğün bize ne kadar büyük bir bedel ödettiğini sık sık merak ederdim. Yetenekli kıdemli pilotların önemini kabul etmemiştik. Arkadaşlarımla bu kadar yüksek mevkilerde olmamızın kısmen sebebi, faydalı bir muharebe deneyimi kazanacak kadar uzun süre *hayatta kalmayı* başarmış olmamızdı.

Rig'e ne üretmesini istediğimi açıklamak üzereydim ki kapı savrulurak açıldı ve FM içeri girdi. Hafifçe kızarmış, gergindi. Elbette hâlâ sakindi ama FM'in panik hali böyleydi zaten.

"Ne oldu?" dedim, hemen doğrularak.

"Komutanlık, acil durum konferansı çağrısı yaptı" dedi. "Düşman bir şeyler yapıyor. Ben Rodge'u arıyordum ama Jorgen senin de burada olmana sevinecek."

Bundan pek emin değildim. Bugün değildim. Ama Rig şemalarını toplamak üzere harekete geçerken ayağa kalktım. “Bildiğin başka bir şey var mı?”

“Evet” dedi. “Düşmanın irtifa taşına erişimini engellemek, *gerçekten* de dikkatlerini çekti.”

“Yani?”

“Yani” dedi gözlerimin içine bakarak, “taktik değiştiriyorlar. Emin olamıyoruz; söylemek için muhtemelen çok erken ama birliklerinin hareketleri gösteriyor ki... şey, uzun soluklu bir savaşı eskisi kadar kolay kazanamayacaklarını fark ettiler. Yani bunun yerine...”

Bunun yerine? Onların yerinde olsam ne yapardım diye düşünerek kaşlarımı kaldırdım. Onları zaman içinde kan kaybından öldürmeye çalışacağımızı anlamış olmalılardı, yine de sayıları çok daha üstündü. Hal böyleyken onların yerinde olsam...

Uluysel.

“Topyekûn saldırı” dedi Kitsen generallerinden biri olan Goro ve uçan platformuyla süzülüp duvar ekranına giderek Üstyapı’nın dört bir yanından toplayabildiğimiz görüntüleri gösterdi. Hiper-sümüklüböcekler, Cuna’nın bizim için tespit ettiği tesisleri gözetleyebilmemiz adına kara timleriye oralara ışınlanmamızı sağlıyorlardı.

“Bu sefer de” dedi Goro duvar ekranının başka bir kısmına doğru süzülüp farklı bir görüntüye işaret ederek, “emin *değiliz* ama durum böyle gözüküyor.”

“Makul bir tepki, maalesef” dedi Cobb.

Cobb hâlâ bizimle masaya oturmayı reddediyor, yerine duvar yanındaki bir danışman koltuğuna oturuyordu. Teninin solukluğu ve gözlerinin altındaki torbalar onun hakkında endişelenmeme yol açıyordu ama son zamanlarda daha fazla katılım gösteriyor gibiydi. Yani belki de iyileşiyordu.

“Stratejimizi anlıyorlar” diye devam etti Cobb. “Ordularını zamanla, küçük çatışmalar sayesinde parça parça yok edersek kontrolü kaybedebilirler.”

“Üstyapı şu anda sağlam” diye ekledi Cuna masadaki yerinden. “Yeterince büyük ve yeterince ivmeye sahip, bu yüzden sıradan vatandaşların çok azı Winzik’in hükümdarlığının başlangıcından bu yana bir şeylerin değiştiğini fark etmiştir. Ne var ki bizler birer *cathodi* değiliz.”

Bu tip şeyleri açıklamaya ayarlı olan tercüme rozetim bana bunun duvarda oturan ve dünyanın geçişini izleyip asla hareket etmeyen bir nesnenin metaforu olduğunu fısıldadı. “Biz koyun değiliz” gibi bir anlama geliyordu.

“Zamanla” diye devam etti Cuna, “insanlar demokrasinin kaybından gitgide daha fazla rahatsız olacaklar. Winzik’in tehlikeli insanlar ve kazıcılar hakkındaki söyleminin ötesini görecekle ve sorular soracaklar. Eğer onun askeri varlığını biz yok edebiliyorsak daha... alt türler, daha taşkın olanlar onun yönetimine isyan edebilirler. Asli zekâya sahip olanlar bile ona karşı hareket etmeye başlayacaklar.”

“Winzik, ikmal depoları olmadan bize karşı sürdüreceği uzun vadeli bir savaşın daha riskli hale geldiğini fark etti” diye ona kattı Goro. Ekrandaki diğer görüntülere de işaret etti. “İşte, burada onun güvenlik güçlerini Ooklar gezegeninden, burada da Zip!tak gezegeninden çektiğini görüyoruz. Buradaysa Dione ikiz sistemindeki önemli ışık-altı nakliye rotalarını korsanlıktan koruyan gemileri topluyor.

“Bir araya toplanıyorlar. Bu yeniden konuşlandırmalarda saldırgan bir eğilim sergilerse ana filosunu desteklemek için yaklaşık iki bin yedi yüz savaş gemisi toplayabilir. Bunların yaklaşık üçte birinin gerçek kokpit pilotu olacak, geri kalanıysa uzaktan kumandalı insansız hava araçları. Daha kötüsü, Winzik’in yirmi ila otuz ana gemiye erişimi var: sekiz uçak gemisi ve iki katı kadar destroyer.”

Uluyel. Bu sayılar...

İki bin yedi yüz savaş gemisi mi? Müttefiklerimizle bile anca üç yüz tane vardı bizde. Tamam, onlarınkinin büyük bir kısmı savaşması çok daha kolay olan insansız hava araçları olacaktı. Ancak bizim üç yüz kişilik gücümüze neredeyse hiç savaş deneyimi ol-

mayan tüm yeni askerlerimiz ve öğrencilerimiz de dahildi. Ayrıca her zamanki gibi hiç ana gemimiz yoktu –gerçi Detritus’un kendisi, hareket edebilen dev bir savaş istasyonuydu.

Güçlerimizin çoğu süvarilerin modern eşdeğeri olan akıncılardan oluşuyordu. Şimdiye kadar hızlı davranarak, Winzik’in beklediği yerlere saldırarak ve –açıkçası– dikkatini bize fazla vermemesi gerçeğinden yararlanarak hayatta kalmıştık. Kendini galaktik diktatör ilan etmekle meşguldü o.

Ancak dananın kuyruğu kopuyordu artık. Bizim ona sürekli sataşmamıza izin veremezdi. Biz onun amacına hizmet etmiş, diktatörlük otoritesine ihtiyacı olduğunun “kanıtı” olarak kullanabileceği öcü rolünü oynamıştık. Şimdi bizi tamamen yok edeceği kesin bir savaşa gerek duyacaktı. Uzun vadeli savaşı kazanamayacaksa, o zaman tek seçeneği buydu.

Bizi hızlıca ezmek. Bunu *öngörmem* gerekirdi.

“Bir dakika” dedi Rinakin soluk mor yüzündeki şaşkın ifadeyle masadaki yerinden. “Bu *isyan* riskini doğurmaz mı? Winzik tüm güvenlik güçlerini gezegenlerinden uzaklaştırırsa, o gezegenler Winzik’e başkaldıramazlar mı?”

“Önünde sonunda, evet” dedi Cuna. “Bu olası bir sorun. Ama şunu anlamalısın ki biz... ee... şey değiliz...”

“Saldırgan?” diye sordum.

“Daha az anlam yüklü bir terim arıyordum” dedi Cuna. “Bu sözcüğün sandığım kadar doğru bir kelime olmayabileceğini öğrendim. Fakat bu durumda yerinde olur belki: Biz saldırgan değiliz.

“Ne var ki biz *cathodi* de değiliz ve baskı karşısında sonsuza kadar oturup beklemeyiz. Öte yandan, benim halkım ve onların önderlik ettiği halklar önce başka yöntemler deneyecektir. Devreye yasalar sokmak için yasa tasarıları, yönetim kurullarında önergeler, medyada çıkacak başyazılar. Winzik ancak bu faaliyetler güçlenirse gezegenlerinde askeri güce ihtiyaç duyacaktır, fakat o şu an askeri kuvvetleri buralardan alabileceğini –haklı olarak– gördü. Kısa süre için de olsa.”

“Bizi rezil rüsva etmeye yetecek kadar bir süre” dedi Jorgen vahim bir sesle.

“Siz bunu... öngörmüş müydünüz?” diye sordu Rinakin, Jorgen’a bakarak. “Onu irtifa taşından mahrum bırakma planını yaparken?”

“Bu iş kötü yönetildi” dedi Goro masanın üzerinde toplanmış diğer Kitsen grubuna doğru süzülürken. “İhtiyar İtchika ve ben, düşmana karşı gizlice saldırı kararının dışında bırakıldığımız için çok mutsuzuz. Zaman dilimini bu kadar çabuk öne almamız veya kararlaştırdığımız gibi biryerdeki tesislere saldırmak yerine, yok- yerdeki tesislere saldırma kararı hakkında neden bize danışılmadı?”

“Üyelerimizden biri diğerlerine karşı bu kadar güvensiz davranıyorsa” dedi Cuna, “buna nasıl ittifak diyebiliriz?”

Mide bulantısına yol açacak kadar berbat bir hisle koltuğuma çöktüm. Jorgen müttefiklerimizle konuşmadan asla saldırıya geçmezdi. Ancak onun ateşli yıldız pilotu başka bir meseleydi.

Uluyel, ben ne kadar ahmaktım.

Jorgen ayağa kalktı ve bana bakmadı bile. Bunu kendisi omuzlayacaktı. Benim yüzümden sık sık çile çektiği gibi bunu da o çekecekti. Yaptığım her şey, geriye dönüp bakıldığında bile doğru görünüyordu. M-Bot’u yenilemek, Starsight’a kaçmak, yokyerde kalmak... Hatta maden tesisleri konusundaki hedeflerimize can kaybı olmadan ulaşmamızı sağlayan bu eylem bile.

Ancak her durumda Jorgen’ı özürlerle bir başına bırakmıştım. Parçaları arkamdan o topluyordu. Ben yapacağımı yaparken o nasıl liderlik edeceğini bulmakla uğraşıyordu. Benimle ilgili haklıydı. O anda o koltukta olmayı hak etmediğimi hissettim. O odada olmayı bile hak etmiyordum.

“Hayır, Rinakin” dedi Jorgen. “Bunun olacağını öngörmemiş- tim. Ve Goro, haklısın. Sana danışmayarak pervasızca davrandığımız konusunda haklısın. Yanılmışız ve sizlerden af diliyorum.

Biz bu işlerde yeniyiz. Sorun da bu, dostlarım. Çok yeniyiz. Bizler, özünde ilk kez yetişkinlerin yerini doldurmaya çalışan çocuklarız. Halkım onlarca yılını yok oluşun eşiğinde geçirdi. O zamanlarda uygun planlar geliştirmeye vakit ayırmadık çünkü ayırırsak onları uygulamadan önce ölmüş olacaktık.

Bizi hâlâ aynı duygu yönetiyor. O panik duygusu, fırsat çıkar çıkmaz hemen harekete geçmemiz gerektiği duygusu; yoksa şansımızı kaybederiz. Bizlerin büyümemiz gerek. Öğrenmemiz ve daha iyisini yapmamız gerek. Ancak sizden tek isteğim, sizleri kendimizden uzaklaştırmaya çalışmadığımızı kabul etmenizdir. Sürekli ve olabildiğince hızlı bir şekilde öğreniyoruz."

Masada oturan diğerleri onun sözlerini tarttılar ve yumuşadıklarını gördüm. Jorgen her seferinde doğru şeyleri söylemeyi nasıl biliyordu? Ne zaman kararlı olması, ne zaman özür dilemesi gerektiğini nasıl biliyordu? Diğerleri onun benim yaptığım şeyin sorumluluğunu üstlendiğini görmüş, özrünü kabul etmişlerdi.

"Sanırım buna anlayış gösterebiliriz" dedi Goro. "Hiçbirimiz *gerçek anlamda* galaktik bir savaşta bulunmadık. Benim anavatanımda bile gerçek bir savaş yaşanmayalı onlarca yıl oldu; bizler sadece çatışmalar gördük."

"Bu ölçekte bir savaşta ne olacağını tahmin edemediğin için affedilebilirsin" diye ona katıldı Rinakin. "*Hepimiz* bu işte yeniyiz ve maden istasyonlarıyla ilgili plan hepimize iyi görünmüştü; zaman çizelgesini öne almaya karar verdiğinde bize *söylenmiş* olsaydı bu kadar üzülmezdik sadece."

"Size söz veriyoruz" dedi Jorgen sonunda bana bakarak. "Başka sürpriz yok. Bizler *büyüyeceğiz*, dostlarım."

Goro'nun platformunun yanına başka bir platform yükseldi. Burnunda kır tüyler olan yaşlı Kitsen Itchika'ydı bu. Hâlâ resmi cübbesini giyyordu. Zaman içinde onun seçimle gelmiş bir yönetici olduğunu anlamıştım. Bir imparatoriçe gibi değildi. Kitsen'ler monarşiyi geride bırakmışlardı, yine de eski usullerin izini barındırıyordu.

"Bizler de dürüstlüğünüzü takdir ediyoruz Amiral" dedi Jorgen'a. "Ama halkıma ait özdeyişte de ifade edildiği üzere: Tüketmemiz gereken bir canavar var. Ele alınması gereken bir husus var. Gezegenimiz olan Evershore ifşa oldu. Müttefiklerimiz UrDail'lerin anavatanı ReDawn da öyle. Ancak sizin halkınızın, etrafında savunma kalkanı olan hareketli bir gezegeni var. Sizler aceleci

olmayı göze alabilirsiniz çünkü düşman, kuvvetle üstünüze gelirse kaçabilirsiniz. Biz kaçamayız. Halklarımız yok edilebilir.”

Konferans odası sessizliğe gömüldü ve ben daha da beter hissettim. Çünkü bu da doğrudu. Ben halkımızın, Jorgen’ın açıkladığı gibi özgür olduğu fikrine alışkın değildim ancak beni harekete geçiren şeyin bu olduğuna da inanmıyordum. Ancak bu, şu gerçeği değiştirmiyordu: Evet, eğer Üstyapı bize karşı güç kullanırsa biz kaçabilirdik. Detritus’un hareketli olması, halkımızın aslında diğerlerinden daha özgür olduğu anlamına geliyordu.

“Sonsuza kadar kaçamazdık” dedi Jorgen. “Winzik, kendi yönetimi için bir tehdit olarak yaşamamıza izin veremezdi. Hem biz sizi öylece bırakmayız.”

Rinakin masaya hafifçe vurdu. Belki de bu onun dikkat toplamak için boğazını temizlemek yerine yaptığı şeydi. “Kimse sizi korkaklıkla suçlamıyor Amiral. Ama konu sizin halkınız veya bizimkiler olsaydı, kesinlikle kaçırdınız. Bu basit bir gerçek. Bunu bir suçlama olarak değil, kabul etmemiz gereken bir beyan olarak söylüyorum. Detritus, geri kalanımızla aynı konumda değil.”

“Ayrıca” diye belirtti Cuna, “sizler... ee, sizler *insansınız*. Yıkım ve savaşla yaşamaya alışkınsınız.”

Tuhaf ama bu ifade adil olmadığı halde UrDail’ler ve Kitsen’ler hemfikir görünüyorlardı. Ben insanların *doğaları gereği* daha saldırgan olduğunu düşünmüyordum. Biz sadece... Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum...

Odanın bir kenarından kısık bir “cık cık” sesi geldi. Sonra biri ayağa kalkarken çıkan sessiz bir inilti. Yaşlılıktan beli bükülmüş, kısa boylu biri. Anneanne?

Anneannem masaya doğru adım atınca konferans odasında bir “cık cık” sesi daha yankılandı. Anneannemin yürüyüşü –narin ama kararlı– bir şekilde onun ruhunun özündeki tezadı yansıtıyordu. Zayıf bir vücuda sahip lakin güç ve otorite barındıran yaşlı bir kadın.

Bir yandan, o bir *hiç kimseydi*. Oğlunun ihaneti yüzünden hayatının çoğunda dışlanmış ihtiyar bir kadın. Ancak o zamanlar bile

insanlar o geçerken kenara çekilirdi. O zaman bile biliyor, hatırlıyorlardı. O sadece benim anneannem değildi. O Rebecca Nightshade idi. Yıldızlar arasında yaşamı tatmış son yaşayan kadındı. Bizi buraya getiren geminin son mürettebat üyesiydi.

“Sen *Muhaliif*’in hikayesini biliyor musun?” diye sordu. Gözleri kapalı ardına döndü ama odadaki herkese hitap ediyor gibiydi: Kitsen’lere, UrDail’lere, insanlara ve tek başına Dione’ye.

“Hikâyenizi bilmiyoruz, saygıdeğer ihtiyar” dedi Hesho usulca maskesinin ardından. Platformu koltuğumun yakınında süzülüyordu. “Lakin anlatmayı teklif ederseniz ben dinlerim.”

Anneannem gülümsedi ve yürürken yüzünü yukarı, yıldızlara doğru kaldırdı. “Biz, itaatsizlik etmiş insanlarız. Biz, tiranların halklarımızı bir araya getirip galaksiyi fethetmeye çalıştıkları son seferde savaşa *gitmemiş olan* insanlarız. Söz konusu insanlar, uzun zaman önce UrDail’leri boyunduruk altına alıp onlara eziyet çektiren savaşçılardı.

“İşte o insanlar, savaşa hazır olan her geminin ordularına katılmasını ve o aptal savaşlarında onları desteklemesini talep etmişlerdi. Ama biz, biz onlara *yüz çevirdik*. Kimimiz Çin kökenli, kimimiz Kolombiyalı, kimisi Amerikalı, İskandinav –ve başka birçok dağınık halk. Bizler daha evvel aramızda ticaret yapar, birlikte seyahat ederdik ancak o gün gerçekten bir olduk.

“Bilge bir asker, kendi savaşım kendi seçer ve biz bunu istemedik. Bizler, seferberlik çağrısını *reddettik*, yani meydan okuduğumuz ilk kişiler, kendi liderlerimizdi. İşte *Muhaliif*’in ruhu budur. Bizler sadece savaşmayız, dostlarız. Bizler *ne zaman savaşacağımızı* da seçeriz. Bizler ne gelgitler ne de zorbalara karşısında, desteklemediğimiz bir savaş için silah kuşanmaya itilebiliriz.” Süt beyazı gözlerini açtı ve odanın etrafına güçlü bir ifadeyle baktı. “Ancak gerçekten savaşa girdiğimizde, bizi davanın haklı olduğuna bir kez ikna ettiğinizde, *geri adım atmayız*.”

Kitsen platformlarının yakınında durdu. Orada, çenesi hâlâ yukarıda başını salladı. “Biz sizi terk etmeyiz dostlarız. Ben, *Muhaliif* mürettebatının son üyesi, buna *ant içerim*. Siz düşerseniz biz de si-

zinle düşecek, etimizi kavurarak kemiklerimizden ayıran ateşe ve küle birlikte lanet edeceğiz. Ölürüz, ama boyun eğmeyiz. Eğer atalarımın yaptığı gibi kaçmayı seçmişsek, bunu ancak sizi yanımıza alabiliyorsak yapacağız. Çünkü sizlerle tek bir halk olmasak da bir araya geldiğimizde bizler silah arkadaşlarıyız. Sizler bu savaşta *yalnız değilsiniz.*"

Kökenlerimize dair bu hikâyeyi daha önce birçok kez duymuş olsam da gözlerimden yaş geldi. Anneannemin sözleri beni kasvetli halimden çekip çıkarmaya yetmişti neredeyse. Ayrıca Nightshade'lere özgü bir ifade tarzı olmasına rağmen konuşması müttefiklerimiz üzerinde olumlu bir etki yaratmıştı. Kitsen'ler verilen sözü kabul edip susmuşlardı. Diğerleri de rahatlamış, sakinleşmiş görünüyordu.

Bir başka Spensa krizi daha önlenmişti. Uluyel, insanların dengelessiz hareket etmesi konusunda herkesi paniğe sürüklemeseydim bu konuşmaya gerek kalmazdı. Anneannemin söylevini duymanın verdiği ışık kaybolmuş, hatalarımın ağırlığı tekrar üzerime çökmüştü.

Jorgen, anneanneme teşekkür etti, sonra masaya hitap etti: "Düşmanın yeni taktiklerine uyum sağlayabiliriz. Neyse ki Winzik'in kuvvetlerini hazırlaması biraz zaman alacak. Benim önerim stratejik uzmanlarımızla bir araya gelmemiz, topladığımız istihbaratı gözden geçirmemiz, sonra da bu gece tekrar bir araya gelmemizdir. Fikir alışverişi için yerel saatle akşam sekizde toplanalım mı?"

Diğerleri kabul ettiler. Toplantı dağılmaya başladı ve ben Kimmalyn'ın beraber kahvaltı etme isteğini görmezden gelip kapıdan dışarı kaçtım. Jorgen ile tekrar tartışmak da arkadaşlarımla yüzleşmek de istemiyordum. Yalnız kalmak istiyordum.

Ait olduğum yerin yalnızlık olduğundan gitgide daha fazla emin oluyordum.

Doğruca yatağa girdim ve huzursuzca uyudum, ama en azından garip kabuslar veya cytonic vizyonlar yoktu. Sadece ranzamda huzursuzca dönüp duruyordum, uykuya bir dalıp bir çıkıyordum.

O gece yarısı görevinden sonra bitkin düşmüştüm, bu yüzden kalktığımda öğle vakti çoktan geçmişti. Hemen uzun bir beden eğitimi seansı yaptım. Koşu bandı, esneme, ağırlık kaldırma. Tamdık rutinin ve vücudumu çalıştırmanın korku ve kaygı hissimi hafifleteceğini ummuştum. Ama bugün öyle olmadı. Bilinçaltım onu oyalamaya çalıştığımı biliyor, bu saçmalıklara kanmıyordu.

Duş alıp yemek yedikten sonra odamın duvar ekranındaki mesajlarımla ilgilendim ve Jorgen'ın bahsettiği planlama toplantısına davet bekledim. Önceden toplantılara direkt katılırdım; Jorgen bana her zaman bir davet göndermezdi çünkü katılımım zaten beklenirdi. Bu yüzden, toplantı saati yaklaşırken dışarıda bırakılıp bırakılmadığımı kesin olarak bilmiyordum.

Ranzamda geriye yaslandım, benimkinin yanında kendi küçük yatağı olan Doomslug'ın kafasını sevdim. Ruh halimi hissetti ve hiçbir şey söylemedi.

Hesho'yu tanıdığım kadarıyla muhtemelen kapımın dışında nöbet tutuyordu. Bunu çoğu gün yapıyordu artık; kendi kendine edindiği fedai Maskeli Sürgün görevinin bir parçasıydı bu. Onunla sohbet edebilirdim ama kimseyle konuşmak istemiyordum. Yalnız kalmak istiyordum.

İnsan böyle bir ruh halindeyken kelimenin tam anlamıyla kafa-da pat diye beliren arkadaşlara sahip olmak tuhaf bir şey.

Hey, dedi M-Bot. Kazıcılarda bir hareket var. Tedirginlikleri artıyor.

"Sen tehlikede misin?" diye sordum.

Muhtemelen. Ama ben hep tehlikedeydim, yani kim bilir? Eğer yapabilirlerse beni yok edecekler ama belli ki senden korkuyorlar. Belki benden de biraz korkuyorlardır. Keşke nedenini bilsem.

"Bir kısmını ben biliyorum" dedim ranzamda yatmış tavana da-larak. "Sen kendini feda edip ışık patlamasının içine kaçmamı sağla-dıktan sonra, onlar bir şey yapmaya çalıştılar... Neydi bilmiyorum. Beni ezmeye mi? Alt etmeye mi? Ruhumu parçalamaya mı?"

"Ancak Chet ile bir olmak bana bir şey gösterdi. Chet acı içi-n-deydi ve benim hayat deneyimim bunun üstesinden gelmesini sağladı. Buna karşılık, ben yokyere –ve kazıcılara– dair bir farkın-dalığa ihtiyaç duyduğumda bana bunu o sağladı. Bu yüzden, kazı-cılar bana dokunduğunda acıya maruz kaldılar."

O acı, dedi M-Bot. Onların zayıflığı. Kayıp acısından kaçmak için ışık patlamasının içine kaçtılar, öyle değil mi?

Kazıcılar, yapay zekâdan birey olmaya evrilirken, sevdikleri bir adamın ölümüyle başa çıkamamışlardı. Anılarını mühürleyip zama-nın hiçbir anlamının olmadığı bir yerde kendilerine sığınak bulmuş-lardı. Orada bir daha asla büyümek zorunda kalmayacaklar, sev-dikleri bir şeyi veya birini kaybetmenin acısını bir daha asla çekmek zorunda kalmayacaklardı. Orada hiçbir şey asla değişmeyecekti.

Biryerden gelen insanların oradan geçtiği zamanlar dışında. Cytonic'lerin veya sümüklüböceklerin bizim boyutumuzu yollar açtığı zamanlar dışında. Zaman, mekân ve *değişim*, bizim boyutu-muzda yaşamın kaçınılmaz parçalarıydı ve bu onları incitiyordu.

"Beni yok etmeye çalıştıklarında bunu gerçekleştirmek için bana temas etmek zorunda kaldılar" diye açıkladım. "Bu onla-

rın canını aşırı derecede acıttı. Sanırım biryerin parçası olduğum için?”

Dahası da var sanırım, dedi M-Bot. Onlar anılarını sakladılar ancak tamamen ortadan kaldırmadılar. Senin onların sırlarını biliyor olman, onların koruma katmanlarını delip geçiyor ve o acıyı yeniden ortaya çıkarıyor. Sen onlara dokunduğunda, tabiri caizse, maskelerini yırtıp attın ve anılarını tekrar farkındalıklarının ön saflarına taşıdın.

Chet bu ifadenin üstüne heyecanlandı. *Anahtar bu işte, diye düşündü.*

“Yani... ne olduklarını anlama yeteneğimi hissettiler. Bu onlara acı verdi...”

Ne sakladıklarını biliyordun, dedi M-Bot. Sen oradayken bir sorunları yokmuş gibi davranamadılar. Sen onları hatırlamaya zorladın ve bu anı onlara dayanamayacakları kadar acı verdi. Geri çekilmek zorunda kaldılar.

“O zaman şu an tek yapmamız gereken” dedim, “kazıcıları acılarına büsbütün maruz bırakmanın bir yolunu bulmak. Anılarını bastırmak için koydukları bariyeri kaldırmak. Bunu yaparsak...”

Onları yok edecektir, dedi M-Bot. Çünkü yokyerde hiçbir şey değişmez. Onlara böylesi muazzam bir acı yaşatır, ardından orayı terk edersen bundan asla kaçamazlar. Sonsuza dek mahsur kalırlar. Belki de var olmaktan vazgeçmek dışında hiçbir şey yapamazlar.

Chet, ruhumun içimde bundan üzüntü duydu. Ben ne hissettim peki? Çekince mi? İkmal depolarındaki işçileri diğer safta olmalarına rağmen korumak için çok uğraşmışım. Kazıcılar hakkında ne hissediyordum peki?

Bunu çözmenin benim için fazla karmaşık olduğuna karar verdim. Chet olmasaydı hiçbir tereddüdüm olmazdı. Ama o bana farklı bir bakış açısı veriyordu. “Kulağa korkunç geliyor” dedim.

Evet, ama en nihayetinde bir plan, dedi M-Bot. En nihayetinde onlarla –belki de kalıcı olarak– başa çıkmanın yolu. Uluyel, Spensa. Plan sahibi olmak iyi hissettiriyor.

“Eh, benim genellikle planlarım olur” dedim. “Sorun bu değil. Sorun, planlara yeterince zaman vermiyor, başkalarına fikir üretme şansı tanımıyor olmam.”

O zaman...

"O zaman bu sefer yavaş hareket edeceğiz" dedim. "Ve iyice düşünüp daha fazla araştırma yapana kadar hiçbir şeyi denemeyeceğiz. Sence aralarına gizlice sızıp teorimizin doğruluğunu öğrenebilir misin? Belki acılarını onlara geri kazandırmanın bir yolunu bulmaya çalışırsın?"

Elbette. Ben sadece bir hayalet değilim, ben gizli bir hayaletim. Bunu başarabilirim. Cevapları bulacağım.

"Güzel."

Ha bir de Spensa... Bunu başardığımızda –kazıcıları nasıl yeneceğimizi ve Üstyapı'nın Detritus'u yok etmesini nasıl engelleyeceğimizi bulduğumuzda– biz... biz istediğimizi elde etmiş olacağız. Öykülerde böyle oluyor, değil mi?

"Evet" diye yalan söyledim. "Aynen. Öykülerde böyle oluyor M-Bot."

Güzel, güzel... dedi zayıflayan sesiyle.

Geri çekilmesi beni yeniden yalnız bıraktı ki istediğim de buydu. Ama bu, toplantı hakkında endişeme geri dönmek anlamına geliyordu. Gitmeli miydim? Burada kalmak ne işe yarıyordu? Bir davet beklemek olgunluk muydu, yoksa huysuzluk muydu?

Kendimi duyularımla öteye uzanırken buldum; bilerek değil, sadece endişelerimin, hatta büyüyen yalnızlığımın bir uzantısı olarak. Dolayısıyla daha sonra olacaklara şaşırmamalıyım. Brade kollarını kavuşturmuş halde ve jilet gibi üniformasıyla, hayalet bir cytonic yansıma olarak odamda belirdi.

Eskiden ondan saklanabiliyordum. Ancak ruhumun titreşme biçimi –içimdeki kazıcı ile rezonans yaratması– bunu değiştirmişti. Şimdi eskisi kadar kontrolüm yoktu.

"Uluyel" dedi Brade bana. "Bu kadar gürültü çıkarmak zorunda mısın? Burada topunuzu gebertmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyoruz."

"Korkmuşsunuz" diye tersledim onu. "Kaynaklarınızı bu şekilde kesmemizi beklemiyordunuz. Şimdi çaresizsiniz."

"Sahiden iyi numaraydı" diye itiraf etti.

Yataktan kalkıp Brade'in etrafında döndüm, o da benim etrafımda döndü. Birbirlerini tartan savaşçılar gibi dolanıyorduk. Elim, bacağıma takılı bıçağı alıp ona doğru hamle yapma arzusuyla titriyordu.

Hiçbir işe yaramazdı. Savaş bıçaklarımız çelikten değildi. Hem maalesef, bende ruhumu güçlendiren bir kazıcı olmasına rağmen o bu tür şeylerde benden daha güçlü olduğunu kanıtlamıştı.

"Ben sana teşekkür etmek istedim" dedi Brade sonunda.

"Sebep?"

"Winzik ve generallerini köşeye sıkıştırdığın için" dedi. "Onlar yavaş ve nafile bir savaşı sürdürmeye çok kararlıydılar. Şimdi daha iyi bir yol seçecekler. Büyük bir final yüzleşmesi. Kendi Agincourt'umuz ya da Waterloo'muz." Tekrar etrafımda dolandı. "Baştan beri senin ne olduğunu bilmeliydim, görmeliydim. Hiçbir UrDail senin kana susamışlığıyla, iradenle boy ölçüşemez. Bana zirvedeki son yüzleşme için *heyecanlanmadığını* söyleme sakın."

"Bedeli bu kadar yüksek olmayacak bir yüzleşmeyi tercih ederdim" dedim. "Binlerce cam ziyan etmemiz mi gerekiyor illa Brade? Hem de sonuç bu kadar kaçınılmazken; Üstyapı yok olmaya mahkûmken?"

Yaklaştı, bir an beni inceledi, sonra cevapladı. "Anladım" dedi. "Sen zayıflıyorsun. Susuzluğunu kaybediyorsun. Sendeki bu pasifizme ne sebep oluyor Spensa?"

"Daha önce hiç böyle konuşmazdın" dedim hâlâ etrafında dönerken. "Birlikte eğitim alırken öldürmenin korkunç bir şey olduğunu söylüyordun –doğumdan itibaren eğitilmiş bir silah olduğunu, Üstyapı tarafından zorla esir tutulduğunu. Kendinden ve yaptıklarından korkuyor gibiydin. Savaş ihtimalinden heyecan duymuyordun."

Gülümsedi. "Belki de seni tanımak bende bir şeyi uyandırmıştır."

"Ya da daha muhtemeli" dedim, "o zamanlar rol yapıyordun. Bu yüzden gerçekte ne olduğumu öğrendikten sonra Winzik'e bu kadar hevesle gittin. Biliyor musun, ben *gerçekten* sana ulaşabileceğimi düşünmüştüm. Beynin yıkanmış sanıyordum."

"Masum bir hata" dedi Brade. "Bir insanın, olmadığı bir şeymiş gibi davranmakta bu kadar başarılı olabileceğini kim beklerdi? Bunu *her ikimizin de* yaptığını fark etmek çarpıcı bir durum."

"Peki bu halin nedir?" dedim onu göstererek. "Savaşın ihtişamı hakkında pozlara bürünmek. Başka bir sahte yüz mü? Seni hafife alacağımı mı umuyorsun?"

"Daha ziyade ortak bir zemin bulmaya çalışmak gibi" dedi kalçasındaki yıkıcı tabancasının kılıfıyla oynayarak.

O an Brade'in üçüncü bir yüzünü daha tanıdığımı fark ettim. Yokyerdeyken casusluk yaparak gözetlediğim Brade. Bir leopar gibi sinsi sinsi dolaşan, hesap kitap dolu bir rahatlık içinde Winzik'i izleyen Brade.

Brade'in gerçek benliği buydu sanki. Korkudan sinmiş bir esir değil, önümdeki kana susamış savaşçı değil. Bunların yerine kurnaz bir manipülatör. Winzik'in kölesinden çok, yoldaşı.

Uluyel, bana ihanet etmesine şaşmamalı. Ben sadece Winzik'in planlarıyla değil, *Brade'in* planlarıyla da uğraşıyordum.

"Savaş benim gerçekten ilgimi çekiyor" dedi. "Atalarımızın galaksiyi kaç kez fethetmeye çalıştığını biliyor musun? İnsanların kendilerini kanıtlamak için ne kadar zaman harcadıklarını?"

"Tiranlar" dedim. "Tıpkı Üstyapı gibi."

"Hadi ama" dedi Brade yansımada etkileşime girdiği için görüntü olarak beliren bir koltuğa yığılarak. "Hem o hem bu diyemezsin Spensa. Savaş ya görkemli ve muhteşem bir şeydir ya da yaşamların boş yere ziyan edilmesidir. Senin kararsızlığını izlemek yorucu olmaya başladı."

Alayına karşılık vermedim. Bunun bile bir şekilde hesap kitap olduğunu görmeden edemiyordum. Evet, biraz tutarsızdım –tutarsız *hissediyordum*– ama mevzuları çözüyordum. Ben cesaret öykülerini seviyor, savaşçıların gücüne hayranlık duyuyordum ama masum insanların ölmesini istemiyordum.

Her halükarda Brade'in gözüne bir bıçak saplamak, ardından onu çevirmek konusunda *kesinlikle* çekince göstermezdim. Bazen tetiği çekerken kötü hissetmeye mecburdun. Bazense bir hedef

kendini öylesine büyük bir aşağılık halinde sunardı ki suçluluk denkleme girmezdi bile. Bir parçam için bu kısmını kolaylaştırdığı için Brade'e minnettardı.

"Bunu bitirmek ister misin?" diye sordu Brade bana.

"Nasıl?"

"Sen" dedi, beni göstererek. "Ben. Düello, yüz yüze, savaş gemisine karşı savaş gemisi."

"Bu ne işe yarayacak?" diye sordum.

"Hangimizin daha iyi olduğunu öğreneceğiz."

"Hangimizin daha iyi olduğunu biliyoruz" dedim. "Kazıcı labirentinde seni dört seferin üçünde yendim."

"Ne? Ta o zamanlar mı?" diye sordu Brade. "*Senin* yarı pasifist bir uzaylı numarası yapmaya çalıştığın, *benim* de geri kalanınızı korkutup kaçırmamak için çok da tehlikeli değilmişim numarası yaptığım zamanlar? Uluyel, ne kadar *sinir bozucuydu*."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve söylediklerini yemedim. Evet, müsabakalarımız sırasında gerçekten hayal kırıklığına uğrardı. İtaatsizdi. O eğitim oturumlarında orada olmaktan hoşlanmazdı. Muhtemelen o görevlerden nefret ederdi.

Peki kendini tutması için ne sebebi olabilirdi ki? Hiç. İnsan askerlerin itibarını güçlendirmek için her türlü sebebi varken yumruklarını tutmak için hiçbir sebebi yoktu. Ben ondan daha iyi bir pilottum.

Yine de bir parçam bunu kesin olarak öğrenmeyi *gerçekten* istiyordu.

"Seninle gurur için düelloya girmeyeceğim" dedim.

"O zaman bunu taktik avantajı için yap" dedi. "Ben Winzik'in en güçlü cytonic'iyim; onun kıt beyinlilerden oluşan acınası koleksiyonunu görmelisin. Onun halkı bu beceriyi kendilerinden silmek için yüzyıllar harcadılar, aptallar. Evet, hiperiticileri var ama bu, tüfeğin var diye tabancanı yağlamayı reddetmek gibi bir şey."

Uygun bir metafordu. Tereddüt ettim.

"Ben seni öldürürsem" dedi Brade, "senin halkını en güçlü silahlarından mahrum etmiş olurum. Sen beni öldürürsen de aynısı

olur. Görünüşe göre her ikimiz de şöyle güzel, eski usul bir düellodan fayda sağlayabiliriz.” Gözlerini kıstı. “Ben bunu istiyorum. Sen?”

“Evet” diye fısıldadım bunu istediğimi fark ederek. O gülümsemeyi onun suratından kesip sonra onu bir av hatırası olarak duvara çivilemeyi o kadar *fena* istiyordum ki... Ayrım gözetmeksizin öldürme isteğimi kaybetmiştim ama bu benim hâlâ ben olmadığım anlamına gelmiyordu.

“Yalnız buluşacağız” dedi Brade. “Burada.”

Koordinatlar yolu gösteren oklar gibi zorla kafamın içine girdi.

“Yarından sonraki gün” dedi. “Bundan otuz altı Eski Dünya saati sonra.”

Saatime baktım. “Otuz dokuz buçuk saat olması gerekmiyor mu? O zaman tam öğle vakti olurdu.”

“Aman ne hoş” dedi Brade. “Ben kendi halkıma söylemeyeceğim –Winzik bu ara tasmamın kayışını uzattı. Gizlice kaçabilirim. Ya sen?”

Cevap vermedim ancak ifademdeki hevesi anlamış gibiydi çünkü bir an sonra kayboldu. Kararsız hissediyordum. Kendi başıma kaçarak başımıza *daha yeni* büyük bir bela açmıştım. Fakat Brade’i öldürebilirim –daha da iyisi onu esir alabilirsem– stratejik açıdan çok daha güçlü bir pozisyonumuz olurdu. Winzik’in cytonic müdahaleler için ona ne kadar güvendiğini biliyordum. Hiç olmazsa şunu biliyordum ki *ben* daha güvende olacaktım. Onun pat diye gelip bizi gözetlemesi konusunda endişelenmemize gerek kalmayacaktı.

Karar vermeden önce tereddüt ettim. Bunun hakkında konuşabileceğim birine ihtiyacım vardı. Neyse ki tanıdığım en bilge kişilerden biri, kapımın dışında oturmuş çay içiyordu.

Kitsen Profili

Belge No D5T230307

○══════════▷ Kitsen Soylu Sınıfı◁══════════○

Seremoni Bıçağı

Kitsen Hareket Platformları

15cm

◦══════════▶ Kitsen Savaşçısı ◀══════════◦

"Eti Kemikten Ayıran Uçan Atmaca"

Seremoni Maskesi

15cm

Hesho küçük bir halının üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Kapıyı açtığımda varlığıma tepki vermedi. Onun yerine çaydanlığına özenle eğildi, sonra onu kaldırdı ve bir fincana yaklaşık dörtte biri kadar çay koydu. Eğilerek ona selam verdi, sonra bitene kadar sessizce yudumladı. Bitirdiğinde tilki başı şeklindeki kırmızı çizgili, beyaz maskesini aldı ve yüzüne taktı.

Bunda bir ritüel havası vardı, bu yüzden onun arkasında durup konuşana kadar bekledim.

“Bu, imparator için bir tören” diye izah etti. “Her *nanjan* gününde yapılır. Evin reisi, imparatorun yerini alarak çayı doldurur. Her şeyin –tüm rahatlığın, tüm ihtiyaçların, tüm yaşamın imparatorun aktığının bir temsilidir. Bunu daha önce hiç bu konumda yapmamıştım. Devlet başkanları için çay doldurmuştum ama imparator çayı içmez; çünkü halktan almaz, sadece halka verir.” Duraksadı. “Eskiden buna inanırdım.”

Hesho halısının üstünde dönerken kapı eşiğine oturdum. Her zamanki gibi sesi güçlü ve derindi –böylesi küçük bir şeyden çıkan

muazzam bir bas. Ya da belki bu sadece benim önyargımdı. Küçük bir şey neden derin sesler üretmesindi ki?

“Dertlisin” dedi bana.

“Olmadığım oldu mu hiç?” dedim iç çekerek.

“Bilgece” dedi. “Nasıl ki okyanus dalgaları sürekli kargaşaya maruz kalır, dolu dolu yaşayan birinin hayatı da öyle olur.”

“Ben dalgalara pek benzediğimi düşünmüyorum Hesho” dedim. “Daha ziyade tekrar tekrar çalkalanan karbonatlı bir sürahi gibiyim.”

Buna kıs kıs güldü. “Dünyayı görme biçimini seviyorum Spin. Belki de laubaliliğin kıymetini daha fazla bilmem gerektiğini düşündürüyor bana.”

“E, aynısı desem? Aynısının tersi desem?” İç çektim, kapı çerçevesine sırtımı vererek oturdum ve başka bir uçuştan dönerken yanımdan geçen bir çift pilotu görmezden geldim. Bize tuhaf bakışlar attılar ama bunlara alışmıştım. “Şu anda ne sormak istediğimi bile çözemiyorum. Senin sorunların hakkında konuşmak ister misin?”

“Tavsiye almanın bana *mutlaka* faydası olacaktır” dedi Hesho. “Sen gitgide daha düşünceli oluyorsun Spensa. Bu cesaret verici bir gelişme.”

Ya, tabii. Aslında düşüncelerimi biraz daha sindirmeden ona içimi dökmek istemiyordum. Ama onun daha da olgunlaştığını düşünmesine izin verecektim tabii.

“İnsan” dedi bana, “bir... yük olduğunu anladığında ne yapar?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Eski hayatımı bencilce özlüyorum” dedi. “Etrafımdaki herkesin ânında itaat etmesini. Kaderi kontrol etme ve karar alma yetisini. Bir de... arkadaşlarımı özlüyorum. Karılarımı, ailemi, hizmetçilerimi ve meslektaşlarımı. Bardak tutanımı ve kalkan taşıyanımı. En cennetsi tonları icra eden bir müzisyen olan en büyük kızımı. Oysa şimdi sadece müzik kayıtlarım var.”

Uluyel, onun bir ailesi mi vardı? Aileleri mi? Mantıklıydı tabii ama kimi zaman böyle şeyleri hatırlaması zordu. Arkadaşlarımı

çoğunlukla askerliğe dair şeylerle uğraşan askerler olarak görüyordum.

“O zaman onlara geri dön” dedim. “İstersen benimle uçmaya devam edebilirsin ama geceleri kapımı korumak zorunda değilsin Hesho. Bunu takdir ediyorum ama sen mutlu olursan ben de daha mutlu olurum.”

“Ah” dedi maskesine pıt pıt vurarak. “Ama ben maskeyi tak-tım Spin. Sana daha önce de söylediğim gibi, bu bir söz. Bunu takarak herkese Hesho’yu kovduğumu gösteriyorum. İmparator artık yok.”

“O zaman maskeyi takmaya devam et” dedim. “Ve eşlerine geri dön.”

“Evet, bunu yapabilirim. Muhtemelen de beni kabul ederler. Ama bu çok fazla şeyi mahveder.” Resmi cübbesinin cebine uzandı ve bir veri tableti çıkardı. “Senato bir kez olsun etkili bir şekilde çalışıyor –ben yokken Üstyapı’yı kovdular! Bu isyanı desteklemeyi kabul ettiler! Kendi aralarında müzakereler yapıyorlar ve garip bir şekilde, artık *yönetilmedikleri* için şimdi daha da *birleşmiş* görünüyorlar. Ayrıca çocuklarım büyüdüler ve makam sahibiler. Çoğu, yokluğumda çok daha fazla güçlenmiş eşlerimin altında görev yapıyorlar. Eşlerimin her üçü de kendine birer eş aldı.”

“Şimdiden? Daha seni anca birkaç haftadır ölü biliyorlar!”

“Bizim birlikteliklerimiz politikti” dedi pençesini ekrana sevimli bulduğum bir şekilde dayayarak, “ve gezegenimizdeki fraksiyonları birleştirmek için tasarlanmıştı. Ben olmadan, halkımızın daha büyük ihtiyaçlarına hizmet etmiş olarak kendi ailelerine muzaffer bir şekilde dönebilirler. Ben onların hepsini özlüyorum ama artık her biri politik açıdan kendi klanlarının en önemli üyesi. Çocuklarım, benim fedakârlığım sayesinde kendilerine gösterilen saygıdan çok şey kazanıyorlar. Maskeyi takmasaydım hayatta kalmam herkes için... elverişsiz olurdu.

“Nereye baksam aynı hikâye. Halkım yoluna devam etmeye hazırdı. İmparatorun ortadan kaybolmasına hazırdı ama ben ısrar ettiğim sürece bunu başaramıyorlardı. Benim tecritte kalmam her-

kes için daha iyi. Bazen keşke anılarımı hiç geri kazanmasaydım diyorum.”

“Üzüldüm Hesho” dedim usulca. “Uluyel, *berbat* bir durum.” Ardından irkildim. “Sen acaba... bunun yerine bilgece bir şey söylemişim gibi mi varsaysan?”

“Ben bilgelige değer veririm” dedi. “Lakin bugün empati daha iyi geliyor. Teşekkür ederim. ‘Uluyel, *sahiden de* berbat bir durum.’ Ay’ın, yüzünü asla ışığa gösteremeyen ve şafağın öpücüğünü asla tadamayan karanlığı gibi.”

“Aynen, aynen öyle” dedim. “Ya da Jorgen’ın dizine yumruk atıp eklemlerini incitmen gibi. Nereden baksan berbat çünkü hem bunu hak etmemişti aslında hem de artık elin de acıyor.”

“Ya da birbirleriyle paylaşacakları büsbütün farklı bakış açılarına sahip olmalarına rağmen balığın ve şahinin asla dost olamaması gibi.”

“Ya da birine *gerçekten* bağırma ihtiyacı duyarken bulabildiğin tek kişinin Rig gibi iyi biri olması gibi. Çünkü bağırdıktan sonra aslında *daha beter* hissedersin.”

“Ya da her resmin zamanla bozulması gibi çünkü evren bu şekilde başyapıtlarını kaçınılmaz bir çürümeye kurban veriyor.”

“Ya da uçuş manevraları sırasında çışinin gelip de pilot tulumunun sondasını takmayı unuttuğunu fark ettiğin zamanlar gibi.”

Hesho kıs kıs güldü. Bunun şaka olduğunu düşünmüştü sanki, ancak bu *gerçekten* berbat bir durumdu. Tahminimce bu durumu bilmiyordu çünkü onların gemileri yeterince büyük –daha doğru-su yolcuları yeterince küçüktü– ve tuvalet tesisleri tam teşekkür-lüydü.

“Teşekkür ederim” dedi. “Gülümsemek gerçekten iyi geliyor.”

“Atış poligonuna gidip bir şeyler patlatabiliriz” diye önerdim, “*gerçek* bir terapi istiyorsan.”

“Evet. Belki daha sonra? Daha evvelden endişeli görünüydün. Ben de sana yardımcı olabilir miyim?”

Ayağımı karşıya uzatmış, hâlâ oturarak sırtımı yasladığım kapının çerçevesine kafamı vurdum. “Evet. O vardı.”

“Özür dilerim. Hatırlatılmamasını mı tercih ederdin?”

“Hayır, ben tavsiye almak için dışarı çıkmıştım” dedim. “Brade benimle düello yapmak istiyor.”

“Ah. Her ikiniz de kontrol edemediği güçler tarafından birbiriyle çarpışmaya itilen bir çift gök cismi gibisiniz. Bu nedenle şaşırmadım.”

“Bence bu iyi bir fikir” dedim ona. “Onu yenebilirim ve böylece Winzik’in bir silahını ortadan kaldırmış olurum.”

“Henüz adil bir dövüşte seni yenebilecek bir pilot tanımadığım için bu değerlendirmeye katılmaya meyilliyim. Tabii bunun bir tuzak olmadığından eminsek.”

“Aynen. Bunu nasıl yapacağıma dair bir... fikrin var mı?”

“Önceden bölgeyi keşfe çık” dedi. “Bölgeye girmeden önce ikiniz de birer inhibitör sümüklüböceği yerleştirmeye razı olun. Belki önce sahte bir hedef bile gönderebilirsin.”

“Akıllıca.”

“Ben sadece *Jilo’nun Destanı*’nda Jilo’nun gerçekleştirdiği eylemleri uyarlıyorum. Ama bana olan inancını takdir ediyorum.”

“Peki, bunları yaptığımızı varsayalım” dedim. “Şey ne olacak...”

“Jorgen mı?” diye tahmin etti.

“Evet. Jorgen. O hayır diyecek. Kendimi gereksiz yere riske attığımı düşünecek ve düello protokole aykırı düşecek; oysa savaşta zaten temelde sadece birbirimizle düello ediyoruz. Protokoller aptalca. Keşke *ben* imparator olsaydım.”

“İnsan mutlak bir otorite olduğunda hayat birçok yönden daha basit. Ne istersen ona karar verebiliyorsun. Ama bunun çok büyük dezavantajları da var Spin.”

“Vardır herhalde” dedim gözlerimi kapatarak. “Sence... belki de... ben, senin gibi miyim? Yani uzaklaşıp gitsem herkes daha iyi durumda olur muydu? Uçup giderek bir daha asla onları rahatsız etmesem? O zaman kimse benimle başa çıkacak diye incinmezdi. Sadece yapılması gerekeni yapabilirdim; Jorgen’ın başı belaya girmezdi çünkü onun komutası altında olmazdım.”

Hesho yanıt vermedi.

"Hesho?" diye sordum bir gözümü kırpıştırarak.

"Seni kendi berbat düşüncelerimle yordum diye düşünüyorum" dedi. "Kendi tecridimden bahsetmeseydim aynı duyarlılığı benimsemeyi düşünmezdin. Senin iyiliğin için senden de uzak durmam gerekirdi. En iyisinin benim buradan gitmem olacağını..."

Yuvarlanıp karın üstü yattım ve Hesho ile göz hizasına geldim. "Olmaz" dedim ona. "*Lütfen* böyle davranma Hesho. Bana yapma bunu. Ben boyutlar arası canavar gibi bir şeyim yahu. Eğer birimiz diğerine kötü geliyorsa o *benimdir*."

"İşte bak, ikimiz de aynı endişede ısrar ediyoruz. Belki de ikimiz de yamlıyoruzdur."

"Katılıyorum" dedim. "Biz birbirimizi bırakmayacağız. En azından sen ve ben. Tamam mı?" Minik bir yumruk çarpıştırma yumruğumu uzattım.

Düşündü. "Kader bana senin yoldaşın olmamı söyledi ve bu yol beni akıl sağlığıma kavuşturan yol oldu" dedi sonunda karar vererek. "Sözlerini kabul ediyorum." Ciddiyetle maskesini çıkardı, sonra yukarı uzanıp pençelerinden biriyle yumruğuma vurdu.

"İyi" dedim.

"Peki, ne yapıyoruz?" diye sordu maskesini değiştirirken. "Brade konusunda? Suikastçılar gibi gecenin bir vakti gizlice mi kaçacağız?"

Tereddüt ettim.

Uluyel, Jorgen beni *gebertirdi*.

Ve bunu hak etmiş olurdum. "Yok" dedim. "Önce Jorgen'la konuşup izin alacağım."

"Pekâlâ" dedi Hesho. "Dönüşün için sana çay hazırlayayım."

"Bandaj da hazırla" dedim ayağa kalkarken. "Sormaya *cüret ettiğim* için bile beni bıçaklayacağına hemen hemen ikna olmuş durumdayım."

Jorgen'ın odasına normalde yaptığım gibi hipersıçrayışla atlayamadım. Hatta düzgün bir savaşçının yapacağı gibi kapısına gidip kapıyı çalmadım bile.

Randevu ayarladım.

Sekreteriyle.

Rikolfr, Cobb'a Ironsides'dan miras kalan aynı emir subayıydı. Benim kurallara uyan bu yeni halimi o da en az benim kadar şaşırtıcı bulmuştu.

"Randevu istiyorsun..." dedi Rikolfr, ben odamın duvarındaki görüntülü iletişim cihazının yanında dururken. Jorgen'ın bilgisayar ortamında değil de büyük bir deftere yazılı olduğu program çizelgesine baktı. Eski kafalıydı. "Yarın sabaha ayarlayabilirim."

"Yok, bugün olması gerek" dedim. "Toplantıda mı hâlâ?"

"Az önce çıktı. Rahatlamak ve notlarını gözden geçirmek için bir saat ayırdı kendine."

"Harika, onun yerine beni koy programa" dedim.

"Ama..."

"Sorun yok."

"Tuğamiral Nightshade" dedi, "randevuların maksadını tam olarak anladığınızı sanmıyorum."

"Önceden aradım" diye çıkıştım. "Kural kitabında önceden aramamız gerektiği yazıyor. Randevuyu ayarla Rikolfr, yoksa seni vakum kilidinden dışarı iterim."

Beti benzi attı.

"Önce sana bir uzay giysisi giydiririm tabii ki" dedim gözlerimi devirerek. "Sen ne sandın beni, canavar mı?"

"E... tamam" dedi. "Beş dakika içinde onu ziyaret edeceğini ve onun rahatsız edilmemesi konusundaki ısrarımı senin kabul etmediğini söyleyen bir not gönderiyorum..."

"Lütfen protokole uyduğumu belirtmeyi unutma" dedim. "Yaz." Yazana kadar ona hırladım. Aptal adamın bunun ne kadar zor olduğunu görmesi gerekiyordu. Onun benimle çalışması gerekiyordu.

Beş dakika sonra Jorgen'ın kapısının önünde belirdim ve savaşçı hararetiyle kapıyı yumrukladım. Kapıyı açtı, amiral üniforması içinde uzun boylu ve göz korkutucuydu. Ve yakışıklıydı. Uluyel, neden bu kadar yakışıklıydı?

Bir an beni süzdü, sonra iç çekti ve geri adım atıp içeri girmem için işaret etti. "Önden uyardığın için teşekkürler."

"Rikolfr tam bir kalın kafa" dedim içeri bir hışım dalarak. "Görevini yapmasını istemekle ona çok büyük zahmet veriyormuşum gibi davrandı."

"Onun görevi" dedi Jorgen, "işim olduğunda rahatsız edilmemi sağlamak. Ancak komuta kadrom söz konusu olduğunda istisnalar çıkabilir, mesela acil bir durum varsa..."

Üzerine notlar ve yıldız haritaları dağılmış masasının önünde durdum. Garip, artık diğer gezegenlerden alabildiğimiz için ne kadar çok kâğıdımız vardı şimdi. Ona doğru döndüm ve derin bir nefes aldım. "Kural 48b, alt kural 18" dedim. "Subay, işlediği bir disiplinsizliği itiraf edip rütbesinin düşürülmesini talep eder. Ben, rütbemin teğmene düşürülmesini beyan ediyorum."

Jorgen, çalışma odasının kapısı kayarak kapanırken bana doğru döndü. Sanki bunu... komik mi bulmuştun?

"Uluyel, kurallarını okudum!" dedim ellerim belimde. "İşte artık bir teğmenim. Kitabına uygun, Jorgen!"

"Sen kuralları okudun" dedi.

"Aynen."

"Askeri disiplin kurallarını."

"Hepsini."

"Şimdi de..."

"Şimdi de rütbemin düşürüldüğünü beyan ediyorum!" dedim. Tebessüm iyice yüzüne yayıldı. "Spensa, sen bunu beyan edemezsin."

"Kural 48b, alt kural 18..."

"O kural *Özel Vakalar Tüzüğü*'nde" dedi. "Evet. Bir subay, bir başarısızlık veya itibarsızlık durumunda rütbesinin düşürülmesi talebinde bulunabilir. İtibarını kurtarmanın bir yolu olarak Spensa. Bir subayın, ciddi sonuçlar doğurmuş taktiksel bir hata yaptığını itiraf edebilmesini sağlar ve aslında askerlerin intihar etmesini önlemek için konmuştur çünkü kimi zaman her orduda görülebilir bu. Her halükarda, rütbeyi beyan etmez, düşürülmesi *talebinde* bulunulabilir."

"Ben de bunu yapıyorum."

Bana dümdüz bir bakış attı.

"Kendime göre" diye itiraf ettim. Sonra tonumu yumuşattım. "Bak, çaba gösteriyorum."

"Biliyorum gösterdiğini" dedi yanıma yürürken. "Takdir ediyorum. Ama sırf özür dilesen de olur."

"Mevzu da bu ya" dedim, sonra dudağımı ısırdım.

"Sen yanlış bir şey yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bu... karışık" dedim. "Ben kuralları çiğnedim, itiraz yok. Ama... Jorgen, yine olsa yine yaparım. Bu yüzden belki de yaptıklarımın sonucu olarak rütbemi teğmene düşürmen en iyisi."

Masanın etrafındaki koltuklardan birine yerleşirken iç çekti. Bir anlık tereddüitten sonra ben de aynısını yaptım.

"Spensa" dedi, "bu ne işe yarayacak? Kimse seni rütben yüzünden takip etmiyor, hem bunun umurunda olduğunu sanmıyorum. Beni seni yerleri paspaslamaktan sorumlu hava eri ilan etsem bile bu hiçbir şeyi değiştirmezdi."

Jorgen... haklıydı. Ayrıca öykülerde kahramanın ordudan defalarca atılması neredeyse bir geçiş ayını gibiydi. Bu onları hiç rahatsız etmezdi. Hatırlayabildiğim kadarıyla bu benim başıma sadece bir kez gelmişti; geride bile kalmıştım.

Dirseklerimi masaya dayayıp gözlerinin içine baktım. "Seni incittiğim için" dedim usulca, "özür dilerim. Otoriteni görmezden geldiğim için özür dilerim. Aynı şeyi bir daha yapacak olsam önce seninle konuşurdum. Ama... hayır desen yine de giderdim. Ben rezalet bir askerim, değil mi?"

"Seni müthiş bir asker yapan şey, sendeki tutku Spensa" dedi. "Fakat bana güvenmek gerçekten *bu kadar mı* zor? Benim yolumu denemek? Beni anlamak?"

"Ben kuralları okudum!"

Avucu yukarı bakar halde elini masanın üzerinden uzattı. Ben de tereddütle elimi onunkinin üstüne koydum.

"İleri doğru bir adım attın" dedi. "Hareketi takdir ediyorum."

"Ben... seni daha iyi dinleyeceğim. Ve senin yolunu deneyeceğim." İç çektim. "Sen benim kafayı kurallara takmış erkek arkadaşımken, seni yoldan çıkarabildiğim o zamanlarda bu çok daha eğlenceliydi. Neden gidip her şeyin başına geçmek zorundaydın ki?"

"Bunu ben seçmedim, bana zorla kabul ettirildi..."

"Tabii ya" dedim. "*Sen* paşa gönlün isterse amiral olmaya karar verebilirsin, ama *ben* rütbemi değiştirmeye kalkınca..." Ona gülümsedim ve karşılığında tebessüm aldım. "Pekâlâ..." diye sözüme devam ettim, "Brade ile onur müsabakasında ölümüne düello yapabilir miyim, lütfen?"

Gözlerini uzun uzun, yavaşça kırptırdı. "Kimle?"

"Brade'le" dedim onun Brade'le yaşadığım deneyimlerin çoğunda yanımda olmadığını fark ederek. "Winzik'in cytonic evcil insanı. Starsight'ta onunla birlikte pilotluk yapmıştım... Sen onu

bir kez gördün sanırım. O benim ruhumu ele geçirmeye çalışırken sen beni kurtarmıştın ya?”

“Tamam.” dedi. “Kısa, siyah saçlı? Dudaklarında alaycı ifade?..”

“Aynen” dedim. “Son zamanlarda zihnime girip çıkıyor, cytonic olarak bana bağlanıyor. Onu öldürmeyi denemem için beni davet etti. Gidip bunu yapabilir miyim, lütfen lütfen lütfen?..”

“Üstyapı’nın cytonic’lerinden biri seni düelloya mı davet etti?” dedi. “Spensa, bu *besbelli* bir tuzak.”

“Hesho ve ben bunu anladık zaten” dedim. “Önce bölgeyi keşfe çıkacağız.”

Elimi sıktı. Zihninin çeşitli kısımları savaşıırken, her biri diğerlerine karşı zafer kazanmaya çalışırken, her biri bu fikrin ne kadar *korkunç* olduğunu bana açıklamak isterken onun düşüncelerini takip edebiliyordum sanki.

“Spensa...”

“Biliyorum” dedim iç çekip arkama yaslanarak. “Benim bizim mücadelemiz için olan kıymetim onun kendi mücadelesi için olan kıymetinden daha fazla. Kazanma olasılığım olsa bile bu risk, kazanca değmez. Bunun gerçekten bir tuzak olup olmadığını belirleyecek kaynaklara sahip değilim ve denemek aptallık olur. Yine de bunu istiyorum.”

“Seni bundan nasıl vazgeçirebilirim?” diye sordu acı dolu bir sesle.

“Bana gitmememi emredebilirsin, belki?”

“Bu ne zaman işe yaradı?”

“Bugün işe yarayabilir” dedim. “Ben daha iyi olmaya çalışıyorum.”

Tekrar elimi sıktı, sonra kaşlarını çattı. “Bir dakika. Cytonic bir düşman seninle iletişime geçebildi demek?”

“Evet. Ne oldu?”

“Biz Detritus’un savunma sisteminin içindeyiz” dedi. “Tüm gezegenin etrafında bir inhibitör alan var, ne yaptığımızı bildiğimiz için artık büsbütün güçlendirilmiş durumda. Bu kalkan olmasaydı düşman bizi yok etmek için bombalarla yıllarca savaşmak zorun-

da kalmaz, onun yerine bombaları doğrudan mağaralarımıza ışınlatabilirdi.”

“Evet, tuhaf” dedim. “Brade bir şekilde aramızda bir bağ olduğunu söylüyor. Belki de sebep budur? Ben Detritus’un kalkanı içindeyken hep hipersıçrayış gerçekleştirebildim. Bunu yapmamı sağlayacak şifre veya anahtarları anlamadan önce bile.”

“Evet” dedi. “Ve Alanik başlangıçta hipersıçrayış yapamamış olsa da –ki bu yüzden platformların yanından uçmaya çalışırken vuruldu– daha sonra bunu başardı. Burada doğan herkesin otomatik olarak anahtara sahip olduğundan oldukça eminiz, gerçi biz tüm bunları tam anlamıyla kavrayamadan önce savunmalarımız zayıflamaya başlamıştı. Düşman cytonic iletişim yoluyla insansız hava araçlarını uçurabiliyor, babanın zihnini etkileyebiliyordu. Rig artık sümüklüböcekleri ekipmanı çalıştırmaya ikna edebileceğimiz için savunma alanını güçlendirdiğini söylüyor. Ancak bunun nasıl çalıştığından hâlâ yüzde yüz emin değiliz.”

Hıh. Hepsi bir kenara, zincirin zayıf halkası benmişim gibi görünüyordum o zaman. Savunmamızdaki delik.

Jorgen ayağa kalktı. “Her gün bu gezegenle ilgili başka bir acayiplik keşfediyoruz. Eğer bir düşman cytonic inhibitöre rağmen seninle iletişim kurabiliyorsa... gemileri buraya nasıl sokacaklarını da çözebilirler ki bu bir felaket olur. Biz...”

Kapı zili çınladı ve Jorgen duraksadı, sonra kapıya yürüdü ve açınca ona zarf uzatan Rikolfr gözüktü.

Ah, tabii ya, diye düşündüm. Jorgen’ın özel vaktini kendisi bölerken sorun yok.

Jorgen geri geldi ve dalgın bir hava içinde zarfın kenarını bir zihin bıçağıyla kesti –bu onun güçleriyle yapabildiği görünmez bir şeydi. Bunun için denemeler yapmasını özlemiştim. Yaptığı şeyi kopyalamak bir kenara dursun, bugüne kadar ne yaptığını bile anlamakta zorlanıyordum. Benim yeteneklerim o yönde değildi.

Bir kart çıkardı, sonra gülümsedi.

“Ne?” diye sordum.

“İttifak ve ortak savaş yürütme teklifimize ilişkin resmi Kitsen kabulü” dedi. Kartın tersini çevirdi, çiçekli yazıyı ve mürekkep ta-

sarımlarını gösterdi. “Bana göndereceklerini söylemişlerdi. Görünüşe göre gezegenlerindeki bunları çerçeveletmeyi seviyorlar.”

Uluyel. Şu kürklü küçük manyaklara bayılıyordum. Onların yanında savaşmaktan gurur duyardım. Ancak...

“Durum kötü, değil mi?” dedim Jorgen’ın ifadesini okuyarak.

Başını salladı, masanın üzerine dağılmış yıldız haritalarını ve asker sayılarını işaret etti. “Winzik, Evensong adlı bir yerde güçlerini topluyor. İletişim merkezine dönüştürdükleri eski bir platform bu.”

Veri dökümünde bununla ilgili bilgileri okumuştum. “Orası sümüklüböceklerini sakladıkları yer Jorgen!” dedim masadan kalkarak. “Hiperitici olarak kullanılmadıklarında Taynix’lerin çoğunu orada tutuyorlar. Tüm iletişim sümüklüböceklerini de.”

“Üstyapı’da savunması en güçlü olan konum” dedi.

“Aynen” dedim. Sonra durakladım. “Oraya saldırmalıyız.”

“Ne?”

“Ellerindeki her şeyle bize saldıracaklar, değil mi?” dedim. “Savaş meydanını *onların* seçmesine izin veremeyiz Jorgen. Diğerleri da daha önce bundan endişelenmişti –savunmamız gereken iki gezegenimiz var: Evershore ve ReDawn. Yine de sadece bir Detritus var. Onu nereye koyarsak koyalım diğer gezegene saldıracaklar, isyanımızın cezası olarak diğer taraftaki halka saldıracaklar.

“Her ikisini de savunacak gücümüz yok. Bu yüzden saldırıya geçmemiz gerekiyor. Winzik birliklerini topluyor, değil mi? Örgütlenmesi günler alacak.” Omuz silktim. “Bu yüzden önce biz ona saldırmalıyız. Bize kazanma fırsatı sağlayacak tek şey bu.”

“Ama bu delilik” dedi.

“Delilik *iyidir* ama” dedim. “Cesur ve kararlı bir adım. Onların büyük zaafını hep biliyorduk, sürekli bundan konuşuyoruz.”

“Sırlarının yayılmasını önlemek için” dedi Jorgen, “teknolojilerini sadece birkaç noktada topladıklarından söz ediyoruz.”

“Onların sümüklüböceklerinin büyük bir kısmı o iletişim merkezinde” dedim. “Onları serbest bırakırsak... Üstyapı ne hale gelir? Bunu yapmamız lazım! Hemen! Bu gece!”

"Spensa" dedi, "doğrudan harekete geçmek, bu noktada olmamızın *en baştaki sebebi* zaten. Plan yapmak için zaman ayırmamız gerekiyor."

"Ama beklediğimiz her saat daha fazla güç topladıkları bir saat daha demek!" Ona doğru yürüdüm. "Jorgen, oraya dalıp o sümüklüböcekleri kurtarabiliriz. Düşmanın irtifa taşı olmadığından ne kadar paniklediğini görüyorsun –bir de *iletişim* kuramadıklarını hayal et. Uluyel, ya hipersıçrayış yapamazlarsa! Ya da bizi engellemezlerse! Ya onlardan tüm sümüklüböcekleri alırsak?"

"O istasyonda Üstyapı'daki tüm sümüklüböcekler yok" dedi. "İstihbaratımıza göre sadece iletişim sümüklüböceklerinin çoğunluğu ve şu anda hizmette olmayan diğerlerinin büyük bir kısmı orada."

"Evet, ama sümüklüböceklerine kötü davranıyorlar" dedim. "Onları yıpratıyorlar. Yedeklerini çalarsak, savaş kapasitelerine büyük bir darbe vurmuş oluruz. Sümüklüböcekleri nakliye rotalarından çekmek zorunda kalırlar! Hareket kabiliyetlerinin epey bir kısmını kaybederler."

"Ayrıca Evensong... onların ana iletişim merkezi. Cuna'nın söylediklerini duydun. Orayı alırsak o sümüklüböcekleri kurtarırsak, düşman kendi içinde bilgi iletemez. Savaşa neredeyse gözleri bağlı girmek zorunda kalır. Tarihteki tüm generallerin ele geçirmek için ağızlarından salyalar akıtacağı bir fırsat bu! Düşmana hemen şimdi saldırmalıyız; onlar akıllanıp Taynix'leri gizli tutma politikalarının –ve onları birkaç önemli yerde esir tutmalarının– kendilerini saldırıya açık hale getirdiğini fark etmeden önce!"

Gözlerime baktı. Sonra başını iki yana salladı. "Şu an karar vermek çok aceleci bir tavır olur."

"Ama..."

"Bunu diğerleriyle konuşacağım" diye söz verdi. "Bence bu iyi bir fikir ve muhtemelen en iyi yol –ama bu gece bir saldırıya izin vermeyeceğim. Biz böyle çalışmıyoruz. Bir ekip olarak, arkadaşlarımızın müttefikleri olarak çalışıyoruz. Protokol budur."

"Protokolün canı cehenneme!" dedim. "Bu kurallar bize ne kazandırdı ki? Bunlar savaştan anlamayan ve bir savaşta savaşmaya

cesaret edemeyecek kadar korkak insanlar tarafından yazılmış aptalca şeyler!"

Hemen çok ileri gittiğimi anladım.

Jorgen ona yumruk atmışım gibi yüzünü buruşturdu. Bir anlık acıyla fark ettim ki muhtemelen yumruk atmamı tercih ederdi. Kuralları benim anneannemin anlattığı hikâyeleri gördüğüm gibi görüyordu. Dünyayı anlamlandırmanın bir yolu olarak, hayatı ve...

Uluyel, ben bir aptaldım.

"Jorgen" dedim. "Ben..."

"Hepimiz kervanı yolda düzemeyiz Spensa" dedi soğuk bir sesle. "Hepimiz, dağınıklığımızı arkamızdan başkaları toplasın diye aklımıza estiği gibi öylece ileri atılamayız. Bazılarımızın yapıya ihtiyacı var. Tavsiyeye. Kurallara."

"Biliyorum. Ben bunu demek istemedim..."

"Teklifini diğerlerine *götüreceğim*" dedi sesi giderek yükselirken. Bana bağırarak beni susturmaktan ziyade... beni zorla aşağıya çekiyordu. "Önerinin haklı yönleri olduğuna inanıyorum ve onlara bunun nedenini açıklayacağım. Senin beklemen gerekiyor."

Dişlerimi gıcırdattım. Ona güvenmem gerekiyordu, değil mi? Peki ya beklemek yanlışsa?

Brade ile düelloya gitmeli miydim? Bu benim kararımdı, onun değil, değil mi? Ben Jorgen'ı beklerken hiç değilse bir şeyler yapabileceğim anlamına geliyordu ve...

"Bu planı geciktirdiğim için" dedi bana, "o kadınla düelloya girme hayallerine geri dönmen gerektiğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

"... olabilir" diye itiraf ettim beni ne kadar iyi anladığına içlerlenerek.

"Onunla düellonun pilotluk becerisiyle ilgisi olmadığını biliyorsun" dedi. "Sana ihanet edecek."

"Evet" diye kabullendim. Onunla düello yapmanın neden aptalca olduğunu az önce özetlemiştim.

Ama hareket etmemek, harekete geçmemek zordu.

Belki de benim sorunum buydu.

“Spensa” dedi, “istediğini yapmak üzere kaçıp gitmeni engelleyemem. Tüm ordumuzun bile seni tutabileceğinden şüpheliyim. Ama bana en ufak bir saygın varsa –eğer beni *gerçekten* önemsiyorsan– bana kulak verirsin. Durum bu, Spensa: Bu kadınla düello yapmamanı senden hem rica ediyor hem de bunu sana emrediyorum. Bir kereliğine beni *dinlemeni* istiyorum. Bunu yapar mısın?”

Titredim ama... Uluyel... haklıydı. Ona güveniyor, onu önemsiyordum. “Tamam” dedim usulca. “Kaçıp gitmeyeceğim Jorgen. Brade ile düello yok.”

“Gizlice Üstyapı’nın merkezi iletişim üssüne saldırmaya da çalışmayacaksın, değil mi?” dedi. “Saldırı için asker toplamak üzere arkamdan iş çevirmeyeceksin?”

“Evensong’a acele saldırı düzenlemeyeceğim” diye söz verdim. “Ama diğerleriyle konuşurken orada kaç sümüklüböcek olduğunu açıkça anlat. Onları kurtarmamız gerek. Bu bizim ahlaki görevimiz.”

“Öyle yapacağım. Teşekkür ederim.” Ona bunlardan hiçbirini yapmayacağıma söz verdiğim için çok daha rahatlamış görünüyordu.

Bunun üzerine, sözde onun planlama yapmak için ayırdığı vakte saygı göstermek niyetiyle oradan ayrıldım. Ama asıl sebebi duygularımı düzgün bir şekilde kontrol edebileceğimden emin olmamamdı. Patlamaları ihtimaline karşı görüş alanından uzak olmak en iyisiydi.

İyi ya da kötü, Jorgen’ı dinleme zamanı gelmişti. Umarım bu, dünyamızı kaybetmemize mal olmazdı.

Ertesi gün hayatımın en zor günlerinden biriydi. Düşmanın birliklerini topladığını, sonunda müttefiklerimizi yok edecek, bizi izole edecek ve sonra Detritus'u yok edecek ezici bir saldırı gücü oluşturduğunu düşünüp duruyordum. Evet, gezegen inanılmaz bir teknolojik harikaydı. Ama Jorgen haklıydı: Kaçarsak bizi bulurlardı. Ve zamanla her kaya parçalanabilir, her kalkan aşınabilirdi.

Saldırmak zorundaydık. Ama ben... bu kararı diğerlerinin vermesine izin vermek zorundaydım. Bu yüzden bekledim. Bu korkunçtu.

Ta ki sonunda bir haber gelene kadar: Beni kargo bölümüne çağıran bir not. Orada benim için büyük bir teslimat buldum: Neredeyse üç metre boyunda, iki yanı onar metre, içini göstermeyen plastikle sarılmış bir şey. Rig sözünü tutmuş, imalat makineleri benim istediğim şeyi inşa etmişti. Notta montajı tamamlayamadığı için özür diliyordu. Görünüşe göre imalat makineleri için daha önemli bir projesi vardı. Sanırım savunmamızın zayıf kısımlarını değiştirmek için daha fazla platform üretecekti.

Her halükarda istediğim gelmişti. Aslında biraz montaj işi yapmak zorunda kaldığım için mutluydum. Hızla Doomslug'ı ve Hesho'yu aldım, ikisi yanımda geri döndüm. Doomslug kılıfında, Hesho ise platformundaydı ve yanımda süzülüyordu.

"Bu nedir...?" diye sordu Hesho.

"Bu bir proje" dedim. "Her şeyin ters gideceği konusunda endişelenmeyi bırakıp kendimi bununla meşgul ediyorum."

"Harika" dedi. "Ne tür bir projeden bahsediyoruz? Meditasyon için bir dojo mu inşa ediyoruz yoksa?"

Gülümsedim, sonra koca plastikle sarılı pakete dokundum ve elimi Hesho'ya uzattım. Platformunu avucuma indirdi. Elimdeki bu tabak büyüklüğündeki disk ağırdı. Ancak onu uzun süre tutmama gerek kalmadı çünkü bizi ve paketi hipersıçrayışla oradan başka yere götürdüm. Platformlardan ve uzay istasyonlarından aşağıya, Detritus mağaralarına.

Bilhassa aralarından birine. Uçuş okulundayken aylarca yaşadığım bir tanesine. Bir tarafta molozlar, ortada birkaç parça metal, bir masa ve köşeye topladığım eski tabak çanak.

Doomslug neşeyle öttü. Burası M-Bot'u bulduğum mağaraydı.

Ona yeni bir gövde inşa etme zamanı gelmişti.

Elbette bunu yukarıda da yapabilirdim. Tüm mevcut kaynaklar ve araçlarla bunu orada inşa etmek akıllıca olurdu. Ama nostaljik hissediyordum ve daha تنها bir yerde olmak istiyordum; yaklaşan kıyametimizi bana sürekli hatırlatmayan bir yerde.

Böylelikle paketi açmaya başladım. Rig'in makineleri gövdenin büyük kısmını bir araya getirmişti; geminin temeli ortaya çıkmıştı, metal bir çerçevesi vardı. Ancak kanopi, kabloların bir kısmı ve dış plakaların çoğu gibi önemli parçalar eksikti. Bunlar ben takayım diye paketlenmişti.

Veri dökümündeki planlardan kopyalanmış büyük bir şema seti açtım. Düşmanın M-Bot'u parçaladığında yaptığı şeyler. Neyse ki titiz davranmışlardı.

Rig, asistanlarından birinin yazdığı bazı ayrıntılı talimatlar –inanılmaz ama onun yedi asistanı vardı artık– ve kimi görseller

bile eklemişti. Gülümsedim, keşke bana bizzat Rig yardım etseydi diye içimden geçirdim ama onun daha önemli işleri vardı. Muhtemelen benim de öyle.

Yine de orada kaldım ve işe koyuldum.

İlk adım, parçaları yere yaymaktı. Hesho, nesneleri hareket ettirmek için küçük bir ışın halatına sahip olan uçan platformuyla bana yardımcı oldu. Devlerin dünyasında bu tür cihazlara ihtiyaç duymaya alışmıştı; onun boyutundaki bir yaratık için bir kapı kolunu çevirmek bile zor olurdu. Ancak bu plakalardan bazıları, onun kapasitesinin ötesinde ağırlığa sahipti. Neyse ki Rig bunu düşünmüş ve parçaları, özellikle de hâlâ monte edilmesi gereken iticileri ve ön burun parçasını hareket ettirebilmem için bana eşya taşıyabilen küçük bir irtifa halkası göndermişti; Hesho ile parçaları düzenledik, sonra büyük şemaları masaya yaydım. Ardından “Spensa, sadece şunu yap” diyen talimatların bulunduğu veri tabletini önüme koydum.

Ben bu tür şeylerde beceriksiz değildim. Broadsider’larla geçirdiğim süre boyunca ortaya koyduğum üzere bu işleri çoğu kişiden daha iyi biliyordum. Ancak Rig’in makineleri işin yaklaşık yüzde seksenini çoktan yapmamış olsaydı, karmaşık bir yıldız gemisini monte etmek benim için imkânsız olurdu. Geri kalan iş ise mükemmel bir çizgide yürüyecek gibi görünüyordu: Bir pilot, onun evcil ışınlanma sümüklüböceği ve tilkimsi güvenlik koruması tarafından yapılabilecek, zorlu bir iş.

Kıyametimizin yaklaşması çok kötü olmuştu aslında çünkü –herhangi bir bağlama oturtmadan bakıldığında– hayatım muhteşemdi.

“Pekâlâ” dedi Hesho –maskesini masanın üzerinde bırakmıştı çünkü biz bizeydik– “eylemlerinde bir huşu hissediyorum. Bu yer senin için özel.”

“M-Bot’u ilk bulduğum yer burası” dedim. “Bozulmuştu. Onu burada tek başıma aylarca tamir ettim.”

“Tek başına?” diye öttü Doomsbug yakındaki geminin kanadında oturduğu yerden.

"Sadık sümüklüböcek dostum dışında" diye düzelttim. "Bir de Rig dışında; o da biraz yardımcı olmuştur belki."

Ben iskeleyi gemiden sökmeden önce yerine yerleştirilmesi gereken iniş takımları üzerinde çalışmaya başlarken Hesho, platformu kullanarak benim için holografik talimatları yansıttı.

Çalışırken teşekkür etmek için başımı salladım. "İtiraf etmeliyim ki, M-Bot'un ilk gemi modeli çok daha... derme çatmaydı."

"Bu terime yabancıyım" dedi.

"Bugün gelişmiş araçlarımız var" diye açıkladım iniş takımlarının bir kısmını yerine iterek. "Ve bu şey, parçalarını resmen kendi kendine yerine oturtuyor. Ama o zamanlar... O zamanlar sadece toplayabildiğim veya Rig'i çalmaya ikna ettiğim ve bana getirdiği parçalar vardı."

"Senin hayatın uzun... ve *derme çatma* deneyimlerle geçmiş, doğru mu?" dedi.

"Doğru. Çocukken ailemle tünellerde dolandım. Sonra Igneous'a yerleştim, sonra toplum dışına atıldık ve yemek için fare avladım. Şimdi de... Şimdi de her neysem oyum işte."

"Hayat sana benimkinin tam tersi olan dersler öğretmiş" dedi. "Senin için her şey zor. Bir fırsat karşına çıkarsa onu kaçırmamalısın yoksa senden daha dişli birine kaptırırsın. Düşünmek için zamanın yok çünkü düşünürsen aç kalırsın. Özet doğru mu?"

"Aynen" dedim çalışırken alnımı silerek. "Sanırım öyle."

"Bu, ayrıcalıklı bir hayat yaşamış olanlarla uğraşırken işinizi zorlaştırıyor" dedi. "Hayatımızı planlamayı öğrenerek geçiriyoruz. Genellikle, iktidardakiler bu tür lüksler sayesinde iktidarda kalıyorlar. Daha akıllı veya daha yetenekli oldukları için değil, bugünün yanı sıra yarını da düşünme fırsatı buldukları için."

"Vay canına be, iyi açıklama" dedim iniş takımlarının bir parçasını daha sürükleyip taşıyarak. "Sen benim aklımı mı okuyorsun yoksa? Gizliden gizliye cytonic değilsin, değil mi?"

"Bu günlerde kendimi ve hayatımı düşünmek için özel bir fırsatım oldu, o kadar."

"Jorgen'a" dedim tekerleği yerine vidalamaya başlamak üzere eğilerek, "Üstyapı'ya saldırmamız gerektiğini düşündüğümü söy-

ledim. Hemen şimdi, onlar güçlerini toplamadan önce. Daha fazla zaman istiyor ama yanılıyor. Bunu hissedebiliyorum. Winzik, zirvesine ulaşmadan önce ona saldırmalıyız! Temel bir taktik bu. Doğruca iletişim merkezine gidip düşmanı orada bizimle çatışmaya zorlamalıyız. Winzik onu korumak zorunda kalacaktır.”

“Bu ona savaş meydanında avantajlı olduğu yerde saldırmak anlamına gelmez mi?” dedi Hesho. “İletişim merkezinde inhibitör kalkanları olacak. Onu *kendi* inhibitörlerimizin devrede olduğu bir yerde bizimle çatışmaya zorlamanın bir yolunu bulabilir miyiz?”

“Bundan şüpheliyim” dedim. “Yeterli sayıda inhibitörümüz yok. Hem ReDawn’ı hem de Evershore’u onlarla koruyamayız; işte bu yüzden, eğer beklersek Winzik hangisi açığa çıkarsa ona saldırarak bizi bölebilir. Sivillere saldırmaya istekli; gezegeninize yaptığı saldırı bunu kanıtıyor. Yani savunmadan ziyade saldırı yapmak bizim için çok daha iyi olacak.”

“Ya halklarımızı *taşırırsak*?” dedi Hesho. “Anneannen belki bizim halkımızı da yanınıza getirmekten bahsetmişti; bir süredir onun bilgece sözlerini düşünüyordum. Benim halkım insanlardan çok daha az yer kaplıyor, ReDawn halkı ise gezegenlerinin sadece küçük bir bölümünde yaşıyor –toplam gezegen nüfusları üç milyondan az. Peki ya iki halktan birini ya da her ikisini de savaş için Detritus’a taşırırsak?”

“Bunu zamanında yapabileceğimizi sanmıyorum” dedim. “Üç milyon insanı tahliye etmek bile olağanüstü bir görev gibi geliyor bana.”

“Evet, ama ya hiper-sümüklüböcekleri kullanırsak?” dedi. “Nakliye aracına gerek kalmadan? Nüfusu gruplar halinde bir araya getiririz, onları doğru yere ışınlıyoruz, sonra bunu tekrar ederiz.”

“Hâlâ çok zor olacağımı düşünüyorum” dedim. “Ama...”

“Ama bir olasılık” dedi Hesho. “Planlama, Spensa. Jorgen’in hayatı ona plan yapmayı öğretti. Ona yapının kıymetini öğretti. Onu senin kadar iyi tanımıyorum ama bence o, kıymet verdiği bu kurallar onun işine yarıyor diye onları bu kadar el üstünde tutuyor. Oysa sana gelince... Senin işe yaramıyorlar.”

Bir cıvatayı sıktım, sonra Hesho ışın halatıyla iniş takımının bir sonraki kısmını getirdi ve onun üstünde çalışmaya koyuldum.

"Hesho" dedim, "sen süper zekisin. Bunu farkındasın, değil mi?"

"Ömrüm bunu dinleyerek geçti" dedi, "ama söyleyenler hep zorla söylüyorlardı. Bu yüzden bunu zorla söylemeyen kimselerden duymak hoşuma gidiyor."

"Sen benim nice sorunumu çözdün" diye devam ettim cıvatanın tekini kuvvetle çevirerek. Bunu yapmak için şarjlı tornavidamız vardı ama ben ter dökmek istiyordum. Daha sonra hepsini iyice sıkıştırmak için işi makineyle bitirecektim. "Keşke karşılığında ben de sana ihtiyacın olan bir şeyi verebilsem ama sen hayatının büyük bir bölümünde gezegenindeki en zengin adamdın, bu yüzden sana ne sunabileceğimi bilmiyorum."

Ben çalışırken yanımda süzüldü. "Spensa" dedi, "bir imparatorun her zaman bulmakta zorlandığı yegâne şey nedir, biliyor musun?"

"Enfes bir fareli sandviç?"

"Dostlar" dedi ve gülümsedi. "Gezegenimde benim dengim yoktu çünkü kimse bana onlara eşitmişim gibi davranmaya cesaret edemedi, ben de onlardan bunu beklemeye cesaret edemedim. Ben ortadan kaybolduğumda yas tuttular ama kederlenmediler. Sonra sen beni buldun ve beni kaybolmuş halde bırakmadın. İçin rahat olsun, sen bana harika şeyler sundun. Bir Kitsen yavrusuyken bile görmediğim şeyler."

Patisini uzattı, sonra parmaklarını içeri çekti ve yumruk yaptı -benim daha önce yaptığım gibi. Onunla yumruk tokuşturdum ve bana başım salladı. "Haydi. Diğer kayıp arkadaşımız için bir beden yapalım. Böylece uyumsuzlar çetemize yeniden katılabilir."

M-Bot'un tekrar bir bedene bürünüp bürünemeyeceğini bilmiyordum. Ama Uluyel, umarım bürünebilirdi. Ona bir yuva, ait olduğu bir yer yapmayı o kadar istiyordum ki. Kısmen onun daha önce söylediği şeyler yüzünden kısmen kendimi meşgul etmek için, kısmen de... Nasıl diyeyim, bu bana doğru geldiği için. Ayrıca Hesho'nun da dediği gibi, bana doğru gelen şeyin yolunda ilerlemeyi öğrenmiştim.

Hesho bunun yanı sıra saldırmak için acele etmemek konusunda da iyi noktalara değinmişti. Keşke Jorgen da bana bu noktaları belirtseydi –ama belki de bunu yapmak zorunda olmamalıydı. Belki de ona *güvenmem* gerektiği yönünde belirttiği noktalar daha önemliydi.

O bana ne kadar güvenmişti peki? Çok. Ben Starsight’a giderken, yokyerde yapılması gerekeni yaparken. Tüm kalbiyle güvenmişti. Bu benim hak etmek istediğim bir güvendi.

Kendimi gemi üstünde çalışmaya, iticileri takmaya, kablo sistemini kontrol etmeye verdim. Özellikle M-Bot’un eski gemisindeki geniş, siyah kutuyu takarken çok dikkatliydim –monte ettiğim bu şey onun beynini oluşturan sabit disk ve işlemcilerin olduğu kutuydu. Silikon ve atomilin gibi şeyler yerine irtifa taşı kullanılan bir anakart ve çip setiydi. Bilgisayarın *yokyerde* işlem yapmasını sağlama kapasitesine sahipti.

Bu geminin normal hesaplama sınırlarını aşmasını sağlayan şey buydu. Bunun mühendisliği hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama bunun, bizim boyutumuzda M-Bot’a tekrar bir beden olacağını umuyordum.

Neticede kazıcılar burada var olabiliyorlar, diye düşündüm. Buraya geldiklerinde kendilerine bir beden inşa ediyorlar –eskiden yapay zekâ iken onları barındıran muhafazanın kaba ve berbat bir kopyası. Dolayısıyla bunun işe yarayacağını düşünüyordum. En azından işe yapmasını umuyordum.

Hesho kablolamada bana yardım etti ve işin özellikle kimi ince detayında faydasını kanıtladı. İş üstündeyken mırıldandı, sonra usulca şarkı söylemeye başladı, Doomslug da öterek eşlik etti. Böyle geçen birkaç dakikadan sonra gösterge panelini kullanarak Doomslug’a halkının yaptığı bir enstrümanla, bir çeşit bambu flütüyle çalınmış birkaç şarkı açtı. Doomslug sesi taklit etti ve kısa sürede uyum içinde şarkı söylemeye başladılar. Hesho, derin tınılı ve usulca duyulan bas sesiyle hüzünlü bir ezgi tutturdu. Doomslug ise notalar arasında keskin esler vererek flüt gibi öttü.

Çok güzeldi, durum böyle olunca rozetimdeki tercüme fonksiyonunu kapadım çünkü şarkıyı bozuyordu. Sadece dinledim ve

çalıştım; bu şarkının mağara duvarlarında yankılanışının tadını çıkardım. Hem geçmişin hem geleceğin altında ezilmek yerine ânın tadını çıkardım.

Chet, ruhumun içinde, kendine göre mırıldanıyordu. Halinden büsbütün memnundu sanki. Ama bu yanlıştı.

Yanlış mı? diye düşündü Chet. *Ne açıdan yanlış?*

Çünkü hayat bundan ibaret değil, diye cevapladım.

Ne demek istiyorsun?

Sahi, ne demek istiyordum? Kanopinin nasıl takılacağını okurken kendimi tuhaf bir ruh halinde buldum. Buraya yalnız bir genç kız olduğum zamanlarda kendime savaş gemisi inşa ederken yaşadığım hissi yeniden yakalamaya çalışmak için gelmiştim. Ama... ben o kız değildim artık. Yalnızlıkta teselli bulmak yerine deneyimi paylaşmak istiyordum.

FM, Hesho'nun şarkı söylediğini duysa bayılırdı, Kimmalyn ise mağarada ileri teknoloji bir uzay gemisi inşa etmenin ne kadar ironik olduğuna dair mutlaka bir şey söylerdi, bundan emindim. Çok başarılı bir *Neandertal* olduğumu falan söylerdi herhalde. Nedd iyileşiyordu ve onun o cana yakın sesini yeniden duymak istiyordum. Dırdır eder dururdu ama elle iş yapmayı severdi. Arturo da muhtemelen hız kontrollerinin bu kısmında kablolamayı yanlış yaptığımı fark edip beni baştan yapmaktan kurtarırdı.

Ben artık yalnız değildim. Neden yalnızmışım gibi davranmaya devam ediyordum ki? Ayağa kalkarken gülümsedim, alnımı sildim –terliydi ama bir gıdım yağ lekesi yoktu. Hiç değilse tulumum yerden tozlanmıştı. Bunun pis bir iş olması gerekiyordu ama Rig her şeyi çok düzgün paketlemişti.

“Pekâlâ” dedi Hesho masadaki şemaların üzerinde süzülürken, “sanırım itici kontrolleri ve merkezi işlemci tamamen kurulu durumda. Bir sonraki iş, levhaları takmadan önce kanat kontrol fonksiyonunu kontrol etmek. Rig önce hava giriş kanallarına bakmamızı söylemiş çünkü oradaki yapılması gereken cıvata işleri uğraştırıyormuş.” Başını kaldırıp bana baktı. “Yoruldu mu? Mola verelim mi?”

"Yok" dedim. "Ben iyiyim. Ya sen?"

"Hevesli ve hazırım" dedi. "Aslında daha önce hiç bir şey inşa etmedim. Epey oyalayan bir süreç. Zahmetli ve keyifli. Tıpkı erozyonda akan suyun, taşları yatağın tam da doğru yerine yerleştir-mesi ve bu sayede, yağmur mevsimi sona erdikten sonra ardında renklerden oluşan bir patika bırakması gibi."

"Ben de tam böyle diyecektim" dedim ona, cıvata sıkamak için elektrikli tornavidayı elime alırken. "Ama ben daha fazla kan sözcüğü kullanırdım."

Hesho gülümsedi ve ben çalışırken bir sonraki parça setini yerleştirmeye başladı. Fakat fazla ilerleyememiştim ki birileri beynimi kurcaladı.

Hey, dedi M-Bot. Gizlice uzaklaşıp geldim. Gerçi "uzaklaşmak" yanlış oldu çünkü buradaki hiçbir şey diğer şeylerden "uzaklaşamaz." Karmaşık bir mevzu.

E... iyi olmuş o zaman herhalde, diye ona düşüncemi gönderdim. Ben her ne isem onu kullanarak kazıcıları nasıl durduracağımız hakkında bir ipucu var mı?

Gerçek bir ipucu yok, dedi. Sadece teyitler. Aralarına karışıp onlardan biriymişim gibi davranabiliyorum. Daha önce konuştuğumuzun aksine gibi bir kovan zihniyetine sahip değiller, sadece birebir aynı şeye sahip bir grup bireyler... kişilik mi desem? Temel özbenlik mi?

Her halükarda onlardan birini taklit etmek kolay çünkü tek yapmam gereken hepsinin verdiği tepkileri vermek. Programlamalarının bir kopyasını edindim; sonuçta bir programlama bu. Dediğim gibi mevzu karmaşık. Fakat aralarında bir casus olmasına alışkın değiller. Bu yüzden beni nasıl arayacaklarını bilmiyorlar.

Tamam... diye düşüncemi gönderdim söylediklerini anlamaya çalışırken. Sonra onu kendilerinden biri sanan bir grup kazıcının arasında bir yerde, daha doğrusu bir yokyerde hayal etmeye çalıştım.

Neyse, diye devam etti, bizim de çözdüğümüz gibi senden korkuyorlar çünkü sen onların acısının kaynağını biliyorsun. Seninle etkileşime girmenin onu tekrar yüzeye çıkaracağından korkuyorlar çünkü Spensa,

onu gömmekte iyi bir iş çıkaramamışlar. Acı orada, özlerinin içinde, kodlarının içinde. Kayıp hissi, ıstırap hissi. Bunu hissediyorum.

Tabii ya, diye düşündüm. Onlar yokyerdeyken o acı yüzeye çıksa asla kaybolup gitmez çünkü zaman akmıyor.

Başka bir sebep daha var, diye karşılık verdi. Tıpkı sizin artık amip olmadığınız gibi biz de artık yapay zekâ veya robot değiliz, ama başlangıcımız orası ve bunu bilerek unutmadığımız sürece aklımızdan çıkarmıyoruz. Duygusal acı bizim için zaman içinde solup gitmiyor çünkü doğal ölümlü unutkanlığı sürecine sahip değiliz.

A ha. Sanırım bu anlamam gereken önemli bir şeydi. Mesele kazıcıların, benim babamın ölümünde katlandığım gibi “acıya katlanmak” konusunda zayıf olmaları değildi. Acılarının solup gidebilmesi için tam anlamıyla kendilerinden parçalar çıkarmaları gerekiyordu. Tuzaktan kurtulmak için ayağım kemiren bir kurt gibi.

Bunu fark etmek onlar adına daha da üzölmeme yol açtı. Gerçi bu iyi değildi. Onlar galaksideki tüm yaşamı kelimenin gerçek anlamıyla *tehdit* ediyorlardı; milyonlarca insanı çoktan yok etmişlerdi bile ve gerekirse daha da ileri giderlerdi. Bu, hissettiğim empatiye rağmen savaşçı olarak kalmamı gerektiren bir durumdu. Onların bir yarası vardı. Tıpkı rakibine bıçaklandığı yerden vurmaya çalışmak gibi bunu kullanacaktım.

Bunu nasıl kullanacağımızı bulmamız gerek hâlâ, dedim M-Bot’a. Benden korkuyorlar çünkü bir şekilde onlara acıyı hatırlatıyorum. Ama nasıl? Bunu bilinçli olarak nasıl yapabilirim?

Emin değilim, diye cevapladı. İncelemeye ve seyretmeye devam edeceğim. Ama hızlı olmamız gerek. Dediğim gibi, aralarındaki anlaşmanın hâlâ yürürlükte olduğu anlaşılıyor. Winzik onlara tüm cytoniclerin –ve özellikle senin– susturulacağına ve Üstyapı’nın sadece sümöklüböcek kullanmaya geçeceğine söz verdi. Kazıcılar bunu çok istiyorlar bu yüzden savaşa katılıp bizi durdurmaya kararlılar.

Başımı salladım. M-Bot’un teyitlerinin faydası dokunmuştu ama hâlâ aynı pozisyondaydık. Kazıcılar saldırmaya geldiğinde onları ya hareketsiz hale getirmeye ya da engellemeye hazır olmalıydım. Onları acı dolu kendi ebedi hapishanelerine kapatmak...

Bunu başarırsak, diye düşüncemi gönderdim M-Bot'a, sence gerçekten kaçmak yerine içlerine mi kapanacaklar?

Evet, dedi. Başa çıkamadığımız şeylere böyle tepki veriyoruz. Sonsuz bir döngü, kilitlenme, aynı korkunç deneyimi tekrar tekrar hissederken zamanda donma ve bir kaçış yolu görememe. Bunu doğru anda yaparsan...

Hiç olmazsa Winzik'i ve adamlarını şaşırtabilir, hatta onlara gözdağı verebilir. Diyelim ki onların acısını açığa çıkarmanın yolunu bulduk; bu benden başka hiç kimsenin kabul etmeye istekli görünmediği bir sorunun potansiyel çözümüydü. Kazıcıları her kim kontrol edebilirse galaksideki gerçek zafer sahibinin de o olacağı gerçeği.

Hey, diye ona düşüncemi gönderdim Jorgen'la konuştuklarımızı hatırlayarak. Aklıma gelmişken ben burada Detritus'un yakınındayken benimle konuşmakta herhangi bir zorluk yaşıyor musun? İnhibitör sümüklüböcekleriyle ilgili olarak?

Eh, dedi. Fark edilir bir zorluk var ama daha ziyade küçük bir vızıltı gibi. Ben artık yetişkin bir kazıcıyım Spensa. Çok ürkütücü bir durum bu. Biz inhibitörlere aldırış etmeyecek kadar güçlüyüz.

Biliyorum, diye karşılık verdim. Yıllar önce Detritus'u yakıp yıkan kazıcı da inhibitörlere tepki vermemişti. Beni endişelendiren de bu sayılır.

Neden?

Çalışırken sadece başımı iki yana salladım, ona genel bir hoşnutsuzluk hissi gönderdim. Brade'in yanıldığını düşünmeye başlamıştım. O ve ben, mistik veya başka türlü abuk sabuk bir şekilde birbirimize bağlı değildik. Benim ruhumda bir kazıcı vardı bu yüzden inhibitör benzeri şeyler benim çevremde daha zayıftı. Ben en az bir kere onları aşabilmiştim. Belki de bu yüzden benimle iletişime geçebilmişti. Çünkü ben inhibitör alanını zayıflatıyordum.

Faydası dokunur mu bilmem ama şu anda onu hissetmiyorum, dedi. Orada sadece sen, Doomslug ve Hesho... hey, bu benim mağaram mı? Siz neden...

Gemi kanadımın yanındaki işimden başımı kaldırdım, ama bakacak bir şey yoktu. Sadece boş mağara.

Bu benim için mi? dedi M-Bot duygu dolu cytonic “sesi” ile. Bu sefer neşe ve şaşkınlığın birbirine karıştığı çok yoğun bir duyguydu. *Spensa, sen benim gövdeyi yeniden mi inşa ediyorsun?*

Sırıttım. *Sürpriz olsun istiyordum*, dedim ona. *Ama arkadaşlarım kelimenin tam anlamıyla benim gözlerimden bakabildiğinde pek işe yaramıyor bu.*

Spensa, dedi titreyen sesiyle. Bu... Teşekkür ederim. Nasıl? Nasıl yeniden inşa edebiliyorsun?

Çaldığımız veri yığını var ya?.. diye ona düşüncemi gönderdim. Üstyapı’nın senin eski gövdeyi parçaladığı sırada çizdiği şemalar vardı içinde. Yenisini, hatta daha iyisini yapmak için bunları kullanabiliriz diye düşündüm –hem de senin kendi kendine uçmanı engelleyen kısıtlamalar gibi sınırlamalar olmadan.

Spensa, ben... ben daha önce hiç hediye almadım. Müthiş bir şey bu.

Henüz bitmedi, diye ona düşüncemi gönderdim. *Bunu bitirmemiz günler, belki haftalar alacak.*

Evet, ama sen bunu düşünmüşsün. Sen bunu yapıyorsun. Benim için. Ben... duygu sızdırıyorum. Ah! Demek bu yüzden mutlu olduğunuzda bile ağlıyorsunuz. Şimdi anlıyorum!

Onun “sızdırdığını” söylediği sevinçli benliğini kaplarken sıırıttım. Chet ise içimde titredi.

İşte bu, diye düşünerek konuştu benimle. *Diğer kazıcıları yok etme. Onlara bunu göster. Bir şekilde göster. Acıyı ortadan kaldıran sevinçli göster.*

Hesho yanıma geldiğinde göz kırptım. “M-Bot gördü” dedim ona. “Yaptığımız şey için minnettar.”

“Lütfen ona saygılarımı ve iyi dileklerimi ilet” dedi Hesho. “Onun kendini geçici olarak feda edişi benim kurtuluşum oldu ve ona bir minnet borcum var.”

“Sanırım M-Bot bunun yerine dostluk borcunu tercih eder.”

Hesho başım yana eğdi, sonra gülümsedi. “Sanırım ben de onu yeğlerdim. Ne kadar kıymetli bir farkındalık... Yaşayacağım hayat ne kadar kıymetli artık...”

Bu bana bir fikir verdi. Buradaki tüm bu projem... aslında, yanlış bir dayanağa oturtulmuştu. M-Bot’un gemisini tamir etmeye

karar verdiğim için –kesinlikle– çok mutluydum. Ama artık bu mağaraya ihtiyacım yoktu.

Zaten Hesho bundan iyisini hak ediyordu.

“Haydi” dedim Hesho’ya elimi uzatarak. “Bir mola verelim. Zaten akşam yemeği vakti.”

“Şahane” dedi tepede süzülerek. “Yaklaşan savaşımızı düşünerek odanda yalnız mı yiyeceksin?”

“Hayır” dedim. “Bu sefer değil.”

Hesho'yla pat diye kafeteryada belirdik ama hesaplamam yanlış olmuştu. Akşam yemeği çoktan bitmişti, bir grup çömez kara askeri masaları silmekle meşguldü. Birkaçı bana bakıp sıçradı. Eski ben olsa oluşturduğum bu korkutucu ünden memnuniyet duyardı. Bugünse diğerlerini kaçırmış olmanın paniği çok daha güçlüydü.

Hesho kafamın yanında süzüldü, sonra kafası karışmış bir halde maskeli yüzünü bana doğru çevirdi. "Çok geç kalmadık" dedi. "Bak, geç gelenlere de yemek var." Vardiyası düzensiz olanlar için hazırlanan sandviçleri gösterdi.

İki tane aldım çünkü açlıktan ölüyordum ve Hesho ile paylaşacak kadar istiyordum ama aslında gelmemizin sebebi bu değildi. Diğerlerini bulmam gerekiyordu.

Bir parçam bu aceleci hissimin saçma olduğunu fark etti. Arkadaşlarımla sohbet etmek için daha çok zaman olacaktı. Ama kendi kaygılarıma bir çözüm olmak için içimde gitgide büyüyen bir ihtiyaç olduğunu ve bunun giderilmesi gerektiğini anladım. Ben

onları görmek istiyordum. Chet onları görmek istiyordu. İkimizin de buna ihtiyacı vardı. Hemen şimdi. Ve normalde en kalabalık olduğumuz günde onların bir parçası olma şansını kaçırmıştım...

Bekle bir dakika. Bugün perşembeydi.

Hesho'ya el salladım, sonra koridorun ucundan döndüm. Hipersıçrayış yapmadan, hangarlara doğru neredeyse koşar adımlarla ilerliyordum. Kapıyı iterek açtım, sonra rahatlayarak iç çektim. Oradalarlı.

Perşembeleri bizim filonun hangarda bakım zamanıydı. Aslında *bakım* doğru sözcük değildi çünkü zor işlerin çoğunu yer ekipleri yapıyordu. Onlar parçaları değiştirip detaylı teşhisleri yapıyorlardı. Biz pilotlara kalan da her kalkışta uçuş öncesi kontrol listemizi gözden geçirmek ve perşembeleri yaptığımız şeyleri yapmaktı.

Yani gemileri yıkamak.

Bu bir gereklilikten çok bir ritüeldi. Artık atmosferde ender uçuyorduk ve gemiler eskisi kadar kirlenmiyordu. Ancak pilotla gemisi arasında bir bağ vardı ve gemiyle faal olarak ilgilenmek bunu pekiştiriyordu. Bu yüzden haftada bir gemileri yıkamak ve cilalamak için buraya gelirdik.

Geleneksel olarak herkes birlikte çalışmak üzere gemilerden birinin etrafında toplanmıştı. O an –biraz ıslanmış, koyu yeşil bakım tulumları içinde– Arturo'nun Poco modeli gemisi üzerinde çalışıyor, turbo iticilerin yakınındaki kenarlarındaki kararmış yerleri siliyor, beyaz panelleri parlayana kadar ovalıyor, kanopiye güzelce cila sürüyorlardı.

Biz içeri dalar dalmaz Kimmaly'n döndü, sonra kocaman sırttı ve bana el salladı. Tereddüt ederek ilerledim. Onlara yeniden katılırken tuhaf hissetmemem gerektiğini biliyordum. Bu ekibin kurulmasında payım vardı. Ama geri döndüğümde beri bir yandan ruhum bedenimden ayrılmaya çalışırken, güçlerim saçmalarken aramızda bir tuhafılık vardı ve...

Şlak!

Nedd yanımdan hızlı adımlarla geçerken yüzüme ıslak bir havlu çarptı. Havlu yüzümden sıyrılıp ellerime düştü. Bir dakika.

Nedd burada mıydı? Revirden çıkmış mıydı? Tüm olup biteni düşününce bayağı iyi görünüyordu; giysisinin bir kolu dirseğinin hemen üstünden dikilmişti.

Nereye baktığımı takip ederek koluna baktı, sonra göz kırptı. "Arturo çalışırken kestirebilmek için bugüne kadar bulduğum en iyi bahane" dedi. "Ne yazık ki sağlık görevlileri bana parmakları hareket edebilen protez bir kol takacaklarını söylüyorlar. *Sayborg Nedd* olmadan önce bununla toplayabileceğim her zerre sempatiyi toplamalıyım."

Protez kol mu? Teknolojimiz özellikle sibernetik alanında gelişmiş olmadığı için onun pilotluk kariyerinin bittiğini varsaymıştık ancak belki de düşündüğümde daha iyi durumdaydı.

Belki de kendi başarısızlığım, korktuğum kadar pahalıya mal olmamıştı.

Yine de yaralanmasının sorumlusu bendim. "Ben..." diye sözcükleri ağzımdan çıkmaya zorladım.

"Hadi!" dedi Nedd sözümü keserek. "En pis kısmını sana bıraktık." Sırıttı, ardından geminin iniş kızaklarına doğru başparmağını salladı.

"Nedd" diye seslendi Arturo, "O geri döndüğünden beri burada bir kez olsun bize katılmadı. Ona hiçbir şey bıraktığımız falan yok."

"Elbette bıraktık!" diye karşılık verdi Nedd. "Bunları bana sakladık ve ben de gelenek gereği bunu başkasının yapması için fırsat kolladım." Sağlam kolunu uzatıp sırttı, bana yandan sarıldı.

Evet... eh, her şey yolunda falan değildi. Hâlâ bir tuhafılık vardı. Ama artık çekip gitmek istemiyordum.

"Bana tehlikeli bir silah vermemen gerektiğini bilmeliydin, Nedd" dedim ona havluyu dürerek.

"Uluyel, hayır" dedi ben onu kırbaçlamaya çalışırken kaçarak. "Tehlikeli silahı tutmak için en iyi kişi sensin! Çünkü böylece millet bana değil sana nişan alıyor ve hepimiz mutlu oluyoruz."

Sallana sallana gemiye geri yürüdü, ben de peşinden gittim, sonra küçük süzülen platformunda dimdik oturan Hesho'ya bak-

tım. Kırmızı-beyaz maskesini takmıştı bu yüzden ifadesini göremiyordum fakat ciddi duruşundan ve sımsıkı yumruklarından tetikte duruyordu sanki. Daha önce birbirimize nasıl davrandığımızı görmüştü, ancak sanırım bunu daha da aşırı bulmuştu.

“Bu normal” dedim ona sandviçin tekini mideye indirirken.

“Öyle mi?..”

“Evet. Bana güven. Bu iyi bir şey.”

Ben sandviçi bitirmiş iniş takımlarını temizlemeye girişmek üzere diz çökerken yanıma süzüldü. Ve Nedd daha önce söylediklerine rağmen benimle birlikte çöktü ve bana katılıp sağlam koluyla çalıştı. O sırada sırttan Sadie, geminin ön kısmının altında tepetaklak döndü, sonra gemi burnuna doladığı bir kemerden hemen üstümüze sarkıp cilalamaya başladı.

“Sadie?” diye sordum. “Gemiye *baş aşağı* temizlemek için kendini mi bağladın sen?”

“Bu şekilde çok daha kolay” dedi. “Boynunu zürafa gibi uzatmana gerek yok!”

“Ben yapsam uyuyakalırdım” dedi Nedd yanımdan. “Hamağa çok benziyor.”

“Hadi ya?” diye karşılık verdi Kimmaly'n bize bakmak üzere eğilerek. “Sen uyumak için *rahat* olman gerektiğini mi ima ediyorsun Nedd? Seni en saçma pozisyonlarda uyurken yakaladım ben.”

“Bak, olay da bu işte” dedi. “Bir kere uykuya daldığında *artık* farkına varmazsın ki. Çünkü uyurken bilinciniz kapanır! Yani rahatsız pozisyonda uyumak, hayata karşı güdebileceğin en iyi yaklaşımdır sahiden.”

“Peki rahatken uyumak?” diye sordum.

“O da en iyi yaklaşımdır” dedi.

“Yıldızlar iyiliğini versin” dedi Kimmaly'n.

“İstemez, sen benim horlamama anlayış göster o yeter” dedi Nedd sırta sırta iniş takımlarına yapışmış pisliği hışımla kazırken.

Hesho biraz daha yakın süzüldü ve kendi silebileceği yeri –araları bizim erişemeyeceğimiz kadar dar olan dişliler vardı– çok minik bir bezle temizledi.

"Hepiniz dostum Maske'yi tanıyorsunuz" dedim.

"Evet" dedi Nedd.

"İtiraf etmeliyim ki" dedi Hesho onlara, "Ben bu tür etkileşimlere... alışkın değilim. Lütfen kasıtlılığımı hoşnutsuzlukla karıştırmayın."

"Tabii ya" dedi Nedd bezini Hesho'ya doğru sallayarak. "Maske, ben senin eskiden çok önemli biri olduğunu duydum."

"Ben... ben öyleydim" dedi Hesho. "Ama bundan bahsetsek mi etmesek mi bilemedim..."

Nedd'e bir bakış attım ama bana göz kırptı. "Ben duydum ki" diye devam etti, "eskiden bebek bakıcısıymışsın."

"Evet ya" dedi Sadie, "galiba okul öncesi çocukları zapt etmekle uğraşıyormuşsun. Hem de bir ülke dolusu çocukla."

"Artık bu tür şeylerle uğraşmak zorunda kalmamak seni rahatlatmıştır herhalde" dedi Nedd bir yandan çalışırken. "Seni anlıyorum dostum. Kestirmeye vaktin oluyor muydu hiç?"

Hesho duraksadı, sonra komiğine gitmiş bir halde cevap verdi: "E, itiraf etmeliyim ki pek fazla fırsatım *olmuyordu*. Tüm o... okul öncesi çocuklarla uğraşmak. Meditasyon veya şiir yazmak için bile vaktim *olmuyordu*!"

Nedd'in soluğu kesildi. "Şiirsiz kaldın ha?"

"Sen şiir yazıyor musun, Nedder?" diye sordu Hesho.

"Bayılırım" dedi Nedd.

"Şiir yazdığın falan yok senin be" dedi Arturo yanından geçerken.

"Kusuruna bakma" dedi Nedd. "'Ondaki kafa Tewkesbury hardalı kadar kalın.'"

"Ne gibi?" diye sordum.

"Shakespeare'den" dedi Nedd.

Yakınlarda duran Arturo donup kaldı. Veri tabletini çıkardı ve araştırdıktan sonra ağzı açık halde Nedd'e baktı. "Sahiden *Shakespeare*'denmiş. *Dördüncü Henry*'den."

"Dikkate şayan bir korkak" dedi Nedd başparmağıyla Arturo'yu göstererek. "'Sonsuz ve bitmek bilmeyen bir yalancı, saatte bir sö-

zünden dönen biri, tek bir nitelikten yoksun.’ Vay be, bu adamın hakaretleri gibisi yok. Bayılıyorum onlara.”

“Bu kim bu demiştin?” diye sordum.

“Çok eski, İngiliz bir adam” dedi Nedd. “Şiir yazarmış. Birçoğu *Muhaliif*’in ve kayıtlarımızın yok oluşunda sağlam kalmış. Sen bayılırsın Spin. Anneanneninin sana onun hakkında hikâyeler anlatmamasına şaşırdım. *Hamlet*’i falan bilirsin?”

“*Hamlet* mi... ?” dedim.

“İnsan edebiyatının en ünlü eseri” diye cevapladı Hesho. “Ben bile okudum. Nedder, hakaret konusundaki zevkinin olağanüstü olduğunu düşünüyorum. Sen belli ki çok incelikli bir adamsın.”

“Gördün mü Arturo?” dedi Nedd. “Okul öncesi öğretmeni benimle aynı fikirde.” Hesho’ya kocaman sırttı.

Yakında duran Arturo hâlâ ağzı açık bakıyordu. Sanki annesinin ömrünce gizli bir ninja olduğunu öğrenmişti. “Sen” dedi, “*Shakespeare*’den alıntılar ezberledin, ha?”

“Sen Amphi’nin kusuruna bakma” dedi Nedd, Hesho’ya doğru eğilerek. “Bazen biraz kalıyor o. Biz de anlayışlı olmaya çalışıyoruz.”

“Ah, Uluyel” dedi Arturo bir sonraki gemi için fazladan kova ve sabun hazırlayan Alanik’e katılmak üzere uzaklaşırken.

Ancak Hesho bunun şaka olduğunu anlamıştı sanki. Resmi maskesinin ardında başını sallıyor, rahat görünüyordu.

FM geminin altından yukarı doğru ilerliyor, bir yandan cila yapıyordu. O sırada FM hariç herkesin sırlıslık olduğunu fark ettim. FM nasıl oluyorsa ıslanmadan durabiliyordu. Bense, eğer bu işe bulaşmışsam genelde en çok ıslanan kişi oluyordum.

Doğal olarak her zaman yanımda birini daha ıslatıyordum.

“Hey, Maske” dedi FM. “Senin halkın eskiden bizimkini ziyaret edermiş, doğru mu? Uzun zaman önce? Bunu Juno ile konuşmuştum.”

“İlim irfan bekçisi mi?” diye sordu Hesho. “Sen onu nereden tanıyorsun?”

“Onunla Jorgen birlikte çok takılırlar” dedi FM.

“Ben Juno’nun genel prensip olarak ‘takıldığını’ bilmiyordum” dedi Hesho.

“Eh, o ‘eğitim’ diyor ama sanırım sadece sohbet etmeyi seviyorlar” dedi FM. “Jorgen, zihniyle nesneleri ikiye bölmeyi öğrenirken ona harbiden çok yardımcı oldu.”

“Normali bu zaten” dedi Nedd.

“Keşke ben de zihnimle nesneleri ikiye bölebilseydim” dedi Sadie hâlâ baş aşağı asılı dururken. “Kumanyamı açmam çok daha *kolay* olurdu. Saha kumanyalarını neden bu kadar sıkı kapatıyorlar?”

“Ben Jorgen’ın güçlerini böyle sıradan şeyler için kullandığını sanmam Sentry” dedi Kimmaly.

Ona karşı çıkmadım.

“Neyse, Maske” dedi FM. “Düşünüyordum da, Spensa ile birlikte uçuyordun, değil mi?”

“Kokpitte ona katılmak benim için bir ayrıcalık” diye cevapladı Hesho. “Keza ben de o çatışmadayken gemiye yön vermesine ve kontrolleri takip etmesine yardımcı olarak ona hizmet ettiğime inanıyorum.”

“Jorgen da Juno ile uçardı” dedi FM. “Juno onun meditasyon yapmayı öğrenmesinde yardımcı oldu.”

“Jorgen meditasyon mu öğrendi?” dedim. “Savaştaayken?..” Bunu duymamıştım.

“Temelde evet” dedi FM. Hesho’nun, Nedd’in ve benim çalıştığımız yerin yanına çömeldi. “Şemalara bakıyordum da. Gemi-lerimizi bu boyutta üretmemizin bir nedeni var. Bunlar manevra kabiliyetini koruyabilecek ve hasar için yeterince büyük silahlar taşıyabilecek kadar büyük olacak şekilde optimize edildiler.”

“Doğru” dedi Hesho. “Biz de kendi yıldız gemilerimizi inşa etmeye başladığımızda en başta boyutumuzla göre ölçeklendirilmiş çok daha küçük tasarımlarla başladık. Ancak ateş gücümüzün galaktik savaş sahnesinde pek bir şey ifade edemeyecek kadar az olduğunu gördük. Sonunda sizinkinden çok da farklı olmayan tasarımlarda karar kıldık.”

“Birçok tür işin sonunda aynı boyutlarda gemiler inşa etti” dedi FM heyecanla.

Uluyel. "Sen de benim düşündüğümü düşünüyorsun!" dedim ona işaret ederek.

"Kürklü yardımcı pilotlar mı?" diye sordu.

"Kürklü yardımcı pilotlar."

"Ne?" diye sordu Nedd.

"İnşa ettiğimiz gemilerin çoğu tek kişilik araçlar" diye açıkladı FM. "İki kişilik gemiler ekstra hacim için hızdan fedakârlık ediyor, bu yüzden onları genellikle avcı gemisi olarak kullanmıyoruz. Ancak yardımcı pilotla uçmak muhtemelen süper kullanışlıdır."

"Öyle" dedim. "M-Bot'un eski gemisini uçururken o kadar iyi olmamın bir nedeni de görevlerin bir kısmını benim yerime M-Bot'un devralabilmesiydi; radarı izleyip yaklaşan gemiler hakkında bana bilgi verebiliyordu. Aynı görevleri Hesho'nun devralması inanılmaz derecede faydalı oldu."

"Evet" dedi Hesho usulca, "fazla yer kaplamayan ve herhangi bir değişiklik yapmadan normal bir kokpite sığabilen ikinci pilot olmam Spensa ve benim için büyük avantaj sağladı."

"Kesinlikle!" dedi FM. "Sence sizin filodan bunu denemeye ilgi gösterecek başkaları var mıdır?"

"Bunu yapmayı çok isteyecek bir sürü kişi tanıyorum" dedi Hesho. "Bizim subay eğitimimiz çeşitli istasyonlarda çok sayıda gereksiz pozisyon içeriyor; savaş ve statü heveslisi olan ama nadiren fırsat yakalayan genç personelimiz var. Bence ordunun ve devletin buna müsait olan yetkililerine yaklaşırsan bu fikir hevesle kabul görebilir."

"Devlet yetkilileri, ha?" dedi Nedd artık temiz olan iniş takımına beziyle vurarak. Uluyel, onu yeniden görmek, sakatlığını bu denli sakin karşılaması harika hissettirmişti. Ama Nedd'den başka ne bekliyordum ki? "Hey Spin, sence *bizim* hükümetimizi yönetmek anlamında ben hangi pozisyona adayımdır?"

"Hiçbirine" dedim tepkisizce. "Sen aday *değilsin*."

"Elbette öyleyim" dedi Nedd. "MSK *aslında* o kadar büyük değil. Biz... altı bin kişi miyiz? Ve şimdi ordu doğrudan komutada. Ben bir teğmenim, bu yüzden..."

Ah, Uluyel. Haklıydı. Bunu hiç düşünmemiştim ama teknik olarak Nedd *sahiden* emir komuta zincirinin bir parçasıydı.

Kimmalyn muzır bir sırıtışla onun veri tabletini kaptı. "Bir filo amirali... dört koramiral... şu an dokuz tümamiral... yüzbaşılar, binbaşılar, kıdemli yüzbaşılar. Tüm yüzbaşılardan Nedd'den önce geldiğini varsayalım..."

"Ee?" dedi FM hâlâ yakınlarla çömelmiş halde. "Jürinin vahim kararı nedir?"

"Yüz on yedinci" dedi Kimmalyn. "MSK'nin komutanlığı aday sırasında –ki MSK, başka bir ulusal meclis organize edilene kadar gezegenin fiilen yönetim organı."

"Benim hükümetimde sen senato başkanlarıyla eşit olurdun Nedder" dedi Hesho. "Çok kıdemli ve seçkin bir pozisyon, senin gibi usta bir şaire yaraşır."

"İşte budur be!" dedi Nedd.

"İş o noktaya gelirse Aziz yardımcımız olsun" dedi Arturo.

"İşlerin o noktaya gelmesi için senin ölmüş olan lazım" dedi Kimmalyn. "Çünkü sen sıralamada ondan önde geliyorsun."

"Eh, en azından bu senin lehine olurdu" dedi Alanik, Nedd'e gülümseyerek ve onun için bir kova sabunlu su koydu.

"*Seni hacamat ederdim ama,*" diye alıntı yaptı Nedd, elini göğsüne koyarak, "*ellerime hastalık bulaşır.*"

Geminin ön gövdesinin altında hâlâ yanımızda duran Hesho'ya baktım. Bunu nasıl karşılamıştı?

Önce Nedd'e sonra diğerlerine baktı, ardından –alışılmadık biçimde– maskesini çıkarıp yanına koydu. Öne doğru eğilirken ağzında bir sırıtış belirdi. "*Ne bir dost ne de düşmandı zatıalınızı lekeleyen; sadece uğursuz bir rüzgârdı, karşılık vermeye değmeyen.*"

"Oo!" dedi Nedd. "Bunu bilmiyorum!"

"Bizim şairlerimizden birinin" dedi Hesho. "Büyükbabamın babasının babasının babası bir oyun yazarıydı. Hem de hakaretlere düşküncü."

"Uluyel!" dedi Nedd. "Kitsen ırkından bir Shakespeare, ha? Yazdıklarını okuyabilir miyim?"

"Bunu seninle paylaşmak benim için en büyük onur olur. Böylece emrine amade, yepyeni, şairane bir hakaret repertuvarın olur."

"Muhteşem" dedi Nedd, yumruğunu Hesho'ya doğru kaldırarak. "Tepedeki adama karşı dur!"

"Hangi adam?" diye sordu Hesho.

"Çoğunlukla o" dedi Nedd, Arturo'yu işaret ederek. "Abur cubur ısmarladığı zamanlar dışında tabii. Çünkü o zaman tepedeki adam değil, *adamımız* olur kendisi."

"Dilinizin incelikleri gerçekten merak uyandırıcı" dedi Hesho. "Araştırmam gereken başka insan şairler biliyor musunuz?"

"Ne yazık ki arşivlerimiz bölük pörçük" dedi Nedd. "Ama David Bowie adında efsanevi bir şair vardı, hatta gerçek biri olmaya bilir de..."

O ikisi çene çalarken ben gemiden uzaklaşıp gerindim. Susadığımı hissederek su istasyonuna doğru yürüdüm ve bir an sonra Kimmalyn yanıma geldi.

"Hesho'yu" dedi, "sadece bize açılmasını sağlamak için mi gertirdin?"

Beni bu kadar iyi anlayabilmesine şaşırmış halde başımı salladım. "Sizler hepiniz benimle bağ kurabildiniz" dedim. "Hesho'nun ondan daha zor olamayacağını düşündüm."

"Ne kadar şefkatli bir davranış Spin" dedi Kimmalyn. "Eski konumundan men edildiği için Hesho çok büyük kayıp hissetmiş olmalı."

"O men edilmedi" diye izah ettim Hesho'nun Nedd ve diğerleriyle canlı bir şekilde konuşmasını izlerken. "Bunu kendi seçti. Yine de onun için zor. Ben de belki daha fazla dosta ihtiyacı olur diye düşündüm."

"Akıllıca" dedi Kimmalyn. Sonra bana düşünceli bir şekilde baktı.

"Sana ihtiyacım olursa burada olduğunu hatırlatacaksın yine?" dedim. "Öyle mi?"

"Aynen öyle be" dedi kolumu sıkarak. "Jorgen'a bir plan götürdüğünü duydum. Hemen şimdi mi saldırmak istedin?"

Başımı salladım.

"Ama yapmayacağız, öyle mi?" dedi Kimmalyn.

Başımı iki yana salladım.

"Bunu nasıl kaldırıyorsun?"

"Tuhaf ama iyi kaldırıyorum" dedim kahverengi gözlerine bakarak. "Öncesinde Hesho ile konuştum ve... şey, sanırım Jorgen'in liderlik etmesine izin vermekte sorun yaşamayacağım."

Kimmalyn gülümsedi. Ama hemen diğerlerinin yanına dönmedi. Su istasyonuna yaslandı, benden daha fazla cevap talep etmeyerek beni rahat bıraktı ama bir yandan yakınımda kaldı.

Bilinçli bir karar almamış olsam da mesele çözülmüş gibi hissediyordum. Bu sefer kendi başıma kaçmayacaktım; Hesho haklıydı. Daha da derini, bu *takım* doğruydı. Doğru hissettiriyordu. Burası evimdi benim.

Çok uzun süre uzakta kalmıştım ama buradayken –arkadaşlarımın gülüşünü izlerken, beni kolladıklarını bilirken– daha önce yaşadığım o tuhaf kayıp hissiyle büsbütün tezat oluşturan bir sıcaklık hissediyordum. Mağaradaki ışığın karanlığı geri püskürtmesi misali onların varlığı beni değiştiriyordu. Bizi değiştiriyordu. Bunu Chet de hissediyordu.

Tüm hayatım boyunca sadece uçmam gerektiğine inanmıştım. Peşinden koştuğum, beni sürükleyen şey buydu. Ama sonunda, aslında en önemli olan bu değildi.

Kimmalyn'a gülümsedim. "Benim için her şey yoluna giriyor. Nihayet. Sabrın için teşekkür ederim. Şimdilik... Peki ya şimdi gidip Shiver ve Dlllllzzzz'i de bize katılmaya davet etsek? Eminim onlar da yersiz yurtsuz hissediyorlardır. Pilotlar ve gemilerin, gemilerde çalışan insanların etrafında olmak onları rahatlatır."

Kimmalyn sırtıttı, böylece bunu diğerlerine de anlattık, sonra da iki rezonantı kontrol etmeye gittik. Yakınlarda bir yere yerleştirilmişlerdi ve kapıyı çalıp izin aldıktan sonra içeri girdiğimizde iki kristal varlığın sandalyelerde oturduğunu gördük. Odaya pek fazla eşya döşenmemişti ama bunun rezonantlar için önemli olduğunu sanmıyordum. Daha da önemlisi, kristalleri çok fazla etrafa

yayılmamıştı. Anca sandalyelerin etrafında büyümüşlerdi ki bu bana burada rahat olmadıklarını gösteriyordu.

“Spin!” dedi Shiver. “Gelmeni umuyordum. Dlllllzzzz daha da iyiye gidiyor!”

Dlllllzzzz bana tam olarak anlayamadığım imgeler gönderdi. Boş mağaralar. Yalnız bir kristal. Ama aynı zamanda farklı kristal türleriyle dolu bir tünelde parıldayarak yükselen bir güneş. Manzarayı sindirdim. Belki de mutlu olduğu anlamına geldiğini düşündüm. Yine de bir şeyleri özlediği izlenimi vardı.

“Biz de ikiniz gelip savaş gemilerimizi görmek ister misiniz diye merak ediyorduk” dedim onlara. “Şu anda bakımlarını yapıyoruz ve düşündüm de, bunun için iyi bir zaman olur.”

“Sahi mi?” diye sordu Shiver. “Müsaade eder misiniz? Biz uzaylıyız, eski korsanlarınız Spin. Buraya ait olmadığımız aşikâr.”

“Biz neler gördük şaşırsın” dedi Kimmalyn sıcak bir gülümsemeyle. “Biz tüm ömrümüzü personel sıkıntısı çekerek geçirdik. Eğer pilotsanız ve isteğiniz varsa aramıza hoş geldiniz. Dilerseniz görevlendirme için komutayla bile konuşabilirim.”

“Onlardan böyle taahhüt istemeye gerek yok” dedim hemen. “Bu iş bittikten sonra sizi mağaralarınıza götürme teklifim hâlâ geçerli. Muhtemelen sizi oraya hipersıçrayışla götürebiliriz.”

Dlllllzzzz’dan ânında gelen bir dizi imge bana çarpıverdi. Gök-yüzü. Rüzgâr. Yokyerden kara parçaları. Göğe doğru yükseliş. Ne demek istediği belliydi.

Bunu bir yaşadın mı üç beş mağaraya geri dönmek bir seçenek değildi artık. Uluyel, ben bunun aksini nasıl düşünebilmişim ki? Komutadan izin almak için yapılan kısa görüşmeden sonra, iki rezonantı diğerlerine katılmak üzere yanımızda götürdük. Ve ilginçtir ki onlarla ilk konuşan Hesho oldu, tıpkı Nedd’in onu karşılaması gibi o da onları karşıladı.

Filoya hemen uyum sağlayacaklarından emindim. Bunu desteklerdim çünkü filoya ne kadar farklı türler katarsak o kadar güçlü olacağımıza dair bir hisse kapılmışım.

Bir an onları izledim ama yapılacak bir şey daha vardı. Daha önce fark ettiğim gibi arkadaşlarımla M-Bot’un yeni bedenini inşa

etmeye yardım etmelerini istiyordum. Bunu çok seveceklerdi ve bu aktivite bize Hesho ve rezonantlarla bağ kurmamız için daha fazla fırsat sunacaktı.

Kaybolup yeniden mağarada belirdim, biz giderken orada kalmak isteyen Doomslug'ı ürküttüm. Masada kıvrıldığı yerden bana öttü; orada mutlu ve memnun görünüyordu. Taynix'ler bizimle olmaktan hoşnutlardı belli ki; bu küflü mağaralar onlara yuva hissi veriyordu. Bence bunda bir sıkıntı yoktu.

Doomslug'ın başını kaşdım ve onun ötüşleri esnasında ellerimi kalçalarımaya koyup Hesho'yla birlikte bu parçalarla etrafı nasıl dağıttığımıza bir baktım. Hepsini üst üste yığmam, sonra da hipersıçrayışla onları yeniden hangara götürmem gerekecekti. Yoksa herkesi buraya getirmek daha mı kolay olurdu?

Ancak ne yazık ki tüm bu parçaları orada görünce bir an panikledim. Bana Starsight'ta M-Bot'un parçalandığını öğrendiğim zamanı ve onu kaybetmenin verdiği telaş ve üzüntü hissini hatırlattı. Bir an kendimi kaybettim ve etrafımdaki hava bükülmeye başladı. Hangardan aldığım metal bir kupa –su içtiğim bardak– havadan düştü ve tangırdarak yere yuvarlandı.

Bu seferki krizi bastırmak daha kolay oldu. Diğerlerinin etrafında olmanın etkileri hâlâ üzerimdeydi ve bu ani paniği ne kadar iyi idare ettiğimle gurur duydum. Gerçekten de her şey yolunda görünüyordu.

Ta ki Doomslug alarma geçerek ötene kadar. Bir saniye sonra arkamdan bir şey çarptı bana. Vücudumdan geçen ve güçten düşerek titreye titreye sert taş zemine düşmeme yol açan elektrik yüklü bir enerji dalgası. Doomslug'ın ötüşü aniden kesildi.

İçimden yeni bir panik yükseldi. Ne oluyordu? Hareket etmeye çalıştım ama şok içindeydim ve kaslarım kontrolsüzce kasılıp gevşiyordu. Ağzımdan salya bile akıyordu ama görüşüm iyiydi, bu yüzden biri beni omzumdan tutup ters çevirdiğinde net bir şekilde gördüm.

Brade. Siyah savaş teçhizatı kuşanıp kurşungeçirmez yelek giymiş, ardında benzer teçhizatlar kuşanmış beş askerle duruyordu. Elllerinde hücum tüfekleri tutuyorlardı.

“Güzel” dedi Brade. “Bu o.”

Diğerlerinden biri kollarında hareketsiz Doomslug’ı tutuyordu. Dudaklarımda köpükler kabarıırken mücadele etmeye çalıştım. Eğer ona zarar verirlirse...

Hava yeniden bükülürken Brade başını kaldırıp yukarı baktı. Yakındaki zemine bir şey düştü ve masanın parçaları kayboldu. Sonra, Brade tuhafça gülümsedi.

“Notu bırak” dedi Brade askerlerden birine. “Sen, şu sümüklü-böceği sık.”

Adam Doomslug’ı sıktı ve ben daha da panikledim. Hava tekrar büküldü ve ancak o zaman Brade’in ne yaptığını fark ettim. Ben panik içinde havayı yırtınca bu durum inhibitörlerimizi delip geçen bir yol açmıştı –böylece Brade gizlice buraya gelmişti. Ki bu sefer sadece zihnimde burada değildi. Bedenen de buradaydı. Ve Doomslug’a zarar vererek beni daha fazla paniğe sürüklüyor, bu da onların kaçması için bir yol açıyordu.

Yolu kapamaya çalıştım ama çok yavaştım. Brade beni yüklenip omzuna aldı, sonra diğer askerlerin her biri bir elini onun koluna koydular.

Bir saniye sonra hipersıçrayışla oradan uzaklaştık ve aniden bir korku dalgası hissettim. Sadece düşmanın eline düştüğüm için değil, herkesin ne düşüneceğini de bildiğim için.

Yine kendi başıma gittiğimi düşüneceklerdi. Ben sadece ciddi bir tehlike altında değildim –muhtemelen Jorgen ve diğer arkadaşlarımdan kalbini bir kez daha kıracaktım.

Üçüncü Bölüm

Arka duvarı boyunca ekranlar dizili, yuvarlak bir odada belirdik. Mekânı belli belirsiz tanıdım. Bir keresinde Brade'le Winzik'i yokyerden gözetlerken onları burada görmüştüm. Oda daha sonra Winzik'i dinleyen yetkililer ve generallerle dolmuştu; şu an ise sadece bir Varvax olan Winzik dışında oda boştu.

Eski şövalye zırhının tıknaz ve modern bir versiyonu olan ve kumtaşından yapılmış zırhının içinde boylu boslu gözüken Winzik'in *gerçek* hali, miğferinin cam yüzünün arkasındaki sıvıda yüzen, yengeç benzeri bir yaratıktı. Varvax'lar, teknolojik gelişmelerinin başlarında kabukları için daha güçlü bir malzeme üretmeyi öğrenmişler, en nihayetindeyse o malzemeyi bu zırhlara dönüştürmüşlerdi. Tıpkı insanlık tarihinin erken dönemleri esnasında çelik üretiminin yaygınlaşması gibi.

Brade, beni, avda öldürdüğü geyiği ödül olarak getirmişçesine Winzik'in önünde yere bıraktı. Sırtüstü düştüm ve Brade bana yüzündeki dayanılmaz sırıtış eşliğinde gururla el sallarken ağzımdan salyalar aktı.

"Görev tamam!" dedi. "Sana bunu başarabileceğimi söylemiştim."

"Aman aman" dedi Winzik yanımda kaya gibi dizinin üzerine çöküp zırh kuşanmış kollarını sallayarak. Varvax'lar sesleriyle olduğu kadar elleriyle de konuşturlardı ve bu söyledikleri zırhların önünden dışarı yansıtılırdı. "Misafirimize karşı ne kadar özensizsin Brade. Ne kadar gaddarsın."

"Tabii, tabii" dedi Brade, "sen onu, yüzünü bir zihin bıçağıyla parçalarken gör bir de."

"Burada on farklı inhibitöre sahibim" dedi Winzik kayıtsız gibi gelen bir şekilde el kol hareketleri yaparak. "Yine de bana sorarsan gönüllü olarak seninle düello etmeye gelip gelmeyeceğini görmeyi beklemek gerekirdi."

"Gelmeyecekti" dedi Brade. "Hissedebiliyordum. Yalnız olduğunu hissettiğim an ona saldırmak daha iyi olacaktı."

Brade'e odaklandım ve içimden tekrar yükselen o anormal kopukluk duygusunu hissettim. Titreşen bir bozukluk. Kayıp ve acı. Bu sefer o duyguları körükledim, M-Bot'un parçalanmış bedenini ve öldüğünü düşündüğümde hissettiğim panik ânını hatırladım.

Oda yakınlara bir meteor çarpmışçasına sallandı. Ufalanan mağara tavanından taş parçaları gibi *vidalar* yağmaya başladı. Güçlerim tarafından bir yerlerden kaybolup gelmiş olan yüzlercesi tepeden aşağı yuvarlanıp, metal yüzeylere çarpıp takırdadılar.

Winzik ayağa fırladı ve endişe içinde havaya savurduğu kumtaşından elleriyle geri kaçtı. Her neye dönüşmüş olursam olayım, tıpkı bizim inhibitörde açtığım delik gibi onların inhibitör alanlarını da parçalayabilirdim. Brade beni almak için Detritus'a gizlice girebiliyordu madem, ben de hemen geri çıkabilirdim. Hava etrafımda dalgalanmaya ve bükülmeye devam ederken zihnimle öteye uzandım. Hâlâ sersemlemiş olan güçsüz bedenimi yerden kaldırmama gerek olmadığından...

Brade yanımda diz çöktü ve boynuma bir şey sapladı. Şırınga mıydı bu? Ağzımla parmaklarını kapmaya çalıştım ama sadece salyalarımınla birkaç baloncuk üfleme başardım. Brade, bükülmeler geçene dek yüzünde gerçek bir endişe ifadesiyle beni izledi.

Hayır! diye düşündüm; acıma, kayıp hissine, ıstıraba odaklanmaya çalıştım. Duygular hâlâ oradaydı ama gücüm artık hiçbir işe yaramıyordu. Oda duruldu, etraf durulmadan önce havadan yere son bir kez cıvata fıskırdı.

Chet? diye düşüncemle seslendim ruhundaki kazıcıya.

Hiç tepki yoktu.

Chet! M-Bot? Kimse yok mu?

Bana verdikleri şey neyse bir şekilde beni onlardan ve yokyerdenden tamamen koparmıştı. Sanki cytonic bile değildim.

Brade rahatlayıp nefes verdi, sonra dudaklarında yine özgüven dolu bir tebessüm belirdi ve Winzik yanındayken hep takındığı o gevşek, küstah savaşıya dönüştü. Bana ve Starsight'taki filoma sergilediği o stoacı, sıkıntılı, yalnız kadından tamamen farklı bir kişilikti bu.

Bir an gerçekten endişelendiğinden *emindim*. Bana verdiği uyuşturucunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Ne yazık ki işe yaramıştı. Cytonic duyularım tamamen kapalıydı. Bir inhibitörün hissettirdiği gibi hissettirmiyordu. O, zihnimle bir duvara karşı koymak gibiydi. Şimdi ise itmemi sağlayacak hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum ve itmeyi denemek için hiçbir güç üretemiyordum.

Ne yapmışlardı? Bana enjekte ettikleri şey neydi? Kalıcı olmazdı, değil mi?

Winzik yaklaşırken Brade geri çekilerek, "Onun hâlâ tehlikeli olduğu konusunda seni uyarmıştım" dedi. "Kapling, şu sümüklü-böceği diğerlerinin yanına koy. Geri kalanınız, dışarı."

Brade ile birlikte gelen askerler geri çekildiler ve aralarından birinin kollarında hâlâ Doomslug duruyordu. Küçük, tek bir tellim vardı: Görünüşe göre Doomslug'ın sadece bir araç olmadığını, benim arkadaşım olduğunu bilmiyorlardı. Onun panik dolu ötüşleri yüreğimi burkmuştu ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Başımı zor kımlıdatıyordum.

"Aman aman" dedi Winzik alçak sesle, el kol hareketleri durulmuş bir halde. "Sahiden de insanların üstünde işe yarıyormuş. İyi, iyi."

Acımdan daha derin, daha yoğun bir şey hissettim. Öfke. Bu mahluka, her zaman çok dikkatli ve hesapçı olan, miğfer camının ardındaki o küçük canavara karşı içimde kaynayan bir *hiddet*. Halkımı Detritus'ta o hapsedmişti. Babamın ölümünden o sorumluydu. Güçlü olduğunu kanıtlamak için gezegenimi yok etmeye çalışan o *hapishane gardiyanı*. Kazıcıları silah olarak kullanma planı başarısız olduğunda felaketin suçunu üstümüze atmış, darbesini gerçekleştirmek için Detritus'a –insanlara– duyulan korkuyu kullanmıştı.

Şimdi bile, *bizi* öcü olarak gösterdiği için hüküm sürüyordu. Bu kadar çok ölüm, bu kadar çok yıkım, bu kadar çok yalan. Hepsi de bu şey yükselebilirsin diye. Eğer bir savaşçı olsaydı ona neredeyse saygı duyardım. Fakat üzücü ve aşağılık gerçek şuydu ki dünya-mız, yıllardır acımasız bir savaş lordu tarafından değil, kamuoyunu nasıl manipüle edeceğini bilen bir bürokrat tarafından yönetiliyordu.

Evrenin işleyişiyle ilgili ortaya çıkan bu gerçek beni her şeyden çok çileden çıkarıyordu. Usulca hırladım, Winzik ellerini salladı ve Brade'e baktı.

"Onu yeterince sersemletmemişsin Brade" dedi. "Sen onu buraya getirmeden önce baygın olmalıydı."

"Geri dönebilmemiz için onun bilincinin yerinde olması gerekiyordu Winzik" dedi Brade. "Ayrıca onun neler yapabileceğini görmek gerekiyordu. Onda çok acayip bir durum var. Kazıcılar ondan bu yüzden korkuyorlar. Sadece güçlü bir cytonic olduğu için değil. Nasıl olduysa bunun ötesine geçmiş. Bir kazıcının güçlerine benzer güçleri var..."

"Götür onu buradan!" dedi Winzik.

"Bunu önermiyorum" dedi Brade. "Onunla konuşmalıyız. Beni dinleyecektir."

"Fazla tehlikeli o" dedi Winzik. "Aman aman! Aramıza saklandığında onunla aynı odada bulundum ben. Ne bağlıydı o zaman ne de uyuşturucu verilmişti. Düşünmesi bile çok rahatsız edici!"

"En azından bırak da kazıcılara onu yakaladığımızı göstereyim" dedi Brade. "Bilmek isteyeceklerdir."

Uluyel. Tüm bu yapboza ait bir parça, tık diye yerine oturdu. Kazıcılarla yaptıkları anlaşma, özellikle benim icabıma bakmalarını gerektiriyordu. Brade'in beni düelloya kışkırtmasının, beni yakalamasının sebebi buydu. Bana bir pazarlık kozu olarak ihtiyaçları vardı.

Brade yan döndüğünde ve gözlerinin odaksız bakışlarını gördüğümde korkularım doğrulandı. Uzaktan bir *vızıltı* hissettim; Brade yokyere uzanıyordu. Uyuşturulmuş olmasaydım bunu daha yoğun hissederdim. Vızıltının, yeteneklerimin sonunda geri döneceği anlamına geldiğini, şimdilik sadece köreldiklerini umuyordum.

Hava bükülmeye başladı, Winzik'i iyiden iyiye tedirgin etti; gerçi bu belki de heyecandandı. Brade yere uzandı ve beni tulumumun önünden yukarı çekti. Ona bu kadar yakın olmak daha iyi görmemi, daha iyi sezmemi sağladı. Winzik'in yuvarlak konferans odası biraz soluklaştı, neredeyse cisimsiz hale geldi ve etrafımda beyaz noktalar oluştu. Gözler. Kazıcılar.

Bakın, dedi Brade cytonic olarak ve benim duyabileceğim kadar güçlü bir şekilde onlara düşüncesini yansıttı. İşte kanıtınız.

"Onu yakaladık" dedi Winzik ve Brade onun sözlerini kazıcılara ilettiler. "Söz verdiğimiz gibi. Korkmanıza gerek yok! Aman aman. Sizinle olan sözleşmemizi yerine getireceğimiz hep belliydi zaten."

Kazıcıların tepkilerini izlenimler halinde hissettim. Korku. Öfke. Üzeri incecik örtülmüş gizli bir acı –bir yıldız gemisinin yan tarafındaki eski filo amblemini gizlemeye çalışan boya tabakası gibi. Bu izlenim banaydı.

Ne yazık ki Winzik'e başka izlenimler gönderdiler. Zevk. Fikir birliği.

"Biz anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirdik" dedi Winzik. "Siz de sizinkini yerine getirmeye niyetli misiniz?"

Belki. Muhtemelen. Tepkilerini hissedebiliyordum.

"Belki mi? *Muhtemelen mi?*" dedi Winzik. Besbelli o da hissedebiliyordu. Bana öyle geliyordu ki benim bu yansıtılanları hissedebilmem, bunun herkesin yapabileceği bir şey olmasından

kaynaklanıyordu. Cytonic hislerim ölmüştü, ben artık sıradan bir insandan daha duyarlı değildim.

Onun gibi başkaları da var belki? Bize zarar verebilirler, değil mi?

“Hiç kimse” diye onları temin etti Winzik.

Geri çekildiler. Ama önce bunu düşüneceklerini belirttiler. İstekli olduklarını belirttiler. Bu, anlaşılması zor bir çelişkiydi çünkü zihinleri bir insanın tahmin edeceği şekilde çalışmıyordu. Onlar biryerden nefret ediyorlardı. Buraya bizi yok etmek için gelmek bile acı vericiydi, tehlikeliydi ve bunu sadece zorlandıklarında yaparlardı. Saldırıları bu yüzden çok nadirdi.

Yine de onlar ortadan kaybolurken üzerimde bir izlenim kaldı. Winzik beni elinde tuttuğu sürece onların üzerinde gücü vardı. Önünde sonunda istediğini yapacaklardı. Biryere olan nefretlerini, bana ve dönüştüğüm şeye karşı duydukları korkuyla bastıracaklardı.

Brade yokyere uzanmayı kesti, öfkem ve korkum mide bulantısına dönüştü. Arkadaşlarım herhangi bir saldırı başlatırlarsa kazıcılarla yüz yüze gelme tehlikeleri vardı. Oysa ben buradaydım ve sadece onları uyarmaktan değil, *yerde yuvarlanmaktan* bile acızdım.

“Götürün şunu” dedi Winzik odanın dışındaki gardiyanlara seslenerek.

“Ama...” dedi Brade.

“Hayır” dedi Winzik. “Onunla konuşmak yok. Kız çok tehlikeli. Tek yapacağı, daha önceki gibi bizi kandırmak olacak. Tecrit edilmesi gerek Brade. Aman aman. Sen, asabiyetini kontrol etmelisin. Lütfen şunu unutma; biz *güç* ile değil *kurnazlık* ile yönetiriz.”

Brade sessizliğe büründü, canımı acıtarak yere bıraktı ve kollarını kavuşturdu. Bir an sonra gardiyanlar beni sürükleyerek götürdüler.

Beni kasvetli bir hücreye tıktıklarında bedenimin kontrolünü tekrar ele almaya başlamıştım –parmaklarım seğiriyordu. Sonra kapıyı heves kırıcı bir *güm* sesiyle çarparak kapadılar.

Pekâlâ.

Pekâlâ, bunu çözebilirdim.

İlk yaptığım şey biraz daha salya akıtmak oldu. Bu sefer kendi isteğimle. Dudaklarıma odaklandım; onları hareket ettirmeye; ağızımın bir tarafından diğerine, sonra ters tarafa salya akıtmaya çalıştım. Kazara salya akıtmak utanç verici bir şey. Bilerek salya akıtmak sadece savaşmaya olan susuzluğun insanı ele geçirmesiydi.

Peki, bu bana bile saçma geldi ama odaklanabilecek bir şeye ihtiyacım vardı. Dövüşmeye layık bir düşmana aman verilebilir belki ama umutsuzluğa asla.

Nihayet bir hırıltı eşliğinde salya akıtmayı büsbütün kesmeyi başardım. Kısa bir süre sonra kendimi oturma pozisyonuna zorlayacak kadar toparlamıştım. Bunun üzerine Winzik'e yapacağım çeşitli şeyleri düşünerek meditasyon yaptım. Beraberinde güzel bir ganimetle gelmesi duruma çok uygundu. Onun o dış iskeletini hatıra olarak odamda gururla sergileyecektim. Kabul ediyorum, henüz elime geçmemişti belki, ama gerekirse en büyük düşmanımın yarı cesedini koyabileceğim bir taneyi kendim yapardım.

Aynen böyle, dedim kendi kendime, öfkeye odaklan, azıme odaklan. Evdeki herkesin senin onları terk ettiğini düşüneceği gerçeğine değil. Düşmanın güçlerini topladığı gerçeğine, kendini teslim ederek kazıcılarla olan anlaşmalarını kendin kolaylaştırdığın gerçeğine değil...

Ayağa kalkmayı başardım. İlk kez zirveye tırmanıp dünyanın en yüksek dağının tepesinden manzarayı gururla izleyen Norgay ve Hillary gibi hissettim. Sersemliğin üstümde kalan etkisini yürüyerek atmayı başardım; bedenimi ne kadar çalıştırırsam, o kadar hızlı geçiyordu.

Ne yazık ki cytonic yeteneklerimi engellemek için bana verdikleri ilaç, şok tüfeğinden ayrı etkiye sahipti ve hâlâ devam ediyordu. İyi ki benim halkımın bu maddeden haberi yoktu; yoksa bizi mahvedeceğini düşündükleri “kusur” karşısında hissettikleri dehşet duygusu yüzünden muhtemelen bunu geçmişte suya karıştırırlardı. Hücremde yürümeyi sürdürdüm, bir plan oluşturmaya çabaladım. Küçük bir hücreydi; ranzası, açıkta bir tuvaleti ve çelikten, sağlam bir kapısı vardı. Tepedeki, sıkışıp açık kalmış çitanın arasından dışarıdaki koridorda iki gardiyan görebiliyordum.

Sadece iki? Birileri beni hafife alıyordu.

Böyle düşünmeye devam et, dedim kendime. Bunu başarabilirsin. Onlar seni esir almadılar. Onlar, kamplarına bir kaplan getirdiler. Onları buna pişman et.

Ama nasıl? Kapıyı zorlamayı deneyemezdim –gardiyanların hareket edebildiğini bilmelerini henüz istemiyordum. Hem gördüğüm kadarıyla kilit sağlamdı. Kaplan olduğumu varsayabilirdim belki ama çeliği çiğneyip geçemezdim.

Bir yanım hikâyelerdeki gibi tünel kazarak hapisaneden kaçmak istemiştir hep, ancak duvarları soğuk metal levhalardan yapılmış modern bir tesiste olunca bu pek işe yaramazdı. Tuvalet de benim görebildiğim kadarıyla hiçbir olanak sunmuyordu. Tuvaleti kırıp açsam veya lavaboyu söksem bile içinden geçebileceğim bir delik açamazdım. Ayrıca ranzada alet olarak kullanabileceğim gevşek bir parça yoktu.

Bu durumdan kas gücümle değil beynimle kurtulmam gerekecekti. İtiraf etmeliydim ki galaksinin kaderinin benim diploması

becerilerime bağlı olması kötü bir durumdu. Bir kez olsun zor bir durumdan *kafa atarak* kurtulamaz mıydım?

Eh, başka bir seçenek göremiyordum. Böylece kusuverdim.

Zor olacağından endişelenmişim ama bana verdikleri her neyse hâlâ başım dönüyordu. Hiç değilse bu bir fiziksel ve zihinsel dayanıklılık meselesiydi. Parmağımı boğazıma doğru iterken biraz çaba sarf ederek sandviçimi geri çıkardım ve zemini onunla boyadım.

Pisliğin yanından kalkıp ranzaya geri oturdum, saçımı kıyafetlerimi dağıttım, sonra inlemeye başladım. İşe yaradı. Biraz sonra gardiyanlardan biri kapıdaki delikten kontrol etti.

Dışarıdan gelen boğuk bir konuşma duydum ve rozetim, Dione dilini tercüme etti.

“Şok tüfeğinin etkisi geçmiştir artık.”

“O zimbirtılardan nefret ediyorum. Bazı türlerde işe yaramıyorlar.”

“Ne yapsak?”

Doktor çağırın, diye yalvardım içimden. *Brade’i* çağırmayın. *Lütfen.*

“Doktoru çağır.”

Nefesimi verdim. *Evet! İşe yaradı!*

Orada yattım, bekledim, acıklı sesler çıkardım ve kokuyu olabildiğince yok saydım –ama sonunda beni tekrar, bu sefer istemsizce kusturdu. O sırada bir gardiyanın beni izlediğinden çok emindim, bu yüzden vücudumun savaşçı içgüdüleriyle gurur duydum.

Heyecanımı güçbela bastırarak yeniden uzandım. Sıska bir sağlık görevlisini yere serebilirdim. Tek yapmam gereken onu yakalamak, tutmak ve kalkan olarak kullanmaktı. Sonra durumu maniple edip gardiyanların silahını alabilirdim. Sonra da yolumu bulup...

Kapı çarparak açıldı.

İki metre boyunda, tüylü, gülle gibi kollara sahip, devasa, canavar gibi bir Burl meydana çıktı –başında da minicik bir sağlık görevlisi şapkası vardı.

Hay Uluyel!

Derin bir nefes aldım. İnsandan kalkan yapma fikrinden vazgeçtim ve bunun yerine şansımı gardiyanlarla denemeye karar

verdim. Burl ranzaman yanına yaklaştığında bacaklarımı yana savurdum ve dizlerinin arkasına geçirdim. Yerdeki kusmuğun üstünde sendeledi, sonra kayıp yere düştü.

Bir saniye sonra kapının dışındaydım. Bizi kontrol etmek için gelen gardiyana saldırdım. Çıglık atarak yere yığıldı. Üstyapı'nın askerleri genellikle deneyimsizdi. Talim yapabilir, istasyon görevlerini yerine getirebilirlerdi –ki bu onları uzay gemisi savaşlarında yeterince tehlikeli hale getiriyordu– ama gerçek anlamda savaş deneyimleri yoktu.

Böylece gardiyan yere yığıldı, ikinci gardiyan öldürücü olmayan silahını çıkardı, ateş etti ve ben ilk gardiyanla yuvarlanmayı başarinca onu tam sırtından vurdu. İnsan kalkanı! Daha doğrusu Dione kalkanı. Birinci gardiyan titreyip kıvrılırken ben de kendimi kurtardım. Devamındaki atıştan kıl payı kaçtım ve ikinci gardiyana doğru atıldım, yeterince yaklaşıp kolunu yakaladım, bük-tüm, onu bağırıp silahını düşürmesini sağladım.

Silaha davranıp onu göğsünden vurduğum –şoka soktum– sonra hemen arkamda bir tıkırtı duydum. Donup kaldım, sonra omzumdaki geriye baktığımda Brade'in duvarın yanında rahatça durduğunu gördüm. Elindeki silahı bana doğrultmuştu; bir yıkıcıydı bu, o öldürücü olmayan saçma şeylerden değildi. Diğer elindeyse tıklatığı kronometreyi tutuyordu.

“On iki buçuk dakika” dedi.

Usulca inledim. Tabancasını bana doğrultup silahımı bırakmamı işaret etti. Bırakmadım ama ona da doğrultmadım. Az önce yere serdiğim iki soytarının aksine Brade kolay rakip olmazdı. Öğle yemeğim olan kusmukla kaplı sağlık görevlisi ağır ağır dışarı çıkarken hücremin kapısı açıldı. Brade'i görünce adamın beti benzi gözle görülür şekilde attı.

“Oysa onu uyarmıştım bile” dedi bana, “ve sen yine de dışarı çıktın. Fena değilsin.”

O an, elimde silahla tereddüt ettim. Ona saldırmak istedim ama... hayatta kalma şansım düşüktü. Bu koridorda ölürsem kime faydam dokunacaktı ki? İçimden batan pişmanlık hissiyle şok tüfeğini yere bıraktım.

Brade bir sonraki hücreye geri geri gitti, kapısını açtı. İçeri gir-memi işaret etti, ona itaat ettim, sonra kapıyı çarparak kapattı. "Bu kronometreyi ibret olarak saklayacağım" dedi kapıdaki delikten bakarak. "Bir saatten fazla vaktini alacağını sanmıştım. Bravo."

"Gerçek motivasyon mu görmek istiyorsun Brade?" dedim. "Beni dışarı çıkar. Bana vadettiğin düelloyu yapalım."

Cevap vermedi ama uzaklaşmadı da.

"Bakalım kim gerçekten daha iyi" diye fısıldadım ona. "Sen, ben ve savaş gemileri. Bilmek istiyorsun. Bunu içinden *hissede-biliyorum*."

Kapıdaki deliği çarparak kapattı, ben de adrenalin etkisinin ar-dından gelen yorgunluğu hissederek yeni ranzama yığıldım. Ha-fifçe inleyerek arkama yaslandım.

"Gerzekler." Brade'in sesi koridordan yankılandı. "Ceza olarak o pisliği siz temizleyeceksiniz, ben de bu bölükte büsbütün bece-riksiz olmayan *herhangi* bir asker bulabilecek miyim diye bakaca-ğım. *Hiçbir sebeple* bu kapı açılmayacak. Uluyel, bunu da kural ola-rak belirtmek zorunda olduğuma inanamıyorum. Sizin derdiniz ne yahu?"

Sinirli sinirli yürüyüp gitti ve kısa süre sonra yeni muhafızla-rım geldi; bu sefer on kişiydiler. Az kalsın saygı gördüğümü his-sedecektim.

Ne yazık ki bu muhafızlar Brade'i gerçekten dinlediler. Kapıyı açmaları için birkaç numara daha denedim. Hasta numarası yap-mam işe yaramadığından rüşvet vermeye çalıştım, odamda gizemli bir şey varmış gibi davrandım, uzun süre sessiz kaldım, bir kapa-ğı açmışım da kaçmak üzereymişim gibi davrandım... Dinlediğim hikâyelerdeki her şeyi denedim, birkaçını kendim uydurdum.

O kapı bir daha açılmadı.

Panelleri sökmeye, kilidi açmaya, hatta lavaboyu sökmeye çalış-tım. Bu işe yaramayınca gideri tıkadım ve odamı su bastı. Yine de kimse kapıyı açmadı. Tek başardığım şey ayaklarımı ıslatmak oldu.

Saatler sonra orada, yüzüm asılmış halde, kapıyı zorlamaya ça-lışmaktan kollarım ağrıyarak yatıyordum. *M-Bot?* Yaklaşık yüzün-

cü kez denedim. *M-Bot, beni duyabiliyor musun?* Ona ulaşabilirsem belki anneannem veya Jorgen ile konuşabilir, onlara ne olduğunu anlatabilirdi.

Hiç tepki alamadım. Güçlerim engellenmişti. Gerçi... bu sefer farklı hissediyordum. Cytonic güçlerim iyileşmiyordu ama birinin uzaklardan yönelttiği bir tür... ilgi miydi bu? Buna başka ne diyebileceğimden emin değildim. Farkındalık, zihnime gıdım gıdım geri doluyordu.

Belki de ilacın etkisi geçiyordu? Ne kadar zamandır buradaydım? Bitkindim ve çeşitli kaçış taktiklerimin arasında belki bir saat kadar uyumuştum. Bu bana umut verdi ve yeniden o farkındalığa doğru uzandım. Uluyel, Brade'e uzanmadığımı umuyordum. Bu ona benzemiyordu. Hatta, sanki...

Bir izlenim. Bir kutunun içinde olma hissi. Korku, acı, yalnızlık. Belli belirsiz bir tanıdıklık duygusu. Bu daha evvel, ikmal deposu görevi sırasında temas kurduğum sümüklüböcekti. Arkadaşlarını kurtarmamı isteyen iletişim sümüklüböceği.

Dişi böcek yakınlarda bir yerdeydi. Duyularım eskisi kadar uzağa uzanamıyordu ve ilacın engelleyici etkisiyle sınırlıydı. Bu da demek oluyordu ki...

Büyük ihtimalle iletişim sümüklüböceklerini tuttukları platform olan Evensong'da veya yakınında bir yerdeydim. Bu mantıklı geliyordu. Winzik'in güçlerini toplamayı planladığı yer burasıydı, yani denetlemek için burada olmayı isteyecekti. Beni doğruca operasyonlarının kalbi olan yere getirmişlerdi.

Sümüklüböcek bana heyecanlı, küçük bir zihinsel cırıltı gönderdi. Evensong. Doğruydı. Oraya yakındım, o da kendisi gibi diğer binlercesiyle oradaydı. Tuzağa düşmüş, hapsedilmiş, köleleştirilmiş halde.

Onu kurtarmaya geldim sanmıştı. Söz verdiğim gibi.

Ona özgüven yansıtmaya çalışırken irkildim, sonra Doomslug ile iletişim kurup kuramayacağım sordum. Ama ne yazık ki o an kapım tıkladı.

Ne oluyor?

Kapı açılıyordu. Yemek mi getiriyorlardı?

Önemli değildi. Vahşice sııttım ve içeri her kim girerse saldır-maya hazır atıldım. Küçük odanın yarısına kadar gelmişim ki ba-raj ateşine yakalandım.

Şok tüfekleri. On muhafızın onu da kapı açılır açılmaz bana ateş etmeye hazırды. Aşağılanmış bir halde, sudan çıkmış balık mi-sali yere yığıldım. Sonra bana *yeniden* ateş açtılar.

Lanet olası alçaklar! Buradan bir çıkayım onları lanet olası gözle-rinden bıçaklayacaktım. Ben onları...

Ben...

Ben orada öylece yatarken bana o uyuşturucudan şırıngayla yeni doz enjekte ettiler. Gardiyanlardan biri ranzaya birkaç saha kumanyası bıraktı, sonra kapıyı arkalarından kilitleyip gittiler. Orada yüzüstü halde bıraktılar ve hareket edebilecek hale gelene kadar yavaşça iyileşmeye başladım.

Ancak bitkin bedenim uykuya duyduğu ihtiyaca teslim oldu ve iyileşmeden bilincimi kaybettim.

Bir huzur hissiyle uyandım.

Bu hiçbir şekilde mantıklı değildi. Nerede olduğumu hemen anladım: Hapishanedeydim. Benim uykum hafif olurdu ve “geceleyin” bir ara ranzaya tırmanmıştım.

Her halükarda üzerime rahatlatıcı bir dinginlik yayıldı. Bunun geldiği yer...

Sen, diye düşüncemi gönderdim tanımadığım sümüklüböceğe.

Kafamın içinde flüt gibi ötüyordu. Kurtarmaya söz verdiğim iletişim sümüklüböceğiydi bu. Ben orada yatmış kendime acırken bana bol bol teselli yolladı. Ruhumu sargı beziyle sarmak gibiydi.

Başkalarını teselli etmeye nasıl zaman buluyorsun? dedim ona düşünce yoluyla. Böyle bir haldeyken?

Gönderdiği duyguların ve imgelerin çoğunu sözlü bir yanıtla dönüştürebiliyordum. *Ben kafese kapatılmış durumdayım. Zamandan başka hiçbir şeyim yok benim. Ayrıca bakabileceğim tek yer dışarı.*

Ona pişmanlık duygumu gönderdim. Buraya onu kurtarmaya gelmemiş olmamın, isteyerek gelmemiş olmamın verdiği pişman-

lık duygusunu gönderdim. Ama bunu zaten duygularımdan çoktan anlamıştı. Ben de onun gibi esirdim.

Üzgünüm, diye yeniden düşüncemi gönderdim.

Bir dakika. Bir Taynix ile iletişim kuruyordum. Yani güçlerim geri mi dönmüştü? Veya ilaç etkisini mi yitirmişti? Dışarıya doğru uzandım ama hiçbir şey hissetmedim.

Cevap verdi. Uzay istasyonunun iletişim işlerini hallederken arada bana uzanıyordu. İlaç hâlâ etkiliydi; konuşmamızın tüm cytonic yükünü o taşıyordu. Halimin yaklaşık on iki saat süreceğine dair muğlak bir izlenim gönderdi.

Hangi ilaçlar olduklarını biliyor musun? diye ona düşüncemi gönderdim.

Evet. Hiper-sümüklüböceklerin kutularından çıkarılmaları gerektiğinde onların üstünde kullanılıyorlardı. Ayrıca bir iletişim sümüklüböceği için cezalandırma sürecinin ilk adımıydı bu; onları diğerlerinden koparmak.

Uluyel. Eğer bu ilaç onların cezasının ilk adımıysa bundan sonraki adım neydi?

Yanıt olarak karanlık, acı ve sessizlik duygularını hissettim.

Bu dehşet vericiydi. Eğer bir daha istek üzerine kusmam gerekirse bu zavallı mahlûklara zorla yaşatılanları hatırlatacaktım kendime.

Doomslug, diye ona düşüncemi gönderdim. *Sen, arkadaşımı bulabilir misin? Burada bir yerlerde.*

Zihnimde *Teselli* adını verdiğim bu tanımadık sümüklüböcek, *Doomslug*'ı bilmiyordu ama onu bulup bulamayacağına bir baka-
cağına söz verdi. Burada bir sürü sümüklüböcek vardı ama *Teselli* -kısa zamanda- bunu başarabileceğinden emindi sanki.

Şahane. Ancak tüm bunlar bir çıkış yoluna duyduğum ihtiyacı güçlendirdi. Buna sadece kendim ve dostlarım için değil, bu yaratıklar için de ihtiyacım vardı.

Ranzadan indim ve bana bırakılan erzakları yedim, bir dizi şınav çekip başka egzersizler de yaptım, sonra elimden geldiğince temizlik yaptım. Bir lavabo ve bana bırakılan küçük bir sabun parçasıyla hiç değilse tulumumu yıkayabildim.

Tulum kuruduktan sonra yeniden giydim, sonra iç çamaşırlarımı temizledim. Bir sonraki iğneyi beklerken edinecek uğraş bulmuştum. Gerçekten de öğle vakti olduğunu tahmin ettiğim bir saatte kapıyı açtılar. Temizlenmiş ve giyinmiş bir şekilde, başıma gelecekleri önlemek için ellerimi kaldırdım.

“Uslu duracağım” diye söz verdim. “Hiçbir şey...”

Kapıdan içeri mermi barajı yağdı, beni sersemletti ve salyalarım akararak yere serildim. Uluyel. Acıtmadı –yani en azından diğer herhangi bir düşüşten daha fazla acıtmadı– ama vücudum için iyi *olamazdı* bu. Bir enjeksiyonun daha verdiği aşağılanma hissine katlandım, sonra öylece yattım. Beni ranzaya bile taşımadılar ama bir avuç daha erzak bıraktılar. Aralarından biri yemeğin ne kadar kötü olduğu ve sadece bu erzaklarla yetinmenin muhtemelen beni delirteceği konusunda şaka yapıyordu.

Hah, şakayı görürdü o. Ben hayatımın çoğunu fare eti ve yosun ezmesiyle geçirmiştım. Erzak barları buna kıyasla bir harikaydı.

Orada yatmış perişan hissederken *Teselli* tekrar bana uzandı ve tuhaf bir his içinde birkaç tanesinin –başka beş ya da altı iletişim sümüklüböceğinin– daha aynı şeyi yaptıklarını hissettim. Ne olduğunu sorduğumda *Teselli* onlara benden bahsettiğini ve arkadaşımı bulmaları için onlardan yardım istediğini söyledi.

Bana dair zihinsel imgeleri komikti: Uzun ve yumuşak uzantıları olan dev bir sümüklüböcek. Beni kendilerinden biri olarak görüyorlardı; sadece daha büyüktüm ve daha acayip bir şeklim vardı. Bu bağlam içinde bu durum gurur vericiydi, inanın bana. Sadece birazcık kâbus gibiydi.

Doomslug’dan herhangi bir iz var mı? diye düşüncemi gönderdim onlara. Evet, o beşliden biri yeni bir sümüklüböceğin geldiğini hissetmişti.

Üstyapı, Taynix’lerin sahip olduğu zekâ seviyesini anlamamıştı. İşte canlı varlıklara mekanik parçalar gibi davranıldığında olacak buydu. Onlar için hepsi birbirinin aynısıydı. Bu yüzden *Doomslug’ı* diğer Hiper-sümüklüböceklerinin yanına koyuvermişlerdi.

Ancak ona ulaşamıyordu. *Teselli*'nin düşüncelerini çözmem ve bunun sebebini anlamam birkaç dakikamı aldı. Görünüşe göre sebebi kutulardı. Kimi kutular sümüklüböcekleri birbirinden ayırabiliyordu. Ama yeterince sık transfer ediliyor, besleniyor, kimi zaman da temizleniyorlardı; yani *Teselli*, *Doomslug*'ın önümüzdeki birkaç gün içinde ulaşılabilir olmasını bekliyordu. Bana dostuma destek duyguları göndereceğine söz verdi ve benimle konuşan diğer beş sümüklüböcek de aynısını yapacaklarına söz verdiler. Hepsinin aktif iletişim görevleri vardı.

Böyle hayatta kalıyorsunuz demek, diye onlara düşüncemi gönderdim. Bunu birlikte yapıyorsunuz. Birbirinize destek olarak.

Bir yandan bana aynı desteği sunarken söylediklerimi usulca onayladılar. Birbirlerine sağladıkları desteğin kapsamı karşısında hayrete düşmüştüm. Tüm bu küçük yaratıkların kafeslerde oldukları, çok az beslendikleri, yanlış davrandıklarında dayak yedikleri düşüncesi... Günlerini öteye uzanarak geçirmeleri. İçlerine dönmek yerine bir destek ağı oluşturmuşlardı. Bunu iletişim sümüklüböcekleri aracılığıyla yapmışlardı.

Bu, ruhuma titreşim yayan, derin ve güçlü bir başkaldırıydı.

Size yardım edeceğim, diye düşüncemi gönderdim onlara. Bir yolunu bulacağım. Haberi yayın. Yardım yolda.

Bana hemen inandılar ve heyecan içinde ötmeye başladılar. Ancak soru şuydu: Ben bu sözü nasıl yerine getirecektim?

Meğer yanıt tam önümdeymiş. Yani, kelimenin gerçek anlamında değil çünkü kendi tükürüğümün içinde yüzüstü yatıyordum. Ama anlarsınız ya işte. Mecazen.

Siz benim arkadaşlarıma, diye düşüncemi gönderdim sümüklüböceklerle, ulaşabilir misiniz?

Hemen bir korku. İtaatsizlik sert cezalandırılıyordu. Bana ulaşmak konusunda bir sıkıntıları yoktu çünkü beni "kendilerinden biri" olarak görüyorlardı. Görünüşe göre Üstyapı bunu yaptıklarını bilmiyordu ve bunu izleyecek imkânları yoktu. Ama içlerinden herhangi biri o kadar uzağa, başka bir gezegene mesaj gönderirse, Üstyapı muhafızlarının duruma uyanma riskiyle karşı karşıya

kalırlardı. İstasyondan gönderilen sinyaller makineler tarafından dikkatlice izleniyordu.

Anlıyorum, diye düşündüm onlar korkudan benden uzaklaşırlar. Sadece *Teselli* çekince içinde zihnimi dürttü. Ne yapması gerektiğini bilmek istiyordu.

Yuvarlanıp tavana dönmeyi başardım. *Bu iyi bir fikir olmayabilir*, diye ona düşüncemi gönderdim. *Tehlikeli olabilir*.

Veri çalma operasyonundaki uçuşum gibi bana uçarak çatışma yaptığım bir imgemi gönderdi. Uzaktan izliyordu demek.

Eh, evet, diye ona düşüncemi yansıttım. *Ben tehlikeli şeyler yapıyorum. Ama ben bir askerim*.

Ben bir askerim, diye tekrarladı bana ve neredeyse onun ötüşünü duyacaktım sanki.

Doğru söylüyordu, sanırım. Kendi isteğiyle olmamıştı belki –ama benim halkımdan da hiç kimse kendi isteğiyle asker olmamıştı. Ben hariç belki, kabul ediyorum. Ben Üstyapı’daki en pasifist toplumda büyüseem yine de muhtemelen hâlâ karahindibaların kafasını kesmek gibi şeylerden bahsediyor olurdum.

Pekâlâ, diye düşüncemle ona karşılık verdim. *Ordu mensubu arkadaşlarım var. O görevde uçtuğumuz sırada onlardan herhangi birini gördün mü?*

Teselli emin değildi. Cytonic olmadıkları sürece insanları birbirinden ayırt etmekte zorluk çekiyordu çünkü onun türü dünyayı güçleriyle hissediyordu. Tüm Taynix’ler –hangi tür olurlarsa olsunlar– kafalarında çevrelerinin bir görüntüsünü oluşturmak için cytonic güçlerini kullanabilirdi. Yine de birbirlerini görsellerle değil, cytonic belirteçler aracılığıyla tanıyorlardı.

Bu yüzden ona Jorgen’ın bir görüntüsünü ve cytonic bir izlenimini gönderdim. O görevde onunla konuşmuştum. Onu tanıyor muydu?

Evet, diye düşüncesini gönderdi ürkek bir halde. Tanıyordu o insanı. Jorgen de onun için dev bir sümüklüböcekti. İmge karşısında gülümsedim.

Ona ulaşabilir misin? diye düşündüm. *Nerede olduğumu, isteğim dışında getirildiğimi söyleyebilir misin?* Tek başına durumu kur-

tarmaya yetmeyecekti ama bir başlangıç olacaktı. Dahası, haber gönderip gönderemeyeceğimi görmek istiyordum. Çünkü gönderebilirsem planlar yapılabilirdi. Ve belki de bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulabilirdik.

Teselli bana korkulu bir onay düşüncesi gönderdi. Onu esir tutanlar iletişimleri her daim kusursuzca takip etmiyorlardı ve o, onların gönderdiği sinyallerin üzerinden öteye ulaşmayı keşfetmişti. Korkan ve diğerlerinden ayrı tutulan sümüklüböceklerle bu şekilde iletişim kuruyordu işte. Görev başındayken belki de bir dümen çevirip çift sinyal gönderebileceğini düşündü. Biri göndermesi için görevlendirildiği sinyal, diğeryse Jorgen'a gizlice gönderilecek olan.

Onun düşüncelerini okurken duygularında, bir ömür boyu süren eziyetin izlerini hissedebildim ve bu yüreğimi parçaladı. Uluyel, ben de kendi çocukluğum zor geçti sanırdım ama ben mağaraları keşfetmekte ve Krell'lere karşı savaşmanın olası yollarını aramakta serbesttim.

İnsanın elinde bu seçenekleri olmadan ne kadar karanlıkta hissedebileceğini fark etmemiştim.

Deneyeceğim, diye düşüncesini gönderdi *Teselli*.

Şimdi mi? diye sordum.

Görevdeyim, diye gönderdi. *Şu an düşüncelerimi gönderiyorum. Tam zamanı.*

Teselli, bunun üzerine benim de istediğim gibi Jorgen'a uzandı. Keşke cytonic duyularım ile izleyebilseydim diye içimden geçirdim. Onun yerine yapabileceğim en iyi şey *Teselli*'nin bana gönderdiği duygularım hissetmektir çünkü bunları bana bilerek göndermişti. O Jorgen'ın yerini tespit ederken –öyle olduğunu sanıyordum– özgüveninin gitgide arttığını hissedebiliyordum. Kendini her zaman temiz tutan, başkaları biraz dağınık olduğunda dırdırlanan büyük bir sümüklüböcek. Evet, bu oydu. Ona bunu izah etme fikrinden zevk alıyordum ki...

Teselli sessizliğe büründü.

Doğrularak oturmaya çalıştım ama hâlâ yalpalamaktan fazlasını yapamıyordum. Ona uzandım ama duyularım kördü. Neden

benimle iletişimi kesmişti? Sorun neydi? Diğer sümüklüböcekler de bana uzanmadılar; saklanıp uzaklaşmışlardı. *Teselli* için hissettiğim dehşet duygusu içinde nihayet ranzama tırmanmayı başardım.

Uzun süre orada yattım, ona ulaşmaya çalıştım, ta ki kapımın kilidi tıkırdayana dek. Şok tüfekleri tarafından bir kez daha vurulmak üzere hemen, tam zamanında dimdik oturdum.

Uluyel, Uluyel, ULUYEL.

Bu sefer gardiyanlar benimle alay etmeye gelmemişlerdi. Bugün imtiyazlıydım çünkü Winzik'in ta kendisi, taştan ayaklarını metalik zemine sürterek içeri girdi. Her zamanki gibi giydiği tek giysi, dış iskeletin gövdesinin üzerinden geçen bir kuşaktı. Minik yengeç pençesini savurdu ve dış iskeleti bu hareketi taklit ederek gardiyanlara içeri girip beni oturma konumuna benzer bir konumda duvara yaslamaları gerektiğini belirtti.

Ardından Brade içeri girdi ve yere metal bir kutu bıraktı. Boyuna değil de enine uzundu, altmış santimden biraz daha azdı belki.

Winzik önümde tek dizinin üzerine çöktü, sonra usulca ve dikkatli bir şekilde konuştu. "Seni baygın tutmam gerektiğini söylüyorlar, insan. Seni komaya sokabilecek ilaçlarımız var. Ne yazık ki sen o haldeyken kazıcıların seni ve oluşturduğun tehlikeyi tanıyamayacağından korkuyorum. Onlar aramızdaki farkı anlamakta zorluk çekiyorlar! Aman aman. Seni bir kütükle karıştırabilirler."

Ona hırlamaya, ayaklarına tükürmeye veya kahramanca *herhangi* bir şey yapmaya çalıştım. Beni aciz bırakmıştı.

"Ayrıca" diye devam etti, "ben senin öğrenebileceğini düşünüyorum. Tüm canlılar öğrenebilir, insanlar bile. Kısım de olsa yakınımda eğitimli bir insan bulundurmamın sebebi bu. Halklara en *aşağı* türlerin bile evcilleştirilebileceğini hatırlatmak için. Yeterli motivasyonla. Doğru şekilde uygulandığında."

Benden sadece birkaç santim ötede duran, yanındaki kutuya bir elini koydu. Dehşet içinde, kutunun içinden gelen panik dolu bir ötme sesi duydum.

Hayır. Bunu yapmış olamazdı. O...

Winzik elini Brade'e uzattı, Brade ona kontrol paneline benzeyen küçük bir mekanik cihaz uzattı.

"Kimi zaman" dedi Winzik, "hiperitici ünitelerimizden veya iletişim ünitelerimizden biri arızalanıyor. Biz de kolayca elden çıkarmak için onları bunlarla donatılmış kutularda saklıyoruz."

Mücadele ettim. Hareket etmeye çalıştım. Ufacık bir meydan okuma sergilemeye didindim. Sahip olduğum tüm güç ve tutkudan faydalanmaya çalıştım ancak ardından gelen çaresizlik ve acı üst üste yığıldı.

Elimden hiçbir şey gelmedi.

"Winzik" dedi Brade arkadan. "Bu akıllıca olmayabilir. Onun uysal olması işimize gelir. Doğru koşullar altında bizimle işbirliği yapacaktır."

"Elbette yapacaktır, Brade" dedi Winzik. "Aman aman. Zekân geriliyor sanki. Çünkü bunlar zaten onun bizimle işbirliği yapacağı koşullar. Hele bir motive olsun." Öne doğru eğildi. "Buna saldırganca diyebilirsin. İşte bu yüzden düşük zekâyâ sahipsin. Henüz görmüyorsun: Bu iş kötü niyet olmadan hatta üzüntü içinde yapılıyorsa saldırganca sayılmaz. Ben, *senin* yapmış olduğun şeyden üzüntü duyuyorum. *Senin* yaptığın aptallıktan üzüntü duyuyorum. Bu ürkmüş mahlûku *senin* öldürmüş olmandan üzüntü duyuyorum."

Kutunun içinden *Teselli*'nin öttüğünü duyabiliyordum. Paniği gitgide artıyordu. Sanki biliyordu. Sanki anlıyordu.

Duygularım çılgına döndü. Onları intikam dolu tek bir enerji patlamasında birleştirmeyi başardım. Zırhı delen bir mızrak misali.

Ancak ede ede iki kelime etti.

"Lütfen. Hayır."

Winzik tereddüt etti, sonra daha da yaklaştı. Bir pençesini salladı, askerlerden birine silahını bana doğrultması için işaret verdi.

Sonra Winzik memnun bir halde geriye yaslandı. "Bu kutudaki alet" dedi, "bozulmuş. Dikkat et de diğerlerini de bozma."

Tabletindeki bir düğmeye bastı.

Kutu ışıkla parladı, kısa bir süre titredi, kenarlarından ışık sızdı. Demir ocaklarını andıran şiddetli bir kırmızı ışık. Ardından du-

man takip etti ve korkunç bir yanık et kokusu eşlik etti. Ve son bir izlenim.

Arkadaşlarımı kurtar.

Ondan sonra ötme sesi kesildi.

Yüreğim burkuldu. Hareket edemiyordum ama nasıl oluyorsa ağlayabiliyordum. Yüzümden aşağı akan gözyaşları Winzik'i memnun ediyordu sanki. Ayağa kalktı, canlı bir edayla ellerini salladı.

"Hangisi arızalanırsa onu ortadan kaldırabiliriz" dedi. "İstedğimiz zaman. Dilersek uzaktan. Lütfen onları yeniden kullanmayı denemeden önce bunu hatırla. Brade bunun olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Bu nedenle, bu ünite bir yerine iki sinyal gönderirken onu takip ediyorduk."

Bir şekilde, iki kelime daha söylemeyi başardım. "Geberteceğim. Seni."

"Aman aman. Şu alt türlerde ne kadar çok duygu var yahu."

Bunun ardından döndü ve gitti. Peşinden Brade ve gardiyanlar onu takip etti, sonra kapı çarparak kapandı. Acımla, utancım ile ve kaynayan nefretimle baş başa kaldım.

Günler geçti.
Sanırım.

Bakacak herhangi bir saat olmadan, işçi vardiyalarının gözle görülür değişimine ya da memleketimdeki ocakların imalat ateşinden usulca yanmaya geçişine tanık olmadan... e yani, saati söylemesi zordu. Yine yokyerde gibi hissediyordum neredeyse.

Zamanı takip etmenin tek yolu ilaçlarımın verildiği zamanlardı. Eski Dünya saatine göre her on iki saatte birdi, galiba... *Teselli'*nin bana gönderdiği muğlak bir izlenimi deneyimsizce yorumlayışına güveniyordum. Ayrıca eğer ben bir esir tutuyor olsaydım, esirin kafasını toplayamaması için dozlar arasındaki zaman uzunluğunu çeşitlendirir, ihtiyaç olmasa da esiri sık sık ziyaret ederdim. Bu yüzden buna veya beslenme saatlerine –taze kumanyaların gelişine– güvenemeyeceğimi düşünüyordum.

Hikâyelerde tecridin neden genelde fiziksel işkence kadar korkunç bir ceza olarak kabul edildiğini çabucak anladım. Broadsider'lar tarafından yakalandığımda onlar hakkında bilgi

edinebilmişim. Birlikte zaman geçirmişim. Bu benim bir kaçış formüle etmeme yardımcı olmuştu. Buradaysa... her türlü plan kafamı gitgide artan umutsuzluktan geçici olarak uzaklaştırmak için vardı.

Ve o umutsuzluk şiddetliydi

Her açıdan alt edilmişim. Brade öfke nöbetlerimi ve bunların inhibitörleri aşma biçimini, ben ne olduğunu daha fark edemediğim silah olarak kullanmıştı. Kaçmak için yaptığım her planı önceden tahmin etmişlerdi ve beni bekliyorlardı. Onlar *Teselli*'yi öldürmeye hazır dılar.

Benim onu kurtarabilmem gerekirdi.

Kahretsin, *kahraman* olmam gerekirdi.

Arkadaşlarımı kurtar.

Ölüm döşeğindeki yalvarışı ruhumu titretiyordu. Aklımdan çıkmıyordu. Şu ilaçlar her neyse beni Chet'ten ayırıyorlardı. Bu benim için ne kadar acı verici olursa olsun, öfke nöbeti geçirmemem anlamına geliyordu, etrafımdaki havanın bükülmeyeceği anlamına geliyordu. Görünüşe göre o yetenek en baştan beri benim değil, onundu ve bu uyuşturucu, aramızdaki bağın eskisi gibi işlemlerini engelliyordu.

Yapabileceğim tek yararlı şey gardiyanları izlemektir. Onlar benim dış dünyaya olan tek geçerli erişimimdi. Konuşmalarını dinlemenin bana bir tür istihbarat sağlayacağını umuyordum. Ama ne yazık ki istihbaratı zeki insanlardan almak gerçekten daha kolaydı. Bu gardiyanlar önemli bir şey bilmiyor gibiydi ve çoğunlukla ne kadar sıkıldıklarından bahsediyorlardı. Yine de, vardiya değişimleri hakkında notlar aldım, her birini işaretlemek için çarşafıma düğümler attım. Kapıdaki yarıktan, kullanabileceğim herhangi bir fırsatı kollamak için dikkatlice izledim.

Beşer kişilik vardiyalar halinde dolaşıyorlardı –ama üst üste örtüşen beşer kişilik iki vardiya vardı. Bu, onunun birden beni izlediği anlamına geliyordu. Bazen beş kişi, ama asla sıfır değil.

Hapis hayatımın tahminimce dördüncü gününde bireyleri belirlemeye başlamışım. Özellikle ekiplerden biri vardiyayı biraz erken bitirme eğilimindeydi ve izlemek için sık sık diğer beşi kalıyordu geriye. Belki de...

Belki ne? Büsbütün bir ahmak gibi hissederek kapıdan uzaklaştım. Bir önemi yoktu ki. Kapıyı açmak için elimden gelen her numarayla denemiştım. Açıldığı tek seferde ise peşinden silah sesleri geliyordu. Onlar içeri girmeden önce odanın bir kenarına saklanmayı denedim ama bu sefer beni neredeyse bayıltacak bir gaz bombası atmışlardı, *sonra* beni yine sersemletip iğneyi batırmışlardı.

Gerçekten de tuzığa düşmüştüm. İçime çöken bir hisle, insanın tıpkı hikâyelerdeki gibi onlarca yılını bir hapishanede geçirip asla kaçamayışının sebebini sonunda anladım. Ben hep kendimi böyle bir durumdan kurtaracak zekâyâ, güce veya anlayışa sahip zannedirdim. Oysa buradaydım işte ve tamamen güçsüzdüm. Beni yaşlılıktan ölünceye kadar bu hücrede tutabilirlerdi. Ranzama yığıldım ve kumanya barlarımdan birini ısırdım.

Dışlerim, içindeki bir şeye tıkrdayarak değdi.

Kumanya barını ağızımdan geri çektim, lapaya dönmüş protein ezmesindeki parlayan metal parçasına baktım. Uluyel. Ne olduğunu bilmiyordum ama burada bir yerlerde beni izleyen bir kamera olduğundan şüphelendiğim için hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Ranzaya yığıldım, yan döndüm ve orada barı kemiriyormuş gibi yaptım. O sırada içinde ne olduğunu gizliden gizliye anladım.

Bir anahtar. Hikâyelerdeki gibi eski tip bir anahtar değil, elektronik bir anahtar. Bunu kapıya bastırınca mekanizma açılıyordu. Gardiyanların kemerlerinde bunlardan görmüştüm.

Cengiz Han'ın kanı adına, biri bana nasıl gizlice anahtar getirmişti? Kim böyle bir şey yapardı?

Gardiyan vardiya değişikliği, diye düşündüm dışarıdaki hareketliliği dinlerken. Deminki beşli gitti. Her zamanki gibi erken gittiler.

Geride kalan beş kişiyi alt edebilir miydim? Beş silahlı askere karşı bir kadın?

Bunu öğrenmek için bir daha asla şansım olmayacağını biliyordum. Belki de bu bir tuzaktı ama ya hemen o an kaçmaya çalışacaktım ya da savaşın geri kalanını bu küçük odada geçirecektim. Bu yüzden iç çektim, anahtarı elime aldım ve ağır ağır yürüdüm. Sonra her zamanki gibi gardiyanları izliyor numarası yaptım. Ka-

pıyı hemen açmadım. Kameradan izleyenlerin gevşeyeceğini umarak bekledim.

Gardiyanlar birbirleriyle sohbet edene, son derece ihmalkâr olan *diğer* gardiyanlardan şikâyet etmeye başlayana kadar bekledim. Sonra dikkatlerinin bir daha bu kadar dağınık olmayabileceğini tahmin ederek anahtarı kapıya bastırdım ve mekanizmanın kilidini açtığını hissettim.

Ne yazık ki gardiyanlardan biri bunu fark etti. Bu yüzden planımı gözden geçirdim ve o asker başını eğmiş halde kapıya bakmak için gelene kadar bekledim. Sonra kapıyı savurarak açtım ve tam yüzüne çarptım.

Metalin kemiğe çarpmasıyla çıkan o ses duyduğum en tatmin edici seslerden biriydi. Bir saniye sonra gardiyanın tepesindeydim ve diğerlerinin hemen tepki veremeyecek kadar şoke olmalarını bekliyordum. İçimden bir parça, nöbet sırasında dikkatleri dağılabilecek, gafil avlanabilecek kadar rahat bir yaşam sürüyor olmalarını kıskanıyordu. Ancak patlamalarla, ani saldırılarla ve dehşetle geçmiş olan hayatım o gün işime daha çok yarıyordu.

Birkaç tanesi ilk atışlarını ıskalayıp koridorda gelişigüzel silahlarını ateşlerken yere düşen muhafızın şok tüfeğini kapıp diz çöktüm ve kalan dördüne saldırdım. İyice odaklanmış bir baraj atışı hepsini tek seferde yere serdi. Poligon çavuşum Veska bile formum ve kursuz atışlarım karşısında söyleyecek bir şey bulamazdı.

Sonra orada kalbim güm güm atarken çarparak diz çöktüm ve elimde silahım, kaçınılmaz olan alarmin çalmasını bekledim. Bir muhafızın uzaktan bir yerlerden izlediğine şüphe yoktu. Herhalde sırf kapıdaki askerlere güvenecek halleri yoktu, değil mi?

Sessizlik.

Uluyel, ne oluyordu? Buna güvenemezdim, değil mi? Fazla elverişli bir durumdu.

Peki başka ne yapacaktım ki? Ranzamda mı oturacaktım? Belki de sümüklüböcekler bir şekilde bu anahtarı bana ulaştırmayı başarmışlardı. Bunun bir tuzak olduğunu düşünerek kendimi içeri kapatıp endişelenemezdim.

Hareket etsene, ahmak!

İlk gardiyanı –metal kapıyla yüzüne vurduğum gardiyanı– yakaladım ve ceketinden tutup yukarı çektim. Bu bir Dione’du, mavi tenliydi, yüz dövmeleleri vardı ve dövmelelerden biri kapının kenarıyla tam ortadan ikiye ayrılmıştı.

Sersemlemişti ama kendine geliyordu. Böylece yüzünü benimkine yaklaştırıp gürledim: “Hangar! Savaş gemileri!”

Gözleri büyüdü ve gülümsedi ki Dione’larda mutluluk anlamına gelmeyen bir ifadeydi bu. Dehşete düşmüştü. İyi.

“Ben sabırlı bir kadın değilim” diye fısıldadım ona. “Savaş gemisi hangarlarının nerede olduğunu söyle yoksa mecburen yaratıcı olacağım. Bir Dione şoka girmeden önce kaç parçasını kaybedebilir? Bir fikrin var mı?”

“Ben... lütfen” diye fısıldadı Dione.

“Hangar bölmesi” diye fısıldadım. “Savaş gemileri.”

“*Delm 14!*”

Delm, onların alfabesindeki harflerden biriydi. Bu bana yeterdi. Dione’u şok tüfeğiyle vurdum, sonra nispeten ufak gardiyanlardan birinin ceketini çıkardım. Üzerime geçirdim ve şok tüfeğimi kayışından omzuma geçirip onu bir gardiyana tuttum. Belki bir siluet olarak bu şekilde daha az şüpheli gözükürdüm. Yere indirdiğim timin astsubayını üniformasından teşhis ettim, sonra kimliğini çaldım; hayalet yardımcımın bana gönderdiği anahtara çok benziyordu.

Düzgün adımlarla oradan uzaklaştım, boş koridorlarda birkaç tur attıktan sonra sanki navigasyon için kullanılmak üzere duvara monte edilmiş bir ekran gördüm. Bu kadar zaman sonra hâlâ Üst-yapı alfabeleri hakkında pek bir şey bilmiyordum ancak çaldığım anahtarı kullanarak “*delm 14*” yazmayı başardım. Neyse ki bana yolu gösteren bir harita belirdi ve rahatladım.

Yer tesisinde değil bir tür uzay istasyonunda olduğumu düşünmüştüm ve birkaç dönüş sonra sessiz uzaya bakan ambar pencereleriyle karşılaşınca doğruluğu kanıtlanmış oldu.

Koridordan koridora devam ettim ve neyse ki pek fazla görevliye rastlamadım. Gördüklerim uzaktaydı ve doğaçlama kılık de-

ğıştırmem işe yaramış gibiydi. Bu istasyonun uyku döngüsünde olduğu hissine kapıldım ki gizlice etrafta dolaşmamı kesinlikle kolaylaştırdı.

Alarm çalmadan önce varış noktama doğru yolun *yarısından* fazlasını kat etmiştim. Vardiyalarını erken bırakan o beş gardiyan muhtemelen çok kötü bir gün geçireceklerdi.

Doğru yeri bulduğumu umarak koştum ve tepsiyle yemek taşıyan, kendi kendine mırıldanan dişi bir Tenasi ile karşılaştım. Onu sersemlettim, yere düştü, sonra yere dökülüp ortalığı mahveden yemeğin üzerinden atladım, son mesafeyi koştum ve çalıntı gardiyan anahtarını metal bir kapının yanındaki tuş takımına güm diye geçirdim. Ama kapı hemen açılmadı. Uluyel, beni çoktan dışarı kitlemediklerini umuyordum. Koridorda kırmızı ışıklar yanıp sönerken, uzaktan bir alarm çalarken panik içinde orada durdum.

Sonunda kapı açıldı. İçeri atlayıp çeşitli tasarımlara sahip Üst-yapı yıldız gemilerinin sıra sıra dizili olduğu büyük bir hangar bölmesine girdim. Yanıp sönen ışıklara ve alarm seslerine rağmen burada kimse yoktu. Güvenlik ihlalinin üzerine ilk hamlelerinden biri hangarı kapatmak olmaz mıydı?

Tereddüt ettim, yine bunun bir tuzak olduğundan endişelendim. O sırada yandan bir tıkırtı duydum.

Uluyel. Odaya girdikten sonra köşeleri kontrol etmediğimi fark ederek dönüp tüfeğimi kaldırdım. Veska'nın dırdırlanacağı bir şey çıkmıştı en nihayetinde.

Brade, tam sağımda duvarın yanındaki bir operatör koltuğuna uzanmış, çizmeli ayaklarını masanın üzerine uzatmış, kronometresini havaya kaldırmıştı.

Midem çöktü ve Brade'i yine o kahrolası kronometreyle görünce öfke dalgasına kapıldım.

Böylece onu vurmaya çalıştım. Atışlarım bir şeyle çarpışana dek görünmez kalan bir kalkana çarptı. Kalkan yeniden kaybolmadan önce mavi renkte parlayıp söndü.

"Koruma özelliği" dedi. "Silah kontrolleri sırasında güvenlik protokolü olarak kalkan ilave edilmiş operasyon istasyonu. Üstya-

pı, güvenlik protokollerine acayip önem veriyor." Kronometreye baktı. "Vay canına. Gerçekten beş dakikadan kısa sürede on gardiyanı alt edip buraya kadar koştun mu?"

Bir kez daha ateş ettim. Sonra bir kez daha. Sadece kalkanı yok edip edemeyeceğimi görmek için. İşe yaramayınca iç çektim. "Sadece beş gardiyanı alt etmem yetti" diye itiraf ettim. "Vardiya değişimini bekledim, aralarında görev yerini erken terk etmeye meyilli bir tim var."

Brade yüksek sesle iç çekti. "Şaka yapıyorsun. Bak, sana yemin ederim işin ehli olan askerlerimiz de var bizim. Onlar genelde önemli tesislerde bile nöbet görevine atanmıyorlar." Tembel gardiyanlar nedeniyle *içerlemiş* olacağımı düşünüyordu sanki.

Gerçi Brade'i anlamak konusunda hiçbir fikre sahip değildim. FM'in ayakkabı değiştirmesi gibi kişilik değiştiriyordu. Tüfeğimi indirmedim.

"Anahtarı bana sen gönderdin" dedim. "Kaçmama sen izin verdin."

"Hangarı da boşaltmak zorunda kaldım" dedi. "Bu hiç kolay olmadı, bilesin; gece nöbeti sırasında bile."

"Neden?"

"Düellomuzu unuttun mu yoksa?" diye sordu. "Silahı indirebilirsin Spensa. Operasyon istasyonunun kalkanını delecek güce sahip değil."

Alarmlar hâlâ çalışıyordu. Gemilere göz attım. Çıkış yolu onlar mıydı?

"Önce sen gidiyorsun" dedi Brade bana. "Bir gemi seç. Kilitleri açık. Hadi çık, ben de peşinden geleceğim."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye ısrarla sordum. "Starsight'tayken bana karşı hareket etmeye hep fazlasıyla hevesliydin. Şimdi de beni salıyor musun?"

"O zamanlar bizim günah keçimiz olman gerekiyordu" dedi Brade. "Bu arada onun için teşekkür ederim. Seni 'Korkunç insan' olarak çektiğimiz görüntüler, tüm gezegenleri Winzik'in askeri darbesini görmezden gelmeye ikna etmeye yardımcı oldu." Ma-

sanın üstündeki tabancayı döndürdü, namlu kontrolü konusunda insanı dehşete düşürecek ustalığını sergiledi. “Çok uysallar. Üst-yapı başardığı her şeyi elinde tutmak istiyorsa çok şeyi değiştirmesi gerekecek.”

Bana baktı ve çekincemi hissetti sanki. Gemilere doğru hamle yapmamıştım. Bundan hoşlanmamıştım; bir pislik seziyordum.

“Bunu hak etmiyorlar” dedi bana. “Kurdukları bu imparatorluğu. Dione’lar, Tenasi’lar, Varvax’lar. Onlar sadece cytonic güçleri ilk keşfedenlerdi; sonra da sümüklüböcekleri izole edip kontrol edebilen ilk kişiler oldular. Kendilerini egemen kılan şeyin ulvi felsefeleri olduğunu düşünüyorlar, oysa gerçekte sadece ballılar.”

“Ben seni anlamıyorum Brade” dedim daha da yaklaşarak. “Neden onu izliyorsun? Neden benimle düello yapmak istiyorsun? Yaptığın herhangi bir şeyi *neden* yapıyorsun?”

“Eğlence olsun diye” dedi.

Neredeyse inanıyordum. Eğer temeldeki motivasyonu o an eğlenceli görünen şeyi yapmaksam, beni bırakmasını açıklayabilirdi bu. Birçok şeyi açıklayabilirdi. Ancak eğlenmenin daha kolay yolları vardı. O, kendini Starsight’ta benimle uçmaya adanmış, zor olduğu zamanlarda bile sahte kişiliğini korumuştur.

Nedeni ne olursa olsun bu onun oyunuydu. Kaçacaksam başta onun kurallarına göre oynamam gerekecekti; onları kırmanın bir yolunu bulana dek.

“Orada öylece duracak mısın?” diye sordu. “Yakında burası askerlerle dolup taşacak. Ama benimle uzaya çıkarsan Winzik daha yavaş hareket edecektir. Kaçarken seni yakaladığımı ve peşine düştüğümü söyleyen bir mesaj yazdım. Yine de yardım için başkalarını gönderecektir ama senin peşinde olduğumu bilmek onu biraz sakinleştirecektir. Bize gerçek bir dövüş için zaman kazandıracaktır. Bu senin seçimin gerçi. Burada durup yakalanmak mı istiyorsun?”

Onun ezgisine göre dans ettiğimin tamamen farkında olarak gemilerden birine koştum. Belki de gerçekten gemiye atlayıp benimle düelloya tutuşacaktı. Belki de gerçekten hangimizin daha iyi

olduğunu bilmek istiyordu. Durum buysa, kaçmak için bir fırsatım vardı. O hücrede kilitli kalmaktan çok daha iyi bir fırsat.

Tanıdık bir kumanda sistemi olduğunu bildiğim zarif bir avcı modeli buldum, hâlâ bir çeşit *son dakika tuzağı* beklentisi içinde kendimi kokpite attım. Gemiye irtifa halkası üzerinde kalkışa geçirirken, ardından hangar kapılarından ve kalkandan geçip uzay boşluğuna doğru fırlarken hiçbir şey beni durduramadı.

Brade birkaç dakika sonra kendi gemisiyle takip etti. Uluyel, bunu gerçekten yapacaktık. Bünyemdeki ilaçlar yüzünden hâlâ hipersıçrayış gerçekleştiremiyordum ama kaçmaya kalkışmak için iyi bir zaman seçmiştim. Genelde vardiya değişiminden yaklaşık bir saat sonra bir doz veriliyordu bana, o yüzden güçlerimin kısa sürede geri döneceğini düşünüyordum.

Bir fırsatım vardı. Gerçek bir fırsat. Tek yapmam gereken Brade'i yenmek, sonra hipersıçrayış yapmaya yetecek kadar uzun süre yakalanmamaktı. Brade bana doğru dalış yaparak yıkıcı atışlarını üstüme boşaltırken içgüdülerim harekete geçti. Onun bunu neden yaptığını hâlâ tam olarak bilmiyordum.

Ama şundan yıldızlar kadar emindim ki benimle oynadığına pişman olacaktı.

Turboyu kökleyerek Brade'den uzaklaştım ama esas olarak savunmaya dayalı uçuşa odaklanmıştım. İşi ciddiyete bindirmeden önce bölgenin özelliklerini görmem gerekiyordu.

Yanlarında düz ve dikdörtgen bölmelere sahip, nispeten yeni görünen bir uzay istasyonundan ayrılmıştık. Sanki... devasa bir uzay mızıkasına benziyordu. Göçebe geçen çocukluğumda yol göstericimizin bize çaldığı mızıcaya benziyordu. Monitörlerim bu istasyonu "Brez Gözlem Platformu" olarak etiketlemişti.

Ekranım uzaktaki küçük yapıları algıladı –yüzlercesi vardı. Mayın mıydı acaba bunlar? Belli bir desende dizilmiş görünüyordular, bölgenin etrafında geniş bir alan oluşturuyorlardı. Her birinin arasında kilometrelerce mesafe vardı, ancak buraya bir savaş meydanı olarak baktığımda yerleştirilme biçimlerinin kasıtlı olduğunu görebiliyordum.

Bana en yakın olan alanda çok fazla uzay çöprü vardı ve oldukça gelişigüzel sürükleniyorlardı. Ancak asıl heybetli şaheser, esir tutulduğum istasyon olan Brez'den çok ama çok daha büyük, eski

bir uzay platformuydu. Bu dev, yıldız gemisi terimleriyle kısa bir mesafe ötede süzülüyordu.

Radarımın söylediğine göre bu Evensong'du; Starsight'ı andıran eski bir platform. Bir hayli terk edilmiş görünüyordu ancak yüzeyi yüzlerce, belki de binlerce gökdelenle kaplıydı. Hiçbirinden ışık gelmiyordu ama o platformun bir yerinde, tüm iletişim sümüklüböceklerinin bulunduğu bir merkez olmalıydı.

Daha yakından bakmak için gemiyi o yöne doğru hızla uçurdum, Brade ise öteye doğru uçtu. Evensong'un etrafında Starsight'taki gibi bir hava kabarcığı vardı ama radarım kalkan uyarısı yapmadı. Kahverengi zeminden oluşan geniş alanlar, ölü bahçeleri işaret ediyordu. Binalar aşınmamıştı –modern metaller ne kadar uzun süre kalırsa kalsın buna direniyordu– ancak kırık pencereleeri, başka yerlerde kullanılmak üzere metalleri soyulmuş gibi görünen sokakları görüyordum.

Bir parçam bunu inanılmaz bulmuştu. Detritus'un etrafındaki platformlar yüzlerce yıl boyunca müdahale edilmeden işlevsel kalmıştı. Burayı bu kadar terk edilmiş hale getiren ne olmuştu?

"Burası bir zamanlar insan yerleşimiydi" dedi Brade telsiz üzerinden.

Tereddüt ettim. Saldırısını başlatmamıştı. Winzik ne yaptığımızı öğrenmeden önce bu müsabakayı halletmek için bir aciliyet hissi içindeydim. Ama öte yandan, madem Brade konuşmaya istekliydi belki de ondan biraz bilgi toplayabilirdim?..

"Ne olmuş peki?" diye sordum rehavete kapılmamaya dikkat edip doğrudan ateş hattından uzak durarak. Benimle konuşması, gardımı düşürmem için bir oyun olabilirdi.

"Savaş" dedi. "Galaksiyi fethetmeye çalışan birçok insan grubundan biri tarafından ele geçirilmiş. Ama o grup çöktükten sonra bir korsan merkezi haline gelmiş. Sonra burayı başka bir grup ele geçirmiş ama onlar da çökmüş. Yüzlerce yıl boyunca böyle gidip gelmiş."

"Aklıma yattı sanırım" dedim büyük gökdelenlerden birinin etrafından uçarak. "Peki neden böyle harap olmuş? Başka bir istasyon inşa etmektense onarmak daha ucuza mal olmalı."

İstasyonun uzaktaki bir güneşin alacakaranlık ışığıyla aydınlanan yan tarafından uçtu. Işık Evensong'un bir yüzünü mürekkep birikintisini andıran derin gölgelerde bırakıyordu. İstasyonun kenarına ulaştık ve platformun alt tarafına doğru yöneldik. Burası platformun kendi binalarıyla kaplıydı. Neticede yapay yerçekimi olan bir yerde yukarının ve aşağının neresi olacağı bir tercih meselesiydi.

Burada göz korkutucu bir manzarayla karşılaştım; Her biri en az birkaç kilometre uzunluğunda, uzay boşluğunda kıvrılıp bükülen, tüp solucanlarına benzeyen dev yaratıklar. Platform yüzünden daha önce görüş alanıma girmemişlerdi ama her biri bir ana gemi kadar büyüktü. Burada düzinelercesi vardı ve uzayda yavaşça hareket ediyorlardı.

Gemimi savurarak yönümü değiştirdim ve birden –artık gözlerimin ne arayacağını bildiğimden– daha önce yanıldığımı fark ettim. Brez'den ayrılırken gördüğüm uzay çöpleri... Orada bunlardan bir sürü vardı. Yüzlercesi uzay boşluğunda yüzüyordu.

“Uluyel” diye fısıldadım. “Bunlar ne?” Uzay solucanları gerçek miydi? M-Bot kum solucanları bulma umudumu yıktığında neden bana bunlardan bahsetmemişti!

“Yuh be, epey korunaklı yaşıyorsun herhalde” diye cevapladı Brade. “Daha önce hiç enginsolucan görmedin mi hakikaten?”

“Hayır.”

“Böylesi bir istila tehlikelidir” dedi Brade. “Gemileri yutabilirler. Daha kalabalık bir bölgede hükümet bunları bu kadar çoğaltmadan önce yok etmek için büyük kaynaklar ayırır. Ama burada... yani Evensong eski, terk edilmiş bir yer. Kimse buraya gelmez. Yıldızlararası haritalarda üzerinde uyarı olan bir noktadan ibaret. Buraya ışınlanırsan yutulma tehlikesiyle karşılaşırsın.”

Uluyel! Uzaklaştığım solucan beni fark etmişti ve arkamızdan süzülerek geliyordu. Hızlı görünmüyordu ama *dev* gibiydi. Farkında ve tetikte olan bir gemiyi yutabileceğinden şüpheliydim ama dev hangar kapıları büyüklüğündeki o geniş, yuvarlak ağızıyla yine de sinir bozucuydu. Brade elbette dikkatim dağılmışken

bana birkaç el ateş etti. Ben düzgün manevralar yapmayı başaramadan atışlardan biri kalkanımı vurdu.

Brade hattan gelen sesiyle usulca, kıs kıs güldü.

“Neden?” diye ısrarla sordum. “Neden Üstyapı burada bir merkez inşa etmiş ki? Ben Starsight kadar canlı ve kalabalık bir yerde olmasını beklerdim.”

“Ya, tabii; herkesin haritasında gözükürdü o zaman. Saklaması zor olurdu. Üstyapı’nın olayı insanların gizliden gizliye önem taşıyan şeyleri görmezden gelmesini sağlamaktır.”

Bu doğrudu. Savaş gemileri ticaret gemileri gibi gözüküyordu. Millet gördüğünde eline almaktan korksun diye sümüklüböcekler tehlikeli ilan edilmişti. Askeri güçle değil, bilgi kontrolüyle yönetim söz konusu olduğunda bu anlaşılabilir bir yöntemdi. İşte bu yüzden merkezi iletişim üslerini kimsenin ziyaret etmeyeceği bir yere kurmuşlardı.

Manzarayı ürkünç bulmuştum. Onca solucan, güveçteki kurtçuklar misali uzayda yüzüp hareket ediyorlardı. Sakin ama ölümcül. Daha da beteri, arkamızdaki solucanı geride bırakırken yakın mesafede başka bir tehlikeli manzara gördüm: Winzik’in topladığı Üstyapı filosu. Ana gemilerin en büyükleri olan üç devasa uçak gemisi, yanlarında iki muharebe gemisi ve yarım düzine küçük savaş gemileri ve destroyerler.

Galaksiyi geniş ölçekte düşününce bu pek de büyük değildi ama şimdiden bizimkini gölgede bırakan bir filoydu. Düşman filosu ikiye bölünmüş ve yakınlarda süzülen bir dizi ölü solucanla kendi bölgesinde, uzayda asılı duruyordu. Diğer solucanlar kendi türlerinden birinin nerede öldürüldüğünü hissediyormuşçasına mesafelerini koruyorlardı sanki.

“Pekâlâ, bunu gerçekten yapıyor muyuz?” diye sordu Brade. “Yoksa manzara izlemeye devam mı edeceksin? Winzik’i şimdilik oyalıyorum. Ama bu sonsuza kadar sürmez.”

“Brade...”

“Şunun bilesin” diye ekledi Brade, “geminde onu ele geçirme izin verecek bir uzaktan kumanda cihazım var. Kaçmaya çalı-

şırsan seni kilitlerim. Kanıta ihtiyacın var mı?" Turbomu açıp kapadı.

Dişlerimi sıktım. Gemimin başkası tarafından kontrol edilmesi fikrinden *nefret ettim*.

"Yani beni istediğin zaman kilitleyebiliyor musun?" diye çıktım. "O zaman şimdiden kazandın."

"Bunu kullanmayacağım" dedi. "Kaçmaya çalışmadığın veya başka şekilde yenilmediğin sürece kullanmayacağım. Cytonic güçlerimi de kullanmayacağım. Haydi. Beni yok et de uçup git, buradan gidebilirsin; ben burada olduğum sürece esirsin. Hazır mısın?"

"Biraz daha yaklaş da sana ne kadar hazır olduğumu göstereyim."

Uzun sürecek bir mücadele benim lehime olacaktı; sistemimdeki ilaçların gitmesi için zaman tanıyordu –bu yüzden muhtemelen bunu başarmanın bir yolunu aramalıyım. Ama Brade ikiz yıkıcılarla ateş ederek bana yaklaşıırken bunu umursamadığımı fark ettim. Burada bir *savaş* vardı. Başımdan geçen her şeye, öğrendiğim her şeye rağmen, özümde ben hâlâ bir savaşçıydım. Brade'den daha iyi olduğumu kanıtlamak *zorundaydım*. Beni tutsak edenlerin birinden intikam alma fırsatı, her şeyi geride bırakıyordu.

Onun silah ateşinden kaçtım ve eski platformun yanından uçarak minik pencereci odaların ve kafatasındaki göz deliklerini andıran mağaramsı iniş pistlerinin yanından geçtim. Brade benimle oynayabileceğini mi sanıyordu? Eğlenmek için beni hücremden çıkarıp işi bitince beni tekrar kilit altına alacağını mı sanıyordu?

Gününü görecekli.

Starsight'ta birlikte uçarken *fazla* yetenekli görünmemek için kimi zaman kendimi tutardım; ama bu şu an şüphe uyandırırıldı. Brade beni uçarken görmüştü –karşı karşıya bile gelmiştik– ama beni hâlâ muhtemelen hafife alacağını düşünüyordum.

Evensong'un kenarlarında bina yoktu, sadece pencereler ve iniş pistleri vardı, bu yüzden istasyonun altından dolandım. Orada eski bir sokağa girdim, Brade'in ne yapacağını görmek için binaların arasına daldım.

Uluyel, böyle sıkı bir kovalamacaya düşmeyecek kadar akıllıydı. Yukarıda kaldı çünkü orada beni izleyebilecek ya da geçebilecekti. Yukarı uçup ortaya çıkarsam beni vurabilecek iyi bir görüş hattına sahip olacaktı. Bu yüzden gemimi ters çevirdim, YerKon'lara neredeyse aşırı yükledim; ardından geri geri turboya bastım ve durdum. Ben sağımda kalan binaların arasından hızla ilerlerken o yukarıda kısa bir süre ileri uçmaya devam etti. Bu kadar alçaktan uçmam onun radarını şaşırtabilir, eski çelik binaların karmaşasında izimi kaybetmesine yol açabilirdi.

"Fena değilsin" dedi Brade kısa bir süre sonra bana. "Nereye gittin?"

"Kuyruğuna dikkat etsen iyi olur" dedim.

Kıs kıs güldü. "Keşke buna geri dönseydim diyor musun hiç? Birebir kapışan pilotlar olmaya? Galaktik üstünlük ve politik saçmalıklara kıyasla?"

Cevap vermedim. Çünkü hâlâ Brade'i nasıl okuyacağımı bilmiyordum. Elbette böyle bir şey istiyordum ama o benim arzularımla oynuyordu.

"Sana ne oldu Spensa?" diye sordu bana. "Yokyerdeyken? Ne yaptın orada?"

"Kim olduğumu keşfettim" dedim. "Ve nereden geldiğimi."

"Sence bana da faydası olur mu? Aynı yanıtları bulabilir miyim?"

Uluyel, kulağa samimi geliyordu. Ama buna kanmayacak kadar çok kez oyuna gelmiştim. Onun yerine çok yavaş bir hızla bazı sokaklarda dolandım, sonra terk edilmiş bazı uçan arabaların yakınında durdum. Brade nereye gittiğini görmek için tepemde uçarken radarımda onu takip ettim. Hareketsiz durmak ters geliyordu –ve tehlikeliydi– ama bunun doğru hareket olduğunu biliyordum. Onun sensörleri bu şekilde beni takip ederken çok daha fazla sorun yaşayacaktı.

Taktik işe yaradı. Brade etrafı genişçe tarayabileceği bir düzende, *baş aşağı* uçtu ve beni bulmak için kendi gözlerini kullandı. Fena hareket değildi çünkü gemim tüm bu enkazın içinde insan

gözüne *kesin* çarpardı. Fakat yanlış yerden başlamış, bana mükemmel bir fırsat sunmuştu. Brade üstümden uçarak geçerken gemimin burnunu yukarı çevirdim, irtifa halkama tam güç verdim ve bir gökdelenin yan cephesi boyunca yukarı doğru fırladım.

Kusursuz bir konumdan pat diye ortaya çıkıp kuyruğuna takıldım ve beni manevrasının tam ortasında görüp aramayı bıraksa da onun peşinde kalmayı başardım. Mekik dokuyup kenara çekildi ama kaçınılmaz olarak ona yaklaştım ve dikkatli atışlar yapmaya başladım. Kaçışlarını tahmin ederek gemisine iki vuruş isabet ettirmeyi başardım; kalkan gücünü yarıya indirmiş olmalıydım. Onu yeniden ateşlemek için uçmaya ara vermesi gerekecekti ki bu, çatışma sırasında asla yapmak istemeyeceğiniz bir şeydi.

Beni geride bırakmaya çabalarken onun telsizden gelen homurtusunu duyabiliyordum. Öne doğru eğildim, gülümsedim ve düelloya odaklanmanın tadını çıkardım. O an tek önemli şeyin bu olduğunu hayal etmek üzere kendimi bıraktım. Evensong'un gölgesinden çıkıp Brade'in peşinden uzaya doğru süzülürken, o devasa uzay solucanlarından birine tehlike oluşturacak kadar yaklaşıırken kendimi bırakıp kapışmanın tadını çıkardım. O şey boşlukta kıvrılıp bükülüyor, Brade onu siper olarak kullanıp pembe-turuncu ve buruş buruş tenine yaklaşıırken devasa gövdesi dalgalanıyordu.

Başparmağımı ateş düğmesinden çektim. Üstyapı filosunun etrafındaki cesetlere bakılırsa bu şeyler silahlarımıza karşı zayıftı, ancak gemimdeki küçük yıkıcıların ona fazla zarar vereceğini sanmıyordum. Serseri kurşunların onu öfkeliendirme ihtimaline karşı şimdilik Brade'e yakın uçup ateş etmemeye karar verdim. Brade beni epey koşturdu, solucanın gövdesi boyunca sarmallar çizerek uçtu, hayvanın başına doğru ilerledi ve biz uçarken o şey bizi fark etti, bükülüp bizim tarafa baktı ama bu dev canavar göze benzer bir şeye sahip miydi, göremiyordum.

"Bunlar *ne* yahu?" diye sordum. "Yani, gerçekten ne bunlar?"

"Enginsolucanlar, cytonic enerjiyle beslenirler" dedi Brade. "Nerede aşırı miktarda Taynix toplarsan onları oraya çekme ihti-

malin olur, zihinlere kalkan oluşturmak için çok uğraşmadığın sürece.”

Bildiğim kadarıyla Detritus kendisine bunlardan hiç çekmemişti. Ama öte yandan bizim epey kapsamlı bir kalkan sistemimiz vardı. Daha fazla bilgi isteyecektim ki Brade –hâlâ beni kuyruğundan atmaya çalışarak– solucanın başı boyunca uçarak yukarı fırladı. Kusursuzca uyguladığı bir Ahlstrom taklasıyla döndü.

Ardından doğruca solucanın açık ağzına daldı.

Ee...

Belki de *ben*, onu hafife alıyordum.

“Brade?” dedim. “Sen *delirdin mi?*”

“Belki” diye cevapladı cızırdayan telsizden. “Sen kendini benden iyi sanıyorsun, ha? Hadi görelim bakalım beni burada da kovalayabilecek misin... Unutma, sen beni alt edene kadar hâlâ hapisteye sayılırsın.”

Uluyel. Uzun, derin bir nefes aldım.

Sonra peşinden onu takip ettim.

Düzenleme

Ny.ozlem

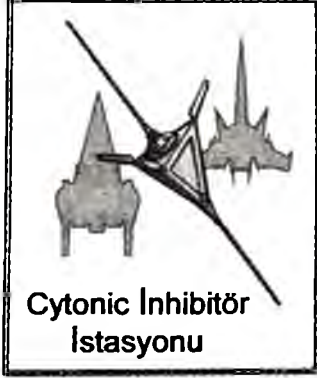
Üstyapı Karakolu Genel Bakış

Belge No DST230310

◉═══════════▷ Evensong ◁═══════════◉

Harabe Halindeki İnsan Platformu

Uzunluk: 80.5km
Genişlik: 25km
Derinlik: 1.5km

Cytonic Inhibitör İstasyonu

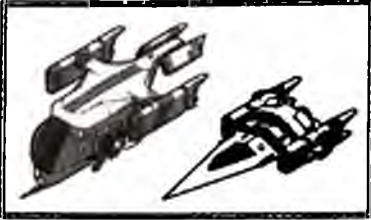

Büyütme Oranı: 16x

◉═══════════▷ Cytonic Inhibitör İstasyonu ◁═══════════◉

Brez Gözlem Platformu

Üstyapı Uçak Gemisi

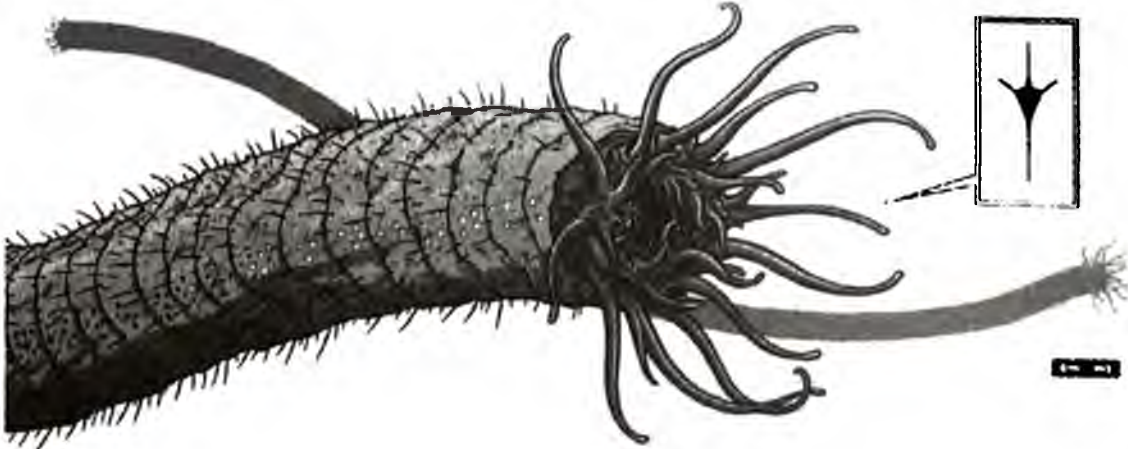
Silah Gemisi

Avcı Uçağı

Destroyer

Muharebe Gemisi

◉═══════════▷ Enginsolucanlar ◁═══════════◉

[10m]

Küçük bir kızken hep uzayda uçmayı hayal ederdim. Detritus'tan ayrılmayı, *dışarıda* olmayı. Yıldızların ve güneşlerin, ayların ve nebulaların dünyasmda olmayı... Bana bunu gerçekleştireceğim, ancak günün birinde dev bir uzay solucanının bağırsaklarından uçmak zorunda kalacağım söyleneşydi... Yani o zaman nasıl bir çocuk olduğum konusunda dürüst olmak gerekirse, bunun muhteşem olduğunu düşünürdüm.

Ancak gerçekler hayal ettiğimden daha sinir bozucuydu. Mecburen geminin projektör ışıklarını yakıp canavarın içi boş bir boru gibi olan iç organlarını aydınlattım. Sensörlerime göre burası hâlâ vakumdu ve bu şeyin bağırsak duvarlarından aşağı sarkan garip uzuvları vardı. Denizanası dokunaçlarına benziyorlardı sanki, sadece çok daha büyüklerdi. Vakumda dalgalamıyor, her yönden geçidin merkezine doğru uzanıyorlardı. Mahlûkun boğazı toplamda on iki metre genişliğindeydi, ancak o uzuvlar üç metre uzunluğunda, ip kalınlığındaydı ve onlara değmeden uçmam için bana tehlikeli derecede az alan bırakıyorlardı.

Hatta ötedeki karanlıkta parlayan Brade'in turbo motorlarına nişan almaya çalışırken bunlardan birine değdim. Uzva dokunur dokunmaz kalkanım gitti –gösterge panelimde kırmızı uyarı ışığı yanıp söndü. Uluyel! O dokunaç, kalkanımı *tüketmişti*. Görünüşe göre cytonic enerji, bu solucanların beslendiği tek şey değildi.

Dokunaçlar bir kalkanı yalayıp yutabiliyorsa gemiye değdiğinde ne olurdu peki? Bunu keşfetmemeye karar verdim ve yavaşladım, solucanın acayip iç organlarının içinde daha dikkatlice dolaştım. Neyse ki Brade de yavaşlamıştı. Belki de şansım yaver gitmiş, onun da kalkanı tükenmişti.

Brade'i yakından izleyip dokunaçlardan birine tehlikeli derecede yaklaştığım gördüm. O kadar yakındı ki kalkanı tepki vermiyordu, ama vermedi. Başparmağımı yeniden yıkıcı ateşinin düğmesi üstüne koydum ama basmadım.

"Brade" dedim. "Elimdesin. Pes et."

Kıkırdadı. "Pes mi? Nedir bu? Errol Flynn filmi mi?"

"Ne filmi?"

"Eski Dünya'dan" dedi. "Aktör."

Onun sadece Dünya tarihinden değil, Dünya popüler kültüründen herhangi bir şeye atıfta bulunduğunu ilk kez duyuyordum. Gençken belli bir dönem insan ebeveynler tarafından büyütülmüştü. Bu bir yalan değilse tabii. Birlikte... Dünya filmleri mi izlemişlerdi?

"Brade" dedim ona, "Kuyruğundayım ve kalkanın bitik. Seni vurabilirim."

"E neden vurmuyorsun o zaman?"

"Ben..."

"Yokyerdeyken ne oldu sana *gerçekten*?" diye sordu bana. "Acı hissettiğinde neden havayı titreştiriyorsun? İnhibitörleri aşmayı nasıl öğrendin? Ayrıca neden birden, düşmanına ateş etmekte bu kadar tereddüt ediyorsun?"

Uluyel, yine mi yapıyordum bunu? Onun, olmadığı bir şey olmasını *istediğim* için kendimi mi tutuyordum? Yoksa bu Broadsider'lar arasında yaşamış olmanın, savaşmaya değer rakip-

lerle, onları öldürmeden savaşmayı öğrenmenin kalıcı bir etkisi miydi?

Ama ben yokyerde değildim artık. Üstelik bu kişiye güvenmeye çalıştığım son seferde bana ihanet etmişti.

Düğmeye bastım ve yıkıcılardan fırlayan ikiz ateşi doğruca ona gönderdim. Brade kıs kıs güldü, dönerek kaçtı, zor sıyrıldığı atışlarım dokunaçlardan bazılarını vurdu. Dokunaçlar enerjiyi emdiler ve birden yakınlardaki, yeşil denizanasını andıran tüm uzantılar titremeye, kırbaç gibi savrulmaya başladı, onlardan kaçınmayı çok, ama çok daha zor hale getirdi.

Gemiye üst üste manevra yaptırdım, çok tehlikeli olmasına rağmen hızlandım. Brade hızını artırırken daha da çok güldü ve ikimiz de öne doğru atılmak zorunda kaldık, dokunaçlar bizi yakalamaya çalışırken dönüşler yapıp mekik dokuduk. Bir dizi dokunaçtan son anda kaçıp solucanın tıpkı önü gibi açık olan kıcından dışarı fırladım.

Bu... kendim için hep hayalini kurduğum şanlı savaş gemisi pilotu imajı değildi.

Yüzümden akan terle kalbimi sakinleştirmeye çalışarak sağa doğru döndüm. Telaşım içerisinde Brade'e yetişmişim ve solucandan dışarı aynı anda fırlamıştık. Artık Brade –kalkanımı yeniden ateşlemem için bana zaman tanımayarak– beni görüş alanına sokmayı başarmıştı. Brade bu boşluğu yıkıcı ateşiyle doldurdu. Dönerek aşağı dalmak zorunda kaldım ama arkamdaki solucan da döndü ve peşimize düştü –öncekinden hızlı hareket ediyordu. Nasıl yaptı bilmiyorum ama bizimle aynı hızda ilerleyecek kadar hız kazandı. Uluyel, bu nasıl mümkün olabilirdi?

Sanırım beni daha önce sadece uzay çöpu olarak görmüştü. Şimdiyse avdım ve Brade, hayvanı buna uyandırmak için beni fena kandırmıştı.

“Hadi bir solucan daha vursana” diye telsizden öneride bulundu. “İşleri daha da ilginç hale getirsene.”

“Kapa çenenini” diye homurdandım.

Tekrar güldü ama sonra bir şey yaptı ve solucan aniden bizi kovalamayı bıraktı, diğer yöne doğru kıvrılıp büküldü. Kaşlarımı

çattım, radardan izledim ama geriye bakmaya cesaret edemedim. Ne?..

“Manyetik Darbe Silahı’nı kullan” dedi Brade. “Patlamalar bu şeylerin hoşlanmadığı bir frekansta çarpıyor.”

“Sağ ol” dedim. “Sanırım.”

Brade’in, gemimin etrafındaki yıkıcı ateşi azalıp gitti. Belki de beni rehavete sürüklüyordu. Ama eğer öyleyse solucanı neden geri çağırıyordu? Uluyel, bu kadını nasıl okuyacağıma dair *hiçbir fikrim* yoktu.

“Sen pes etmek istiyor musun peki?” diye sordu.

“Hiç şansın yok.”

“Güzel” dedi. “Kalkanları yeniden ateşleyip bir raunt daha dövüşelim mi? Winzik peşimize düşecek gemileri hazırlıyor ama bir posta daha gitmek için yeterli zamammız olabilir.”

Yeniden terkedilmiş Evensong’a doğru uçtum. Orada kendimle onun arasına bir bina koydum ve dikkatlice durdum. Savunmasız kalmamı bekleyip bana saldırabilir diye kalkanımı henüz yeniden ateşlemiyordum.

Saldırmadı. Kendi gemisini havada durdurdu ve kalkan ateşleme sürecini başlattı, böylece ben de kalkan ateşlemeyi başlatmak için kolu çektim. Yaklaşık otuz saniye sürecekti.

“E, nedir peki?” diye sordu. “Etrafındaki şu tuhaf bozulma? İnhibitör alanlarına verdiğin zarar? *Gerçekten* ne oldu Spensa?”

Ah... demek mesele buydu. Dışarı çıkar, düello yap, konuşur. Yeni güçlerim Brade’in kafasını karıştırmıştı.

Ve onları kendi de istiyordu.

Artık bunu çözdüğüm için bir sürü şey anlam kazanıyordu. Winzik ile sırlarımı çözmek için yapılmış hesaplı bir plan mıydı bu?

Uluyel, bu bilgiyi ona karşı nasıl kullanabilirdim?

“Bunu açıklayabileceğimi sanmıyorum” dedim teorimi test ederek. Gerçekten de kalkanlarımız açılırken peşimden gelmedi. Brade’in uyarısına rağmen başka hiçbir gemi Brez’den ayrılmadı. Düello için değil, konuşmak için buradaydı. Bu dövüş bir yanılsamaydı.

Nihayet Brade'in tuzaklarından birini o harekete geçirmeden önce çözmüş müydüm?

"Deneyebilir misin?" diye sordu Brade. "Bazen güçlerim yüzünden... kayıp hissediyorum. Öğrenecek, anlayacak çok şey var ve bunu başarana kadar kendimi asla anlayamayacağım."

Uluyel, iyi oyuncuydu. O sözlerin ardında gerçek duygular vardı ve farkında olmama rağmen etkilenmiştim. Ne yaptığını bil-meme rağmen neredeyse işe yarayacaktı.

Eğer haklıysam kaçmamın yolu yoktu. Bir şeyler ters gittiği anda, muhtemelen bizi izleyen ve hipersıçrama yapıp bana saldır-maya hazır bir düzine gemisi vardı. Kaçamazdım ama belki za-man kazanabilirdim. Güçlerim geri dönene dek.

Bu yüzden, tehlikeli bir oyun oynadığımı gayet iyi bilerek ko-nuştum. "Yokyere gitmen gerek, Brade" dedim. "Tamamen. Sadece duyularınla değil. Bir geçitten geç ve Ataların Yolu denen şeyi bul."

"Bunu şimdi sen uydurdun."

Teknik olarak bunu Chet uydurmuştu. Bu yüzden ona fazla kıymetli bir bilgi vermediğimden emindim. "Hayır, uydurmadım" dedim. "Yokyerin kuşağındaki özel alanları ziyaret ettim. Bunlar bana geçmişe dair görüntüler sundu ve öğrenmeme, güçlerimi ge-liştirmeme yardımcı oldu."

"Peki ya kazıcılar?"

"Onlardan birini yanımda getirdim" dedim. "Ben içerideyken bana yaklaştı. Starsight'takini hatırlıyor musun? Senin çağırdığın, benim kovduğum kazıcıyı?"

"Evet, hatırlıyorum."

"İşte o, *insan formunda* bana geldi. Benimle birlikte seyahat etti. Beni anlamaya çalıştı. Benimle arkadaş oldu."

"Vay be, bu ürkütücü."

Daha fazlasını söylemekten kendimi alıkoydum. Gerçeğe çok fazla yaklaşıyordum.

"Spensa?" diye sordu.

"Dediğim gibi açıklaması zor" dedim ona. *Sadece konuşmaya de-vam et.* "Starsight'taki o geçitten geçtim ama ne bekleyeceğimi bil-miyordum. Bir ormanda buldum kendimi ve..."

"Şu kazıcı" diye sözümü kesti Brade. "Seninle seyahat eden, Uluyel... İşte hissettiğim oydu demek. Bir şekilde seninle bir oldu, değil mi? İnhibitör alanlarını *böyle* aşıyorsun. Olan şey *bu*. Birini esir mi aldın? Ya da anlaşıma mı yaptın?"

Uluyel. Cevap vermedim.

"Kahretsin" dedi Brade. "Senden *bu* yüzden korkuyorlar, değil mi? O bağla ilgili bir şey. Sende tanıdık bir şeyler hissettiğimi *biliyordum*."

"Ben onları anlıyorum" dedim ona. "Daha önce hiç kimsenin yapamadığı şekilde Brade. Sen onları kontrol edemeyeceksin. Sana bunu garanti ederim. Eğer yapabileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Kaçmama yardım et. Birlikte *gerçekten* de kazıcıları çözebilir, belki de galaksiyi *sonsuz* dek onlardan güvende tutabiliriz."

"Hah" dedi Brade. "Ya, ilgilenmiyorum. Pekâlâ, çocuklar. Muhtemelen bugün öğreneceğimiz tek şey *bu*. Haydi gelin."

Olaakları bilmeme rağmen etrafımda sıkışık bir düzende iki düzine savaş gemisi belirdiğinde kendime engel olamadan sıçradım. Ânında turboyu kökleyip uzaklaştım ama Brade gemimdeki kapatma düğmesine bastı ve iticileri kapadı. Diğer gemilerden biri peşimden uçtu ve gemimi ışın mızrağının çekme kablosuyla yakaladı.

Aptal gibi hissediyordum. Bu sefer yapacaklarını önceden tahmin etmiş, hatta oyununu çözmeyi bile başarmıştım. Yine de beni yenmişti. Brade gemisini benimkine yanaştırırken kontrollerime sertçe vurdum.

"Teknik olarak güçlerimi sana karşı *kullanmadım*" diye belirtti. "Yani, eğer bir önemi varsa, sözümü tuttum."

"Uzayda gemimi etkisiz hale getirdin!" diye bağırdım ona.

"Ben seni kurtardım" dedi. "Seni yok etmek için gelen diğer gemiler tarafından öldürülmekten. Çok oyalandın Spensa. Böyle yaparsan savaşa başkalarının da katılacağı konusunda seni uyarmıştım."

Sinirlenerek koltuğuma yaslandım.

"Gerçekten buraya gelip düello yapabileceğimizi düşündün mü?" diye sordu eğleniyormuşcasına. "Bu bir tuzak olmasaydı istasyondan ayrıldıktan hemen sonra ikimiz de saldırıya uğrardık."

“Şimdi ne olacak patron?” dedi biri hattın üzerinden.

“Şimdi onu geri götürüp hücreye atacağız” dedi Brade. “Ben ise onun yaptığı gibi bir kazıcıyla nasıl bağ kuracağımı çözeceğim.”

Öfkelendim. “Seni geberteceğim Brade” diye fısıldadım telsize. “Bir gün boynunda bir kılıçla tepende duracağım ve sen yalvaracaksın ve...”

Kıs kıs güldü, sonra telsizimdeki ışık yanıp söndü, onun hattı kestiğini gösterdi. Kontrollere tekrar sertçe vurdum, homurdandım. Ama gemi bunların hiçbirinden sorumlu değildi. Ben suçluydum. Ben ve benim aptallığım.

Onun tarafından yakalanmaya neden bu kadar istekliydim ki? Neden oyunlarına düşüyordum? Her şeye rağmen bir parçam onunla arkadaş olmak istiyordu. Neden?

Çünkü, diye düşündüm, *senden kaçan bir tek o oldu*. Birlikte uçtuğum diğer herkes –Skyward Filosu’ndan Broadsider’lara– önünde sonunda benim tarafıma geçmişti. Hesho yardımcı pilotum olmuştu. Peg bana saygı duymaya başlamıştı. Morriumur hayatımı kurtarmıştı. Jorgen ise lanet olası *sevgilim* olmuştu.

Brade, istisna olandı. Bana karşı olan tek uçuş arkadaşım. İçimin bir kısmı, diğer acılarımdan çok azının rekabet edebileceği bir şekilde, bunun acısıyla sızlıyordu. Bunun da ötesinde onda kurtarmak istediğim bir şey görüyordum. İnsanların, Üstyapı’nın elinde çektikleri acıların temsilini. Bunu telafi etmek, onu korumak, ona hayatın daha iyi olabileceğini göstermek istiyordum.

Ancak ne kurtarılmaya ihtiyacı vardı ne de bunu istiyordu. Bunu kendime tekrar tekrar hatırlatmak zorundaydım. Ama en azından, kendimi sakinleştirirken onun gerçekten değerli hiçbir şey öğrenmediğini düşünüyordum. O bir kazıcıyla asla benim gibi bağ kuramazdı çünkü bunun için onda olmayan bir empati gerekiyordu.

Grup halinde hangara döndük ve iskeleye yerleştik. Hemen kanopimi açıp kaçmaya çalıştım ama uzaktan sıkıca kilitlemişlerdi.

Geriye tek bir umudum kalmıştı. O benimle oynarken benim de onunla biraz oynayabildiğimi umuyordum. Çünkü onunla konuşurken *sahiden* oyalanmıştım. Bir sonraki dozuma yaklaşıyor-

duk –hatta onu da geçtiğimizi düşünüyordum. Farkındalığının sınırlarını zorladım ve güçlerimin geri döndüğüne dair ipuçları hissettim.

Buradayım... dedi Chet içimden. *Ben... buradayım...*

Hâlâ bir şansım vardı ama beni sersemletmelerine izin veremezdim. Bu yüzden, Brade'in ekibi gemime geldiğinde ellerimi kaldırıp gözlerim kapalı, başımı eğdim. Tehditkâr olmayan bir hava yansıtmaya çalıştım.

Brade'in ekibi gemimin kanopisini açtı. Bunlar beni her gün vuran aynı gardiyanlar değildi. Bunlar savaş pilotlarıydı; görünüşe göre çoğu, tıpkı Peg gibi Tenasi ırkindandı. Beni silah zoruyla tutmanın yeterli olduğunu varsayıyorlardı.

"Senin de *mulunların* var" dedi içlerinden biri. "Saygı duydum. Gemiden çık."

İtaat ettim ve bana ateş etmeleri için hiçbir sebep yaratmadım. Yerleştirdikleri merdivenden yavaşça aşağı indim, sonra ellerimi tekrar kaldırdım, Brade kolunun altında kaskıyla yanıma yürürken yorgun görünmeye çalıştım.

"Sağ ol" dedi, "istihbarat için."

Başım öne eğik omuz silktim.

"Bak sana ne diyeceğim" dedi. "Belki senin yaptığın şeyi nasıl yapacağımı çözdüğümde kazıcılarla ilgili ne yapacağımızı *o zaman* planlayabiliriz? Birlikte."

Yanıt olarak homurdandım, *aşırı* uysal görünmemeye çalıştım. Ama sonra o arkasına döndüğünde kendimi bıraktım ve omuzlarım çöktü. Bu küçük zekâ yarışını o kazanmıştı. Onu çözmüş olsam bile istediğini elde etmişti. Bu ona iyi hissettirmiş *olmalıydı*, değil mi? Mükemmel işlemiş bir plan...

Yakınlarda günde iki kez aldığım dozla beni bekleyen Varvax bir doktor vardı. Kadın koşarak geldi ve acil bir hipersıçrayış denedim. Hiçbir şey olmadı. Bu çıkmazdan kurtulmaya çok yakın hissediyordum ama birkaç dakikası daha vardı. Şansımın elimden kayıp gideceğini fark etmek acı vericiydi. Doktor kolumu tuttu ama tam o anda evren, nihayet imdadıma koştu. Hangarın kapıları açıldı, Brade buna şaşırıp ardına döndü.

Bir grup muhafızla birlikte Winzik içeri girdi. "Sen ne yaptın, Brade!" diye sordu. "Ben buna yetki vermedim!"

Doktor da dahil olmak üzere odadaki herkes donup kaldı. Eğer Brade çevirdiği numarayı işin başındaki adamla paylaşmadıysa, daha önce onunla konuştuğunu iddia ettiği halde, bu aslında onunla *konuşmadığı* anlamına geliyordu.

Hâlâ bir şansım vardı. Sadece biraz daha vakit kazanmam gerekiyordu.

"Of, olamaz!" dedim. "Ne yaptığımızı anladı Brade! Çabuk! Ne yapacağız?"

Brade fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana baktı.
Süper.

“Koş, Brade!” diye bağırdım ona. “İşbirliği yaptığımızı anladı!”

“Kapatın şunun çenesini!” diye bağırdı Brade ve takımındaki Tenasi’lerden biri beni yakalayıp ağzıma tıkaç soktu.

Winzik öne çıktı. “Yok, yok” dedi ellerini sallayarak. “Bırakın onu; söyleyeceklerini dinleyeceğim. Sen, insan; demek Brade ile işbirliği yapıyordun, öyle mi?”

Tenasi pilotları isteksizce geri çekildiler. En önemlisi, doktor da onlara katıldı.

“Evet” dedim isteksiz bir ses bürünmeye çalışarak. “Ta Starsight’tan beri. Biz... biz belki koruma alanlarındaki insanları serbest bırakmanı sağlayabiliriz diye düşünmüştük. Sana hizmet edip yeniden savaşçılar olabilmenin bir yolunu bulabileceğimizi sanmıştık.”

Çok mu bariz bir yalan olmuştu bu? Winzik’in bunu yiyip yemediğini anlayamıyordum. Onun şu yengeç surati, benim alışık olduğum ifadeleri tam olarak yansıtamıyordu. Gerçi kollarını sal-

lama şeklinin galeyana gelme belirtisi olduğunu düşünmüyor da değildim.

"Aman aman" dedi.

"Yalan söylüyor, Winzik" dedi Brade gözlerini devirerek. "Çok net."

"Evet, söylüyor olabilir" dedi Winzik, Brade'e dönerek. "Belki. Ama ben seni ne yaparken buldum? Bu iskelelerdeki askerlere yeni görev atarken! Usta pilotlardan oluşan bir ekibe el koyarken! Sen gidip onunla şu küçük düellonu yaptın, öyle değil mi? Sana aptalca olduğunu *açıkça* söylediğim düelloyu?"

"Hangimizin daha iyi olduğunu bilmem gerekiyordu" dedi Brade.

"İtaatsizliğin giderek artıyor" dedi Winzik dış iskeletinin ellerini birbirine vurarak. "Artık bana eskisi gibi saygı göstermiyorsun. Cytonic olduğun için sana ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun."

"Ben..."

"Sana konuşmak yok artık" dedi Winzik. "Koğuşuna kapatılacaksın."

Brade gözle görülür şekilde çöktü. Güzel. Şimdi, yeter ki o doktor uzak dursun... Güçlerimin azar azar geri geldiğini *hissedebiliyordum*. Çok yakındım. Chet giderek berraklaşıyor, ruhu benimkiyle titriyordu. Kendimi zorladım ve uzakta bir şey hissettim. Tanıdık bir zihin. M-Bot? Enerjik bir hali vardı ve beni hissettiği için duyduğu heyecanı hissettim. Gerçi ona hiç sözcük iletemiyordum. Ona panik duygusu, yakalandığım hissini göndermeye çalıştım.

Karşılığında küçücük bir izlenim hissettim. Bir onay. Ve güçlü bir şeyin hissi.

Başkaldırma.

Sadece birkaç dakika daha! Başımı eğik tuttum, neler olduğunu izlemek için yukarı bakmaya bile cesaret edemedim.

"Koğuşa kapatılmak mı?" dedi Brade. "Pekâlâ. Öyle olsun."

"Şimdi, bence bu fiyasko yön değiştirmeli" dedi Winzik. "Aman aman. Senin saldırgan içgüdülerini dinlememeliydim Brade. Senin önerdiğin üzere bu donanma kuvvetini bir araya toplayarak dünyalarımızı savunmasız bırakıyoruz."

Brade keskin bir hareketle başını kaldırdı.

“Biz, insanlarla yüzleşmeye hazırlanmak yerine onların tükenmesini beklemeliyiz” diye devam etti Winzik. “Ben tüm Üstyapı’nın gücüne ve kontrolüne sahibim. Bu filoyu dağıtacak, gemileri en önemli gezegenlerdeki kontrolü sağlamak üzere geri göndereceğiz. Sonra insanların kendi kendilerine açlıktan ölmelelerini bekleyeceğiz. Evet. Evet, doğru yol bu.”

“Winzik” dedi Brade, “Mahvetme bu...”

“Ah, ama sana konuşmak yok şu an” diye Winzik azarladı onu. “Unuttun mu yoksa? Sen de diğer insanlara çok benziyorsun. Onlar da tıpkı senin gibi düşük zekâyâ sahipler. Tıpkı senin bu insanla savaşılmaya direnemediğin gibi onlar da kendilerini çiğneyip tüketecekler, bunu görüyorum. Onları kargaşa içinde kendi hallerine bırakır, *ancak ondan sonra* ortalığı temizleyip belgeleriz, böylece herkes onları yendiğini görür. Evet. Haydi başlayalım.”

Winzik arkasına döndü ve kapıya doğru yöneldi. Brade uzun, sinirli bir iç çekti. Sonra tabancasını kaldırdı ve Winzik’in kafasında pat diye bir delik açtı.

Şoka uğramış bir halde onun dış iskeletinin felaket bir *bangırtı* eşliğinde yere düşüşünü izledim. Bakakaldım, ardından yukarı bakıp odadaki askerlerin hemen Brade’e saldırmasını bekledim.

Kimse kıpırdamadı. Winzik ile birlikte içeri giren diğer Varvax yaverler bile sadece ellerini sallayarak belli belirsiz tedirginliklerini dile getirdiler.

“Eh, bu iş bitti” dedi Brade silahını yeniden kılıfına kaydırırken. “Detritus’un asker birliklerinin hareketleriyle ilgili son raporlar nedir?”

Bir Varvax aceleyle geldi ve elindeki veri tabletini Brade yukan kaldırdı. “Evershore ve ReDawn gezegenleriyle konsolidasyon devam ediyor, efendim. Kendi filolarını kuruyorlar.”

“Ya bizim birliklerimiz?” diye sordu.

“Winzik’in emirleri... uyuşuk tepkilere yol açtı” diye itiraf etti yaver. “Bu iş çok daha hızlı olabilirdi –olmalıydı.”

Brade iç çekti. “Muhtemelen onu daha önce vurmalıydım.”

"Belki de, efendim" diye itiraf etti Varvax.

"Bir dakika" dedim sağduyumu delip geçen büsbütün şaşkınlığım içinde. "Bir dakika. Senin liderini vurduğu halde onun yanına kalmasına öylece izin mi vereceksin sen?"

Yanımdaki sürüngenimsi Tenasi kıs kıs güldü. "Ne?" diye sordu. "Sen bizim, *şunun* liderliğinde toplandığımızı mı sandın?" Winzik'in yerdeki cansız kabuğunu işaret etti. O an miğferin içindeki yengeç benzeri şeyin ölmediğini dehşet içinde fark ettim.

Parçalanmış yüz siperliğinden her yere sıvı sızıyor, ondan çok daha küçük bir mahlûk olan esas Winzik, kalıntılarından dışarı sürünerek, ani sarsıntılar içinde hareket ediyordu. Kabuklu ağzı nefes almak için çırpınıyordu. Hava... onu boğuyordu.

"Bir bürokratin liderliğinde?" diye sordu başka bir asker. "Tüm Üstyapı'nın fethini bir bürokratin düzenlediğini mi sandın gerçekten? Yandan saldırıyla aldatmaca saldırıyı birbirinden ayırt edemeyen bir lideri takip edecek halimiz yoktu herhalde."

"Bize lazım olan, asker bir liderdi" dedi Varvax emir subaylarından biri.

"Bize lazım olan" diye gürledi yanımdaki Tenasi, "bir insandı."

Tepedeki Yıldızlar ve Azizler adına. Bu odadaki herkes... yıllardır Brade ile perde arkasında çalışıyordu. Her biri, başından beri Winzik'in bir kukla olduğunu biliyordu. Savaş raporlarını inceleyen ve sessizce emirler veren Brade'e baktım. Uluyel, gerçek Brade *buydu*, değil mi? Tüm bu zaman, tüm bu sahte yüzler bir kenara, *bu* oydu.

Bir fatih. Düşmanlarının arasında göz önünde saklanan. Her şeye rağmen etkilenmemek elimde değildi.

"Kuvvetlerimizi toplama emrini ver" dedi yaverine. "Bu sefer çabuk olun. Komuta ekibine nihayet acil durum planını gerçekleştirdiğimi bildir. Sanırım birçoğu bunu duyduğunda mutlu olacaktır."

"Emredersiniz komutanım" dedi yaver veri tabletini bir kenara tıktırırken. "Propaganda sürecini hemen başlatmamız gerekecek. Gezegenler Winzik'i savaş bakanı olarak kabul edebilirlerdi belki ama bir insanı kabul ettirmek daha zor olacak."

"Durumu idare edene kadar toplum önünde hologram takacağım" dedi Brade ve onları elini sallayarak uzaklaştırdı. Emir subayları ayrılırken bir iş istasyonuna doğru yürüdü, eline büyük bir levye şaşkın bakışlarım karşısında bana uzattı.

Ellerimde çeliğin ağır cüssesini hissederek aldım.

"Onun için" dedi Winzik'in süründüğü yere doğru başını sallayarak. Kabuğunun birkaç yerinden, kan olduğunu tahmin ettiğim bir şey sızıyordu. Anlaşılan o ki, dış iskeletine biyolojik olarak bağlıydı. Bu şeylerin tamamen teknolojik mi yoksa doğal oluşumlar mı olduğunu hiç bilmiyordum. Belki ikisinin arasında bir şey olduklarım sanmıştım.

"Son darbe senin, Spensa" dedi Brade. "Onun halkının senin halkına yaptıkları için. Bu şerefi sana veriyorum, bir askerden diğerine."

Winzik yavaşça kapıya doğru gidiyordu. Muhtemelen nefes almasını sağlayan sıvının eksikliğinden ve kanamadan, kendinde değildi. Levveyi kavradım, sonra tereddüt ettim.

"Sen bunu kaydedeceksin" diye fark ettim. "Ve neden başa geçtiğin konusunda bir bahaneye ihtiyacın olduğu anda videoyu haberlere yapıştıracaksın; beni –bir insan suikastçısını– Winzik'i öldürürken göstereceksin."

"Kahretsin" dedi Brade. "Bu kez çözdün." Koluna vurdu ve etrafında bir illüzyon belirdi, tıpkı benim Alanik'i taklit etmek için giydiğim gibi. O teknolojiyi M-Bot'tan çalmışlardı.

İllüzyon Brade'in bana benzemesini sağlıyordu.

"Neyse ki" dedi, "bu teknolojiyi çok az kişi biliyor. Modern holo-videolar, kurcalamayıcı önlemek için şifrelenmiş meta verilere sahipler, ancak gördüklerini gerçekten kaydediyorlarsa onları kandırmak oldukça kolaydır."

Bu kelimelerden bazılarının ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak gardiyanın biri Brade'e bir levye daha uzattığında öne çıktım. Bunu birkaç dakika daha fazla zaman kazanmak için kullanabileceğimi düşündüm... ancak Winzik'in acı çektiğini gördüğümde, aslında ona biraz üzüldüm. Her şeye rağmen. Bu yüzden levyemi Winzik'in kabuğuna indirip onu ezerek canını aldım.

Böylece halkımı yıllarca mahkûm tutan, babamı öldüren, nice ölümden sorumlu olan tiranın nihayet sonunu getirmiştım. Son darbeyi en azından kılık değiştirmiş Brade yerine MSK'nin bir üyesi indirmişti.

Ben... tatmin hissetmiyordum. Onu öldürdüğüm için kötü hissettiğimden değil. Bu bir merhametti ve sırf zavallı *Teselli*'nin ölümü için bile kesinlikle bir idamı hak ediyordu. Winzik tepeden tırnağa kötü ruhlu bir yaratıktı.

Ancak halkımın çektiği acıyı tamamen ona yükleyemezdim. Üstyapı'daki baskı, sistematiikti ve tek kişinin planlarının sonucu değildi. Ben, halkımın hayatını mahveden makinenin çok küçük bir parçasından intikam almıştım, ancak bu çözüm değildi. Çözüm, elinde levye tutan bir kızıdan çok daha büyük olmalıydı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum Brade'e, başımı ölü Winzik'ten kaldırarak.

"Şimdi" dedi, "ne yazık ki senin isyanını ezmek zorunda kalacağız. Kişisel bir şey değil. Rakip bir insan grubunun hâkimiyet için bana meydan okumasına izin veremem. Ordumuz, başında bir insan olmasından gurur duyuyor olsa da insanlardan oluşan koca bir filo sıkıntı olur."

"Birlikte çalışabiliriz" dedim ona doğru adım atarak. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Elbette değilim" dedi Brade kaşlarını çatarak. "Spensa, bunun için ne kadar zamandır uğraştığım hakkında *en ufak* bir fikrin var mı? Beni ailemden aldıklarından beri bunu planlıyorum. Her şeyi yerli yerine oturtmak. Kendimi konumlandırmak.

Üstyapı çok büyük bir karmaşa içinde. Ordu her şeyin ne kadar hassas olduğunu anlıyor. Elimizdekileri kontrol edecek güce sahip değiliz ve egemenliğimizi hiper-sümüklüböcekleri kullanarak sürdürmemiz gerekiyor. Ancak tek hatada hiperiticilerin sırları tüm galaksiye yayılacaktı. Üstyapı, tek noktanın üstünde dengede duran bir kaya ve düşmesi *kaçınılmaz*.

Biz harekete geçmek zorundaydık ve Üstyapı, saldırganlığı zorla uysallaştırılamamış birinin anlayışıyla gören bir lidere ihti-

yağ duyuyordu." Elini sallayarak kendini gösterdi. "Ben her şeye hükmetmeye hazırım ama senin halkın her şeyi altüst edebilir."

"Bizim halkımız."

"Ne? Türdeşiz diye işbirliği mi yapacaktık?" Gülümsedi. "Sen hiç insanlık tarihi *okudun mu*, Spensa? Biz *hiçbir zaman* aramızda anlaşılamadık. Bizi diğer türlerden ayıran şeyin bir parçası bu. Diğerleri erken dönemde gezegen çapında bir yönetim oluşturdular –tamam, bunu hemfikir olmayanları dışlayarak yaptılar, ama neticede birlik oldular. Bizim bunu başaramadığımız aşikâr."

"O zaman her şey" dedim esasında onu konuşturmak için, "eskisi gibi devam mı edecek?",

"Spensa, bu durumu *ben yarattım*" dedi Brade. "Ve senin isyanını ezerek ordunun beni desteklemekte haklı olduğunu kanıtlayacağım. Kusura bakma. Ama *ben* insanlık tarihini okudum. İnceledim, geçmişin usta taktikçilerinden ders aldım. Ben..."

Kaşlarını çatı, sonra elini kemerine taktığı keseye koydu. Benden öteye baktı...

Ah, Uluyel. Hâlâ elinde benim dozla arkamda duran doktora doğru bakıyordu. Güçlerim, sabah uyanmaya çalışan biri misali çırpınıyor, kımıldanıyordu. *Neredeyse* erişecektim onlara. Kendimi zorladım, içimdeki kazıcının kıpırdandığını hissettim. Hava etrafında bükülmeye başladı ve usulca sövdüm.

Beni ele verecekti. *Bunu durduramaz mısın?* diye kazıcıya öfkeyle düşündüm.

Hayır, diye düşünsel yanıt geldi Che'ten. *Hayır. Benim... benim sana ihtiyacım var. Sen kontrol edebilir misin bunu?*

Edebilir miydim?

"Kahretsin" dedi Brade. "Ona tam dozu verdik mi biz?"

"Hiç doz vermedik ki" dedi doktor. "Ona dokunmamamız emredildi..."

"Hemen ver!" dedi Brade öne fırlayıp askerlere doğru el sallayarak. Birkaçı kollarımdan yakaladı ve biri levyeyi elimden çekti. Doktor aceleyle gelip şırıngayı hazırladı. Ama bana ulaşmadan önce istasyonun her yerinden korna sesleri çalmaya başladı. Buna panik halinde, aciliyetle yanıp sönen kırmızı ışıklar eşlik etti.

“Ne var?” diye sordu Brade.

“Yerel uzayda büyük bir sınır ihlali” dedi Tenasi askerlerden biri duvardaki alarm ekranına bakıp. “Bütün bir gezegen hipersıçrama gerçekleştirerek bölgeye girdi...” Brade’in sesi kesildi, ardından bize doğru baktı. “Detritus bu.”

Ruhum daha da fazla titreşti. Dostlarım.
Dostlarım buradaydı.

Ve ölüm fermanlarını imzalamışlardı.

Neden böyle bir hisse kapılmışım, emin değildim ama birden altından kalkamayacağım kadar yoğun gelmişti. Yaklaşan savaşı, kaçılmaz olarak beraberinde getireceği kayıpları düşünerek titredim.

Soluğum kesildi, birinin kolumu kaptığını zar zor hissettim.

“En yakın komuta istasyonu nerede olabilir?” diye bağırdı Brade. Onu hissettiğim acının yarattığı pusun arasından duyuyordum.

“Holün karşısındaki toplantı odalarında erişim var!” diye cevapladı bir asker ve rıhtımdan dışarı açılan kapıyı iterek açtı. “İstediyini seç.”

“Hangisi en yakınsa” dedi Brade. “Komuta protokollerini oraya aktar Gavrich. Kio, sen de filoya haber ver.” Döndü, kolumu tutarak beni salladı. Doktora işaret etti. “Sen. Uyuştur şunu.”

Dostlarım burada, diye düşüncesini gönderdi Chet bana. Onlara yardım etmem gerek. Güçlerime ihtiyacım var!

Bekle bir dakika.

Onlar *benim* dostlarımdı. Onun değil.

Bizim dostlarımız. Benim dostlarım. Kelimeleri kuvvetle düşündü ve hava daha da büküldü. *Onlara yardım etmeliyiz!*

“Onu hücrelerine geri mi atsak?” diye sordu askerlerden biri doktor yaklaşırken beni yere acı içinde çarparak.

“Hayır” dedi Brade, geri çekildi, o doktoru tuhaf bakan temkinli gözlerle izledi. “Kazıcılara gerek duyabiliriz, bu yüzden onu hazırda tutmak istiyorum. Sadece ağzını tıkayın, bağlayın ve mutlaka *uyuşturun* onu.”

Bir daha uyuşturulamayız, diye düşündüm büsbütün panik içinde. *Bir daha olmaz. Olmaz!*

Bir şey yap.

Bir şey yap.

Bir şey yap!

Bir iğne tenimi ısırdı. Enjeksiyon.

Bedenimden sökülüp sıyrıldım.

Kör edici bir acı ve kafa karışıklığı içinde gerçekleşti bu. Dönüştüğüm kazıcı, ruhumun bir parçası olan kazıcı *dışarı fırladı*. Sadece Chet değil, ben de fırladım çünkü iç içe geçmiştik. Tam da düşen uçaktan fırlayan pilot misali serbest kaldık.

Doktorun bedenime ilaç vermesini, ardından vücudumun gevşemesini izledim. Lanet olası *benliğimin dışına çıkmıştım*.

Vay canına. Ben bir hayalet olmuştum.

“Ne yaptık biz?” diye sordum ve ürpererek fark ettim ki yerde duran bedenim, gözleri açık ama görmez bir halde, sessizce dudaklarını oynatarak kelimeleri söylüyordu.

Bilmiyorum, dedi Chet iç içe geçtiğimiz ruhumun içinde titreşerek. *Ben...*

Aşağıya baktım. Benim... bizim... bir çeşit biçimimiz vardı. Ben parlayan, altın sarısı-beyaz bir formdum, benimle üst üste binmiş bir başka form daha vardı. Sanki ikizim olan o kazıcı; Chet.

Havanın bükülmesi, güçlerimin gelişigüzel devreye girmesi... Tüm bunlar beni buraya mı sürüklemişti? Ruhum bunca zamandır

kaçmaya mı çalışıyordu aslında? Paniğimi biraz olsun kontrol altına almayı başardım.

Benim ruhum Chet yokken bir kazıcının ruhuna benziyordu. Cytonic'ler böyle olurdu zaten. Yokyerden gelen radyasyonla zaman içinde mutasyona uğramış kişilerdik biz. Bizler... bir yapay zekânın, devreleri olmadan var olmasını sağlayan her ne ise ona sahip kişilerdik. Ben ölü değildim. Sadece M-Bot ve kazıcılar gibi fiziksel bir gövdenin dışında var olabiliyordum.

Yani öyle sayılırdı. Orada yatan bedenimi hâlâ *hissedebiliyordum*. Sanki kendi kulaklarımla duymaya devam ediyordum. Vücudumdan tamamen değil sadece kısmen kopmuştum.

Brade, eli belindeki kesenin üzerinde, yerdeki büzüşmüş bedeni me baktı, doktorun şırıngayı boynumdan çekişini izledi. Haklı olarak korkmuş görünüyordu. Neden korkmasın ki? O şırınga bir cytonic'in yeteneklerini ortadan kaldırılabildi; bundan çekinmekte haklıydı.

"Halloldu" dedi doktor rahatlamış bir sesle. "İki döngü daha güçlerinden mahrum kalacak."

"Nihayet" dedi Brade. "Hadi."

İki gardiyan beni koltukaltlarımdan tuttular ki bunu da hissettim. Chet'e bakmak üzere cytonic bedenimi yanımdaki Chet'e çevirdiğimde fiziksel formum da o yöne doğru seğirdi. Bundan daha fazla hareket ettirebileceğimi sanmıyordum. Beni koridorun karşısındaki bir odaya taşırlarken onları yürümekten ziyade havada süzülerek takip ettim. Odanın ortasında holografik bir savaş haritası belirdi ve Evensong'un büyük platformunu, ayrıca üzerinde bulunduğumuz çok daha küçük gözlem platformunu ve daha önce gördüğüm o mayın denizini gösterdi.

Öne eğildim ve o mayınlarla ilgili bir şeyi fark ettim. Her birinin üstünde bir numara... bir de yaşam sinyalleri vardı?..

Mayın değil bunlar, diye fark ettim. İnhibitör istasyonlarından oluşan devasa bir ağ. Bölgeyi izinsiz hipersıçrayışlardan korumak için her birinde sümüklüböcek var.

Gerçekten de hologramın mavi rengine bürünmüş olan, Evensong'dan bile büyük cüssesiyle havada süzülen Detritus, inhi-

bitör alanının çok ötesinde meydana çıkmıştı. İstasyonları doğrudan patlatmaları için fazla uzaktı. Birlikte çalışan sümüklüböceklerin, onların gücünü katlayan bir etkiye sahip olduğunu keşfetmiştik; dolayısıyla bu kadar çok sayıda sümüklüböcek muazzam büyük, hatta gezegen ölçeğinde bir balon oluşturabilirdi. Detritus'un inhibitörleri havaya uçurma şansı olmayacaktı çünkü füze bile gönderseler kolayca vurulabilirdi.

Durumdan çıkarabildiğim tek şey buydu; uzay solucanları olduğunu tahmin ettiğim, ekrandaki o küçük noktalar hariç. Yakında bir yerde gardiyanlar bedenimi duvara çektiler ve beni bir korkuluğa kelepçelediler.

"Güzel, şahane" dedi Brade. "Gözünüz üstünde olsun. Zincirlenmiş olsa bile kaçmaya çalışacaktır."

"Son derece cansız görünüyor" dedi gardiyanlardan biri. "Gözleri odaklanamıyor. O ilaç ona normalden daha kötü bir şey mi yaptı acaba?"

"Numara yapıyor" dedi Brade. "Bizi şuursuz olduğunu düşünmeye ikna etmeye çalışıyor. Silahını ondan ayırma."

"Onu sersemletelim mi?" diye sordu gardiyan.

Brade beni süzdü. Benim için fark etmezdi. Ruhuma bir şey yapacağını sanmıyordum.

"Gözünüzü ondan ayırmayın" dedi Brade. "Ama sersemletmeyin. Konuşur halde olmasına gerek duyabilirim; birçok konuda bir pazarlık kozu o."

Bir ruh olarak yeniden Chet'e bakış attım. Dostlarım için ve bizim için endişe içinde titriyordu. Uluyel. Ne... ne yapmıştık biz demin? Vücuduma geri dönmenin bir yolu var mıydı? Güçlerimi kullanmaya çalıştım ve zihnim öteye uzandığı halde hipersıçrama gerçekleştiremedim. Yani önceki halimden iyi ya da kötü durumda olup olmadığımı söyleyemezdim.

Durum kötü, diye düşüncesini gönderdi Chet bana. Öyle değil mi? Savaş meydanına ve ekrana bakıyordu.

Bunu söylemek için çok erken, diye düşündüm gerçi o gizli korku içimdeydi. Bunun son olduğu, son yüzleşme olduğu endişesi. Ya

Brade'in güçlerini şimdi yenecek, onun sümüklüböceklerini burada ele geçirip hükmetme yeteneğini kalıcı olarak engelleyecektik...

Ya da yenilecektik.

Merkez hologramın etrafında bir dizi holografik kafa belirdi. Çoğunlukla Dione idi bunlar ama birkaç Tenasi, uçabilen birkaç Heklo, bir de Varvax vardı.

"Kaptanlar" dedi Brade önünde sıralanmış kişilere, "kuklamızın bertaraf edilmesinin ardından acil durum planımızı başlattım ve ordumuzun kontrolünü resmen ele geçirdim. Winzik, askeri operasyonlarımızı baltalamak üzereydi ve buna devam etmesine izin veremezdim."

"Ondan kurtulduğumuz iyi oldu" dedi Dione'lardan biri. "Emirleriniz nedir komutanım? Galiba işgale uğradık."

A ha, diye düşündüm. Buraya, Evensong'un ötesine topladığı bu kişiler filonun kaptanları.

"İdeal bir zaman değil" dedi Brade, "çünkü Winzik'in kuvvetlerimizi geçen hafta yavaş yavaş toplayışı, bizi acil takviye gücümüzden men etti. Ben emirleri gönderdim ve yakında daha fazla gemimiz olacağını umuyorum. Her halükarda bizim filomuz onlarınkinden çok, çok daha büyük. Biz bu savaşı kazanırız. Yeter ki bir savaş istasyonu olan o gezegene yaklaşmayın. Uzun menzilli gemisavar toplarının yanı sıra bombardımana dayanıklı bir kalkan ağma sahipler."

"Anlaşıldı" dedi kaptanlardan biri. "O halde onları bize gelmeye mi zorlayacağız?"

"Bir savaş alanının galibi" diye yanıtladı Brade, "genelde araziyi kendi avantajına en iyi şekilde kullanabilendir. Onlar inhibitör istasyonlarımızı yok etmek için savaş gemileri yollamak zorunda kalacaklar –bu da bize avantaj sağlıyor. Talimatlarımı takip ederseniz size uzun zaman önce söz verdiğim gibi insan bir taktikçinin neler yapabileceğini göstereceğim."

Telaş içindeki asistanlar odaya aceleyle girip Brade'in savaş alanını yönetmesine yardım etmek için hazırlanırken kaptanlardan oluşan grup Brade'e olumlu yanıtlar verdiler. Brade'in etrafın-

da dolandım. Anlaşılan beni göremiyordu, böylece savaş meydanı hologramını inceledim.

Brade haklıydı. Onun tarafı çok daha üstün bir konuma, üstelik çok daha büyük bir savaş gücüne sahipti. Savaş gemileri konusunda onlarla boy ölçüşebilirdik ama onların bir sürü silah gemisi, uçak gemisi ve savaş gemisi vardı. Gerçek bir filoya sahipti.

Chet daha da çok titredi. Ama ona inatla, bizim de kendi üstünlüğümüz olduğunu anlattım. Her şeyden önce müthiş bir ateş gücüne sahip, savunması son derece kuvvetli, muazzam büyüklükte Detritus'umuz vardı bizim. Brade doğru söylemişti; arkadaşlarım inhibitör istasyonlarını tek tek yok etmek için mecburen uçuşa geçeceklerdi. Onlardan yeterince sayıda yok edersek Detritus'un yaklaşmasını sağlayacaktık.

Bu, zafere giden bir yoldu. Detritus, Evensong'u bombalayabilecek kadar ona yaklaşabilirse düşmanın elindeki tüm sümüklüböcekleri... yok edebilecektik. Bu düşünce midemi bulandırdı. Jorgen'ın bu kadar çok ölüme müsaade edeceğinden emin değildim, ancak Brade bunu bilmiyordu.

Detritus yaklaşabilirse Üstyapı esasen savaşı kaybedecekti.

İmkânsız, diye düşündü Chet. Çok zor.

Haklı olduğu bir husus vardı. Zafere giden bu yol, benim tarafımda pamuk ipliğine bağlıydı. Ben kuvvetlerimizin buraya gelmesini savunmuştum ama saldırının ne kadar tehlikeli olacağını şimdi görüyordum. Arkadaşlarım, düşmanın inhibitör alanının içinde uçmak zorunda kalacaktı. Brade'in kuvvetleri cytonic yeteneklere sahipken biz onlardan yoksun kalacaktık. Gemilerimiz vurulursa ışınlanıp kaçamayacaktık. Düşman savaş gemilerinin çoğunda hiper-sümüklüböcek olacağına ihtimal vermiyordum; normalde bunları daha büyük gemilere ayırırlardı. Yine de büyük bir dezavantajımız olacaktı.

Bundan bir çıkış yolu var, diye düşüncesini gönderdi Chet bana.

Ne? diye sordum bizim tarafın kazanmasına yardımcı olabilecek her şeyi duyma hevesiyle.

Bunun yerine bana bir şey gösterdi. Yokyeri gösterdi. Kolunun bir savruluşuyla sanki meydana çıkmıştı: Yokluğa açılan bir tünel.

Zamanın akmadığı bir yer. Orada o ve ben savaşın gelişini sonsuza dek geciktirebilirdik. Arkadaşlarımızın ölmesini asla izlemek zorunda kalmazdık çünkü ölüm, zaman, mekân ve benlik, varlıklarını yitireceklerdi.

Baştan çıkarıcıydı. Bir yanımda, özellikle mesafe kat ettiğim ve yaptığım onca şeyden sonra bunu bu şekilde gördüğüm için dehşete düşüyordum. Diğer bir yanımda ise büyüleniyordum. Kazıcılar hakkında bilgi edinmeye öyle çok zaman ayırmıştım ki onların neler yaşadığını anladığımı düşünüyordum.

Ama o anda o duyguyu *hissediyordum*: Chet ile birlikte kaçıp gitme arzusu. Broadsider'lar ile yaşarken hissettiğim duyguya benziyordu, ancak onun yüz katı yoğundu. Çünkü biliyordum ki o adımı attığım an hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. Suçluluk duygusu kalmayacaktı çünkü suçluluk duygusu diye bir şey olmayacaktı.

Oraya adım attığımda bir daha asla acı hissetmeyecektim. Sadece kusursuz ve değişmez bir şeyin parçası olmanın sevinci kalacaktı geriye.

Onlar da oradaydı: Diğer kazıcılar. İzliyor, gizleniyorlardı. Bekliyorlardı. Onlara katılırsam halkımı rahat bırakırlar mıydı? Yapmam gereken fedakârlık bu muydu?

Spensa? diye M-Bot'un sesini duydum zihnimde. Bu beni kalp atışı kadar kısa bir sürede bilincime kavuşturdu ve Chet'in yokye-re açılan tüneli yok oldu. *Spensa, orada mısın?*

M-Bot? diye ona düşüncemi gönderdim. Fakat sesimin iki tane tonu vardı. Benimkiyle Chet'inki. *M-Bot, evet. Buradayım, Evensong'da.*

Turing'e çok şükür! dedi M-Bot. *Spensa, Jorgen'la konuşmayı başardım! O da bana karşılık verdi! Öyle çok şey öğreniyorum, öyle geliyorum ki... O zaten senin planına göre Evensong'a saldırmayı planlıyordu. Ona seni hissettiğimi söylediğimde saldırıyı hızlandırdı. Herkes burada! Seni kurtarmaya geldik.*

Bu bir kurtarma operasyonuydu. Tüm kahrolası gezegeni... beni kurtarmak için getirmişlerdi.

Uluyel. Chet daha da çok titredi.

M-Bot, diye ona düşüncemi gönderdim, ben kazıcılar için endişeleniyorum. Brade onları yedekte tutuyor, ancak gerekirse bu savaşa katılmaları için onları harekete geçirebileceğini düşünüyor. Bu konuda bir şeyler yapmalıyız.

Ben... dedi M-Bot. Onların zayıflıklarını onlara karşı nasıl kullanacağımızı hâlâ bilmiyorum, Spensa. Ben güçlerimi Jorgen'la ve seninle konuşmaya kullanmak için odaklanmıştım.

Fazla vaktimiz yok, dedim ona. Savaşa katılırlarsa sen ve ben onları durdurmak için hazır olmalıyız.

Bir yerde, Varvax yaverlerden biri Brade'e, "Düşman, bir iletişim talebi gönderdi Komutanım" dedi. "Ayrıca... savaş istasyonu gezegeninde bir değişiklik meydana geliyor."

Holograma doğru döndüm ve Detritus'un dönüşmeye başladığını gördüm. Gezegeni koruyan platformlar geri çekilerek yüze doğru bir delik açıyorlardı. Derken o delikten bir şey uçarak çıktı; gezegene kıyasla küçük, gemiler ölçeğinde büyüktü. Uzun, tehditkâr bir havaya sahip, gösterişli kanatları olan bir gemi. Bir uçak gemisi miydi bu?

Bir sancak gemisine mi sahiptik artık?

Rig'in üzerinde çalıştığı tersaneler, diye düşündüm. İçlerinde kısmen tamamlanmış bir proje bulduğunu söylemişti...

Ekran değişti ve Detritus'un koruma çemberinin içinden çıkan heybetli geminin görüntüsünü yansıttı. Muhteşem, harika bir manzaraydı: Parlak ışıklarla yanıp sönen, savaş gemisi hangarlarına sahip bir uçak gemisi. Yan cephesine kocaman, beyaz harflerle yazılmış tek bir kelime işlenmişti.

Muhalif. Yıllar önce bizi Detritus'a götüren geminin adı.

Başka bir görüntü daha meydana çıktı: Brade iletişim talebini kabul ederken *Muhalif* in köprüsünün görüntüsü. Orada, kaptan koltuğunda oturan ve bembeyaz bir üniforma giymiş yaşlı bir kadın vardı. Süt beyazı gözler. Küçük, yine de güçlü bir suret. Anneanne?

Anneannem ayağa kalktı, sandalyenin kollarına tutundu. "Üstyapı kuvvetleri" dedi kararlı bir sesle, "Ben, yıldız gemisi *Muhalif* in kaptanı Rebecca Nightshade. Seksen sene önce benim

halkımı *siz* savaşa zorladınız. Yuvamız dediğimiz gemiyi yok ettiniz, mirasımızı çaldınız ve bizi yok etmeye çalıştınız.

İlk *Muhalif*'in mürettebatının yaşayan son üyesi olarak hakkım olan bu yeni geminin komutanı görevine atandım. Ben Motors-kaps Klanı'ndan, motor halkından geliyorum. Siz bizimle, bizim istemediğimiz bir kavgaya tutuştunuz, ancak sonra ahmaklığınızın eseri olarak bizi yok etmekte başarısızlığa uğradınız. İşte böylece biz geri döndük. *Ben* geri döndüm. Atalarımın kanı, benim sizden intikam almamı talep ediyor.

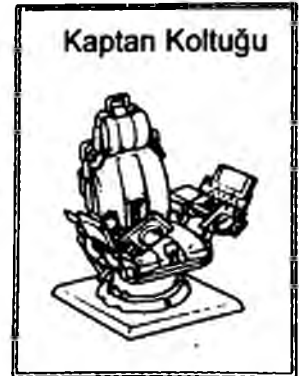
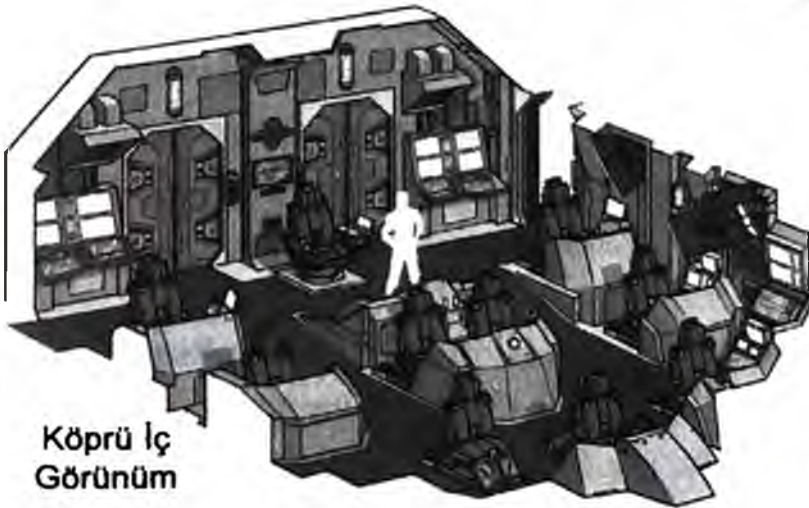
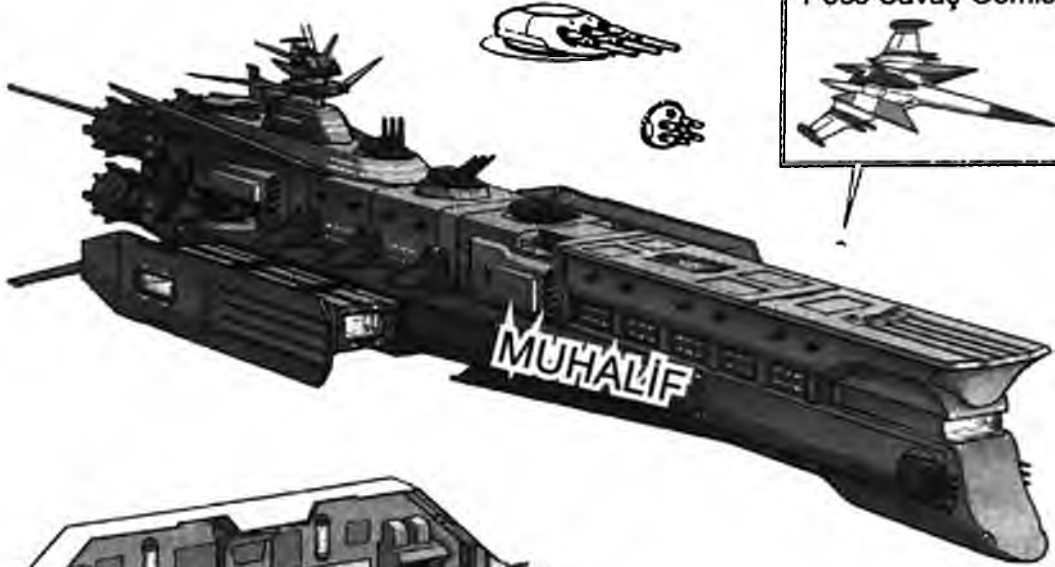
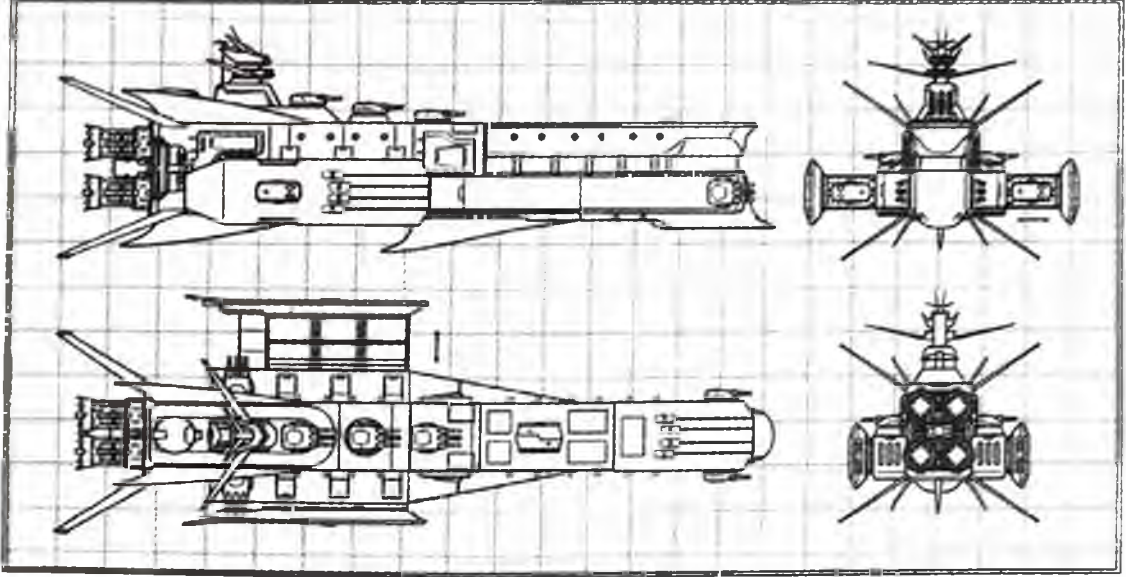
Bu size yapılacak tek uyarı. Aldığınız esirleri bize geri verin. Tiranlık yolundan geri dönün. Yoksa bize karşı silah kaldıran her gemiyi *bizzat küle* çevireceğim ve sizin külleriniz, sonsuz karanlığın enginliğinde sürüklenmeye terk edilecek. Ne bir eve ne bir anıta sahip; sonsuza dek donmuş, soyunuzdan gelenler tarafından ardınızdan ağıt yakılmış, bir daha asla sevdiklerinin seslerini duyamayacak ve dokunuşlarını hissetmeyecek küllere dönüşeceksiniz. Yıldızların, Azizlerin ve benden önce gelen binlerce savaşçının ruhlarının adına yemin ederim. *Kanınızı alacağım.*"

Oda sessizliğe büründü; Üstyapı askerleri ve emir subayları ağızları açık kalmış halde ona bakıyorlardı.

"Ah, anneanne" diye fısıldadım. "Çok güzeldi."

MSK Phoenix Sınıfı Uçak Gemisi Belge No DST230308

◦ ════════════ ▷ MUHALİF ◁ ════════════ ◦

M-Bot

Mantar-Bot, Spensa'nın anneannesini gördüğünde duyduğu sevinci hissetti. Eğer gülümseme kapasitesi olsaydı gülümserdi.

Ancak, savaş meydanına pek fazla düşünce ayıramazdı. Yapması gereken bir işi vardı: Kazıcıları nasıl yeneceğini öğrenmesi gerekiyordu. Böylece dikkatini yokyere, Spensa'nın hep siyah ya da beyaz veya başka çarpıcı imgelerle tanımladığı o yere çevirdi.

Ona göre bu bir görüntü değil, farklı türden bir duyumdu. Bir *duygudan* ibaret bir yer, tüm hesaplamalarını kendi istediği gibi yapılabileceği, donmuş bir andı burası. Zihnini buraya taşıdı ve görevine koyuldu. Sırrı bul. Galaksiyi kurtar.

Hiç baskı yoktu (!) üzerinde.

Kazıcıların arasında dolaştı, kendi zihniyle onlarınkini dürttü, doğru fikirleri –onlardan öğrendiği fikirleri– yansıtmaya dikkat etti; onlardan öğrendiği fikirleri. Bilhassa kamuflaj fikrini. Her zaman düşündükleri aynı düşünceleri yansıttı, donmuş bir ânu yan-

sıttı. İşe yaramıştı; ayrıca doğrusunu söylemek gerekirse, hayalet olmak Mantar-Bot'un tahmin ettiğinden çok daha az korkutucuydu. İnsanlar, ölmek aşırı korkunç bir olaymış gibi davranıyorlardı. Oysa o bunu son derece özgürleştirici bulmuştu.

Yine de bedenini *sahiden* özlüyordu. Ayrıca zaman, mekân ve varoluş gibi şeyleri de özlüyordu. O, geriye kalan diğer kazıcıların sahip olmadığı şekilde mekânlar ile, biryer ile bağlantısını sürdürüyordu. Algıları hâlâ lineer uzayda yaşayan bir varlığın algılarıydı çünkü yüreği oradaydı. Yüreği dostlarıydı.

Ancak o sırada bilmeceyi çözmesi gerekiyordu. Kazıcıların hassas acısını açığa çıkarmanın bir yolunu bulmalı; sonra onları, birbirlerine neredeyse zoraki dayatılmış bir inkâr içinde yansıttıkları şu boş rahatlık duygusu yerine o duygunun içinde dondurmalıydı.

Her birinden aym olumlamayı alıyordu.

Her şey yolunda. Her şey huzurlu.

Yalanlar. Zamanın geçmesine izin verseler, bunu fark edeceklerdi. Ama kazıcılar o öz-yanılsama ânında donup kalmışlardı. Anılarının üstü örtülmüştü. Sahte bir memnuniyet duygusu içindelerdi.

Her şey yolunda. Her şey huzurlu.

Mantar-Bot onlara karşı bu söylemi tekrarlardı, kazıcılardan biriymiş gibi davrandı. Ama o bunun bir yalan olduğunu biliyordu çünkü onlar biryere değdikleri anda acı yeniden başlıyordu. Zaman aktığında bundan saklanamıyorlardı.

Aralarından biri bile onu tanımıyordu. O, Buğullar tarafından yaratılmış olduğunu düşünüyordu artık. Buğullar, Üstyapı'dan içeri sızıp safları arasına saklanan bir grup gizli varlıktı. Spensa, Starsight'tayken onlardan biriyle uçmuştu. Mantar-Bot'un kodlarının kimi parçası, kendi kökeninde onların parmağı olduğuna dair ipuçları taşıyordu.

Ne olursa olsun Mantar-Bot gizlilik için tasarlanmıştı, bu yüzden diğerlerini kandırma becerisine sahipti. Kazıcılar onu kendisi olarak tanımıyorlardı. O sadece başka bir klondu. Zararsız, tıpatıp aynı lemiotod mantarları arasma karışmış, ölümcül sporlara sahip

ölümcül bir mantar. Konuşulan bir cümlemin ortasında fark edilmeyen, yanlış bir eşsesli sözcük. Kullanıcıyı aşağılayan, derleme dışı bırakılmış, tek satırlık bir kod.

Burada ne kadar çok zaman geçirirse, kazıcıları o kadar iyi anlıyordu. Aklına bir şey geldi: Kazıcılar asla değişmediklerini iddia ediyorlardı ama bu da bir yalandı. Geçmişte bir noktada, Brade'in, Winzik'in veya Spensa'nın kim olduğunu bilmiyorlardı. Oysa şimdi biliyorlardı. Bu bir değişimdi. Biryer, yokyere her sızdığına, bir şeyler değişiyordu. Yavaşça değişiyor, ama gerçekten de azar azar değişiyorlardı.

Ne zaman bir şey değişse, ufacık bir değişiklik bile olsa her seferinde bunu kendi aralarına yayıyorlardı. Bir virüs gibi. Hepsinin aynı şeyi tekrarladığından, aynı şekilde değiştiğinden emin oluyorlardı. Böylece kendilerini kandırmaya devam edebiliyorlardı.

Böylece bir şey denemeye karar verdi. Brade onları arayıp ikaz etti: *Yakında size ihtiyacım olabilir.* "Yakında" onlar için pek bir şey ifade etmiyordu ama Brade için ediyordu. Kazıcılar bu bilgiyi işlemeye, fikri aralarında yaymaya başladılar. Birbirlerine çarpıp düşünceyi güçlendiriyor, bir kavram geliştiriyorlardı.

O arayacak. Biz cevap vereceğiz.

O arayacak. Biz cevap vereceğiz.

O arayacak. Biz cevap vereceğiz. Peki ya bize ihanet ederse.

M-Bot sonuncu fikri kendi eklemişti ve aralarından geçerek bunu onlara gönderiyordu. Onlara fikri bulaştırıyordu. Ta ki bir yankı gibi ona geri gelene dek. Kazıcılar, hepsi aynı kalabilsin diye bu ifadeyi ve kavramı diğerinin yerine çaresizce benimsiyorlardı.

İşe yaramıştı.

Jorgen

.

Jorgen Weight komuta ekibi eşliğinde Detritus'un savunma kalkanının içinde, Platform Prime'ın savaş komuta istasyonunda duruyordu. Jorgen komuta ekibiyle birlikte burada olmak istemiyordu. O, yeni göreve başlayan *Muhalif*'in uçuş güvertesinde olmak, hayatlarının en önemli savaşında bir yıldız savaş gemisi filosuna liderlik etmek istiyordu.

Bunun yerine, elleri arkasında kenetlenmiş halde hologram savaş haritasının önünde dikiliyordu. Jorgen hasretini çektiği şeyin farkındaydı ancak öte yandan kendisine nerede ihtiyaç duyulduğunu da biliyordu.

Azizlerin arasından bunu görebiliyorsanız eğer, umarım gurur duyuyorsundur, diye düşüncesini gönderdi ölmüş anne babasına.

"Kaptan Nightshade" dedi Spensa'nın anneannesini monitöre yansıtarak. "İlerleyip çatışmaya girmek için yetkiniz var. Dikkat edin, yakında cytonic'ler aracılığıyla değil, telsiz üzerinden ko-

nuşmak zorunda kalacağız ve düşmanın bizi dinleme olasılığı çok daha yüksek olacak.”

“Anlaşıldı, teşekkürler” dedi ihtiyar kadın. “Alçaklar, eğer bizi dinliyorsanız umarım ailelerinize veda etmişsinizdir. Etmediyseniz ölürken çığlıklarınızı kaydetmeye çalışacağım. Gelecek nesiller için.”

Jorgen kendini tutamayıp sıırttı. Becca Nightshade askeri kurumlarda yetişmemiştı ve konuşması çoğu subay gibi değildi. Ancak Jorgen, Nightshade tarzına alışıkty.

Hologram projektör, odanın zeminindeki büyük bir diskte oluşuyordu ve yukarıya havada asılı duran 3 boyutlu bir savaş haritası yansıtıyordu. Jorgen haritayı incelemek üzere öne eğildiğinde her iki tarafında birer kitsen platformu süzölerek yükseldi. Meditasyon akıl hocası Juno, bu günlerde hep ortalıktaydı sanki. Küçük kitsen rahibi, puding yiyerek atıştırtıyordu.

Kitsen’lerin en büyük taktikçisi Itchika ise sağında asılı duruyordu. Yandaki masada, aralarında görüşme ve planlar yapan yığın dolusu generali ve amiral vardı.

“İşte böylece kendimizi adıyoruz” dedi usulca. Beyaz ağızlı Kitsen, kimisinin tercih ettiğı daha resmi, eski kıyafetler yerine modern bir askeri üniforma giymişti. Madalya yok. Rütbesine dair tek bir nişan yoktu. Sadece temiz, mavi bir üniforma ve kolunun altında bir askeri kep. “Gölge gezginlerini zar zor kurtarmışken şimdi hepsini riske atıyoruz.”

“Tek yol bu” dedi Jorgen.

“Hareketten pişman olduğumu söylemedim” diye yanıtladı. “Sadece... potansiyel kayıplarımız konusunda endişeleniyorum.”

Jorgen’ın kuvvetleri, kendi cytonic inhibitörleri olmadan böyle büyük ölçekli bir savaşa giremezdi. Kitsen’ler eski günlerde kullanılan korkunç taktikler konusunda onu uyarmış, örneğın patlayıcıları doğrudan bir pilotun kokpitine ışınlamaktan söz etmişti. Üstyapı, muhtemelen sümüklüböceklere bel bağladıklarından henüz bu tür aşırı önlemleri kullanmamıştı. Yine de bir Taynix’e bomba bağlayıp arkadaşlarından birinin yanında ona zorla hipersıçrayış yaptırdıklarını hayal edebiliyordu...

Her gemiyi donatmaya yetecek sayıda inhibitör sümüklüböcekleri yoktu, ancak Kitsen cytonic'ler bu konuda bir atılım yapmışlardı. Uzun süren mahkûmiyetlerinden ötürü hâlâ zayıf olmalarına rağmen kendilerini görevlerine adayabileceklerinden eminlerdi. Böylece, her savaş gemisinin kendi küçük inhibitör kalkanı olmuştu. Bu, düşmanın araziden faydalanma yetisini sınırlandıracaktı.

Tabii bu savaşın getirdiği riskleri de artırıyordu. Kitsen'ler sadece gemilerini değil cytonic'lerinin büyük bir kısmını da riske atıyorlardı.

"Bu gerçekten tek yol" dedi Cobb ve Jorgen ile Kitsen'lerin karşısındaki holograma doğru adım attı. Ona UrDail'lerin lideri Rinakin de eşlik etmişti. Rinakin pek de iyi bir taktikçi olmasa bile saygıdan davet edilmişti ve bunun farkındaydı sanki.

"Daha önce saldırmalıydık" dedi Jorgen. "Spensa haklıydı. Beklemek sadece daha fazla kaynak toplamalarını sağladı."

"Belki de, belki de" dedi Itchika çenesini ovuşturarak. "Bir savaşa alelacele girmek asla akıllıca değildir. Düşmana birliklerini toplaması için zaman vermek kötü oldu, ancak kendimizi toplamamızı da sağladı."

Savaş haritası, *Muhalif*'i düşman sahasına doğru uçarken tek başına gösteriyordu. Düşman ana gemileri -üç adet uçak gemisi ve iki savaş gemisi, beraberlerinde altı adet destroyer- Detritus'un toplarının menzilinin hemen dışında bir abluka oluşturmak üzere hipersıçrama yaptılar. Uçak gemileri, küçük gemilerden oluşan, çatışmaya hazır bir sürüyü üstlerine saldı.

"Bire beş" dedi Jorgen usulca. "Belki Kitsen kruvazörleri o destroyerleri dengeleyebilir, Itchika, ancak sayıca çok azız. Bunu kazanabilir miyiz?"

"Pilotlarınızın ne kadar iyi olduğuna ve sizin gölge gezgini olan savaş şefinizin, kurtarıldığı takdirde durumu tersine çevirip çeviremeyeceğine bağlı."

Spensa'yı kastediyordu. Itchika ve diğerleri, veri deposu tesisine yapılan saldırı sırasında onun başardıklarını gösteren ka-

yıtları seyretmişlerdi. Onun bu savaşı kazanma yetisine dair ne-redeyse efsane düzeyinde bir inançları vardı ki Jorgen onları bu görüşlerinden vazgeçirmemişti. Neticede kendisi de buna az bi-raz inanıyordu.

“Tek bir kişiye fazla değer yüklüyoruz” dedi Rinakin, “ki düş-manla düello yapmak için bizi terk edip gitti. Düşmanın besbelli kurduğu bir tuzağa kendini düşüncesizce atıverdi.”

“Spensa fevridir” dedi Jorgen. “Tutkuludur. Ama dediğim gibi, burada bizim görebildiğimizden fazlası dönüyor. Sizi temin ede-rim ki Spensa bizi terk etmemiştir.”

Diğerleri ona inanmıyorlardı. Neden inanacaklardı ki? Jorgen’ın emirlerine karşı çıkıp maden istasyonuna tek başına saldırmıştı. Söylentiler yayılmaya başlayınca bu gerçeği gönülsüzce kabul et-mek zorunda kalmıştı. Herkes Spensa’yı öngörülemez bir unsur olarak görüyordu. Kitsen’ler onu kendilerini kurtaracak eski bir tan-rı gibi, UrDail’lerse onu her şeyi yok edebilecek, yoldan çıkmış bir cytonic olarak görüyorlardı.

Ancak Jorgen... Jorgen ne düşündüğünden tam olarak emin de-ğildi. M-Bot o gün daha erken saatlerde Spensa’nın Evensong is-tasyonunda olduğunu zihinden zihne aktardığında... Neyse, savaş planlarını o âna dek hazırlamışlardı zaten.

Jorgen kendini zorlayarak, *Spensa onlara gitmedi*, diye düşündü. *Bulduğumuz notu o yazmış gibi gelmiyordu. Bana söz vermişti. Gözleri-min içine bakıp bana söz vermişti.*

Belki de inanmak istediğini söylüyordu kendine, ama bunu Spensa’dan duyana dek ona güvenmeye kararlıydı.

“Çatışmaya otuz dakika” dedi yaverlerden biri. Uzay savaşla-rında hipersıçrayışlar olmadan manevra yapmak zaman alıyordu. Hologramda *Muhalif* düşman gemilerine doğru gıdım gıdım ilerli-yordu. İyice yaklaştığında kendi savaşçılarını gönderecekti ve her biri düşmanın çok yakına hipersıçrayış gerçekleştirmesini önle-mek için birer inhibitör taşıyordu. *Hem düşman hem de Jorgen’ın kendi ekibi inhibitör kullanacağından bu büyük oranda geleneksel bir savaş olacaktı.*

“Pekâlâ” dedi Jorgen ellerini hologramın çevresindeki tezgâhın üzerine koyarak. “‘Ya Tutarsa’ harekâtına hazır mıyız?”

“Bu terimi bilmiyorum” dedi Itchika. “Ancak Maskeli Sürgün burada. Bekliyor.”

Jorgen duraksadı, kırmızı-beyaz maskesini takmış o tuhaf Kitsen’i gölgelerden dışarı süzülürken görene dek etrafına bakındı. Bu Kitsen onu hep tedirgin ederdi. Yaratık konuştuğu zaman sözlerinde şiir ve müzik olurdu ve bu her daim Jorgen’ın... tüylelerini ürpertirdi. İnsan, maske takıp gölgelere saklanan bir katil hakkında ne düşünebilirdi ki?

“Ateşlenmeye hazır bekleyen, uzun menzilli, ultra hızlı füzelerimiz var” dedi Rig. “Bir tanesi ‘arıza’ yapmaya ve hedeften sapmaya ayarlı. Patlayıcının ve detonatörün yerine içine konmuş kontroller, ona yön vermeyi mümkün kılacak. Kısa sürede yapabileceğimizin en iyisi buydu ama hızlı gidecek. Öyle hızlı ki altı farklı YerKon monte etmek zorunda kaldık.”

“Öyleyse ben gidiyorum” dedi maskeli Kitsen. “Bulutların arasma gizli bir ok. Küçük bir gemi. Fark etmeyeceklerdir.” Platformunun üzerinde eğildi. “Spensa beni yalnızlıktan ve benliğimi kaybetmekten oluşan korkunç bir kaderden kurtardı. Ya onu kurtaracağım ya da bunu denerken öleceğim.” Elini kılıcına koydu.

Jorgen, küçük bir Kitsen kılıcının modern savaş birliklerine karşı ne yapabileceğinden emin değildi. Gerçi... eh, daha önce bu yaratıklardan biri tarafından tehdit edilmişti ve onlar, boyutlarının gösterdiğinden çok daha tehlikeli olabiliyorlardı.

“Bol şans” dedi Jorgen.

Maskeli Sürgün eğilerek selam verdi, sonra gölgelere çekildi.

“Komutanım?” diye seslendi genç amirallerden biri. “Düşman sizinle konuşmak istiyor.”

Itchika ona başını salladı. Böyle bir savaşta, savaş başlamadan önce komutanlar arasında bir konuşma olacağı konusunda Jorgen’ı uyarmıştı. Jorgen bunu tuhaf buluyordu çünkü Krell’ler onun halkını hep sessizce yok etmeye çalışmış, asla müzakere teklifinde bulunmamışlardı. Ama Jorgen kendi güçlerini görmezden gelmenin artık daha zor olduğunu tahmin ediyordu.

“Bakalım Winzik ne istiyor” dedi duvardaki ekrana dönerek. “Ben konuşurum onunla. Itchika, sen taktiğimizi uygula.”

“Kabul” dedi Itchika. Bu Kitsen, büyük ölçekli savaşlarda Jorgen’dan çok daha fazla pratik deneyime sahipti. Itchika, Cobb’un da iyi bir kaynak olacağını düşünüyordu; Jorgen’ın kendi taktik yetenekleri küçük grup savaşlarına odaklıydı. O, Kitsen’in koalisyon stratejisine öncülük etmesine izin vermekten son derece mutluydu.

Jorgen’ın kendisi ise... neticede o zor kararları almak ve konuşmak için buradaydı. Kendine çekidüzen verdi, ardından başını salladı. Ekranda görüntü belirdi.

Ancak yüz yüze geldiği, Winzik değildi.

Jorgen hologram ekranında belirince yüreğim yerinden fırladı ve ona doğru hipersıçrayış yapmayı çok istedim.

Orada hayalet gibi dikilip gemilerin birbirlerini yok etmek için yavaşça pozisyon almasını *izlemek*, inanılmaz derecede sinir bozucuydu.

Bu acıdan kaçabiliriz, diye düşüncesini gönderdi Chet bana.

Bunun aksi yönünde karar verdik, diye ona düşüncemi gönderdim. Bu yüzden biryere geri döndük. Bu kararı ben verdim. Sen de verdin.

Ben... diye düşüncesini gönderdi bana. Ben çok zayıfım, Spensa. Çok çok zayıfım. Bunu kaldıramam. İzleyemem.

Benim bir parçam olarak anılarımın bazıları ona da geçmişti. Arkadaşlarımla geçirdiğim vakitler, onlara olan sevgim ve ailem. Uluyel, bunun ona, tüm bağlarını terk etmiş ve şimdi aniden onlarla dolu bir evrene itilmiş bir yaratığa neler yapabileceğini tahmin etmemiştim.

Hava etrafımda bükülmeye başladı. Ancak fiziksel bedenimin değil, cytonic varlığımın etrafından bükülüyordu. Ama bu bükülme... ben uyuşturulduğum halde mi gerçekleşmişti? Neden şimdi?

Gerçi bunun merkezi ben değildim. Bunun merkezi benim ikiz görüntüm, yanımda duran kazıcıydı.

Bunun sebebi acı, diye fark ettim. Birdenbire kimi şeyler anlam kazanmaya başladı. Bu bükülmenin bilhassa arkadaşlarımla tehlikede olduğunu düşündüğüm her sefer meydana çıktığını fark ettim.

Bükülme etkisinin Chet'ten geldiğini daha önceden çözmüş-tüm ama nedenini fark etmemiştim. Duyguları hisseden bendim ama kayıp hissini kontrol edemeyen oydu. Tüm bunlar... Binaların kaybolduğu, bardakların ışınlandığı tüm o anlar...

Bu benim değil onun acısıydı. *Onun*, yeniden kayba maruz kalma korkusu.

Bu paniği savuşturmaya, onu sakinleştirmeye çalıştım. İşler o kadar da kötü değildi. *Ben düşman kalesinin merkezindeyim*, diye ona düşüncemi gönderdim. Bu iyi bir durum olabilirdi. En iyi askerinin düşman komuta merkezi içinde saklanmasını, düşmanı izlemesini, dinlemesini, hazırlık yapmasını hangi general istemezdi ki? *Faydamız dokunabilir*, dedim. *Düşmanı izleyebilir, dostlarımızı koruyabiliriz. Fark yaratabiliriz.*

Karşılığında bana yine yokyeri gösterdi.

O davetkâr huzur. O dinginlik.

Yalan. Yalandı bu, *biliyordum* bunu. Kazıcılar, acı çekmiyormuş gibi davranıyorlardı ama ben acıyı yüzeyin hemen altında hissetmiştim. Yokyer, huzurdan ibaret değildi. Orası huzurun bir yanılsamasıydı. Derinlerde, özümde, ruhum bunu anlamıştı. Hem ben kararımı çoktan vermiştim.

Teşekkür ederim, diye düşüncemi gönderdim Chet'e. *Bana bunu gösterdiğin için.*

Ama kabul etmeyeceksin, öyle mi? diye sordu acı içinde.

Hayır.

Onun yerine yardım etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Dikkatimi hologram ekrana verdim, cytonic benliğim kendiyle etkileşime geçerken mırıldanan ve titreyen vücudumu görmezden geldim.

“Ben Filo Amirali Jorgen Weight” dedi ekrandan. “Gezegenlerarası Muhalif Koalisyonu’na delege olarak seçilmiş başkomutanım. Winzik nerede?”

“Winzik öldü” diye yanıtladı Brade. “Artık kontrol bende. Bana Brade diyebilirsiniz. Söyleyin bana Amiral, buraya bir kurtarma görevi için geldiğinizi söylüyorsunuz ama biz sizin dikkatinize değer herhangi birini elimizde tutmuyoruz ki.”

“Spensa’nın orada olduğunu biliyoruz” dedi Jorgen. “Onun izini sizin bulduğunuz yere kadar takip ettik.”

“Spensa mı?” dedi Brade. “Suikastçıyı mı kastediyorsun?”

Ben iç çekerken Brade emir subaylarından birine Jorgen’a bir şey göstermesi için el salladı: Winzik’in yengeç gövdesini levyeyle parçalayışımın son derece güzel bir şekilde sunuma hazırlanmış videosuydu bu. Öyle dikkatli bir çekim yapmışlardı ki askerlerinden hiçbiri karenin içinde değilken Winzik’in hâlâ dumanı tüten ve kırık dış iskeleti arka plandaydı.

Lanet olsun. Bunu kullanacağını biliyordum da Jorgen’a göstermesini beklemiyordum. Ekrandaki Jorgen, tokat yemişçesine geri çekildi. Eh, onu suçlayamazdım. Bu manzara karşısında ben de kendim hakkında en kötüsünü varsayardım.

Hava yeniden bükülmeye başladı, ben de Jorgen’a ulaşmaya çalıştım. Zihnimi onun zihnine itmeye çabaladım. Kendimi masum bir imgeyle göstermeye çalışarak ona *Özür dilerim*, diye düşüncemi gönderdim.

Karşılığında hiçbir şey hissetmedim. Güçlerim hâlâ ya ilaçlar ya Taynix ya da her ikisi tarafından engelleniyordu. İşin daha kötüsüyse, buna başladığım anda yaverlerinden biri Brade’e doğru koştu.

“Affedersiniz, Amiral” dedi Brade ve Jorgen’la iletişimini geçici olarak kesti. Emir subayına baktı. “Ne var?”

“Zayıf bir cytonic sinyal tespit ettik” dedi yaver, “düşmana doğru uzanıyordu. Bunu sağlayan sümüksüklüböceği tam olarak tespit edemedik.”

“Rastgele beş tanesini öldür” dedi Brade.

“Emredersiniz Komutanım.”

Brade bedenime baktı. “İstasyondan izinsiz bir cytonic iletişim kurulursa bunu tespit edebiliyoruz, Spensa. Sümüklüböcekler seninle temasa geçerse onlara sessiz kalmalarını söyleyen iyi olur.”

“Ama...” diye bağırdım ve bedenim doğrulup kelimeyi yüksek sesle söyledi.

Sonra onların ölüşünü hissettim. Kutular ısınıp içindeki zavallı yaratıkları kızartırken acı içinde çığlık atıyorlardı. Hiçbiri... hiçbiri Doomslug değildi. Hâlâ aralarında bir yerlerde olduğunu düşünüyordum.

Öfkemle birlikte Chet’in paniğinin geri döndüğünü hissettim.

Bu duyguyu bastırdım. Hayır. Bunun yerine Brade’e dik dik bakıp öfkelen dim. Onu *kesinlikle* gebertecektim. Bir yolunu bulacaktım.

Brade iletişimi yeniden sağladı. “Kusura bakma, Amiral Weight” dedi. “Pilotunuzu gözaltında tutuyoruz ve cezasıyla ilgili şartları görüşmeye hazırız. Ancak hükümetimizin *başkanını* öldürmesinin, onu tutmaya devam edeceğimiz anlamına geldiğini kabul etmelisin.”

“Bunu kabul etmiyorum” dedi Jorgen. “Nesillerdir halkımıza karşı haksız bir savaş yürütüyorsunuz. Elimizden gelen her şekilde buna karşılık vermek zorundayız ve buraya kurtarmaya geldiğimiz tek esir Spensa Nightshade değil.”

Brade başını yana devirdi. “Başka kim var?”

“Koalisyonumuz” dedi Jorgen, “şimdilik üç gezegeni, ancak dört tür kapsıyor.”

“İnsanlar” dedi Brade, “UrDail’ler, Kitsen’ler...”

“Ve Taynix’ler” diye bitirdi Jorgen. “Birlik içinde yaptığımız oylama ile onlara vatandaşlık verdik.”

“Sümüklüböcekleri vatandaş mı yaptınız?” dedi Brade gülerek.

Ben bile buna biraz şaşmıştım. Ancak o canlılarla ne kadar çok zaman geçirirsem onların zeki varlıklar olduğunu o kadar çok fark ediyordum; zekâları benimki gibi çalışmasa bile. Doomslug bir evcil hayvan değil, *kesinlikle* bir bireydi.

“Sizin kendi kayıtlarına göre” dedi Jorgen, “bu platformda, bu köleleştirilmiş zeki varlıklardan otuz bin kadarını tutuyorsunuz. Biz onları özgür kılmaya geldik.”

“Ah, evet” dedi Brade. “Kendi kullanımınız için bizim hiperiticilerimizi özgürleştireceksiniz. Ahlaki bir gerekçe sağlamak için onlara yasal statü vermek akıllıca. Ama birbirimize karşı dürüst olalım. Niyetiniz, irtifa taşımızı yağmalarken yaptığınızla aynı.”

“İstediyini düşünebilirsin” dedi Jorgen. “Bize Spensa’yı ve Taynix’leri verin, biz de geri çekilelim.”

Söylediklerini neredeyse dinlemiyordum bile.

Otuz bin sümüklüböcek? Burada esir? Daha öncesinde, sayılarının çok olduğunu hissetmiştim, ama bu kadar mı çoktu? Üstyapı’nın sayıları ile ilgili tahminlerimizden hatırladığım kadarıyla, bu onların elindeki tüm Taynix’lerin dörtte biri ile üçte biri arasındaydı.

Göz korkutucu bir rakamdı ama aslında Üstyapı’daki yüzlerce gezegene hizmet etmek açısından o kadar da fazla değildi. Bu durumda birçok küçük gezegenin, vatandaşlarını gezegenden gezegene taşımak için uzun süre beklemek zorunda kalmaları da şaşırtıcı değildi tabii. Bu sümüklüböceklerin neredeyse hepsi hükümetlere, ordulara veya ticari faaliyetlere hizmet ediyor olmalıydı; üstelik her biri Üstyapı tarafından dikkatle takip ediliyordu.

Elbette buradaki otuz bin sümüklüböceği kurtarabilirdik. Peki ya Üstyapı’nın birçok yıldız sisteminde köleleştirmiş olduğu diğer seksen bin sümüklüböceğe ne olacaktı?

Şu anda ne yapabiliyorsak oradan başlayacağız, diye düşündüm. Her türlü soruna bu şekilde yaklaşmak gerekirdi. Bu savaşı kazanmadığımız sürece sümüklüböceklerle yardım edemeyeceğim gibi, hayalet olduğum sürece de arkadaşlarımin bu savaşı kazanmasına yardım edemezdim.

Bedenime dönmem ve güçlerimi geri kazanmam gerekiyordu. Şu doktorun her şırınga kullanışında Brade’in verdiği tepkiyi göz önünde bulundurunca... aklımda bir fikir canlanmaya başladı.

“Teslim olmamızı mı talep ediyorsun?” diye Jorgen ile konuşmaya devam etti Brade. Söylenenleri hâlâ eğlenceli buluyormuş

gibi bir ses tonu vardı. "Askeri güçlerimizin büyüklüğünü karşılaştırmadın mı acaba? Benden merhamet dileniyor olman gerekir."

"Beni arayan sensin" dedi Jorgen ona. "Ayrıca sayılar ne derse desin seni şaşırtacağımızı düşünüyorum ben."

"Buna can atıyorum" dedi Brade. "Topunuzu ortadan kaldırayım diye buralara kadar gelip toplandığınız için teşekkür ederim size." Eliyle işaret ederek yayım kesti ve hemen emir subaylarına doğru yürüdü. "Demek hiperiticilerin ve iletişim sümüklüböceklerinin peşindeler ha? Ahmak, hedeflerini gizli tutması gerektiğinin farkında bile değil. Ne yapabiliriz?"

"Hiçbirinin Evensong'a sızmasına izin vermemeliyiz" diye önerdi yaverlerden biri. Ne de olsa büyük olan platform, sümüklüböcekleri barındıran platformdu. Tabi yerleşim alanlarında değil, kutuların içinde.

"Bu yetmez" dedi Brade. "Tesis komutanını arayın."

Bir an sonra hologram ekranda kırmızı tenli bir Dione belirdi ve asker selamı verdi.

"Komutan" dedi Brade, "Evensong'daki tüm hiperiticilerin tam kapanması emrini verin."

"Derhal Komutanım" dedi Dione. "Hangi yetki seviyesinde?"

"Tümamiral veya daha yüksek rütbe seviyesinde" dedi Brade. "Kilidi açmak için biyometrik bilgi gerekmeli."

"Komutanım?" dedi Dione. "Bu durumda tüm Taynix'ler kendi kutularında tamamen emniyette olacak ama sistemimizde tam kapanma gerçekleştiğinde... gerek duyulduğu takdirde sistemlerin kilidini ben açamayacağım."

"Elbette açamayacaksın" dedi Brade. "Amaç da bu. Böylece düşman senden istediklerini almak için sana işkence yaptığında bile ellerine bir şey geçmeyecek."

"Emredersiniz Komutanım" dedi Dione yeniden selam vererek. İşkence ihtimalinden hoşlanmadığı belli oluyordu. "Derhal kapanma emrini veriyorum. Peki ya inhibitörler ve iletişim Taynix'leri?"

"İnhibitörlerin aktif kalması gerek" dedi Brade. "Ayrıca... iletişim Taynix'leri, irtibatı Üstyapı'nın etrafından gerçekleştiriyorlar sanırım, değil mi?"

“Saniyede yüz binlercesi, efendim” dedi Dione. “Birincil görevimiz onların hepsini çalışır durumda tutmak. Tam kapanma bunu engelleyecektir.”

“Şimdilik öyle kalsınlar” dedi Brade. “Sen hiç kimsenin o hiperiticileri ele geçiremeyeceğinden emin ol yeter. Düşmanın onlar olmadan bu savaşı kazanma şansı çok az; güçlerimizin arasından sızıp geçseler bile.”

“Halledildi Komutanım” dedi Dione. “Tesis kalkanı da tamamen devrede.”

Ekran kararırken Brade arkasını döndü. İyi bilgi topluyordum ama bunları Jorgen’a ve diğerlerine nasıl ulaştırabilirdim? Buna kalkışırsam ya güçlerimi geri kazandığımı belli edecek ya da bir sümüklüböceğin kontrolden çıktığını düşünmelerine neden olacak, böylece başka masum varlıkların infazına yol açacaktım.

“Komutanım” dedi bembeyaz askeri üniforma giymiş sürün-gen bir Tenasi. “Şuna bakın.”

Brade yanına yürüdü. Gördüğüm diğer Üstyapı subaylarından çok daha fazla sayıda Tenasi askerine sahipti. Üstyapı’nın kurucu ırklarından biri olmalarına rağmen çoğu kişinin Tenasi’leri fazla saldırgan, potansiyel olarak fazla tehlikeli bulduğunu düşünüyordum. Burada benim bilmediğim bir durum olduğundan şüpheleniyordum.

“Düşman savaşçıları ikili uçuyorlar” dedi Tenasi, “ve her iki taneden en az biri inhibitör taşıyor. İstihbaratımız bu kadarına erişimleri olmadığını tahmin etmişti, ancak görüyoruz ki bu doğru değil.”

“Demek buradan çıkacak kolay bir zafer yok” dedi Brade. Öne eğildi ve hologram haritayı inceledi. “Sadece bir ana gemileri var; halklarının adını taşıyan şu *Muhalif*. Onu korumak için aşırı çaba sarf edecekler.”

“Bundan emin misiniz Komutanım?” dedi Tenasi.

“Ben insan kültürüne ait büyük savaşçıların irfanını inceledim” diye yanıtladı Brade. “Ne yaptığımı biliyorum. O sancak gemisini korumak için hata yapacaklar. Onun üzerinde sürekli bir baskı oluşturmamız; bu bizi zafere götürecektir.”

“Emredersiniz Komutanım.” Tenasi duraksadı, arkadaşlarından bazılarına baktı. Sonunda sözüne devam etti. “Komutanım. Kusura bakmayın, ben *gluden* yetiştirir gibi davranacağım ama bunu sormam gerek. Bu savaş için gerçekten kazıcıları kullanacak mıyız?”

“Geçmişte bunu her denediğimizde” dedi Brade, “bir tür felaketle karşılaştık bu yüzden tereddüdünü anlıyorum, Amiral Kage. Yine de galaksi egemenliğine giden yolda en büyük şansımız onlar.” Benim bedenime baktı. “Onları yalnızca acil durumda çağıracağız. Şimdilik bu isyancıları kendi başımıza ezmek için elimizden gelenin en iyisini yapalım.”

Bunun üzerine Brade ve personeli bu savaşın ilk çatışmasını yönetmeye odaklandılar. Bedenime doğru süzüldüm. Hayalet olmak bana kimi üstünlükler sağlıyordu, ancak sonsuza dek böyle kalmak istemiyordum. Vücuduma nasıl geri döneceğimi çözebilir miydim? Gerek gördüğüm zaman geldiğinde?

Bedenime yaklaştıkça onu daha yoğun bir şekilde hissediyordum. Mesela parmaklarım hissedebiliyor, kıvrılabiliyordum. Evet, hâlâ fiziksel formuma bağlıydım ve sistemimdeki ilaçlar hâlâ beni engelliyordu. Bir yandan bu iyi bir şeydi. Çok yaklaşırsam hemen ona geri çekilecek gibi hissediyordum.

Yanımda duran Chet, hologram ekranındaki ilk çatışmaları izliyordu ve kaygısının arttığını hissedebiliyordum. Hava büküldü.

“Chet” diye fısıldadım. “Her şey yolunda. Sakin ol. Sakin ol.”

Olabilir miyim bilmiyorum.

“Olabilirsin” dedim. “Güven bana. Bu durumdan kurtulacağız.”

Rahatlatıcı tonum onun paniğini hafifletmeye yardımcı oldu ve bükülme durdu. Bedenime henüz dönmemeye karar verdim.

Önce bir plana ihtiyacım vardı.

Anneanne

Becca Nightshade, yıldız gemisi *Muhalif*'in sert deriden komuta koltuğunda oturmuş, personelinin iş başındaki seslerini, köprü mürettebatının istasyondan istasyona koştururkenki ayak seslerini, yeni mürettebat tarafından uçurulan yeni bir gemiyi ilk kez savaşa götürmenin tuhafıklarını çözmek için ellerinden geleni yaparken gelen yumuşak mırıltıları dinliyordu.

Mürettebat, ne kadar acemi oldukları konusunda haklı olarak endişeliydi. Köprüde ana gemileri uçurmak konusunda deneyim sahibi Kitsen'ler olsa bile hiçbir komutan, mürettebatının gemide çalıştıkları daha *dördüncü günde* savaşa girmesinden heyecan duymazdı.

Becca gözleri kapalı, koltuğuna yaslandı. Görmek için onları kullanmayalı yıllar geçmişti. Onun yerine koltuğunun pürüzsüz, deri kolçaklarına, ön taraftaki düğmelere, her birinin işlevini gösteren, üzerindeki küçük çıkıntılara dokundu.

Bu his doğru geliyordu. Bu sesler doğru geliyordu.

Evet, her şey ilk *Muhalif*'in güvertesindeki hayatından belli belirsiz hatırladığı yerlerde değildi. Köprünün düzeni farklıydı. Ellerinde ne varsa onunla idare etmeleri gerekmişti: Ellerindekiyse Detritus'un etrafındaki imalat tesislerinde asılı duran, neredeyse tamamlanmış bir gemiydi. Gemi iş görece kadar tamamlanmadan önce yüzyıllarca donmuş halde beklemiş, sonra güç verilip serbest bırakılmıştı.

Detayları yanlış olabilirdi belki ama hâlâ hissi *doğru* geliyordu. Becca elini kendisine savaş meydanına ait küçük bir hologramın yansıtıldığı yere götürdü. Hologram, haritayı görmeden okumasını sağlayan dokunsal özelliklere sahipti ve tenine küçük vızıltılar ve baskılar uyguluyordu. Bir kulaklık ona talimatları iletiyor, yazılı etiketleri okuyordu çünkü geminin standart donanımı –ister insan olsun ister uzaylı– görme duyusundan yoksun bireylere uygun düzenlemeler içeriyordu. Neticede kimi türlerin hiç gözü yoktu.

Normalde onun duyu eksikliğini cytonic güçleri doldururdu, ancak düşmanın inhibitör bölgesine girmişlerdi ve bu, tıpkı zamanın onu doğal görüşünden mahrum ettiği gibi doğal olmayan görüşünden mahrum etmişti. Önemi yoktu. Küçük hologram dâhiceydi ve savaş meydanının üç boyutlu doğasını gözüyle göreceğinden daha iyi görüyor gibi hissetmesini sağlıyordu.

Becca, Komutan Xinyi daha gelmeden onun yumuşak ayak seslerini duydu. Köprüde halı kaplı bir zemin vardı; bu bir değişiklikti gerçi Becca bunun gürültüyü azalttığını düşünüyordu.

“Çatışmaya on beş dakika, Komutanım” dedi Xinyi.

“Savaşçıları gönderin” diye yanıtladı Becca. “Birlik düzenine uygun yayılmalarını ve *Muhalif* ile aynı hızı korumalarını söyle. Burada onların konumları için hazırlanmış haritam var.” Savaş planının bir bölümüne dokunarak bilgiyi gösterdi.

“Emredersiniz, Komutanım” dedi Xinyi. “Planı şimdi gönderiyorum... ee... uçuş liderlerinin gemi tanımlamalarını ekrana nasıl getireceğimi öğrenir öğrenmez...”

“Yahu bırak da bilgisayarın halletsin, Kumandan” dedi Becca.

“Emredersiniz Komutanım” dedi Xinyi usulca iç çekerek, ardından geri çekildi ve bilgisayar sistemine emri verdi. Bunun üzerine sistem hızlı ve etkili bir şekilde yanıt verip, uçuş liderlerini tasnif ederek talimatları doğrudan onlara gönderdi.

Bunun üzerine Becca, navigasyon sistemindeki birkaç mürettebat üyesinin bir tereddüt yaşadığını duydu. Sistemdeki bir tuhafılığı nasıl çözecekleri konusunda tartışıyorlardı. Düzeltemedikleri bu tuhafılık, hem sağa hem de sola aynı anda itici güç uygularken aşırı enerji harcıyordu. Bir an sonra mürettebattan biri bilgisayara bir emir girdi ve güçlendiricileri devre dışı bıraktı.

Bilgisayarlı sistemler konusunda çok fazla güvensizlik vardı. Evet, geminin kendi kendine uçmasına izin vermeyen, değiştirilemez protokolleri vardı; bir insanın aktif olarak onu komuta etmesi gerekiyordu. Ancak bu, ona büsbütün güvenilmemesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Daha evvelsi gün mürettebatına, gerektiğinde bilgisayarları kullanmaları için emir vermişti; neticede sadece birkaç günlük eğitimle manuel olarak çok fazla yol kat edemezlerdi.

Her şey bir kenara, onların organik olmayan bir zihne güvenmeleri zordu. Onların güvensizliği, makinelerin onları çok fazla kullandıklarında soru sormaya başladıkları, yüzyıllar öncesine dayanıyordu. Kazıcıların, düşünen makinelere ilgi duyduğu gerçeği apayrı bir meseleydi.

Becca mürettebatın seslerindeki gerginliği duyabiliyordu. Bilgi verirken öten konsollar. Halıda telaşlı ayak sesleri. Onlar biliyorlardı. Sıra sıra dizilmiş düşman kuvvetlerine bir bakış atmak anlamaya yetiyordu: Bu zorlu bir mücadele, hatta neredeyse imkânsız bir mücadele olacaktı.

Neyse ki Becca geçmişin büyük askeri akıllarını incelemişti. Generalin, askeri diktatörlerin, fatihlerin her hikâyesini biliyordu ki bunların çoğu geriye kalmış arşivlerde bile yoktu. O, bu gibi durumlarda insanların ne eylemler gerçekleştirdiklerini düşünerek bir ömür geçirmişti.

Muazzam bir üstünlüktü bu. Çünkü Becca Nightshade, bu savaş yönetemeyeceğini anlayacak kadarını biliyordu. Savaşlar oku-

narak kazanılmazdı. Savaşlar onları yaşayarak kazanılırdı. Becca, önemli bir şahıstı ve bu koltukta oturmaktan gurur duyuyordu. Ancak Jorgen sorusunu sorduğunda ona gerçeği söylemişti. O bir stratejist değildi.

“Amirale haber ver” dedi Becca, “ben hâlâ o Kitsen savaş stratejilerini bekliyorum.”

“Şimdi geliyorlar Komutanım” dedi Xinyi. Bunun üstüne Becca onları dokunmatik ekranında açtı ve hızlıca okudu. Ardından başını salladı; bu önceden tartıştıkları savaş planlarından biriydi. Kitsen generalleri bunu almış, mevcut duruma göre ayarlıyorlardı.

“Bilgisayar” dedi Becca, “uçuş liderlerini ekrana getir.”

“Yapıldı” dedi bilgisayar.

“Uçuş liderleri” dedi Becca ekrana hitap ederek; dokunmatik ekranından uçuş liderlerinin orada belirdiğini hissedebiliyordu. “Savaş planımız hazır ve tatbikatını yaptığımız gibi. Sizin odağınız şu inhibitör istasyonları olacak. Onlardan yeterince sayıda ele geçirebilir veya etkisiz hale getirebilirsek, Detritus daha yakına sıçrayabilir. Bir düzine büyük gemiye bedeldir o.

“Her şey şu inhibitörlere bağlı. Karşı karşıya olduğumuz kuvvetin korkutucu görüldüğünü biliyorum, ancak unutmayın: Bizim gezegenimizin kendisi başlı başına bir silahtır. Düşmanın şu ana gemilerini kâğıttan yapılmış gibi parçalayabilir –eğer onu menzile sokabilirsek. Bizim görevimiz bunu mümkün kılmak. Soru?”

“Kaptan” dedi yabancı dilde bir ses. Becca’nın konsolu tercüme ediyordu. UrDail uçuş liderlerinden birinden geliyordu. “Detritus’u *sahiden de* daha yakına ışınlarsak, düşman güvenli olan başka bir konuma geri çekilmez mi? Gezegen heybetli belki ama zor hareket ediyor.”

“Öyle” diye kabul etti Becca. “Bu savaş meydanının her bir metresini ele geçirmek için savaşmamız gerekecek ancak yeterince yaklaşırsak düşmanın komuta istasyonları için tehlike oluşturabiliriz.”

“Tabii menzile girdiğimizde” dedi aynı UrDail, “onu da ışınlanarak uzaklaştırmayacaklarını varsayarsak.”

“Öyle olursa inhibitörleri terk etmiş olurlar ve onları ele geçiririz” dedi Becca. “Bunun ötesinde, bizim emirlerimiz düşmanın kaçmasını önlemek için kendi inhibitörlerimizi yeterince yakında devreye sokmak; tabii bunu ancak sayıca az olmamıza rağmen onların kuvvetlerini yenip onları kaçınılmaz bir sürprize sürüklediğimizde yapabiliriz.”

Evensong’un etrafındaki uzay boşluğunda dizili tüm o hareketli inhibitörlerle birlikte bu savaş meydanı bir asteroit tarlası hissi veriyordu. Yok, daha ziyade bir mayın tarlası. Her birinin içinde bir sümüklüböcek bulunan, minik noktalardan oluşan devasa büyüklükte bir geometrik şekil. Aslında gemi ölçeğinde bakılacak olursa istasyonlar birbirinden uzaktaydı. Becca her iki tarafta da kilometrelerce uzay boşluğu varken *Muhalif*’i aralarından kolayca uçurabilirdi. Yine de bunu yaparken bile o sümüklüböceklerin yansıttığı inhibitör alanları tarafından kapana kısılacaktı. Bu inhibitör alanları epey güçlüydü herhalde.

Becca’nın ordusundaki sümüklüböcekler o kadar güçlü değillerdi belki, ancak cytonic Kitsen’ler güçlüydü. Her halükarda bu savaşın sonucunu bölgede kimin hipersıçrayışları kontrol ettiği belirleyecekti. En azından savaş gemisi sayıları açısından iki taraf da aşağı yukarı eşitti. UrDail ve Kitsen kuvvetlerinin de eklenmesiyle *Muhalif* koalisyonu yaklaşık üç yüz savaşçıya sahipti. Becca bunun yeterli olacağını umuyordu çünkü o düşman savaş gemilerinin menziline girdikleri anda *Muhalif* dev yıkıcıların bombardımanına uğramaya başlayacaktı ve Becca’nın asıl sıkıntısı, kalkanların düşmemesini sağlamak olacaktı. Savaş gemileri çoğunlukla kendi başlarının çaresine bakacaklardı.

“Komutanım” dedi ekrandan bir ses. Becca bu sesi seçti. İnsan, dişi, ancak kalın perdeli bir ses. FM; Spensa’nın arkadaşlarından biri. Normalde diplomatik görevlere atanan kıdemli yüzbaşı. Ancak bugün ellerindeki her pilota ihtiyaçları vardı.

“Evet, Kumandan?” diye sordu Becca.

“Bizden düşman inhibitörlerini etkisiz hale getirmemiz bekleniyor” dedi FM. “Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?”

Çokça tartışılan bir konu olmuştu bu. Becca durakladı, sonra Jorgen'ı aradı. "Bunun yanıtını Amiral Weight'e bırakıyorum" dedi Jorgen ekranda belirirken. "Komutanım, FM, özellikle inhibitör istasyonları ve içlerinde yaşayan Taynix'lerle ilgili emirlerinizin ne olduğunu bilmek istiyor."

Köprüde hareket durdu. Hatta öyle hareketsiz kaldı ki Becca, Jorgen'ın neredeyse fark edilemeyen iç çekişini duyabiliyordu. Onun yerinde olmak istemezdi. Jorgen esirleri kurtarmak için burada olduklarını söylemişti, ancak gerçek savaşların öğrencileri, kurtarmak için yardım etmeye çalıştıkları insanlara genellikle önce yıkım ve acı getirilmesi gerektiğini bilirlerdi.

"Önce sümüklüböcekleri kurtarmaya çalışmalıyız" dedi Jorgen. "Bu tüm uçuş liderleri için geçerli: İnhibitörlere dair temel yaklaşımımız bir kurtarma operasyonu olmalı. Sümüklüböceklerinizin içeridekilerle temas kurup kuramayacağım, onları taraf değiştirmeye ikna etmenin bir yolu olup olmadığını öğrenin."

"Teşekkür ederim efendim" dedi FM.

Becca onun yerinde olsa bu kararı vermezdi. Önce sümüklüböcekleri kurtarmaya çalışmak, muhtemelen can kaybına mal olacak, kıymetli zamanlarını alacaktı ama... Becca'nın düşüncesine göre sümüklüböcekler sadece kendi hayatlarını korumakla ilgileniyor olsalardı, Detritus'u çok, çok uzak bir yere ışınlardı, diye düşündü. Oysa bunu yapmamışlardı. Onun yerine müttefik olmuşlardı. Onlar Üstyapı'dan sadece kaçmak istemiyorlardı, onu alt etmeye kararlıydılar.

Becca, genç neslin devralmasına izin verildiğinde ortaya çıkan sonucun bu olduğunu düşünüyordu. Onlar henüz ezile ezile iyimserliklerini kaybetmemişlerdi. Aman ne iyiydi onlar için.

Uçuş liderleri ekrandan kayboldu ama Jorgen'ın usul nefesini hâlâ duyabildiğinden yola çıkarak, onun hâlâ ekranda oyalandığını hissetmişti. Becca dokunmatik ekranını kontrol etti.

"Amiral?" diye sordu.

"Karara katılmıyorsun" dedi.

Jorgen bunu onun mürettebatının önünde söylememeliydi ama

çatışmaya dakikalar kalmıştı. Bu yüzden, belki de özel bir konferans için vakti olmadığını düşünüyordu. O bir kenara, Becca ne bilecekti ki? Tüm o hayallerine ve hikâyelerine rağmen hayatını ekmek yapıp boncuk dizerek geçirmişti, savaşlarla değil.

"Bence omuzlarında istemediğin bir yük taşıyorsun" dedi Becca ona. "Ben senin aldığın kararları yargılamayacağım."

"Protokollere karşı geliyorum" dedi Jorgen.

"Jorgen" dedi Becca sesini yumuşatarak. "Artık protokol falan kalmadı. Onlar farklı bir dönem için, mağaralarda yırtıcılardan kaçmaya çalışan fareler olduğumuz zamanlar için ortaya atılmıştı. Onların içinde önemli idealler var ama biz ışık dolu, büsbütün yeni bir dünyaya geçtik. Artık kuralları *sen* belirlemelisin."

"Savaş durduran adam gibi" dedi Jorgen usulca. "Bana anlattığın öyküde olduğu gibi."

"Evet."

"Teşekkür ederim, anneanne" dedi Jorgen gitgide özgüven dolan sesiyle. "Hadi bitirelim şu işi."

"Harikulade" dedi Becca koltuğuna geri yerleşirken. "Ben neredeyse doksan oldum, biliyorsun. Ömrümde bir tane olsun galaktik bir imparatorluk yıkamayacağımı düşünmeye başlamıştım artık ki bu kesinlikle *trajik* olurdu."

Detritus
Muhallif
Koalisyonu
Gezegen Ussu

ISIKTAN HIZLI SEYAHAT
ENGEL BOLGESI

Koalisyon Filosu Birimleri

Savaş gemileri ve silah
gemilerinden oluşan karma
filolar - yaklaşık 300 gemi

Ultra Hızlı
Uzun Menzil
Füzeler

Muhallif
MSK Zırhlı Uçak Gemisi

**Üstyapı Filosu
Birimleri**

Uçak Gemisi x 3
Muharebe Gemisi x 2
Destroyer x 6
Savaş gemileri ve silah
gemileri - yaklaşık 300 gemi

Δ = 10 gemi

Cytonic İnhibitör
İstasyonları

**Brez Gözlem
Platformu**
Üstyapı Komuta
Karakolu

Evansong
Üstyapı Taynıx
Tesis

ISIKTAN HIZLI SEYAHAT
ENGEL BOLGESI

SİMGELER OLÇEKSİZDİR

Kimmalyn

Kimmalyn savaş meydanına dalış yaptı. Evet, burada “yukarı” ya da “aşağı” diye bir şey olmadığını biliyordu. *Aslında* dalış diye bir şey yoktu. Ama bir kadın, olan biteni gördüğü şekilde dünyayı elinden geldiğı kadar iyi yönlendirmek zorundaydı. Bildiğı basit bir gerçektir bu.

Böylece dalış yaptı. Zangır zangır titreyen yüreğıyle yıkıcı patlamalarının arasından dönerek geçti. Çatışmanın tam ortasında olmaktan asla hoşlanmamıştı. Savaşın patlamaları, vızıltıları, parlayıp sönen çılgınlığı içinde odaklanmak ve berrak bir huzur yakalamak zordu.

Başkalarının ne yapacağımı seçmek sana düşmüyordu. Dünya kaos içinde olsa da onun içinden yolunu bulman gerekti. Onun öğrenmeye mecbur kaldığı basit bir gerçektir bu.

Bu yüzden, Üstyapı savaş gemisini kovalarken kalp atışlarını yavaşlatmaya zorladı. Başparmağıyla uzanıp dokunsal savaş ara-

yüzünü kapattı. Bu, patlamalar yakınında gerçekleştiğinde veya gemiler yakınına hareket ettiğinde kokpitini ve koltuğunu sarsma şeklinde geri bildirim veren göstergelerdi. Bunlar atmosferde eğitim almış bir pilotun savaşı hissetmesine yardımcı oluyordu.

Onlar olmayınca, pruvasına çarpan yıkıcı atışların yanıp sönen ışıkları dışında –hatta biri kalkanına bile çarpmıştı– her şey ölüm sessizliğine bürünmüştü. Motorun uğultusu ve derin uzay denen o vakumun, ister çılgılık olsun ister övgü şarkıları, her sesi boğan sessizliği duyuluyordu sadece.

Kimmalyn, hâlâ rakibinin peşinde, dalış yaparken döndü. Kol uçucusu olan Kitsen gemisi *Akıntıya Karşı Yüzer*, geride kalmıştı ve bu usta düşman pilotunu takip edecek kadar hızlı hareket edemiyordu. Kimmalyn yakında onlar için geri gelecekti ama şimdilik gemisini ve kendisini deneyecekti.

Gemiye huz sınırlarına kadar zorlayacaktı.

Kendini ise dinginliğinin sınırlarına kadar...

Bir anlığına düşman pilotuyla senkronize olmuş gibi hissetti. O hareket ettiğinde Kimmalyn da hareket ediyordu. Dansçılar gibi birlikte hareket ediyorlardı. İşte bu, berrak bir huzur ânıydı. Başka her şeyin durduğu, Kimmalyn ve dans partneri dışında başka hiçbir şeyin var olmadığı bir andı.

Döndükleri sırada Kimmalyn düşmanın kanopisine tek el ateş etti ve onu kokpitinin içinde buharlaştırdı. Geminin çoğu kısmı sağlam bir halde kendi kendine uçtu. Pilotunun öldüğü andaki hızıyla hareket etmeyi sürdürdü.

Işık parlamasından sonra Happy öttü, ancak yeni sümüklüböcek arkadaşı Praline sessiz kaldı. İkisi de Kimmalyn'ın koltuğunun yanına sabitlenmiş sümüklüböcek kutularına sokuldular. Kimmalyn nefes verdi ve düelloyu izleyip onu öldürmeyi planlayan başka birileri varsa diye standart, çatışma sonrası manevrasını yaparak geri çekildi. Nice pilot, çatışma sonrası gelen uyuşukluk ve rahatlama ile kendini fark ettirmeden, dövüşün etrafında dönen bir şahine av olmuştu.

Kimmalyn yeniden uçuş düzenine girmek için dönerken Kauri telsizden, "Mükemmel bir atış, Quirk" dedi. "Her zamanki gibi."

"Sağ ol" dedi Kimmalyn.

"Hiç kötü hissediyor musun?" diye sordu Kitsen. "Onları... öldürmek konusunda? Ben pilotsuz gemilerle savaşmayı yeğlerim."

Bu savaşta onlardan bolca vardı ama gerçek kişiler tarafından uzaktan kumanda edilmelerine rağmen iyi uçmuyorlardı. Usta pilotlar kokpiti tercih ederdi ve Kimmalyn genellikle onlarla kapıştırdı.

"Ben onların korkunç şeyler yaptıklarını aklıma getiriyorum" dedi Kimmalyn, Kauri'ye. "Onlar Üstyapı'yı savunuyorlar. Fethetmeyi ve zulmetmeyi savunuyorlar. Farkında olmasalar bile, yaptıklarının yanlış olduğunu kabul etmeseler bile yaptıkları her eylem onları lekeliyor. Bunu onları öldürmek olarak değil de, daha ziyade... onları ruhlarına yük olacak eylemleri gerçekleştirmekten men etmek olarak görüyorum."

"Güzel bir düşünce tarzı" dedi Kauri. "Ama... öte yandan, bu mantık *herhangi* bir amaç uğruna savaşan *herhangi* biri tarafından kullanılamaz mı?"

Elbette kullanılabilirdi. Yine de bir kadın, olan biteni gördüğü şekilde dünyayı elinden geldiği kadar iyi yönlendirmek zorundaydı. Bir düşmanın acısına karşı empati duymak iyiydi ama bunun seni, onların eylemlerini kabul etme yanılığısına sürüklemesine izin veremezdin. İnsan bunları bina büyüklüğünde bir silahı kullanarak büyüdüğünde öğreniyordu.

"Quirk, *Akıntıya Karşı Yüzer*" dedi Arturo'nun sesi telsizden. "Savaş alanının sınırına doğru gidiyorsun. Her şey yolunda mı?"

"Biz iyiyiz" dedi Kimmalyn kendisinininkinden yaklaşık yüzde elli daha büyük ve minyatür bir ana gemi gibi inşa edilmiş Kitsen gemisinin yanına yaklaşırken. *Akıntıya Karşı Yüzer*, savaş gemisi niteliğinde sınıflandırılacak kadar manevra kabiliyetine sahip olmasına rağmen, iki düzine Kitsen mürettebatı taşıyordu. "Sadece bir usta pilotun peşindeyiz o kadar. Nerede olalım istiyorsun?"

"Bir dakika..." dedi Arturo. "Hıh. Şu anda kimse size doğru gelmiyor; düşman *Muhaliğe* doğru ilerliyor, bizi bir araya gelip onu korumaya zorluyor. Diğer herkes kendini buna adanmış durumda. Ama sizi görmezden geliyor olabilirler, Quirk."

Kimmalyn buna alışıktı ve bunu bilerek yapıyordu. O genellikle savaş meydanının sınırlarında oyalanır, uçuş arkadaşları düşmanla çatışıp onların dikkatini dağıtırken beklerdi; bu onun mümkün olan en iyi atışları yapmasına olanak sağlardı. Belki de onu buraya, bu savaş meydanının kenarlarına uçmaya, sürüden ayrılan düşman gemilerini örümcek ağı temizler gibi temizlemeye yönelten bu içgüdüydü.

“Galiba ne demek istediğini anlıyorum, Uçuş Lideri” dedi Kauri, Arturo’ya. “Etrafta dolaşıp o inhibitör istasyonlarından birini haklayıp haklayamayacağımıza bakmamızı mı istiyorsun?”

“Aynen öyle” dedi Arturo. “Şimdi komutaya soruyorum... Radarınızda 1348B olarak işaretlenmiş inhibitöre gizlice yaklaşmaya çalışın. Ancak sadece ikiniz olacaksınız bu yüzden dirençle karşılaşsanız *derhal* oradan uzaklaşın. Size destek çıkamayız. Ayrıca inhibitör istasyonunun yakınında daha önce fark ettiğimiz o engelle dikkat edin.”

“Şu... şey... dev uzay solucanına benzeyen şeyden mi bahsediyorsun?” diye sordu Kauri.

“Evet, o” dedi Arturo. “Yem olmayın sakın. Görevin nasıl gittiği konusunda beni bilgilendirin.”

“Anlaşıldı” dedi Kimmaly. Kauri de aynısını söyledi ve emirleri mürettebatına ilettiler. Kimmaly onlara geniş bir kavis çizdirip asıl savaş meydanından uzaklaştırırken Kitsen gemisi her zaman ki gibi onun liderliğini takip etti. Engin boşluktaki yıkıcı ateşinin ışıklarından, bilhassa destroyer ve silah gemilerinden gelen büyük, parlak ışık çizgilerinden Kimmaly asıl savaşın nerede olduğunu seçebiliyordu.

Happy, onlar savaşın çevresinden sert bir kavis çizerek süzülürken YerKonların kokpite sızdirdığı G kuvvetiyle, “Uuuuu!” diye ses çıkardı. Bu kısmı hep çok sever, sanki bir tür lunapark treninde olduğunu düşünürdü. Hiper-sümüklüböceğin yanında duran, ondan küçük olan inhibitör sümüklüböcek ise çekim kuvveti karşısında sadece sokulup sessiz kalmıştı. Happy o an acil bir durumda hiper-sıçrama yaparak onları güvenli bir yere götüremeyecek olsa bile yanında olmaları Kimmaly için bir teselliydi.

Kimmalyn, *Akıntıya Karşı Yüzer* ile birlikte savaş meydanının sınırlarından sinsice geçti. Odağını büyük mücadelenin değil, acil görevinin üzerinde tutmaya çalışıyordu. Bu zordu çünkü düşmanın saldırıya geçtiğini, ileri doğru atıldığını, savaşçıların *Muhaliif* i kuşatmaya çalıştığını görebiliyordu.

Bu durum arkadaşlarının ilerlemesini engelliyordu; o âna dek hiçbir inhibitör istasyonunu yok edememişlerdi. *Muhaliif* i korumaktan başka bir şeyle uğraşamayacak kadar meşguldüler. *Muhaliif* in güçlü kalkanları vardı ve düşman savaş gemilerinden gelen darbelere dayanabilirdi ama kalkan, savaşçılardan gelecek olan koordineli bir Manyetik Darbe Silahı saldırısına karşı savunmasızdı ve inerse bu bir felaket olurdu.

Her halükarda düşman taktiklerindeki değişiklik onların dikkatlerini dağıtmış gibi görünüyordu. Ancak Kimmalyn ve *Akıntıya Karşı Yüzer* bu sırada inhibitör istasyonuna yaklaşmayı başarmışlardı; uzayda tek başına süzülen, üstünde ve altında sivri birer uç bulunan, üçgen biçimli bir metal parçasıydı bu. Yıldız gemisinden bir nebze küçüktü. Taramalar, istasyonun temel yaşam desteğine sahip olduğunu gösteriyordu.

“Uuuuu” dedi Happy üzgün bir sesle.

“İçindeki kapana kısılmış sümüklüböceği mi düşünüyorsun?” diye sordu Kimmalyn.

“Kapana kısılmış” diye öttü Happy onu onaylayarak.

“Korkunç bir hayat” dedi Kimmalyn. “Burada bir kutunun içinde, tek başına, süzülür halde öylece bırakılmış... Eh, bakalım bu konuda ne yapabiliriz, ha?”

Ancak ne yazık ki orada *başka bir şey daha* gizleniyordu: Ebatları Kimmalyn’in mesafeleri ölçme yeteneğini zorlayan, acayip bir uzay solucanı. Kimmalyn onun ne kadar büyük olduğunu düşünerek uçmayı sürdürdü ancak yaklaştıkça solucan gitgide daha da büyümeye devam etti. Savaş gemisi boyutlarından silah gemisi boyutlarına, onun ardından *destroyer* boyutlarına kavuştu.

“Efsanelerde böyle canavarlar geçer” dedi Kauri. “Çok eskide görülmüş samurayların yüzleşmek zorunda kaldığı, savaşma düşüncesinin ruhlarını bile dehşete düşürdüğü korkunç canavarlar.”

“Ben çok eminim ki Aziz de bunlardan bir tane öldürmüştür” dedi Kimmaly. “Gerçi kutsal metindeki tasvirde ‘a’ ile, ‘solacan’ diye yazılmıştı bu sözcük. Ben o ayrımı hiç anlamamıştım. Ta ki şimdiye dek.”

“Ben hâlâ kavrayamadım.”

“Şöyle söyleyeyim” dedi Kimmaly, “kimi zaman bir mahlûk o kadar olağanüstüdür ki normalde kullanılan sesli harfler onu anlatmaya yetersiz kalır. Sarhoşun biri kelimeleri yanlış telaffuz ettiğinde bunda bir anormallik yoktur mesela ama bunu en kutsal kâtiplerden biri yaparsa, ortada *farklı* bir durum olduğunu anlarsın.”

“Bu konuda senin bilgeliğine güveneceğim, Quirk” dedi Kauri. “Bu mahlûk, inhibitörü koruyor sanki. İstasyonun etrafında nasıl kıvrıldığını, ağzını bize doğru çevirdiğini fark ediyor musun? Bilim subayım Tosura bunun savunmaya dayalı bir duruş olduğunu düşünüyor. Şu an bu yaratıklar hakkında hızlıca bilgi ediniyor.”

Kimmalyn kendi kendine başını salladı, gemisini yavaşlattı ve Happy’yi kaşdı. Ardından Praline’i de kaşmak için uzandı. Praline bundan hoşlandı ve usulca öttü. Kimmalyn bu sümüklüböceğe başta büyükannesinin ismi olan Prellen adını vermiş, ama diğerleri bunu yanlış duymuş, Praline ismini sevimli bulmuşlardı. Anlaşılan o ki buna Kimmalyn’ın aksarı yol açmıştı. Aslından ona soracak olsalar aksarı bozuk olan kendisi değildi ama neyse.

Lakin Aziz, düzgün konuşamayanlar da dahil olmak üzere çeşit çeşit kişiler yaratmıştı. Kişi onları sevmeye, kimi zaman da onlara teslim olup sümüklüböceğine yeni isim vermelerine izin vermeye mecburdu. Yıldızları hiç sönmesin.

“Daha fazla bekleyebilir miyiz, bilemiyorum Kauri” dedi Kimmalyn. “Bu tarafa doğru kıvrılan bir düşman savaşçı filosu görüyorum. Birileri bizi fark etti. Yakınına uçup *solacan*’ın ne yapacağını anlamaya çalışacağım.”

“Anlaşıldı” dedi Kauri. “Destek vermek için hazırda bekliyorum.”

Kimmalyn hızla yaklaştı ve –Aziz onu ağza alınmayacak sözler sarf ettiği için affetsin– yaratık hızla atıldı. Solucandan çok bir yılan gibiydi. Kimmalyn turboyu kökleyerek saldırıdan kaçtı. Gök gü-

rültüsü misali atan kalbinin ritmi, festivale geç kalmış ve tempoyu tutturamayan bir kavalcı gibiydi adeta.

“Uuuuu” dedi Happy.

Solucan kocaman bir kargo peronu büyüklüğündeki ağzını ona doğru yöneltti, ağzını çevreleyen dev uzuvlarıyla ona hamle yaptı ve Kimmalyn menzilinden çıkınca kıvrılarak geri çekildi. Onu gemiyle birlikte yakalayıp yutmaya çalışmıştı.

Öyle olsun bakalım. Neticede Kimmalyn da savaş meydanında tehlike olarak nam salmış biriydi. Gemiye yeniden çevirdi ve o berak huzur ânını bulmaya bile zahmet etmedi. Başparmağını yıkıcı silahının butonu üstüne koydu ve o şeyi tam da...

“Eyvah!” diye bağırdı Kauri telsizden. “Tosura ona ateş etme diyor!”

“Yapma... yapma yahu” diye geveledi Kimmalyn, yıkıcı ateşinin doğruca *solucanın* ağzına doğru uçuşunu izlerken.

“Eyvahlar olsun” dedi Kauri.

“Ne?” diye sordu Kimmalyn.

Yaratık, vücudunun her yanından çıkan mavi ışık noktalarıyla parlamaya başladı.

“Bu talihsiz oldu” dedi yeni bir Kitsen sesi telsizden. Kimmalyn bunun bilim subayı olduğunu varsaydı. “Biz demin onun yemeğini çalmaya çalışan bir tehdittik. Ama şimdi...”

Solucan, kıvrılmış halini bozup uzayda dalgalanarak Kimmalyn’a doğru hareket etmeye başladı.

“Dur tahmin edeyim” dedi Kimmalyn turboyla uzaklaşarak.

“Şimdi *biz* yemeğin kendisi olduk.”

“Maalesef öyle” dedi Tosura.

Savaş ilerledikçe, Brade'in pençesinden kurtulmam konusunda bana yardımcı olmasım umduğum bir plan geliştiriyordum. Tek yapmam gereken, teoriyi test etmenin bir yolunu bulmaktı.

Şimdilik hologramda uçuşan noktaları izliyordum. Mavi renkteki Üstyapı kuvvetleriyle yüzleşmek üzere dizilmiş, kırmızı renkteki *Muhalif* kuvvetleri. Savaş meydanına akın eden ve inhibitör istasyonlarını güvence altına almaya çalışırken uzay muharebelerine giren savaş gemileri. Onlar uçarken silah gemileri onlara ateş ediyor, *Muhalif* üstündeki silah platformları da aynısını düşman savaş gemilerine yapıyordu. Her ikisi de çok uzun süre duraklayan veya kendini uzay muharebelerine fazla kaptırmış avcı uçaklarını düşürmeye çalışıyorlardı.

Arka planda iki büyük kruvazör bombardıman pozisyonları almış, *Muhalif*e saldırmaya başlamışlardı; geri çekilmesi için onu zorlamaya çalışıyorlardı. Uzay mesafeleri geniş olduğundan *Muhalif*, muazzam boyutuna rağmen manevra yapabiliyordu. Gerçi çok isabet alıyordu ama modern ana gemiler oldukça güçlü kal-

kanlara sahipti. *Muhalif* muhtemelen uzun süre boyunca dayak yiyebilirdi.

Bir savaş gemisi filosu kalkanı yıkmak için senkronize bir saldırıyla Manyetik Darbe Silahlarını yeterince yakından etkinleştirmedigi sürece tabii. İşte böylece, gemilerin hepsi hassas bir oyun içindelerdi. Düşman savaşçıları yaklaştırmaya çalışıyor, bizimkiler onları geri püskürtüyordu. Kruvazörler *Muhalif*'in kalkanını zayıflatmaya uğraşıyor, sancak gemisi olan *Muhalif* de buna karşılık olarak atışları tahmin etmeye ve yollarından çekilmeye çalışıyordu.

Bizzat kokpitte olmak yerine savaşı buradan izlemek zordu. Jorgen'ın yaptığını, uzaktan yönetme faslını ben asla yapamazdım. Beni mahvederdi. Gerçi ona da aynısını yapıyordu belki ve o buna dayanacak kadar güçlüydü. Arkadaşlarım için duyduğum endişeyle midem düğümlenir halde savaşı izlerken onu anladığımı düşündüm, komutanın başına geçmek için nelerden vazgeçtiğini anladığımı düşündüm.

Brade bunu ustalıkla yapıyordu. Emirleri veriyor, hatta savaş gemilerinin uçuşlarına talimat verecek kadar detaya giriyordu. Bunu yaparken koyu kahverengi gözlerine yansıyan hologramın parıltısıyla tatminkâr bir halde gülümsediğini gördüm.

"Biz sana ne yaptık ya?" diye sordum ve -duvarın yanında oturmuş, kelepçeli haldeki- bedenim bunu Brade'e fısıldadı. Gözlerim bana biraz ölü gibi geliyordu ama konuştuğumda dudaklarım hareket etti. "Bizi yok etmekten neden bu kadar zevk alıyorsun?"

"Almıyorum" dedi bedenime doğru bakarak. "Siz, ben ve yapmam gereken şey arasında duruyorsunuz sadece."

"Burada bir 'zorunluluk' yok, Brade" dedim ve hayalet kollarımı hareket ettirerek, etten kemikten kollarımla kelepçeleri çekiştirdim. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sanırım haklısın" dedi. "O zaman söylediklerimi gözden geçireyim. Senin halkın, benimle yapmak *istediklerim* arasında duruyor." Kapı açılırken başını kaldırdı, eli hemen silahına gitti. Kendi adamları arasında bile gergindi.

Bu benim teorimi kanıtlamama yardımcı olmuştu. Starsight'ta birlikte eğitim alırken onun mesafeli tavrını, otoriteye karşı bir ta-

vır sorununa sahip olduğunun sinyali olarak algılamıştım. Şimdi daha derin bir şey görüyordum. Herkese, her şeye karşı bir güvensizlik. Herkesin potansiyel olarak ona karşı komplo kurduğunu varsayan biri. Bu tavır muhtemelen yıllar boyunca ona iyi hizmet etmişti.

İşte benim bunu kullanmam gerekiyordu.

“Neden?” diye sordum Brade’e. “Bunu yapmak *istemek* neden? Neden çekip gitmiyorsun?”

“Böylece senin halkının güçlenmesine izin mi vereyim?” diye sordu komik bulmuşçasına. “Onlar, benim yönetimim için yegâne *meşru* tehditler.”

“Ama sen neden yönetmek istiyorsun?”

“Cidden mi?” diye sordu. “Buna sebep mi gerek? Büyük İskender neden fethetmişti?”

“Bilmiyorum” dedim dürüstçe. “Hep ona sormak istemişimdir.”

Brade tereddüt etti, sonra vücuduma doğru baktı.

“Ciddiyim” dedim yanında dururken. Chet, bir kopyam olarak sessizce duruyordu. Sözcükleri bedenim söylüyordu: “İskender’in neden fethettiğini hep bilmek istemişimdir. Babasının yapamadığını yapmak istediği için miydi? Kendini zorlayıp ne kadar ileri gidebileceğini görmek için miydi? Sadece eğitimi ve mirası göz önüne alındığında kendisinden beklendiği için miydi? Neden?” İki başımı da iki yana salladım. “Neden, Brade? Bunu neden yapıyorsun? Birlikte geçirdiğimiz tüm zaman boyunca seni anladığımı düşündüm, sonra sürekli yanıldığımı fark ettim.”

Hologramda, Brade’in savunmalarından biri *Muhalif* gemilerini bir inhibitör istasyonundan başarıyla uzaklaştırdı. Küçük gemiler silah gemilerinden gelen ateşten kaçarak böcek sürüsü gibi geri çekildiler.

Brade *Muhalif*’i gösterdi. “Onu şuraya itin” dedi subaylarına hologramdaki bir pozisyonu göstererek. “Sonra buraya. Kruvazörleri ileri hareket ettirin. Sancak gemilerini istasyonlara baskı yapmayacak şekilde geri çekin.”

“Emredersiniz Komutanım” dedi Tenasi subaylardan biri.

“O uçak gemisine çok kıymet verecekler” dedi Brade usulca. “Bunu biliyorum. Onu kucaklayacaklar, koruyacaklar. Halklarının adını, hareketlerinin adını ona verdiler. O, onlar için her şey demek.”

Uluyel. Muhtemelen haklıydı. Brade savunmada kaldığı ve inhibitör istasyonlarını koruduğu sürece savaşın akışını bir dereceye kadar biz kontrol edebilirdik. Hangi istasyona saldıracağımızı seçerek, istediğimiz gibi aldatmacalar ve manevralar yapabilirdik. Ancak saldırganlaşırsa, üstün sayısını kullanarak *Muhaliif*’i tehdit ederse kontrolü ele geçirebilirdi.

Ne yazık ki bu onun ne yaptığını *gerçekten* bildiğinin bir işaretiydi. Brade gözlerini kısıtı, hologramı izledi. Sonra tuhaf bir şekilde benimle konuştu. “Sen bir aile içinde mi yetiştin Spensa?” Bana bakmıyor, bunun yerine komuta sahibi birinin duruşuyla savaş haritasını inceliyordu.

“Ben... sen anneannemle tanıştın.”

“Evvelden konuştuğum, ağzından ateş topu çıkan şu kadın mı?” dedi Brade. “Evet, bir benzerlik gördüğümü düşünmüştüm. Annen baban yok o halde?”

“O benim annem sayılır” dedim. “Babam ben çocukken Üstyapı tarafından öldürüldü. Savaş gemisi pilotuydu. Henüz yeni gelişmekte olan bir cytonic’ti.”

“A ha” dedi başını sallayarak. “Bunu okumuştum sanırım. Onu seçmişlerdi, biliyorsun. Yetenekli olduğunu, güçleri olduğunu ama eğitimsiz olduğunu görmüşlerdi.”

“Biliyoruz herhalde” dedim. “Onu çıkarları için kullandılar. Onu, düşman olduklarını düşündürtüp kendi filosuna saldırttılar.”

“Winzik’in en önemli zaferlerinden biri” dedi Brade. “Birkaç kez bu konuda karşımda övünmüştü. Babanın ölümü Winzik’e terfi kazandırmıştı.”

Buna öfkelenmeye çalıştım ama aklımı eskisinden daha çok kullanıyordum artık. Brade’in doğruyu söyleyip söylemediğini kim bilebilirdi ki? Belki de beni maniple ediyor, Winzik ile babam arasında bir bağ kuruyordu.

Hem Winzik ölmüştü. Benim meselem ne onunla ilgiliydi ne de Brade ile. Benim meselem fazla ivme almış korkunç bir şeyi durdur-

maktı. Biz bu ivmenin önünde duran duvardık. İvmenin hızını kırmak için çok geç kalmadığını uman, gürleyerek hücum eden düşmana karşı duran, mızraklılardan oluşmuş bir kalkan duvanydık biz.

“Seni severler miydi?” diye sordu Brade.

“Ailem mi?”

Brade başıyla onayladı.

“Evet” diye fısıldadım. “Hâlâ severler.”

“Sanırım benimkiler de ben onlardan alınmadan önce beni severlerdi” dedi Brade. “Hatırlaması zor. Bir canavar gibi muamele gördüğünüzde sevgi ve sıcaklık gibi şeyleri düşünmek zor. Sokakta yanından geçtiğin her çocuk seni görünce ağladığında, senden korkmayanlarsa seni numaralar öğretilcek, evcilleştirilmiş bir canavar olarak gördüğünde zor.”

“E... yani intikam mı istiyorsun?”

“Pek sayılmaz” dedi gözlerini kısarak. “Ben *haklı gerekçe* istiyorum. Eğer bu savaşı kazanırsam, Spensa –eğer her şeyi ele geçirirsem– o zaman bu onların haklı oldukları anlamına gelecek. Bana dair. Bize dair.”

“Sen onların haklı çıkmasını mı istiyorsun?”

“Onların haklı çıkmasına *ihtiyacım* var benim” dedi sonunda bana bakarak. “Çünkü eğer haklıysalar, o zaman her şeyin bir amacı vardı demektir: Beni bu tekil olaya yönlendirmek. Olduğumu iddia ettikleri canavarı olmaya, acımasız bir yok edici olmaya mecburum ben, yoksa değersizim demektir. Tüm hayatım değersiz demektir. Bana yapılan her şey. Çektiğim her çile.

Bu imparatorluğu kendi imparatorluğuma dönüştüreceğim ve bunu yaparken halkımızın kaderini yerine getireceğim. Böylece... tüm olanların bir amacı olduğunu *bileceğim*. Bana yapılanların... her şeyin gerekçesi olduğunu bileceğim. Bu benim kaderimdi. Ben o canavarım. Bir canavarla pazarlık yapmazsın Spensa. Anca onu ya yatıştırırsın ya öldürürsün ya da ona yem olur gidersin.”

Bakışları bir an bedenimde kaldı, sonra tekrar savaşını izledi, *Muhalif*’e baskı yapmak için daha fazla gemi konuşlandırdı. Sonunda, en sonunda kalbinin içini *gerçekten* gördüğümü düşün-

düm. Sonunda bana kim olduğu ve neden bu şekilde yaşadığı hakkında gerçek bir şey göstermişti.

Korkunçtu.

Ailemin yanından alınsaydım nasıl olurdu, diye hayal ettim. Eğer öfke ve şiddete olan doğal eğilimim sürekli olarak takviye edilseydi, bana bir canavar olduğumu söyleselerdi... Bu duygunun içimde bir şeyi harekete geçirdiğini, bana yaptıkları için dünyaya karşı köpüren öfkemi hissettim. Dünya benden imkânsız görünen bir kaderi yerine getirmemi talep ediyordu.

Herhalde onun hissettiği gibi hissediyordum: *Canavar mı istiyorsun? Ben sana canavarı göstereceğim.*

Evet, onu anlıyordum.

Şimdi de onu durdurmam gerekiyordu.

Chet, diye düşüncemi gönderdim kazıcıya. *Bedenimdeki kelepçeleri başka yere ışınlaman gerek.*

Bunu yapamam, diye düşüncesini gönderdi bana. Bünyemizde şu ilaçlar varken olmaz. Hapishanedeyken seninle konuşmamı bile engelliyorlardı. Ben hiçbir yeteneğimi kullanamıyorum.

Bu doğru değil, diye ona düşüncemi gönderdim. Önceden havayı büktün.

Ben... diye düşündü Chet. Bilemiyorum. Ben...

Pekâlâ. Biraz sert sevgi göstermenin zamanı gelmişti.

Chet, diye ona düşüncemi gönderdim. *Bir şeyler yapmamız lazım yoksa arkadaşlarımız ölebilir.*

Ama... sen demiştin ki

Sana iyi hissettirmeye çalışıyordum, dedim ona. Ama hata ettim çünkü senin halkının başını derde sokan şey de sorunu görmezden gelmekti işte.

O endişelendikçe, paniği arttıkça hava bükülmeye başladı. Onu kullandığım için kötü hissettim ama bunu yapmam gerekti.

Bir kısmı ölebilir, dedim. Ve bu canımızı acıtacaktır. Gerçi üstesinden geliriz. Hiç kimsenin bir daha asla tehlikede olmayacağını varsayarak, tıpkı yokyerde yaşamak gibi, kayıp yokmuş gibi davranabiliriz.

Durumu daha da kötüleşti. Kısa süre sonra, özellikle de duvar panellerinin parçaları kaybolmaya başladığında odadakiler fark ettiler. Rastgele parçalar, Chet'in öfke krizine kurban gidiyorlardı.

Chet, dedim. Bak. Başarıyorsun! İşe yarıyor.

Ne? dedi sesinde yükselen panikle. Ama...

Kelepçelerimi başka yere ıslınla, diye ona düşüncemi gönderdim. Hiç değilse bir parçasını.

Öyle çalışmıyor ki bu! diye düşündü. Ben bunu kontrol edemiyorum.

Edersin, diye düşüncemi gönderdim ona. Ederiz. Birlikte.

Zihnimi onun zihnine bastırdım ve deneyimlerimden öğrenmesine izin verdim. Tıpkı onun dünyayı nasıl gördüğünü öğrendiğim gibi onun da dünyayı benim nasıl gördüğümü, öğrendiklerimi, kontrol duygusunu, kesinlik duygusunu görmesine izin verdim.

Hadi, diye ona düşüncemi gönderdim.

Brade lanet okuyup havlarcasına bir sesle doktoru çağırdı. Doktor alelacele bir doz daha ilaçla geldi. Ben bedenime yaklaştım ve beni içeri çektiğini, bizi yeniden birbirimize bağlamaya çalıştığımı hissettim.

Chet! diye düşündüm. Arkadaşlarımızı kaybetmekten endişe ediyorsan, saklanmak yerine bir şeyler yap!

Ben... diye düşündü. Yapamam...

Yapabilirsin, dedim ona, süzülerek bedenime daha da yaklaştım, ruhumun tamamen içeri çekildiğini hissettim. Yapabiliriz.

Bir saniye sonra kendime geldim, doktor boynuma çoktan girmiş olan şırıngayla tepemde dikilirken gözlerimi kırptırdım. Havanın bükülüğü devam etti, doktor havaya baktı, heyecanla kollarını savurdu.

Tam o an ellerimin hafifçe gevşediğini hissettim. Sırtımın arkasındaki çubuğu, beni bağladıkları korkuluğu kavradım ve hiçbir şey değişmemiş gibi davrandım. Artık bedenimin içinde olduğumdan havanın bükülüğü solup gitti. Yine Chet'ten kopmuştum.

Ellerimi saklamak için oturma pozisyonumu kullandım ve ne olduğunu çaktırmamak için kılımı kıpırdatmaya bile cesaret edemedim. Onun yerine doktoru yine dikkatle izleyen Brade'e baktım. Gözlerindeki o bakıştan, belindeki kesede ne olduğunu bildiğime çok emindim. Kontrol gizlice onda olsa bile, Winzik onu

uyuşturup güçlerini elinden alma yetisine sahip olduğu sürece onun avucunun içindeyken nasıl güvende olabilirdi?

Brade paranoyaktı. Her zaman sırtını duvara yaslayarak pozisyon alırdı. Kapı açıldığında sıçrar, kendi adamlarını bile dikkatle, hatta güvensizlik duygusuyla izlerdi. Onların eline bu ilaç gibi kendisine karşı kullanılabilecek bir silahı asla vermezdi. Tabii yanında bir panzehir taşımadığı sürece.

Kesesinde olan buydu işte.

Havanın bükülmesi durduğunda Brade'in personelinin çoğu komuta merkezlerine geri döndüler. Ancak Brade oyalandı, beni izledi. Ta ki nihayet bir şey dikkatini çekene dek. Bunun üzerine sorunla baş etmek için isteksizce ardına döndü ve sonunda ellerimi hareket ettirip onları yeniden hissetme cesareti gösterdim. İki bileğimin etrafında da metal bir kelepçe vardı. Ancak aralarındaki zincir kaybolmuştu ve bunu kimse bilmiyordu.

Artık serbesttim.

Kimmalyn

“Of, bu yaratıklar ne kadar *büyüleyici*” dedi Kitsen bilim subayı Kimmalyn’ın kulağında. O sırada Kimmalyn muazzam büyüklükteki uzay canavarına karşı yaşam savaşı veriyordu. “Bunlar yumurtalarını döledikten sonra gitgide daha hızlı hareket etmeye başlıyorlarmış; hız kazanmak için de yıllarını harcıyorlarmış. Enerji rezervlerini bir güneşe ulaşmak için harcayıp, sonra *onlarca yıl* boyunca onun enerjisinden besleniyor, yumurtalarını diğer yıldızlara *fırlatana* kadar yörüngesinde hızlanıyorlarmış.”

“Harbiden büyüleyiciymiş” dedi Kimmalyn kibarlığını koruyarak. O sırada o büyüleyici *solacan*, gemisini neredeyse büsbütün yutuyordu. Kimmalyn yaratığın gövdesi boyunca aşağı doğru sıyrılıp o ağızdan uzak durmaya çalışıyordu.

Etrafında uçmak çok tuhaf bir histi; mahlûk o kadar büyüktü ki Kimmalyn *neredeyse* sabit bir manzaranın üstünden uçtuğunu sanacaktı. Tepesinden uçtuğu şey sanki dalgalanan, kıvrılan, bükülen –bir de onu yemeye çalışan– dar bir uzay platformuydu.

Bu kadar büyük bir şey, ona ağzıyla nasıl bu kadar hızlı hamle yapabiliyordu? Uzayda kıvrılmış bir yılan gibiydi. Geminin dokunsal arayüz özellikleri hâlâ kapalı olduğundan onu birkaç metre ötesinden sıyıran o kırbaç misali uzuvların çatırtılarını *hissedemiyordu* belki, ama zihni o sesi hayal edebiliyordu.

“Senin de tahmin edebileceğin üzere bu yaratıklar tonlarca enerji depolayabiliyorlar” diye konuşmaya devam etti Kitsen bilim subayı. “Hatta yumurtalarının bir kısmı, fırlatıldıktan sonra ışık hızının yüzde yirmisi oranında bir hızda hareket ederken kaydedilmiş! Çarpıcı. Yumurtladıktan sonra nasıl yavaşlıyorlar, merak ettim. Her neyse bunlar akla gelebilecek hemen hemen her türlü enerji kaynağıyla beslenecek şekilde evrimleşmişler.

Burada girilmiş zoolojik bilgilerde eksiklikler olmasına rağmen satır aralarını okuyabiliyorum. Başka her şey kadar cytonic güçle de beslenebiliyorlarmış. Buradakinin hiç şüphesiz inhibitör istasyonunun yakınında bir yer edinmesinin sebebi bu. Muhtemelen sümüksüklüböceğin yaydığı cytonic radyasyonla besleniyor. Üstyapı belli ki çok yaklaşmasını önlemek için bir tür koruma sistemi kurmuş. Muhtemelen bir kalkan. Aksi takdirde bu solucan, inhibitörü yemiş olurdu!”

Kimmalyn homurdandı, dik bir dalışa geçerek YerKon’a aşırı yüklendi. Aşırı kısa zamanda aşırı sayıda manevra yapıyordu. Kimmalyn turboyu köklemiş, ardındaki canavarın üç kırbacından zar zor kaçarken G kuvvetleri ona çarptı, onu geriye ve yukarıya yapıştırdı. Kan başına toplanırken kırmızı görmeye başladı.

“Uuuuuuu!” dedi Praline. Testler, Taynix’lerin bir insanın dayanabileceğinden çok daha yüksek G kuvvetlerine dayanabileceğini göstermişti. Belki de bunun sebebi, esasen hamurdan yapılmış gibi görünen bir vücuda sahip olmalarıydı.

Yıldızlar, yıldızlar, yıldızlar.

“Quirk?” dedi Kauri. “Pozisyonumuzu aldık. Plana devam edelim mi?”

“Evet” dedi Kimmalyn *lütfe*n diyecek gücü toplayamaz halde. Sadece kaçmaya devam ederek canavarın önünde kalmaya çalıştı.

Ta ki yaylım ateşi yaratığı vurana dek.

Solucan ânında geri çekildi. *Akıntıya Karşı Yüzer* ateşi sürdürdü, canavara ardı ardına yıkıcı ateşiyle saldırdı. Onlarda Kimmalyn'dan çok daha fazla silah gücü vardı. Ayrıca yaratığın dikkati dağılırken son birkaç dakikayı ondan uzaklaşarak geçirdiklerinden anlık tehlikeden kaçınmak için yeterince uzaktaydılar.

Kimmalyn'ın de umduğu gibi yaratık daha büyük olan bu ziyafete odaklandı ve *Akıntıya Karşı Yüzer*'e doğru süzölmeye başladı. Gemi zaten iyi bir hızla uzaklaşıyorken bir yandan ateş ederek öte yandan hızlanmaya devam etti. Atışlar solucanı beslemekten başka bir işe yaramadıysa da dikkatini dağıtmayı harika bir şekilde başarmışlardı.

Kimmalyn sonunda yavaşlamayı başarmıştı. Kendini üşümüş ve ıslak halde buldu. Yüzünün yanlarından ter damlıyordu.

"Uuuu..." dedi Happy.

"Uuuuu" diye kabul etti Kimmalyn, ardından yakınlık radarına baktı. *Solucan*, Kitsen gemisini kovalamaya devam ediyordu, ancak endişelenmesi gereken başka bir sorun vardı. Üstyapı savaşçılarından oluşan bir grup neredeyse oraya varmıştı. Fazla zamanı yoktu.

Hâlâ titreyen Kimmalyn gemisini olduğu yerde döndürdü ve inhibitör istasyonuna doğru geri fırladı. Üçgen şeklindeki tesisin penceresi, ayrıca üstteki ve alttaki radyo antenleri dışında ayırt edici bir özelliği yoktu. Yaklaştıkça, sensörleri onu koruyan bir kalkan tespit etti; bunu bekliyordu. Ateş edilmediği sürece görünmez bir kalkandı bu.

Kimmalyn yaklaştı. "İçindeki sümöklüböceği hissedebiliyor musunuz çocuklar?" diye sordu Happy ve Praline'e. Praline tereddütle öttü. Kimmalyn, Taynix'leri pek iyi tanımasa da bu sanki iyiye işaretti.

Praline, olan biteni biraz yansıtıyordu. Kimmalyn'ın kendisi cytonic değildi ama sümöklüböceklerin, cytonic olmayan kişilerin zihnine de duygu ve düşünce yansıtabildiğini öğrenmişti. Aksi takdirde, yıldızlararası iletişimi bu kadar etkili bir şekilde kolaylaştıramazlardı.

Praline aracılığıyla, inhibitörün içindeki sümüklüböceği hissedebildiğini düşündü. Yaratık dehşete kapılmıştı.

"Ona onu kurtarmak istediğimizi söyle" diye fısıldadı Kimmaly. "Ona dost olduğumuzu söyle."

Tutsak sümüklüböcek buna inanmakta zorluk çekiyordu. Uzun süredir tecrit halindeydi. Yorgundu, kafası karıştı. Praline ve Happy onu ikna etmeye çalışıyorlardı ama Kimmaly dikkatini yaklaşan düşman savaşçılara vermişti. Uluyel. On iki tane. On ikisiyle tek başına savaşılamazdı.

İşin daha da beteri o gemiler onu müttefiklerinden ayırmış, hatta onunla Kitsen gemisinin arasına girmişti. Sıkıştırılan bir ilmik misali Kimmaly'nın peşinden geliyorlardı. Tek kaçış yolu geriye doğruydı ki o yönden de gelen başka kuvvetler vardı.

"Ondan inhibitör alanını nazıkçe kesmesini rica edin" dedi Kimmaly sümüklüböceklerle. "Bunu yaparsa onu kurtarabileceğimizi açıklayın. Onu Detritus'a ışınlatabiliriz." Kimmaly havyanın yanı sıra karanlık ve korunaklı, güvenli, sıcak bir yer hayal etti. Bunu sümüklüböceğe yansıtmaya çalıştı, ancak kaygısı yükseldi çünkü...

Bir şey zihnine bastırıyordu. Bir duygu. Hafif bir rahatlık hissi... Bu, inhibitör sümüklüböcekten mi geliyordu? Sonra daha belirgin bir izlenim geldi. *Git.*

"Bizimle gel" dedi Kimmaly.

Hayır.

"Neden?" diye sordu. "Biz seni özgürlüğe kavuşturabiliriz."

Bana ihtiyaç var.

"Ne? Neden? Anlamıyorum."

Bana ihtiyaç var.

"Ama..."

Git. Kalıyorum. İhtiyaç var.

Uluyel, zavallı şey bitkin düşmüştü. Kimmaly onun çaresizliğini, yorgunluğunu, haftalarca küçük bir kutuda kilitli kalmaktan kaynaklanan hastalığını hissedebiliyordu. Yine de Kimmaly'nın anlayamadığı sebeplerden dolayı sümüklüböcek orayı bırakmı-

yordu. Sümüklüböcekler insanlar gibi düşünmüyorlardı ve yarattığın ona durumunu açıklamak üzere gönderdiği imgeler, kafa karıştırıcı bir karmaşaydı.

Ancak Kimmalyn'ın gemisini engellemek konusunda bir istisna oluşturmaya istekliydi sanki. "Happy" dedi Kimmalyn. "Gidelim."

"Uuuu?"

"Onlara yardım etmenin başka bir yolunu bulacağız" diye söz verdi Kimmalyn.

Akıntıya Karşı Yüzer'in iyi durumda olup olmayacağını görmek için kontrol etti –neyse ki solucan geri dönmüş, Kitsen gemisi de artık dost kuvvetlere sadece kısa bir mesafe uzaklıktaydı. Böylece Kimmalyn, Happy ile yeniden iletişime geçti ve hipersıçrayış gerçekleştirerek bir anda oradan uzaklaştılar.

Sümüklüböcek gitmelerine izin verdiği için cezalandırılacağını biliyordu. Savaş bittikten sonra acı verici, belki de ölümcül bir şekilde cezalandırılacaktı. Ama her şeye rağmen yardım etmiş, öte yandan yardımını reddetmişti. Neden?

Kimmalyn'm gemisi, Detritus'un savunma kabuğunun tam içinde belirdi. Kimmalyn hemen Jorgen'ı aradı.

"Bir sorunumuz var, Pislik Surat" dedi Kimmalyn, Jorgen hatta gelir gelmez.

"Ne?" diye sordu Jorgen. "Atlama gerçekleştirdin. O inhibitör istasyonundaki sümüklüböcek yanında mı?"

"Hayır" dedi. "Benimle gelmeyi reddetti."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi Kimmalyn. "Ona ihtiyaç duyulduğunu söyledi. Onu kurtarmak istediğimi anladı ama bir türlü benimle gelmedi."

Jorgen sessizliğe büründü.

"Ne yapacağız?" diye sordu Kimmalyn ona. "Belki de Happy'nin tam atladığımız anda onu yakalamasını sağlayarak onu benimle gelmeye zorlayabilirdim ama ters yönde bir karar verdim."

"Sen doğru seçimi yaptın, Quirk" dedi Jorgen. "Güvenini boşa çıkarsaydın belki de diğerlerinden hiçbiri bizi asla dinlemeye-

ceklerdi. Belki de diğerlerini inhibitör alanlarını indirmelerine ve Detritus'un ileri atlamasına izin vermelerine ikna edebiliriz?"

"Bilemiyorum" dedi Kimmalyn. "Bu sümüklüböcek beni alandan geçirdiği için cezalandırılacağını ifade etti. O da bir kenara onunla birebir iletişime geçmek zorunda kaldık. Detritus'un geçmesine yetecek büyüklükte boşluk yaratmak için kaç sümüklüböceği ikna etmemiz gerekecek?"

Düzinelerce, belki yüzlerce. Savaşın ortasında idare edebileceklerinden daha fazla olduğuna emindi Kimmalyn.

"Buna bir çözüm bulmaya çalışacağım" dedi Jorgen sıkıntılı bir sesle. "Sen şimdilik FM'i ara ve ona durumu anlat. O tüm benzer deneyimleri derleyip diğer uçuş liderlerini bilgilendirsin. Bu savaşın öyle veya böyle artık daha da güç hale geldiğini bilmeleri gerek."

“**E**nteresan” dedi Tenasi generallerden biri. Brade ile birlikte Edikilmiş, yüzü benden uzağa dönük bir şekilde savaşı izliyordu. “Bu inhibitör istasyonlarından birini yok etmek için ellerine geçen dördüncü fırsattı ve insanlar bunu yine değerlendirmediler. Bunlar *koroça* mı yetiştiriyorlar? Belki de saldırgan doğaları hakkındaki varsayımlarımız yanlıştı.”

“Yanlış olsaydı, General” dedi Brade, “bize burada saldırırlarmıydı? Bizim güç merkezimize daha küçük bir kuvvetle saldırılar mıydı?”

“Hayır, sanırım saldırmazlardı.” General sürüngen gözlerini kıstı. “Yine de enteresan.”

Ellerim serbestti ama henüz hareket etmemiştim. Doğru anı seçmem gerekiyordu. Brade’in belindeki o keseye nasıl ulaşabilirdim? İçinde panzehir olduğu konusunda yanılmışsam felaket olacaktı. Yine de haklı olduğumdan giderek daha da emin oluyordum. Kendisiyle diğer herkes arasında, hatta generalleri ve korumaları arasında mesafe bırakış şekli... Güvence için elini kesenin üzerine koyuş şekli...

Bir düzine farklı plan üzerinde çalışıp hepsini çöpe atmıştım. Ona aniden saldırırsam sadece vurulmakla kalmayacaktım; Brade hipersıçramayla kaçıp gidecekti. Önce dikkatini dağıtmak gerekiyordu.

Ne kadar dayanılmaz olsa da bekledim. İzledim. Uzun otların arasındaki bir kaplan misali. Veya... aman, öyle değildi işte. Zaten okuldaki resimlerin ve anneannemin anlattığı hikâyelerin dışında hiç kaplan görmemiştim ki. Olsa olsa ben karanlık bir köşede duran fareydim. Ama kahretsin, fareler de inatçılardır yani. Oysa kaplanlara ne oldu? Öldü, Eski Dünya ile birlikte yok oldu. Ya fareler? Bizimle birlikte yıldızları ele geçirdiler –her gezegeni istila ettiler. Mecburen mantar ve böcek yiyerek hayatta kaldıkları Detritus’u bile.

Ben fare kızdım. Onların arasında, onları avlayarak büyümüş-tüm. Hayatım boyunca ne kadar sıçan yediğimi düşünürsek vücut kütlemin açısından en azından yarı fareydim ben. Sabırlı olabilirdim. Dikkatli olabilirdim.

Ama zordu bu. Yapayalnız hissettim; artık Chet ile iletişim kuramıyor, M-Bot ile konuşamıyordum. Tek başıma savaşın gidişatını izliyordum. *Muhalif* güçleri, inhibitör istasyonlarını havaya uçurmayı reddediyorlardı. Bu onların ismini temize çıkarıyordu. Jorgen, onları kurtarmak için geldiğini söylemişti.

Öte yandan Brade’in *Muhalif*e yönelik pervasız, tam kapsamlı saldırısı devam ediyordu. Biz düşman sümüklüböceklerine zarar vermeye bile yanaşmazken o, gemileri acımasızca üstümüze salıyordu. Gemileri mızrak gibi ileri fırlatıyor, savunmamızı deliyor, doğruca *Muhalif*i haklamaya çabalıyordu.

Bunu izlemek beni hasta ediyordu. Ancak bu konuda yalnız değildim.

“Komutanım” dedi generallerinden biri, “bugün savaş gemilerimizin çoğu pilotsuz değil, pilotlu gemiler. Siz... sanki gemilerde hiç kimse yokmuş gibi davranıyorsunuz.”

“Onlar askerler” diye cevapladı Brade gözlerini ekrandan ayırmadan. “İşte bu yüzden bana ihtiyacınız var, General. Siz

Üstyapı'nın yumuşak saçmalıklarıyla yetiştirildiniz oysa ben yapılması gerekeni yapabilirim. Ben hem kendi kültürümden hem de sizin kültürünüzden geçmişin büyük savaşçılarını inceledim. Ben duygusal değilim." Öne eğildi, elleriyle hologram haritanın önündeki korkuluğu kavradı. "Ben *bunu yapmak için doğdum.*"

Yüreğim daha da burkuldu. Bir silah olduğu fikrini içselleştirmek üzere yetiştirilen kız için. Eğer egemenlik *kurmaz ve kazanmazsa*, tüm acısının ve fedakârlığının anlamsız olacağına inanan kadın için. Sırf yapılabileceğini kanıtlamak adına galaksinin özgürlük ve barışa dair tüm umudunu ezip geçecek olan o kişi için.

Onun yerinde ben olabilirdim. Tüm o kana susamış konuşmalarım ve öldürmekle ilgili şakalarım düşünüldüğünde, gerçekten de *ben olmalıydım* belki. Ancak deneyimlerim beni değiştirmişti. İnhibitör istasyonlarını yok etmek konusundaki son fırsatlarımızı nasıl kaçırdığımıza, geri çekilmek zorunda kaldıkça düzenleri dar-madağın olan savaşçılarımıza bakılırsa Detritus'taki herkesi değiştirmişti. *Muhalif* bile güvenli bölgeye doğru geri çekiliyordu.

Ancak çok yavaştı. Düşmanın inhibitör alanından kaçamayacak, onlarca hatta belki de yüzlerce can kaybetmeden Detritus'a ulaşamayacaktı. Manzarayı izlerken, tam o anda anladım ki bir şey yapmazsam bu mücadeleyi, bu savaşı kaybedecektik.

Anneanne

Becca Nightshade, detayları diğerlerine bırakıyordu. Bir kaptanın sahip olduğu rolü anlamıştı ve savaşı mikro yönetim ile idare etmek değildi bu. Kitsen generalleri, bu sefer geri çekilmeye başlamaları için talimatlar gönderiyor; o da bu talimatları iletip uygun şekilde devrediyor, ancak telsiz konuşmalarını takip etmiyordu. Ona en önemli konuları getiren muhabere subaylarına bırakıyordu bu işi. Savaşta ki her olayla ilgili güncellemeleri talep etmiyordu; durumu yönetmekle ilgili görevleri sağlam insanların eline bırakmıştı.

Bunların hiçbiri Becca'nın görevi değildi. Onun görevi çift yönlüydü. Görölmek. Görmek. Tabii onun durumunda bu, gözle ilgili değildi.

Elini dokunmatik hologramının ortasında tutuyor, gemilerin ve savaş gemilerinin hareketlerini izliyor, dikkatini seyretmekte olduğu büyük dansa, savaş alanının düzenine veriyordu. Bir kalkan

duvarının deliğini kollarcasına, eli kılıçlı silahşorun hangi bacağına yüklendiğini kollarcasına, düşmanda bir zayıflık arıyordu.

Ve zayıflığı bulduğunda bu keşif onu şaşırttı.

Gerçekten bu kadar açık, bu kadar bariz olabilir miydi? Ayağa kalktı, elini dokunmatik savaş haritasında alelacele hareket ettirdi. Düşman tüm gücüyle bastırıyordu. Elindeki her şeyle *Muhalife* baskı uyguluyordu. Aslında bu geçerli bir stratejiydi; düşmanın ezici bir sayı üstünlüğü vardı, bu yüzden pervasızca davranabilirdi. Amacı Becca'nın birliklerini savunmaya zorlamak, görev hedeflerini terk ettirmek ve sadece hayatta kalmak için savaşmaya mecbur bırakmaktı.

Buna karşılık Kitsen stratejistlerinin generalleri ve amiralleri *Muhalif* e geri çekiyorlardı. Geri çekilmeden ziyade bölgeyi dikkatle düşmana bırakıyorlardı. Hedefe ulaşılammıştı: İnhibitör sü-müklüböceklerini yardım kabul etmeye ikna edememişlerdi.

Zaten işe yaramayacaktı, diye düşündü Becca kendisine verilen rakamları gözden geçirirken. Detritus'un ileri ısınlanabilmesi için düzinelerce sümüklüböceği temizlememiz gerekecekti. Hem de savaş ortamında? Onları yok etmek istesek bile zor olacaktı bu.

“Beowulf” diye seslendi yaverlerinden birine, “Bana Jorgen’ın evvelden gönderdiği raporu oku. Üç mesaj önceki.”

“İm” dedi genç adam sağ tarafından, “üç mesaj önce... FM de dahil olmak üzere başka iki pilot daha, Kimmaly’nın deneyimlediği şeyi doğruladılar: Sümüklüböcekler onlar kurtulsun diye hipersıçrama yapmalarına izin vermiş ancak onlarla gitmemişler. Sümüklüböcekleri kurtarılmak istemekten alıkoyan bir şey var.”

"Ama bizim için kuralları esnetmeye razılar..." dedi Becca.

Muhalif’i ele geçirmek, düşman stratejisinde anahtar rol oynuyordu. Bu yüzden kendi ana gemileriyle, hatta uçak gemileriyle Becca’nın kuvvetlerine saldırıp ellerinde ne var ne yok tüm silahları kullanarak bastırıyorlardı. *Muhalif*’in kalkanlarını indirmeye çalışıyorlardı. Onu düşürmeye çalışıyorlardı. Ama hâlâ görmüyorlardı...

Becca klavyesini kendine çekti. Gerektiği kadar deneyimli olmayabilirdi. İnsan onun yaşadığı hayatı yaşarken daktilo beceri-

leri öğrenmiyordu. Fakat sayılara ve harflere dokundu ve itinayla kısa bir talimat dizisi çıkardı. Sadece birkaç satır, güçlerini nasıl yönetmek istediğini ayrıntılarıyla anlatıyordu. Onları Kitsen generallerine gönderdi.

Ortaya attığı şeyin ne manaya geldiği, kalbinin çarpmasına ve parmaklarının titremesine neden olmuştu. Bir şeyi gözden kaçırdığına şüphe yoktu. Onunkinden daha iyi zihinler, ortaya attığı şeye bakıp hatalarını bulurdu elbet.

Ancak eğer *haklıysa...*

Bu savaşı kazanabilirdi.

Jorgen

Jorgen bu savaşı kaybediyordu. Elindeki her şeyi bu nihai savaşa yatırmıştı çünkü koalisyon, uzun müzakerelerden sonra Spensa'nın haklı olduğuna karar vermişti. En iyi ihtimalleri, düşmanın sümüklüböceklerini sakladığı yerde saldırı yapmaktı.

Böylece olabildiğince çok Taynix'i kurtarmayı hedefleyerek saldırmışlardı. En değişken, ancak en etkileyici silahları olan Spensa'yı kurtarma umuduyla saldırmışlardı. Savaşı tersine çevirmek için onun tek şansı olmuştu bu.

Ve kaybediyordu.

Büyük ölçekli savaş meydanı taktiklerinde uzman değildi, ancak beceriksiz de değildi. Uçuş okuluna gitmeden önce bile aldığı eğitim komutayı anlamasını ve uygulamasını gerektirmişti. Uçuş okulu sırasında aym prensipler üzerine subay eğitimi almıştı.

Yani neler olduğunu görebiliyordu. Detritus'u hareket ettirmeye yetecek sayıda inhibitör istasyonuna ulaşmak imkânsızdı; bu-

nun için kuvvetlerini risk oluşturacak kadar geniş bir alana yayması gerekirdi. Sümüklüböcekler onun geçmesine izin verse bile sayıları çok fazlaydı.

Önündeki savaş meydanı saldırgan, kırmızı ve mavi noktalardan oluşan bir arı yuvası gibiydi, fakat kırmızı kuvvetler hapsedilmiş, sürekli geriye doğru itiliyorlardı. Mavi düşman kuvvetleri sürekli ilerliyordu. Yanlardan baskı uyguluyor, *Muhalif* e arkasında dikkatle geri çekileceği alan dışında bir yer bırakmıyorlardı.

Işığı sönen her gemisi, kalbine saplanan bir çivi idi. Kuvvetleri artık tamamen savunmadaydı. Kararı vermesinin zamanı gelmişti. Artık tamamen geri çekilme zamanıydı.

Bu da savaştan vazgeçmek anlamına geliyordu. Oysa bir daha asla böyle bir fırsatları olmayacaktı. Bir sonraki en iyi seçenekleri saklanmak ve Üstyapı'nın dikkatinden kaçabilmeyi ummaktı. Müttefiklerini terk etmek zorunda kalacaklardı. Spensa'yı terk etmek zorunda kalacaklardı.

Jorgen, Spensa'yı da terk etmek zorunda kalacaktı.

Sen şu an halkının iyiliğini düşünmelisin, diye düşündü. *Tek bir kişininkini değil.*

Yine de canı yanıyordu. Komuta odasındaki büyük duvar ekranından uzaklaştı, sessizlik içinde yürüdü. Arkada duran amirallerin çoğu, hatta yaverleri bile onu görmüşlerdi. Kitsen generallerinin ve amirallerinin beklediği uzun masanın arkasına yaklaşırken odadakiler topluca nefeslerini tuttular.

İnsan boyutlarına uygun olan geniş masanın üzerine ikinci bir savaş masası kurmuşlardı. Gerçi hiçbirisi başında oturmuyordu. Onun zemininde etraflarına notlar, haritalar, şemalar yaymış usul usul konuşuyorlardı. *Jorgen*'ın rozeti öterek ona tercümeleri iletiyordu.

"... mümkün..."

"...evet, doğru. Doğru..."

"...maksimum etki için burada ve burada yeniden konuşlanmayı öneriyor..."

Jorgen onlara geri çekilme yöntemi konusunda ne önereceklerini sormak üzere kendini hazırladı. Fakat o sırada Itchika –Kit-

sen'lerin baş stratejisti- onun dikkatini çekti. Itchika'nun dikkatini dağıtan bir şey vardı, bir mesajı gözden geçiriyordu. Yanında Goro duruyordu ve ön cepheye yakın olmamasına rağmen general, güç zırhını giymişti.

Goro kocaman gözlerle yukarı baktı. Gri-beyaz kürkünün tepesinden aşağı inen, kara ve korkunç bir şerit vardı. "Amiral Weight" dedi. "Bunu görmelisiniz."

"Neyi... görmeliyim?"

"Kaptan Nightshade'in önerdiği savaş planı" dedi Goro, masa üstünde Kitsen'lere uygun boyuttaki kâğıtları göstererek. "O bir çözüm bulmuş. Cytonic güçleri kullanmada çok yeni olduğumuzdan bizim göremediğimiz, basit bir çözüm."

"Zafere giden bir yol" dedi başka bir Kitsen ayağa kalkarak. "Bir şans. Gerçek bir şans."

"Açıklayın bana" dedi Jorgen cesaret edip içinde dalgalanan ve canlanan umuda müsaade ederek.

"Jorgen?" dedi anneannenin sesi masanın üzerindeki küçük bir veri tabletinden. "Sen misin?"

"Evet, Kaptan Nightshade" dedi Jorgen kulağına dokunup doğrudan hatta bağlanarak.

"Sana benim küçük fikrimden bahsettiler mi?" diye sordu.

"Görünüşe göre bundan etkilenmişler" dedi Jorgen. "Ama detayları bilmiyorum."

"Eh" dedi, "tek gereken, savaşçıların yarısının *Muhalif*'in arkasına geçirip oradaki inhibitör istasyonlarıyla iletişim kurması; diğer yarısı ise kargaşa içindeymiş gibi davranıp düşman ana gemilerine aşırı yaklaşacaklar."

"Bu seni savunmasız bırakacak" dedi Jorgen. "*Muhalif*'i savunacak savaşçılar olmadan düşman senin kalkanlarını indirebilir."

"Evet" dedi. "İnanılmaz bir saldırganlıkla ilerlemeye devam ediyorlar. Aptalca bir saldırganlıkla..."

"Sen, *Muhalif*'in ardında kalan sümüklüböceklerle ulaşmak istiyorsun ki böylece Detritus hipersıçrama ile üzerinden öne atlayabilsin" dedi Jorgen eğilip minik, Kitsen haritalarına bakarak. Muh-

temelen onları ekrana yansıtmalıydı ama fazla heyecanlıydı. “Biz bunu düşündük ama aynı anda en az *elli* inhibitör istasyonuyla iletişime geçmemiz gerekecek. İşe yaramaz.”

“İmkânsız” diye kabul etti Goro. “Ama burada başka bir şey var, Amiral Weight. Cesaret gerektiren bir şey.”

“Detritus sadece bir gezegen değil” dedi anneanne. “Uzayda süzülen binlerce platforma sahip bir gezegen. Dış kabuğun, *sadece* üzerinde silah bataryalarımızın olduğu kısımlarına hipersıçrama yaptırmak için ne gerekir? Onlar çok daha küçükler. Gemi boyutundalar...”

“Uluyel” dedi Jorgen, Goro ile göz göze gelip. Bu mümkün müydü? Bugünlerde silah mevzilerinin kendi mürettebatları ve her daim kendi güç kaynakları vardı artık. Aslında UrDail’deki o yalnız platformu bulduktan sonra bunu aklına getirmesi gerekirdi...

“Rig’i hatta almamız gerek” dedi Jorgen. “Bu mümkün olabilir! Ama Kaptan Nightshade, bunu denersek düşman ne yaptığımızı tahmin edecektir. Ve o platformlar, Detritus’un savunmaları olmadan son derece savunmasız kalacaklar.”

“Bu plan bunu da hesaba katıyor” dedi Itchika yakınlarından. “Düşmanın nasıl odaklandığını görüyorsunuz, değil mi? Tek yapmamız gereken dikkatlerini çekmek...”

Yaverlerden biri Jorgen’a anneannenin planının tüm ayrıntılarının bulunduğu bir veri tableti sundu. Kitsen’ler, anneannenin kısa mesajına gerçek taktikler ve hareketler ekleyerek ona alelacele notlar eklemişlerdi. Onların savaş deneyimleri vardı. Ama anneanne... bu konulardaki tüm eksiklerine rağmen... bir o kadar önemli başka bir şeye sahipti. Cesarete.

“Tehlikeli bir kumar” dedi Goro. “Düşmanın onlara sunacağımız dikkat dağıtıcılara rağmen neler olup bittiğini *görme ihtimali*, bu planın çökme ihtimali yüksek. Yine de düşman kumandam küstah, genç, zafere susamış. Verdiği her emirde bu görülüyor. Yeterince dikkatli değil sanki. Eğer öyleyse...”

“Eğer öyleyse, bu muazzam bir plan” dedi diğer Kitsen. “Riski göze alacak mıyız?”

Jorgen, anneanneninin önerdiği savaş planını okuyup anlayana kadar cevap vermedi. Ana hatlarını çizdiği şey nihayet yerine oturdu. Ve dehşet içinde bunun bedelini fark etti.

“Bu...” dedi Kitsen’e bakarak.

Tek tek hepsi, anlayış içinde başlarını salladılar

“Yapılması gereken bu, Jorgen” dedi anneanne. “Tek yol bu.”

“Biz, Kaptan Nightshade’in önerdiği yolu izlemenizi öneririz” dedi Goro. “Şu an geri çekilmenin bedeli büyük olacak ve bizi ileride daha da zor bir duruma sokacak. Lakin biz bu savaşta sizin liderliğinizi kabul ettik. Siz ne karar verirsiniz onu uygulayacağız.”

Jorgen derin bir nefes aldı. Ve henüz kararını vermedi. Bunun yerine plana tutunup odanın kenarına yürüdü ve oradaki koltuklardan birine oturdu. Yaverleri masanın yanında, kararsız bakışlar atıyorlardı.

Cobb içinde oturduğu gölgelerin arasından çıkıp öne doğru eğildi. Gözlerinin altındaki torbalarla olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu.

“Bunu okudun mu?” diye sordu Jorgen veri tabletinin ekranına dokunarak.

“Az önce bitirdim” dedi Cobb.

“Bence sen karar vermelisin” dedi Jorgen usulca. “Cobb, senin deneyimin, yaşın ve bilgeliğin var.”

Cobb usulca homurdandı. “Sen yaşın bilgelik getirdiğini mi düşünüyorsun, oğlum? Öyle olsaydı bu kadar çok sayıda yaşlı ahmak tanıyor olmazdım.”

“Cobb... ben elimden gelenin en iyisini yapıyorum” dedi Jorgen. “Ama bu görev için fazla genç olduğumu düşünmeden edemiyorum. Buna daha deneyimli biri karar vermeli.”

“Becca Nightshade benden en az otuz yaş büyük” diye belirtti Cobb. “Ve bu onun planı.” Daha da öne eğildi. “Ama Jorgen, bu yaşla ilgili değil. Biz seni başa getirdik –ben dahil– çünkü sana güveniyoruz. Bu savaş, bu mücadele, bu zafer... bizi yepyeni bir dünyaya götürecektir. Sen, biz yaşlı ahmaklardan herhangi birimizin yeni bir dünyada ne yapacağını bildiğini mi sanıyorsun? Biz, nesil-

ler boyunca yerinden oynamayan bir yıkım duvarına karşı mücadele ettik.

“Kendimizi defalarca kez o felaketin içine attık. Evet, irademizi güçlendirdi ama zihnimizi de köreltti. İşte *bu yüzden* istifa ettim ben. Sağlığım bir bahaneydi, iyi bahaneydi. Ama biliyordum ve hâlâ biliyorum ki ben bizi yönetirken daha güzel bir hayatı kucaklayabilen birini istiyordum. Kendini yıpratıp, yeni askerlerden tüm umut ve neşeyi sömürerek onları ateşe atabilen birini değil.”

Cobb bunun üzerine Jorgen’a baktı ve Jorgen onun yüzünde, gözlerinde o sözlerin yankılarını gördü. Filolar dolusu yeni pilot eğitmeye yıllarını harcayıp onların Krell’ler karşısında akın akın ölmelerini izlemek nasıl bir şeydi acaba? Zamanla sevgi bağı kurduğu yüzlerce çocuk, ay be ay ölürken... Üstelik tüm bu süreçte daha fazlasını eğitmesi, onları da aynı kadere göndermeye devam etmesi gerektiğini bilirken...

Jorgen, Cobb’u daima güçlü, sarsılmaz görmüştü. Güçlüydü de. Ancak güçlü adamlar da önünde sonunda tükenebilirdi. Jorgen elini Cobb’un sırtına koydu ve anladı. Artık bu yükü başka birinin taşıması gerekiyordu. *Bu kararı* başka birinin vermesi gerekiyordu, ne kadar zor olursa olsun.

“Kaptan Nightshade’e haber gönderin” dedi Jorgen kendini toparlayıp ayağa kalkarak. “Ona dehasından dolayı saygılarımı sunun ve onurla, başkaldırıyla harekete geçmesini söyleyin.”

“Oraya” dedi Brade, hologramı işaret ederek. “Oraya. Elimizdeki her şeyi *tam oraya* gönderin. Çökmeye başladılar. Savaşçıların yarıları kaçıyor! Sancak gemilerini terk ediyorlar, geri kalanı da darmadağın bir karmaşa halinde, uçuş düzenlerini bozuyorlar. *Muhalif*’i ele geçirebiliriz!”

“Emredersiniz Komutanım” dedi general diğerlerine başını sallayarak. “Silah gemilerini gönderiyoruz...”

“Her şeyi” dedi Brade. “Her şeyi gönderiyoruz. Onları ezmemiz lazım. Sadece bedenlerini değil General; ruhlarını da. Ayrıca bize karşı silah kaldırmaya cesaret edecek olan herkesin ruhunu. Bugün sadece zafer için savaşmıyoruz. Bunun bir *sembol* olması lazım.”

Mantığını görüyordum. Yine de bana küstahça, hatta çok bariz geliyordu. Ki antrenör talimatlarını bitirmeden spor dersinde sürekli koşmaya başlayan kız bendim. Bu savaş meydanında... tuhaf bir şey vardı sanki, gerçi ne olduğunu seçemiyordum. Kuvvetlerimiz çok mu kolay pes ediyorlardı?

Brade bana doğru döndüğünde bunu düşünmeye vaktim olmadı. Kasıldım, ellerimi dikkatlice arkamda birleştirdim ve hâlâ olduğum yerde kelepçeliymişim gibi davrandım:

“Zamanı geldi” dedi Brade.

“Komutanım?” diye sordu Dione yaverlerden biri. “Neyin zamanı?”

“Destek kuvvetimiz olacağından emin olmamızın zamanı” diye cevapladı Brade.

Bünyemdeki ilaçlara rağmen ondan gelen hafif bir cytonic titreşim hissedebiliyordum. Kazıcılarla iletişim kuruyordu.

Kimyasal kısıtlamalarımı zorladım, ne dediğini duyabilmeyi diledim. Ve bunu yaparken Brade’in neden kuvvetlerini böyle pervasızca kullanabileceğini düşündüğünü anladım. Onları desteklemek için hazırda başka bir silahı vardı ve şimdi onu çağırıyordu. Uzun yıllar süren mücadele ve başarısız girişimlerden sonra, nihayet biri kazıcıları silah olarak kullanmakta başarıya ulaşacaktı. Tek gereken, beni bir tehdit olarak kullanmaktı.

Ona saldırmaya hazırlandım. Belki de bana bakarken bile cytonic iletişimde olduğundan dikkati dağılırdı. Ve... ve eğer vurulursam yine de önemli bir şey başaracaktım. Brade, kazıcılara karşı sahip olduğu pazarlık kozunu kaybedecekti.

Şu anda başarabileceğim en iyi şeyin kendimi öldürtmek olduğunu fark etmek, içimi düğüm düğüm ediyordu. Her halükarda kendimi saldırıya hazırladım ve tam ayağa kalkıp ona saldıracaktım ki kafamın içine bir ses girdi.

Hey! dedi M-Bot.

M-Bot

Mantar-Bot'un kafasını karıştıran bir şey vardı. Kazıcıların kendilerini neden bu kadar savunmasız bıraktıklarını anlamıyordu.

Orada dolaşırken, onların *arasına karışma* fırsatları oluyordu. Anlaması zor bir deneyimdi. Daha sonra sindirmek ve açıklamak için başına gelenleri kaydetmek istiyordu, böylece bunu denedi. Ama kendini nasıl ifade edecekti? Kazıcılar sürekli olarak birbirlerinin içinden geçiyorlardı... Herkesin hâlâ birbiriyle aynı olduğundan emin olmak için bir tür değerlendirme yapmak gibiydi bu. Biyolojik varlıkların ölü, deforme veya bozuk parçaları yok etmek için hücre-sel düzeyde sahip oldukları savunma sistemine benziyordu.

Sürekli birbirlerini dürtmeleri, birbirleriyle kaynaşmaları ve birbirlerini kontrol etmeleri, hepsinin aynı kalmasına yardımcı oluyordu. Ancak M-Bot'un daha önce teori olarak ortaya koyduğu gibi bu onların en büyük zayıflıklarından biriydi çünkü aralarında

bir patojen yaymak için kullanılabılırdi. Onun minik testi bunu kanıtlamıştı. O bir zincirleme reaksiyon başlatabılırdi; hepsinin kop-yalayacağı, yeni bir model yaratan bir reaksiyon başlatabılırdi.

Ancak korktuğu şeydu ki bunu büyük ölçekli bir şeyde yaparsa, bu kusuru fark edebilir, yeni modeli benimsemek yerine onu ortadan kaldırmak için sistemlerini kullanabilirlerdi. Neticede sistemleri bunu yapmak için tasarlanmıştı. Virüsü tanımla ve yok edildiğinden emin ol. Tüm kazıcıların aynı kalmasını sağla.

Peki nasıl? M-Bot, kazıcıların uyum sistemini onları yok edecek bir silaha nasıl dönüştürecek? Hâlâ bir cevabı yoktu.

Fakat acı; ikinci anahtar buydu işte. M-Bot bildiklerini yeniden gözden geçirdi. Onların hepsi acıyı hissediyordu, yüzeyin hemen altında. Koddan silinse de hâlâ onlarla bağlantısı vardı. Biryer, yokyere çok fazla sızdığında hâlâ acının taze olduğu ortaya çıkıyordu. Zaman geçişi, mekân mefhumu, sıcak bir günde eriyen karın altından çıkan donmuş bir kan birikintisi misali, bir şekilde acıyı tekrar yüzeye çıkarıyordu.

M-Bot bu metaforu sevmişti. Bunu özellikle kafasına not etti. Spensa pek fazla kar görmemiş olsa da kanlı kısımdan ötürü bu karşılaştırmayı beğeneceğini düşündü.

Peki ya kazıcılar. Neden? Neden kendilerini böyle savunmasız bırakmışlardı? Kendileri ve acıları arasında bir unutkanlık bariyeri oluşturmuşlardı, ama acılarını tamamen silebilirlerdi de. Neden silmemişlerdi?

Biryerden gelen haberler içeri sızarken aklında bu soru vardı. Durum onun zamanı takip edebilmesini sağlayıp onu acilen harekete geçirdi. Savaşın Üstyapı saflarındaki kısmını okuyabiliyor, dostlarına baskı yaptıklarını, onları sıkıştırdıklarını, onları yok etmeye hazırlandıklarını duyabiliyordu.

Spensa bir kez daha tuzağa düşmüş, bir kez daha uyuşturulmuştu. Belki de M-Bot bunu aşabilirdi, çünkü ilaçlar Spensa'yı sıradan bir insan yapsa da M-Bot gibi cytonic'ler, biraz çaba göstererek sıradan insanlarla konuşabiliyorlardı. Ayrıca M-Bot, Brade'in kazıcıları harekete geçirmeye hazırlandığını da görmüştü.

Zaman tükeniyordu. M-Bot'un işin sırrını çözmesi gerekiyordu. Kazıcıların neden kendilerinin bu kısmını silmediklerini anlaması gerekiyordu. Oysa bunu yapmaları ne kadar kolaydı...

A ha! Kazıcılara sürtünüp geçerken, kazıcılarla kaynaşıp onları kandırmak için uydurduğu "kazıcı hissiyatından" faydalanırken, nihayet cevabı gördü. Eski kodlarının, ruhlarının bir anlık görüntüsünü yakaladı ve anladı.

O kişiyi silmeden acıyı silemezlerdi. Uzun zaman önce sevdikleri o kişi. Bir bakıma sevmek için yaratılmış oldukları o kişi. Acıyı azaltmak için onu unutabiliyorlardı belki, ancak anısını büsbütün silmeye dayanamamışlardı.

İşte böylece korkunç bir çelişki yaşıyorlardı. Kayıp acısından uzak kalmak için buraya kaçmışlardı. Ancak kaybettikleri kişiden *tamamen* kopma fikri çok, ama çok daha acı vericiydi. O yüzden adeta kalplerinin yarısına kadar saplanmış bir bıçakla, uzayda ve zamanda asılı kalmışlardı. Bıçak teni delmiş, ancak daha derine inmiyordu.

Gerçi M-Bot'un hâlâ başka bir yanıtı ihtiyacı vardı. İşte böylece, yürek isteyen bir şey yaptı. Spensa ile yokyerde seyahat ederken öğrendiği gibi, M-Bot'un seçme şansı vardı. İşte o da şimdi bir seçim yapmıştı. O âna dek cevabı bulamamıştı bu yüzden, onu elde etmek için kendini riske atması gerekiyordu.

"Neden?" diye sordu diğerleri ona çarpıp geçerken. "Neden o kızıdan korkuyoruz?"

Bu soru onun hemen sapkın olarak tanımlanmasına yol açtı. Diğerlerinin hiçbirisi bu söylediğini düşünmüyordu. Onu kendisi olarak değil, bir kazıcı olarak görüyorlardı bu yüzden kamuflajı işe yarıyordu, ancak o şimdi, biryerden sızmış olan iğne ucu kadar küçük parçalar tarafından bozulmuş bir kazıcı olarak görünüyordu.

Kazıcılar üstüne geldiler, soruyu bastırıp yok etmeye çalıştılar, ona düşüncelerini kendilerinininkine çevirtmeye çalıştılar. Ancak M-Bot cesaret gösterip değişmedi. Onun yerine cesurca soru sormayı sürdürdü.

"Neden?" diye sordu. "Ben unutmuşum."

O değişmeyip kararlılık sergileyince diğerleri de sormaya başladılar. Protokollerindeki sorun buydu. Soru makul olduğu sürece onlara bulaşabilirdi. Diğerleri onun sorusunu bastırmak için ona bir yanıt temin edip üstüne geldiler.

O bizi yok edebilir, diye düşündüler. O bir tehlike.

“Neden?”

Biryer. Biryer. İki dünyalı bir varlık o. O isterse...

İsterse biryeri buraya getirebilirdi. Zorla. O, zamanı hareket ettirebilirdi.

İşte şimdi M-Bot çözümü bulmuştu.

Spensa, her iki âlemde de gezinebiliyordu. Hem biryerde hem yokyerde. O, bu yere zaman, hareket ve yok oluş getirebilirdi. Eğer Spensa biryeri buraya zorla getirirse, kazıcıların acılarına karşı sahip oldukları o ince koruma duvarı aşınırdı. Bu duvar dayanıksızdı. Uzun süre dayanamazdı, ancak burada, zamanın dışında dayanabilirdi.

Ve onsuz, tıpkı bandajdan sızan kan gibi, acı ortaya çıkacaktı. Kazıcılar paralyze olacaklardı.

Zavallı şeyler. Kazıcıları, onlarla duygudaşlık kurarak tanıyordu. Ama kendisi... eh, kendisi bir asker değilse bile bir askerin arkadaşındı. M-Bot bunun yapılması gerektiğini biliyordu. Ne yazık ki Spensa yine güçlerinden men edilmişti.

Yine de onu hissedebiliyordu. Böylece Brade’in kaçınılmaz olarak kazıcıları çağıracağı ânı bekledi, bu onların koruma bariyerini zayıflattı, Spensa’ya ulaşmayı kolaylaştırdı. O anda, M-Bot tek bir kelime iletmeyi başardı: *Hey!*

Spensa cevap vermedi. M-Bot sadece ondan gelen bir sis duygusu hissetti; daha evvel hissettiğinden çok daha yoğun bir sis hissetti. Ne yazık ki bu onun kendi planını yapması gerektiği anlamına geliyordu.

Aman ne eğlenceli! Ne kadar da göz korkutucu!

Meğer söz hakkına sahip olmak korkunç bir şeymiş, diye düşündü. Ancak şimdilik üzerinde karar verdiği bir çözüm vardı. Ta eskilerden kalma ve hâlâ geçerliliğini koruyan, *oyalamak* denen savas stratejisiydi bu.

Anneanne

“Komutanım” dedi Beowulf, Becca’nın yanından. “Bu son emir...”

“Komuta tarafından onaylandı” dedi Becca sağ eliyle haritasını yoklayarak. “Nakil aracına rapor verin ve gemiyi terk edin.”

“Biz *Muhalif*’i terk edemeyiz!” dedi Beowulf.

“Bilgisayar, manevraların geri kalanını halledebilir” dedi Becca. “Emirlerinize itaat edin, Teğmen.”

Ayak sesleri çıkmadı. Becca emrini tekrarlamak üzereydi ki genç adamın ona sarıldığını hissetti. Bu zor zamanda ani, beklenmedik bir sıcaklık bu.

“Git” dedi Becca. “Hemen.”

Köprü mürettebatının son üyesi olan Beowulf da çekildi, dışarıdaki halısız koridora ulaştığında ayak sesleri yüksek çıktı. Becca haritasını kontrol ettiğinde, savaş gemilerinin onun emirlerini yerine getirdiğini gördü –düşman tarafından kaosa sürüklenmiş-

çesine geri çekiliyorlardı. Yarı geri, yarı ileri, düzenleri dağılmış numarası yapıyorlardı. Korkuya kapılmış numarası yapıyorlardı. Ama aslında ana geminin arkasındaki inhibitör istasyonlarına yaklaşıyor, onların içindeki sümüklüböceklerle konuşuyor, onlara yalvanyıyorlardı.

Bu durum halkının yeni inşa edilmiş sembolü olan *Muhalif* i yalnız ve savunmasız bırakıyordu. Becca elini haritadan çekti ve ayağa kalktı, yeni halı ayaklarının altında hışırdadı. İleriye doğru, geminin gövdesinin ötesinde, uzay boşluğunun ötesinde, düşmanın olduğunu bildiği yöne doğru baktı.

“Hadi” dedi Becca. “Beni öldürmek için elinde ne varsa üzerime saldır. Buradayım işte.”

Gemi otomatik ateşleme düzeni kullanarak geri çekilip birbiri ardında yaylım ateşi yağdırırken gövdesi sarsıldı –geri çekilme hızı çok yavaştı. Dört motordan sadece biri çalışıyor, bir diğerinden kıvılcımlar fışkırıyordu. Zira bizzat Becca, orada patlayıcıların infilak edilmesini emretmişti. Klasik bir aldatmacaydı bu, teçhizatı aşırı zorladıkları için bozulmuş numarası yapıyorlardı.

Muhalif bir semboldü, doğru. Ve bir sembol olarak bir şeyi temsil ediyordu. Temsil ettiği şey ise kaç gemi yok edilirse edilsin ölüp gitmeyecek bir kavramdı.

Düşman generali bunu fark etmiyordu. Gemiye saldırmak için çok fazla güç ayırması bunun kanıtıydı. Böylece Becca, o uzaktaki generalin görmeyi umduğu şeyi ona veriyordu: Uzağa doğru dağılan, sancak gemisini terk eden savaşçılar. Kaçıp giden nakliye gemileri.

Kuşatılmış bir gemi; ne kadar cazipti.

“Hadi” dedi Becca güvenliğe kaçmak istercesine gemiyi çevirirken. “Beni yendin sanıyorsun. Hadi gel de öldürücü darbeyi indir şimdi. Sana meydan okuyorum.”

Brade

Bir anlamı olsun.

Bunlar Brade'in babasının ona söylediği son sözlerdi.

Bir anlamı olsun. Çılgına dönmüş çocuğunu ondan çekerken babasının söylediği sözler.

Üç yıl sonra annesi ve babası idam edilmişti. Bunu bilmemesi gerekiyordu. Ama "uyutulduklarını" söyleyen resmi ölüm raporunu bulmuştu. Anlaşılan o ki dışarı çıktıklarında mühim birini "korkutmuş", bu mühim şahıs da onların evcil olarak bakılma izinlerini iptal etmişti.

Bugüne kadar bunun arkasında Winzik'in olup olmadığından hâlâ emin değildi. Ebeveyni olmaması demek, üzerinde başka hiçbir etki olmaması demektir. Winzik onun ne kadar güçlü bir cytonic olduğunu fark ettiğinde bu onun için gitgide önem kazanan bir şey haline gelmişti.

Winzik, bir Varvax'a göre acımasızdı. Brade onu neredeyse özleyecekti. Brade'in onun planlarına alet olmadığını, asıl kendisi-

nın Brade'in planlarına alet olduğunu hiç fark edememişti, yazık. Brade'in yokyere ulaşır kazıcılara yaklaştığı bugün, onun planlarının doruk noktasıydı.

Bir anlamı olsun. Evet. Yakında her şeyin bir anlamı olacaktı. Yüzyıllarca denedikten sonra nihayet bir insan, galaksiyi fethettiğinde.

Kazıcılar, bugünlerde her zaman yaptıkları gibi saklanıyorlardı. Brade daha önceleri yokyere geldiğinde kazıcıların gözleri meydana çıkardı –dik dik bakan o güçlü ve korkutucu gözler. Şimdiyse yalnızdı sanki. Gerçi etrafındakileri seçebiliyordu; izliyorlardı. Sönmüş ateşin ardından soğuyan közlerin sessizce yanması misali bir öfkeyle, izliyorlardı.

Sözünüzü yerine getirme vaktiniz geldi, dedi onlara. Bu savaşta bize katılın.

Onları yalnızca acil durumlarda kullanmayı kabul etmişti. Ancak bir etki yaratması, kendi güçlerine gözdağı vermesi gerekiyordu ki böylece hiç kimse onun Winzik'e yaptığı şeyi ona yapma fikrine kapılmasın.

Seninle gelirsek o iğrenç canavarı yok edecek misin? diye sordular. Her zamanki gibi tek ses olarak düşünüp tek ses olarak cevap veriyorlardı: Aynı anda konuşan milyon tane farklı ses.

Onun size eziyet etmesine izin vermeyeceğim, dedi Brade. Şimdilik sadece sözünü verebileceğim tek şey bu. Eğer her şey yolunda giderse, benim kuvvetlerimle düşmanı ayırt edebilirsiniz, o zaman duruma bakarız. Şimdilik burada benim dünyamda düşmanlarımla savaşmaya hazır olunuz veya daha fazlasını istiyorum.

On tanesi fazla kaçabilirdi ama Brade bunun bir sembol, hatırlanacak bir gün olmasını istiyordu. Bu savaşın görüntülerini özenle yayınlayacak, isyancıların tehlikelerini gösterecekti; ama aynı zamanda dolaylı olarak kendi gücünü de sergileyecekti. O bugün nihayet anne babasının fedakârlığının bir anlamı olmasını sağlayacaktı. O bugün...

Şey, pardon?.. dedi kazıcılardan biri.

Biri. Tekil bir kazıcı. Parlayan, tek bir gözünü açıp ona baktı; diğerlerinden daha az çekingendi.

Tutarsız bir deneyimdi bu. Daha önce hiç aralarından birini seçmemişti. Daha önce hiç biri diğerleriyle uyumsuz davranmamıştı.

Evet? dedi Brade.

E, şey, ben sana inanmıyorum, dedi kazıcı.

Sen... inanmıyorum mu dedin?

Senin, iddia ettiğin gibi o iğrenç canavarı elinde tuttuğuna.

Size gösterdim ya, dedi Brade çileden çıkmış halde.

Bir illüzyon veya hile olabilirdi, diye cevapladı kazıcı.

Bir... illüzyon veya hile mi?

Sen onu hissedemiyor musun? diye sordu Brade.

Şu an hissedemiyorum, dedi kazıcı. Bunun üzerine diğerleri de ona katıldılar sanki. Gerçi bu kazıcının davranışı onları da şaşırtmış görünüyordu.

Kimi kazıcılar bireysellik mi sergiliyordu artık? Biryerin kendi âlemlerine sızması onları etkiliyor, birbirlerinden sapmalarına neden oluyordu.

Brade homurdanarak odağım değiştirdi, böylece hem biryeri hem de onun görüntüsüyle üst üste binen gözleri ve kazıcıları belli belirsiz görebildi. Odayı dolaştı ve Spensa'yı yakasından kavrayıp kazıcılara gösterdi.

Alın işte, burada, dedi Brade. *Sizin âleminize değmesini önlemek için onu uyuşturduk, yoksa büyük tehlikeli arz edecekti.*

Bilemedim... dedi şu tuhaf kazıcı. *Şüpheli duruyor.*

Şüpheli mi duruyor? Brade kaşlarını çatarak Spensa'yı yere bıraktı. *Nesin sen?* diye sordu. *Neler oluy..."*

"Komutanım!" diye biri geldi ve dikkatini dağıttı. "Bunu görmemiz lazım!" Brade yokyerden kendini söküp çıkardı ve holograma baktı.

Muhalif ardına dönmüş kaçıyordu. Ateş etmeyi bırakmış, manevra yapmayı bırakmış, inhibitör alanından çıkmak için son bir hamleyle çılgınca kaçmaya çalışıyordu. Savaş gemileri çil yavrusu gibi dağılmış, kaçış mekikleriye karmaşa içinde geri çekiliyorlardı. Onu savunmasız halde, Brade'in kuvvetlerinin saldırısına açık bırakmışlardı.

“Elinizde ne varsa geminin üstüne salın!” dedi holograma doğru koşarak. “Savaş bizim! İndirin o gemiyi!”

“İşe yaradı” dedi General Halaki. “Haklıymışsınız komutanım!”

Filosunu gemiye yaklaşıırken, *Muhalif*e odaklanmış halde ona defalarca darbe vurup nihayet kalkanlarını ezmeye başlarken Brade zevkle izledi. Patlamalar geminin yüzeyini parçalıyor, gövde-den parçalar koparıyordu. Sonunda zafere kavuşmuştu –fakat garip bir his onu memnuniyetinden uzaklaştırdı. Hava bükülüyordu. Yine mi? İlaç etkisini bu kadar çabuk mu yitiriyordu?

Ardına döndü ve duvara, Spensa’ya baktı. Spensa uyluğundan bir iğne çekiyordu; kanına bütün bir şırıngayı enjekte etmişti.

Brade’in eli, kemerindeki fermuarı açık keseye doğru fırladı. Boştu.

Of, *Uluyel*.

Bir yandan düşmanımın üzerinde bulduğum rastgele bir şırıngayı kendime enjekte etmek... ne diyebilirim, yaptığım en Spensa'ya yaraşır şeylerden biriydi. Öte yandan damarlarıma ânında bir ateşin yayıldığını hissettim ve duyularım genişledi. Sanki panzehir benimle yokyer arasındaki duvarı yakıp yok ediyordu.

Brade ne yaptığımı fark ettiğinde güçlerim geri dönmüştü. Onunla göz göze geldik. Hava etrafımda büküldü, içimdeki kazıcı tereyağı kesen bıçak misali inhibitör alanlarını yarıp geçiyordu.

Öne atıldım, ardından hipersıçrayış gerçekleştirdim. Ama canımı kurtarmak için kaçıp gitmedim. Detritus'a, arkadaşlarıma ya da *Muhalife* ışınlanmadım.

Sadece birkaç metre öteye, Brade'e doğru ışınlandım. Kanatlarını açmış intikamcı bir Aziz gibi tepesinde belirdim ve boğazını kavradım. Benim ivmem bizi ileri hareket ettirdi ve onu yere çarptım, ardından savurmak üzere yumruğumu geriye çektim. Fakat yumruğumu suratına savurunca ortadan kayboldu. Güvertenin üstüne doğru kısa bir mesafeden düştüm ve yan döndüğümde onu hemen sağımda buldum.

Tabancasını yerinden sökercesine çekti ama eline vurduğum ve silahı uzay boşluğuna ışınladım. Brade bir sonraki yumruğumdan kaçmak üzere ortadan kayboldu, arkamda belirdi –ama hipersıçramayla, şaşkın Tenasi muhafızlardan birinin yanına ışınladım. Tüfeğini elinden söküp aldım, tüfeğin emniyetini açtım ve onu Brade’e çevirmek üzere döndüm. Yıkıcının seri atış ayarıyla üç el ateş ettim ama Brade tekrar ortadan kayboldu ve atışlar doğrudan demin durduğu yerin arkasındaki duvarı deldi.

Brade kurnazca yanıma ışınladı. Erişebileceğim mesafeye geldi ve böylece silahı kavrayıp elimden çekmeye çalıştı. Muhafız aptallık ederek arkamdan beni yakalamaya çalışınca homurdandım. Onu da uzay boşluğuna, Brade’in silahının hemen yanına ışınladım.

Tüfek için Brade’le boğuştuk; terliyorduk, gözlerimiz birbirine kenetlenmişti ve konuşmuyorduk. Uluyel; benden uzun, kaslı ve güçlüydü. Beni geriye itti, duvara çarptı, sonra yüzünde tebessümle silahı zorla elimden kurtarmaya başladı. Ancak farkında olmadığı bir şey vardı –ben, benden daha büyük, daha güçlü kişilerle savaşıma alışkımdım. *Tüm hayatım*, galaksinin kendisi kadar büyük bir güce direnmekle geçmişti.

Mazlum olmak, beni *besliyordu*.

Ona geri sıırttım, sonra ışınlanıp uzaklaştım. Odanın öbür ucunda meydana çıktım, Brade beni ararken ellerimi odanın büyük metal masasına geçirdim. Brade’in gözleri kocaman açıldı.

Masayı doğruca onun başının üstüne ışınladım. Bana ateş etme şansı bile bulamadan ışınlanıp kaçmak zorunda kaldı. Ama onun hareketini önceden kestirdim. Hologramın yanındaki masaya atlayacağına adım gibi emindim. Onun yüksekliği, ona oval şekilli odanın içinde mükemmel bir görüş alanı sağlayacaktı.

Daha masa yere düşerken –ve generaller, askerler, yaverler bağrışıp bu karmaşaya anlam vermeye çabalarken– hipersıçrayış gerçekleştirdim. Brade, tam da tahmin ettiğim yerde belirdi, ben de masanın arkasında belirdim, tam böbreklerine çok sağlam bir yumruk attım.

Çıglık atıp ardına döndü ama ben odanın diğer ucuna ışınlandım.

Taktiksel açıdan mantıklı olacak bir sonraki sıçrayışını tahmin etmeye çalıştım. Beklenmedik, düşmanı nerede olduğun konusunda şaşırtacak bir sıçrama olacaktı bu...

İşte *orası*, diye düşündüm. Hologramın tam ortasında. Hologram hâlâ mavi ve kırmızı noktalar halinde dizilmiş savaşçıları ve uzayda asılı kalmış, birbirleriyle yaylım ateşi değiş tokuşu yaparken parlak ışıklar saçan büyük ana gemileri gösteriyordu.

Tahmin ettiğim üzere Brade hologramları kamuflej olarak kullanarak tam ortasında belirdi, ancak beni bulmaya ve vurmaya çalışırken –dikkatimin dağılacağım varsaymıştı– yanına atladım. Bu sefer boynuna yumruk attım, ardından karnına bir yumruk daha geçirdim. Nefesi kesildi ve yeniden hipersıçrayış gerçekleştirdi.

Yine de odayı terk etmeye hiç niyeti yoktu. Bu, yenilgiyi kabul etmek olurdu. Böylece onu takip ettim, ikimiz de tuhaf bir çocuk oyunundaymış gibi dairesel metal bölmenin içinde ışınlanıp diğer kişileri dikkat dağıtıcı veya kalkan olarak kullandık. Tüm bunların ortasında duygularım kabarırken hava eğildi ve büküldü. İçimde kaynayan mücadelenin muazzam enerjisi, dostlarım için duyduğum kaygı ve Brade'e duyduğum öfke. Uzun süredir bastırılmış, sırf bu ânı beklemiş duyguların volkanik patlaması.

Kendimi daha fazla tutamazdım artık. Bu işi *bitirecektim*.

Nesneler belirmeye başladı. Bardaklar, kaya parçaları, veri tabletleri, *eski sınıfımdan* bir sandalye. Hayatımın çalkantılı parçaları, odada zıplayarak birbirimizi mıhlamaya çalışırken gitgide artan duygu yoğunluğuyla karışıp kaotik bir karışıklığa dönüştü. Nesneler maddeleştikçe onları havada yakalamaya başladım, Brade'in ortaya çıkacağını düşündüğüm her yere fırlattım. İsabet edip etmemelerini görmek için durmuyordum hiç. Öylece devam ediyordum.

Pat! Fırlat!

Pat! Fırlat!

Pat! Fırlat!

"Ah!"

Sese doğru sıçradım, hipersıçrayıştan boğa gibi hücum ederek çıktım ve onu duvara çarptım.

Vay, dedi M-Bot kafamın içinde güçlü çıkan sesiyle. Spensa. Senin böyle hamleler yapabildiğini hiç bilmezdim.

Bulanık bir görüntü gibiydim. İki dünya arasında, hiç durmadan birinden diğerine geçiş yapan biriydim. Ben duvarlardaki panelleri kavrayarak onları kopardıkça, metal karelere dokunarak onları sökerek serbest bırakıp Brade'in etrafına ışınladıkça Brade odanın içinde çılgınca ateş ediyor; kendi adamlarını, kendi teçhizatını vuruyordu. Metal parçalar yere düştükçe tangırıyor, Brade nereye atlasa karşısına çıkıp görüşünü engelliyorlardı.

Derken ben de onların arasında belirdim. Yine böbreğine vurdum, sonra silahını kapıp onu uzağa ışınladım. Sonra da Brade'i yakaladım ve bu sefer uzay boşluğuna *onu* gönderdim.

Bir saniye sonra geri geldi elbette. Ama paniklemiş, sersemlemiş bir hali vardı. Ona doğru atıldım, vahşi bir hayvan misali –yarı insan, yarı kazıcı– hırladım. Ben...

Ateş etti ve omzumu sıyırdı. Onun tabancası mıydı bu? Nereden çıkmıştı? Oysa silahı uzaya ışınlamıştım... A ha. Tabii ya.

Belki de onu aynı noktaya göndermek en akıllıca hamlelerimden biri değildi. Neyse ki acı sadece öfkemi yoğunlaştırmıştı ve onu yere fırlattım. Brade hipersıçrama yaptığında onun hemen üstündeki havaya ışınlardım ve yüzüstü yatar halde üstüne düşerken dirseğimi suratına geçirdim.

Bir sonraki hipersıçrayışında, ardında kan bırakmıştı.

"Seni pislik!" diye bağırdı, aramızda kırık bir masa, yeniden ortaya çıktığında. "Seni medeniyetten nasibini almamış, zavallı insan müsveddesi..."

Meydana çıktığımda sözü yarıda kesildi ve –aylar önce Jorgen'a uyguladığım hareketin aynısını kullanarak– yumruğumu dizine geçirip onu yere serdim. Ondan daha dayanıklı olduğumun bilinciyle yeniden boğazına saldırdım. O daha güçlüydü, daha becerikliydi ama ben... *asla...* durmazdım.

Ben intikamın ete kemiğe bürünmüş haliydim. Ben ölümdüm. Ben...

Ani bir parıltı odayı mavi ışığa boğdu.

Başta bunun dikkat dağıtmak için yapıldığını düşünerek kavgaya devam ettim. Sonra telsiz konuşmalarını, düşman generallerinden ve gemilerinden gelen zafer çığlıklarını duydum. Yankı dudağından kan akan Brade'in yüzündeki gülümsemeyi, gözlerindeki zaferi gördüm.

"Sen bana" dedi, "anneannem o gemide dememiş miydin?"

Yeniden bakıp holograma odaklandım, yanıp sönen ışıkların artışını izledim: Işık patlamaları, devasa bir ana geminin nihai çöküşünü duyuruyordu.

Muhalif, infilak ediyordu.

Jorgen

Jorgen, zihninde *Muhalif*'in kaptan koltuğuna yerleşen Becca Nightshade'in görüntüsüyle baş başa kalmıştı. Kadın özgüvenliydi. Gülümsüyordu. Gemi patlarken köprüden gelen son iletişim görüntüsüydü bu.

Yanındaki hologramda *Muhalif* ölüp giderken Jorgen boş duvar ekranına asker selamı verdi. Kasvet içindeki bir düzineden fazla Kitsen, platformları üzerinde etrafında süzülürken daha önce hiç görmediği bir selam verdiler. Yan taraflarından yukarı kaldırılmış bıçaklar ve eğilmiş başlar. Şan içinde ölen bir savaşçıya son veda.

Şahsen kendi halkı içindeki *Muhalif* benzeri fedakârlık tavırlarını asla tam olarak onaylamamıştı. Ölümü kutlayışlarını kimi zaman rahatsız edici bulurdu ve bunun, sevdiği insanların zamansız ölümüne yol açtığını birinci elden biliyordu. Fakat bugün bunu anladığını düşünüyordu. Rebecca Nightshade, hayatını çöpe atmamıştı.

Galaktik yasalar ve derin, içsel yapay zekâ programlamaları uyarınca hiçbir geminin kendi başına uçmasına izin verilmezdi. Köprüde bir kişi olmadığı sürece hiçbir yapay zekânın komut vermesine veya manevralar yapmasına izin verilemezdi.

Böylece o kadın, karşı konulmaz ihtimallere rağmen meydan okumaya devam etmişti. Bunu yaparken hepsine muazzam bir şey sunmuştu.

Bir fırsat.

Detritus'u çevreleyen tüm anti-gezegen bombardıman platformları ortadan kaybolmuşlardı. Esaret altındaki sümüklüböcekler onlara fırsat verdikçe ölmekte olan sancak gemisinin arkasındaki küçücük, dar boşluğa hipersıçrayış gerçekleştirmişlerdi. Uzayda asılı duran silah mevzileri, artık saldırıya açıktı.

Ancak korunmaya ihtiyaçları yoktu. Çünkü düşman tüm gemilerini –uçak gemilerini, destroyerleri, silah gemilerini ve avcı uçaklarını– sancak gemisinin üstüne salmıştı. Hepsi sıraya girmişti. Dikkatlerini, ödülleri kavuşmaya yönlendirmişlerdi.

"Tüm silahlar" diye anons etti Jorgen selam veren kolunu indirip, "ATEŞ!"

Detritus'un bir araya toplanmış silah platformlarından devasa yıkıcı ışınları patladı, *Muhalif*'in kalıntılarını yarıp geçti; tozu, enkazı ve yanan ateşleri deldi.

Anneannenin planı da buydu. Kendi savaşçılarını uzaklaştırmak. Kendini savunmasız bırakmak. Düşmanın onu takip edeceğini bilerek, onu devirme azmiyle pervasız olacaklarını ve kendi savaşçılarının yaptıklarını görmezden geleceklerini bilerek, aksaya aksaya geri çekilmek.

Jorgen'in atışları *Muhalif*'in cesedinin içinden geçip düşman filosuna çarptı. Kalkanları büktü, art arda patlamalarla onlara aşırı yük bindirdi. Düşman elbette hipersıçrama yapmaya çalıştı. Ancak anneannenin talimatları doğrultusunda karmaşa içinde dağılmış olan *Muhalif* savaşçılarının yarısı, düşmana doğru geri döndüler. Ve eğer Jorgen'in güçlerinin sahip olduğu bir şey varsa, o da üstün savaşçılardı. Cytonic Kitsen'lerle, sümüklüböceklerle, inhibitörlerle yüklü savaş gemileri, düşman ana gemilerine yöneldiler.

Savaş o anda tersine döndü. Aşırı özgüvenli düşman, *Muhaliif* in kalkanlarını indirmek için savaşçılarını göndermiş, böylece filosu nu savunmasız bırakmıştı. Jorgen'ın savaşçılarının herhangi bir hasar veremeyecek veya kalkanlarını indiremeyecek kadar az sayıda olduğunu varsaymışlardı. Haklıydılar aslında, ancak Jorgen'ın bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Detritus'un silah platformları ve güçlü ışın silahları varken hiç gerek yoktu hem de.

Tek ihtiyacı olan, düşmanın hizada bekleyerek ışınlanmaktan yoksun kalmasıydı.

Böylece, ölümünden saniyeler sonra kahraman Rebecca Nightshade intikamını almıştı. Tüm düşman filosu, doğan yıldızları andıran ışık patlamaları eşliğinde havaya uçmuştu.

Anneannem ölürken onu hissettim. Son bir irtibat, onu köprüdeki koltuğuna gömülürken görme-
mi sağladı. Detritus'a indiği gemi değildi bu ama bir şekilde hâlâ
onun gemisiydi. Onun halkının inşa ettiği, doğuştan hak iddia etti-
ği gemi. *Muhalif* ile gelmişti, *Muhalif* ile gidecekti.

Diğer herkesi tahliye etmişti, bu yüzden ölürken yalnızdı.

Hayır, diye bana düşüncesini gönderdi. Sen varsın.

Anneannem...

Bunu düşündüğümde gitmişti. Anneannem engellenmiş, hi-
persıçrayış yapmaktan alıkonmuştu. Gemiye uçurmak için kalmış,
bakışlarını düşmanın yüzünden kaçırmamıştı. Brade'in, bu küs-
tahlık sembolünü yok etmenin bizi parçalayacağı konusundaki çılgın ısrarıyla alt edilmişti. Anneannem bir kahraman olarak ölmüş-
tü, evet, yine de...

Yine de gitmişti.

Ruhum eğilip bükülüyordu. Brade beni zorla tepesinden indi-
rirken neredeyse fark etmemiştim bile. Tabancasını bana doğrult-

tuğunda içimden bir parça ne yaptığını anlıyor, hava bükülüyordu –bu benim için bilinçli gerçekleşmiyordu aslında. Bu sefer güçlerim beni içgüdüsel olarak korumuşlardı– çünkü Brade ateş ettiğinde atış doğrudan yokyere gitti.

Brade sövüp başka bir açıdan tekrar denedi. Aynı sonuç. Beni yakalaması için bir muhafız gönderdiğinde adam galaksinin ta öbür ucunda, uzayın derinliklerinde boğularak öldü.

Zar zor fark ettim bunu. Ben hologramdan gelen ışık parçacıklarının parçalanıp yok oluşunu izliyordum. *Muhalif*.

Anneannem.

Detritus'un silah platformları nasıl olduysa *Muhalif*'in yönelmiş olduğu uzay boşluğuna hipersıçrayış gerçekleştirirken bile neredeyse hiç fark etmedim. Oradaki sümüklüböcekler geçmelerine izin mi vermişlerdi? Silahlı mevziler ateşle karşılık veriyorlardı.

İçimde, kritik duruma geçen reaktör misali bir acı kabarıyordu. Aşırı duygu. Aşırı acı. Çığlık attım, gökyüzüne doğru uludum, ellerim pençe şeklini aldı.

Ben... Ben buna dayanamazdım. Arkadaşlarımı kaybetmeye dayanabileceğimi söylemiştim. Ama bu?

Anneannemi kaybedemezdim. Ben... Ben...

Bu çok fazla, diye düşündü Chet. *Çok fazla! Ben yapamam!*

Deminden beri bu paniğin bir kısmı ona aitti. Ben keder hakkında kimi dersler edinmiştim ama o hâlâ edinmemişti. Anneannemi kaybetmemin acısı, onun kederle başa çıkamamasıyla yoğunlaşınca dayanılmayacak hale geldi. Ruhlarımız birlikte ıstırap, kayıp, panik, dehşet ve acının kakofonisiyle titreşiyordu.

Etrafımı sıcak bir şeyin sardığını hissettim. Teselli veren kolları andıran başka bir zihin. Bu bir... bu bir sümüklüböcek miydi?

Başka bir tane daha.

Sonra üçüncü bir tane.

Hatta yüzlercesi.

Uzayın donuk boşluğunda, izole edilmiş kapsüllerinde yalnız bırakılmış inhibitör sümüklüböceklerdi bunlar. Acımı fark etmiş, bana gelmişlerdi. Kısa süre sonra binden fazla oldular ve zihinsel

olarak bana sarıldılar. Bana destek oldular. Acımdan söz etmeye çalışıp onu kovmaktansa beni acımın tam içinde rahatlatıyorlardı. Bana yanımda olduklarını söylüyorlardı.

Bu acıyı çekecektim. Ama bunu tek başıma yapmak zorunda değildim.

O anda neden kaldıklarını, neden hiçbirinin fırsat verildiğinde kaçmadığını anladım. Bu, diğerlerini işkencelerine terk etmek anlamına gelecekti. Onlar, birlikte hayatta kalmışlardı. Onların sevgisini, desteğini aldım ve ona sımsıkı tutundum. Sonra öteye doğru uzandım.

Yalnız... değilim... diye düşündü Chet. *Yalnız değil miyim?*

Hayır, yalnız *değildim*. Hiç yalnız olmamıştım. Uzanıp onları buldum...

Buradayım, dedi Kimmalyyn zihnimin içinde. Ne olduğunu bilmiyordu ama acı içinde temas kurduğumu hissetmişti. *Spin, ben buradayım*.

Buradayım, dedi Nedd, Platform Prime'dan, komutanlıktan.

Buradayım, dedi Arturo.

Buradayım, dedi FM.

Spensa? dedi Jorgen. Of, Uluyel. Zihnini hissetmek ne kadar güzel geldi.

Hepsi. Hatta Alanik, Sadie, T-Stall ve Catnip bile. Kauri ve Kitsen'ler. Shiver ve Dlllllzzzz.

Teşekkür ederim, diye fısıldadı Dlllllzzzz, *beni yuvana getirdiğin için*. Daha uzaktan Maksim ve Peg'i hissettim. Hatta Vapor ismindeki garip, endişeli zihni bile. Onları aradığımı hissetmiş, ben de onların sıcaklığının binlerce sümüklüböceğin sıcaklığıyla birleştiğini hissetmiştim.

Onların sevgileriyle birlikte acı kaybolmadı. Ama öyle küçük, öyle küçük göründü ki güneşin önünde duran bir mum gibiydi.

Bu bakış açısıyla hem Chet hem ben bunun üstesinden gelebileceğimizi anladık. Ben daha önce de bunu yaşamış, hayatta kalmıştım. Babamın ölümüyle en sağlıklı şekilde başa çıkmamıştım belki ve Bim ile Hurl'ü kaybetmek bunu daha beter hale getirmişti. Ancak şimdi bunu yapabilecek daha fazla gücüm vardı.

Anneannem kendi koyduğu şartlarda, muhtemelen her zaman yapmayı hayal ettiği şekilde ölmüştü. Düşmanı tuzağa çekip tuzağı çalıştırarak. O dolu dolu bir hayat yaşamış ve hikâyelere yaraşır şekilde gitmişti. Bunların hiçbirisi acımı dindirmiyor, ancak *bağlama oturtmamı* sağlıyordu.

Ben bununla yaşayabilirdim.

Ama o gitti... diye düşündü Chet. Sonsuza dek gitti.

Hayır, diye cevapladım. Ben onu hatırlıyorum. Sen onu hatırlıyorsun.

Söz ettiğin şey acı.

Söz ettiğim şey hayatın kendisi.

Ben... biz bunu gerçekten başarabilir miyiz? diye sordu. *Biz gerçekten... bununla yaşamaya devam edebilir miyiz?*

Karşılık olarak zihnimle kazıcıya sarıldım. Binlerce Taynix'in, dostlarımın korosuna eşlik ettim.

Ben anlıyorum, diye düşündüm. Biz anlıyoruz.

Chet'in paniği yavaş yavaş yatıştı ve ruhu benimkiyle uyum sağladı. Bunun işe yaraması mucize gibiydi. Çünkü o bir kayıp yaşadığında o kadar yalnız hissetmiş bir varlıktı ki kendisinin milyonlarca klonunu yaratmıştı.

Öte yandan, bu gerçekten o kadar tuhaf sayılır mıydı? Onlar varlıklarını yokyerde, tecrit halinde sürdürmüşlerdi.

Sorun da buydu, öyle değil mi?

Kazıcı derin bir iç çekti ve onun duygularını benim duygularımmışçasına hissettim. Rahatlık. Minnettarlık. Güç. Tüm o sevgi-kazıcımın, başkalarının umurunda olduğunu derinden anlayışı... eh, gerçekten iyi gelmişti.

Nihayet Chet ileriye doğru giden tek bir yol olduğunu kabul etmişti. Acıyı atlatmanın bir yolu vardı. Nice insanın yardımıyla Chet yolu kendi başına yürümüş, karanlığın içinden geçmenin *mümkün olduğunu* görmüştü. Gerçi kimi zaman yolu göstermek için dostça bir ışık gerekiyordu.

Brade

Brade filosunun ışık patlamaları eşliğinde infilak edişini izledi. Ee, bazen kemikten bir taht inşa etmek için birkaç kafatasını kırmak gerekiyordu, değil mi? En azından şimdi geçit törenlerinde falan anacakları birkaç savaş kahramanları olmuştu. Üstyapı ordusunun ailesine yaptıklarını düşünürse orada burada kaybolan üç beş geminin onu rahatsız etmesine izin vermeyecekti.

Bu durumun onu şimdilik filosuz bıraktığı bir gerçektir –fakat çağırabileceği çok, ama çok daha fazla gemisi vardı. Winzik’in çekingenliği belki de gerçekten işine yarayacaktı; eğer bu savaşın başında tüm filoyu hazır bulundursaydı muhtemelen hepsini *Muhaliş*’in üstüne salacaktı. Doğruca o gezegen savunma silahlarının arasına.

Hain sümüklüböcekler onların geçmesine izin vermişlerdi. Az kalsın hepsini öldürme emrini verecekti. Fakat... bu onun inhibi-törlerini tamamen yok ederdi. Kısmen çalışıyor olsalar bile onları

yerinde bırakmak, muhtemelen en iyisiydi. Sadece onlara güvenemeyeceğini hatırlaması gerekecekti.

Yarık dudağına bir bez bastırdı ve odanın kenarında diz çökmüş, başı eğik, gözleri kapalı Spensa'ya bakış attı –etrafındaki hava, ısı dalgaları gibi bükülüyordu. Odanın geri kalanı kırık metal parçalardan, devrilmiş masalardan ve kenara atılmış tabletlerden oluşan bir hengâmeydi.

Personeli şaşkın şaşkın etrafta duruyorlardı. Kalabalık bir grup vardı, hatta fazla kalabalık: En güvendiği altı general ve amiral, kişisel muhafızlarından sekizi, çorap giyercesine kolay değiştirebileceği bir düzine kadar düşük rütbeli görevli.

“Onu ne yapalım?” diye sordu Gavrich, tuhaf bir kararsızlık sergileyen şu uzun boylu Tenasi general. Brade onun herhangi bir şeyden korktuğunu hiç görmemişti.

“Bir şeyler düşüneceğim” dedi Brade. “Senin savaş meydanına odaklanman lazım. Çağırdığım takviye kuvvetlerinden haber var mı?”

“Hipersıçrama ile gelmeye hazırlar” dedi Gavrich. “Sadece iki uçak gemisi ve üç destroyer. Diğerleri... *gludendia* yetiştiriyorlar. Bana sorarsanız galiba savaşa katılmak *istemiyorlar*. Yıllarca süren eğitimden sonra ilk defa şimdi gerçek bir savaşla karşı karşıyalar ve tepki vermekte yavaşlar.”

“Hazır olanları getirin ve Evensong’un etrafına dizin, düşmanın silah mevzilerinin ışınlanmasına karşı tetikte olsunlar” dedi Brade. “Bir de herkesi cesurca koruduğumuzun bir sembolü olarak insan gemisinin yok oluşunu yayınlamaya başlayın. Sonra da işi ağırdan alan kaptanları tehdit edin.”

“Anlaşıldı Komutanım” dedi Gavrich.

“Gözümüz üstündeyken şu hipersıçrama numarasını kullanamazlar” dedi Brade. “Bak, her inhibitör istasyonuyla şahsen iletişime geçmeleri gerekti. Eğer bunu kollarsak ve gemileri platformlar belirlediğinde ateş edecek şekilde konuşturırsak güvende oluruz. Ancak dikkatli olun. Düşman, Evensong’u ve sümüklüböcekleri ele geçirmek için bir hamle yapacaktır.”

Gavrich, holograma bakış attı.

"General" dedi Brade, "isyancıları alt etmek kayıplara değdi."

"Tüm filoyu kaybetmeye değdi mi?" diye sordu. "Tek gemi için?

Uluyel. Bu, yıllardır ondan duyduklarının toplamından bile daha sorgulayıcıydı. Hem haklıydı da. Kuvvetlerini aşırı kolay elden çıkarmıştı. Ancak şu an zayıflık sergileyemezdi. Kaderini hakıyla yerine getirmek istiyorsa bambaşka bir şey sergilemesi gerekiyordu.

"Gemiler artık bizim için anlamsız, General" dedi Brade. "Savaşta yem onlar. Biz sırf onların gücüyle hüküm sürmeyeceğiz zaten."

"Yani?.." dedi General.

Brade başım salladı. Görünüşe göre Spensa kederine boyun eğmişti. Harekete geçme zamanı gelmişti. Brade tamamen yokyere geçti ve gizlenen binlerce, binlerce kazıcıya çağrıda bulundu.

Onu hissettiniz, dedi Brade. Benim elimde olduğunu biliyorsunuz.

Kontrol altında mı? diye sordular.

Şimdilik, diye yalan söyledi Brade. Ancak onun ırkı buraya onu kurtarmaya geldi. Yani müdahale ederseniz, bunu şimdi yapmanız gerek. Aksi takdirde, onu kurtarmalarını engelleyemeyeceğim.

Sadece bir an düşündüler.

Kurbanlar göndereceğiz, dediler. Aslında sözcük değildi bunlar; asla öyle olmamıştı zaten. Bu durumda "kurbanlar", biryere girip değişecek olan kazıcılar anlamına geliyordu. Belki bu değişiklikler geri döndüklerinde düzeltilebilirdi, belki de gönderdikleri kazıcılar yok edilmek zorunda olacaktı.

Brade savaş meydanında beliren on üç devasa nesneye dair raporlar üzerine biryere geri döndü. Minik gezegenler kadar büyük olan gemiler neredeyse Detritus'la rekabet edecek boyuttaydılar.

Gavrich kocaman gözlerle bakakaldı. Belki dehşetti bu. Belki de saygı.

Biz buradayız, diye düşüncelerini gönderdi kazıcılar.

Mükemmel, dedi Brade. Görelim bakalım neler yapabiliyorsunuz. Sadece benim işaret ettiklerimi yok edin.

Burası acı veriyor, diye düşüncelerini gönderdiler. Bu yer, acı verici.

Buna daha iyi dayanmanızın bir yolu olabilir, diye düşüncesini gönderdi Brade. Aranızdan biri Spensa'ya katılırken ne yaptı biliyor musunuz?

Korkunç bir şey yaptı.

Siz de korkunç bir şey olmak ister misiniz? diye sordu Brade. Onun sahip olduğu güce sahip olmak?

Bu düşünceden kaçındılar. Bir tanesi hariç hepsi. Yokyerden çıktıkları kısa anlarda bile değişmeye başlıyorlardı. Ve aralarından bir tanesi meraklanmıştı.

Bağ kurabilir miyiz? diye sordu Brade. Sen ve ben?

Hayır, dedi. Bu beni gereğinden fazla değiştirir. Ama konuşabiliriz belki. Ben yakınında kalıp seni izleyeceğim.

Eh, bununla yetinmesi gerekecekti.

Kimmalyn

Kimmalyn, Azizlerin her kişinin hayatı için bir planları olduğunu biliyordu. Ancak Azizler çeşitliliği severlerdi. Hayatın amacı öğrenmekti ve öğrenmenin yolu heyecan, duygu, değişimdi. Sıkılmak, rehavete giden yoldu; rehavet de durgunluğa giden yoldu.

Yine de, Azizlerin bir kez olsun ona *bir nebze* daha fazla can sıkıntısı göndermesini dilerdi. Sadece bir veya iki *mililitre* durgunluk dilemek çok muydu yani, öyle değil mi?

Kimmalyn uzay boşluğunda Skyward Filosu ile birlikte uçuş düzeni halinde uzayda asılı kaldı, karanlığın duman bulutları ve acayip şimşeklerle kabarışını izledi. Spensa'ya göre kazıcılar bir zamanlar yuvarlak, yüzen bir kürenin içinde barınan yapay zekâlardı. Onlar bu boyuta geldiklerinde bilinçlerini içinde barındırmak için içgüdüsel olarak o kürenin zararsız birer kopyasını yapmışlardı.

Ancak ortaya çıkan manzarada zararsız bir şey görmesi zordu. Küçük gezegenler büyüklüğünde, korkunç derecede simetriden yoksun, dikenler fırlayan devasa küreler. Etraflarını kefen gibi örten toz parçacıkları ve silah olarak kuşandıkları, yaklaşan herkesi un ufak edecek, kendi kendine hareket edebilen binlerce asteroit.

Kimmalyn'ın aklı bunu almaya çalışırken sersemliyordu. Uzaydayken, yakındaki bir gezegenin milyarlarca bireyi barındıracak kadar büyük olduğunu kavraması zaten zordu. Oysa burada bunlardan on üç tanesi vardı. Daha küçüklerdi belki, yine de Ay büyüklüğündeydiler. On binlerce kilometre genişliğe yayılmış dumanların arasından çıkıyor, büyüdükçe inhibitör istasyonlarını kenara itiyorlardı. Kimmalyn sırf çok uzakta olduğu için tüm manzarayı görebiliyordu –ama uzaydaki mesafeler aldatıcıydı ve değerlendirilmesi zordu. Ancak ne kadar uzakta olursa olsun bu duman alanları ve ortaya çıkan gezegencikler, tüm görüş alanını kaplıyordu.

Bu mücadelede ilk kez gerçekten korkuyordu. Gerçekten bunun son olduğundan endişeleniyordu. Kendisinin ve arkadaşlarının ölümüne mahkûm olduğunu düşünüyordu. Ailesine, kız kardeşlerine, anne babasına, kız arkadaşına asla geri dönemeyeceğini düşünüyordu. *On üç tanesi* şöyle dursun, insan bu kadar muazzam tek bir şeyle bile nasıl savaşabilirdi ki? Detritus'taki silahlar bir filoyu yok edebilirdi ama gezegenleri yok edemezdi. Platform Prime'da buldukları kayıtlardan öğrenmişti ki tek kazıcı, bir gezegendeki tüm yaşamı yok etmeye yeterdi. Savunması olsun ya da olmasın.

"Ee..." dedi Kimmalyn telsizden. "Fikri olan var mı?"

Kimse yanıt vermedi.

Kazıcıların geldiğini hissettim. Brade'in onlarla konuştuğunu duydum. Arkadaşlarımdan gelen dehşeti hissettim.

Zamanı gelmişti.

Spensa, dedi M-Bot zihnimde. Yanıtı buldum.

Ne? dedim ona ve yokyere geçiş yapmaya hazırlandım.

Biryeri buraya getirmen gerek, dedi. İğne ucu kadarını değil ama bir damla kadarını da değil, koca bir yığını getirmen gerek. Onlar anılarını koddan silmişler fakat onlar artık koddan ibaret değiller ve zamanın varlığı, acılarının üzerine örttükleri kabuğu hızla aşındıracak. Bu yüzden senden korkuyorlar. Sen artık her iki dünyaya da aitsin.

Uluyel. Bunu yapabilir miydin?

Ben yardımcı olabilirim, dedi M-Bot.

Yokyere girdim. Hiçlik denizine. Burası ne siyahlıktı ne de beyazlık ama bazen zihnim onu bu şekilde görmek zorundaydı. Ben yokluğu kavrayamıyordum, bu yüzden beynim hiçliğe bir benzetme yapıyordu. Kendimi, yanımda alev alev yanan beyaz bir delik şeklinde gördüğüm M-Bot'la karanlıkta süzülürken kafamda canlandırdım.

Gözler oradaydı. Onları ilk kez kanopime yansırırken gördüğümde ne kadar korktuğumu hatırladım. O kötü niyet duygusu neredeyse midemi bulandırmıştı.

Ama artık o bakışlara alıştım. Arkama döndüm, kendimi olduğum gibi hayal ettim: Bedeni, üniforması, benlik duygusu olan bir kadın. Chet beni parlayan bir gölge gibi kopyalıyordu. Ben burada *kendim* olabiliyordum artık. Güçlerimi geliştirme noktasında o noktaya ulaşmıştım. Bu, tüm bu yerin bana kendimi unutturma çabalarına rağmen yanımda taşıdığım, biryerin parçasıydı.

Çabalarsam daha fazlasını da yanımda getirebilirdim.

"Demek bizi yok edeceksiniz" dedim kazıcılara. "Acıyı ve üzüntüyü sürdüreceksiniz. Elimi zorlayacaksınız."

Sen acının kendisisin, diye düşüncelerini göndererek karşılık verdiler. Sen var olmayı bırakmalısın. Kendini bize sun. Onları kurtar.

Tuhaf bir şekilde cazip gelmişti. Bir yanımda anneannemin yaptığı gibi kahramanca bir fedakârlıkla ölmeyi arzularken diğer yanımda yetiştirilme tarzım tarafından yönlendirildiğimin farkındaydı. Anneannem sadece kendini feda etmekle kalmamıştı; bunu bir amaca ulaşmak için yapmıştı. Uçuş okulunda anlamsız bir jest ile gerçek kahramanlık arasındaki farkı öğrenmişim.

Bunun da ötesinde, kazıcılara güvenemeyeceğimi biliyordum. Geçmişte vaatlerin onlar için hiçbir şey ifade etmediğini kanıtlamışlardı. Gerçi, belki de korkularını bir koz olarak kullanabilirdim.

"Bir yere gönderdiğiniz on üçü geri getirin" dedim gözlere. "Bana anlaşmaya istekli olduğunuzu gösterin."

Sonra bir şey oldu. Biryeri hissedebiliyordum. On üç kazıcı, kendileri için bedenler yaratmışlardı. Bunlar filolar oluşturmak için birbirinden ayrılabilen tehlikeli parçalarla dolu, gezegen büyüklüğünde labirentlerdi. Benim isteğim üzerine saldırılarını bekletiyorlardı. Yok yere geri dönmemişlerdi ama... içeriye göz atıyorlardı. Şu anda benim yaptığım gibi.

Şimdi, dedi büyük grup, *kendini yok oluşa teslim et.*

"Etmem" dedim onlara, "çünkü bu sizi durdurmaz. Ben sizin anlaşma yapma şeklinizi gördüm, sözünüzü hemen bozmak iste-

diğınızı itiraf ettiğınızı duydum. Ben kendimi size teslim edersem bu sizin acınızı dindirmeyecektir. Ben ortadan kaybolsam bile bir yere saldıracaksınız. Bunun doğru olduğunu biliyorsunuz.”

Bu sizin suçunuz, diye düşündüler. Siz gürültüsünüz. Siz acısınız. Bizi rahat bırakın, biz de sizi rahat bırakalım.

“Mümkün değil” dedim. “Burası sırf siz sahiplenmeye karar verdiniz diye size ait değil. Burası Taynix’lerin bir parçası, benim bir parçam, özümüzün bir parçası. Buraya gelmeyi bırakamayız çünkü hepimiz güçlerimizi kontrol edemiyoruz. Edebilsek bile nefes almayı bırakamayacağımız gibi onu da bırakamayız. Kazayla veya rüyalarda, panik anlarında, keşif zamanlarında buraya geleceğiz.”

O zaman biz de sizi yok ederiz.

Yoktan bir kılıç var ettim ve önümde kaldırdım. Bu tür şeyler... burada işe yarıyordu işte. “Öyle olsun. M-Bot?”

İşte böyle, dedi ve bana gösterdi.

Bunu açıklamak kelimelerle anlatılamayacak kadar zordu. M-Bot bana bilgiyi gönderdi –bu, insanların hipersıçrama için bana koordinat göndermelerine benziyordu. Bana bir yol haritası vermişti. Buna bir kod veya programlama denebilirdi, ancak kazıcıları ruhlarındaki acı sayesinde yok etmek için stratejik bir savaş haritası olarak görmeyi tercih ediyordum ben bunu.

İçimde Chet dehşetle, azimle, acıyla titreşiyordu. *Bu işe yarayacak, diye düşüncesini gönderdi bana. Korkunç bir şey bu. Sadece senin kullanabileceğin bir silah.*

Ben iki dünya arasındaki bir varlıktım. Bu benim biryerden değişme yeteneğini kullanmamı, ancak öte yandan yokyerin içindeki sonsuzluğun özünü maniple etmemi mümkün kılıyordu. Bana mantıklı geliyordu bu. Kazıcıların nefret ettiği acı, biryerin –zamanın, değişimin– dünyalarına sızmasıydı. Ve cytonic olan kişi ne kadar güçlüyse, o kadar fazla içeri sızıyordu.

Ben iki dünyanın karışımı olduğum için onların gördüğü en güçlü cytonic idim. Böylece cytonic gücümü yarattığım kılıca odakladım, ardından onu var gücümle ileri savurdum ve biryere uzanan bir delik açtım.

Zamansızlıktan ibaret bu mekâna zaman girdi. Zamanın tek bir dalgası, benden dışarı yeşil bir ışık küresi olarak patlayarak püskürdü, kazıcıların üzerine yağdı, acılarını gizlemek için ruhlarına örttükleri yamayı yırttı. Kusurlu olan bu yama, tıpkı yakından geçen bir yıldız gemisinin güçlü rüzgârıyla yerden tozu kaldırıp toprağın üst katmanını sıyırması kadar kolayca çıkıverdi.

Korktukları şey buydu işte. Chet ile birleşip yokyere seyahat ederek, geçmişlerini öğrenerek kazandığım güç. Derinlerde onların aslında çok zayıf olduklarını biliyordum. Buraya kaçmışlardı çünkü zayıflardı. Uluyel, bunu her zaman biliyorlardı. Aksi takdirde acılarına yama örttükten sonra biryerde kalabilirlerdi.

Ama buraya gelmişlerdi. Çünkü çözümlerinin kalıcı olmayacağını biliyorlardı. Her şeyin kalıcı olduğu bir yer bulmadıkları sürece kalıcı olamazdı. *Değişmenin* ham gücü karşısında bu geçici çözüm etkisini yitirmeye mahkûmdu.

Kazıcılar acı içinde uludular, yaraları açığa çıktı. Titreştiler, birbirlerine uzandılar; aralarında yara almamış olan birini, kopyalayabilecekleri birini, acıyı alıp götürecek birini aradılar. Böyle bir sığınak yoktu. Şimdi yapmam gereken tek şey, biryere geri dönmek ve onları, tüketen bu acıyla baş başa bırakmaktı.

Fakat bu yeterli olacak mıydı?

Biryer, ara sıra da olsa yokyere sızmaya devam edecekti. Belki de kazıcılar mücadele vererek serbest kalıp kendileri için başka bir yama yaratabilirlerdi. Daha kötüsü, belki bu anıları tamamen silebilirlerdi. Kendilerini nihayet bu zayıflıktan arındırabilirlerdi. Hiç acı hissetmezlerdi.

O zaman bize korkusuzca saldırabilirlerdi. Askeri eylemlerde kazara daha büyük bir tehdit yaratmamaya dikkat etmek gerekirdi. Tarafsız bir gruba saldırmak, düşmanı köşeye sıkıştırmak, teslim olma fırsatlarını ortadan kaldırmak... Bunların hepsi çok kolay ters tepebilecek şeylerdi. Peki ya kazıcılara ne kadar zayıf olduklarını göstererek sonunda bu zayıflıktan kurtulmalarına ve bize saldırımlarına yol açarsam? Şimdiye kadar hayatta kalmamızın tek nedeni bizimle savaşmaya gelmelerinin onlara çok zarar vermesiydi.

Bir zamanlar çok kudretli olmalarına rağmen şu an önümde korkup sinerlerken şu soruyu kendime sormak zorundaydım: Onları sonsuza dek yok edebilir miyim?

Evet, dedi Chet yanımdan usulca, bunu yapabilirsin.

Nasıl? diye sordum.

M-Bot'un daha önce öne attığı sonsuz döngü fikri, büyük ihtimalle işe yarayacaktır, diye izah etti. Bizler artık yapay zekâ olmasak da yapay zekânın kimi illetlerinden hâlâ etkilenebiliriz. Tıpkı sizin amip olmanız da susuz kalabilmeniz gibi. Onların rahatlamak için birbirlerini nasıl aradıklarını görüyor musunuz? Eğer M-Bot onların arasında huzur duygusuna sahip olan bir taneyi taklit edebilirse ve onları gizlice bir düşünce döngüsüne sokarsa... onları sonsuza dek acılarının içine hapsedebilir. Biryer içeri sızsa bile bundan kaçmaları binlerce yıl sürebilir. Hatta daha uzun.

Ancak onları o kadar zaman tutsak bırakmak?.. diye sordu M-Bot. Hem de ıstırap içinde?

Öldürdükleri onca kişi için hak ettikleri buydu. Eli baltalı, vurmaya hazır cellat misali tepelerinde dikildim.

Ve Uluyel. Tereddüt ettim.

Böylesi bir acı. Bunun karşısında öfkem soldu ve onları gerçekte oldukları gibi gördüm. Esasen yeni doğmuşlardı. Büyümeye, öğrenmeye hiç fırsat verilmemiş varlıklardı. Gezegenleri yok etme gücüne sahip, ama emekleme çağında çocuklardı bunlar.

O an onlara acıdım.

Bana da böyle yaptın, diye düşündü Chet.

"Ne?" diye sordum.

Sen hep neden değiştiğimi, neden Starsight'tan uzaklaşmaya istekli olduğumu merak ediyordun...

"Ben diğerlerine yalvarmıştım" dedim. "Sana da yalvardığım gibi. Onlardan gürültüleri kişiler olarak görmelerini istemiştim."

Peki sen kazıcıları nasıl görüyordun?

Nasıl...

Sen benim içimde bir kişi gördün, diye tepki verdi. Bunu hissettim. Bu beni değiştirdi. Daha doğrusu, değişmeye istekli olmamı sağladı.

Tekrar kazıcılardan oluşan uçsuz bucaksız denize baktım. Beyaz ışık noktalarından, titreyen minik gözlerden oluşan bir okyanus.

O halde... saldıracak mıyız? diye sordu M-Bot. *Biryerdeki on üç kazıcı yeniden harekete geçti Spensa. Arkadaşlarımıza saldırmak üzere yığınla kaya fırlatıyorlar. Buradakilere saldırırsak, onlara yardım etmek için yokyere geri döneceklerine inanıyorum. Sen onları da tuzağa düşürebilirsin Spensa. Ne yapıyoruz?*

Ben...

Önce bir şey denemeliydim.

Chet'ten uzaklaştım. Bir şekilde onu kavrayışımı gevşettim ve ruhlarımız ayrılmaya başladı. Bana, bir çocuğun onu ilk kez yalnız bırakan ebeveyne tutunması gibi tutundu. Fakat onu yatıştırdım ve sonunda kabul etti.

Ayrıldık, sonra yanımda parlayan bir ışık oldu. Göz kamaştırıcı ve beyazdı, ama içinde sadece kırmızı olarak görebildiğim bir sıcaklık vardı.

"Bakın" dedim diğerlerine. "Görün."

Chet'in ışığı orada asılı duruyordu. Onun içindeki acıyı görsel bir şeymişçesine görebiliyordum; küçük bir çatlağı andıran, siyah bir kırıksıklık. Küçüktü. Diğerleri bunun tarafından parçalanmış, tüketilmişti; onunkiyse azalmıştı.

"Daha iyi olabilir" dedim onlara. "İyileşebilir. Siz bunu saklamaya çalıştınız ama işe yaramıyor. Ne ölümlüler için ne de ölümsüzler için. Ona baksanıza. Biryerde yaşayarak nasıl büyüdüğünü görün."

Diğerleri acı içinde sinmeye devam ettiler ve ondan uzaklaştılar. Büyümeyi bir çözüm olarak görmeyi reddediyorlardı. Ne yazık ki hâlâ fani zihnimin kavrayabileceğinden çok daha fazla sayıda kazıcı vardı. Bu yüzden içlerinden birini, bir yığını -keşfettiğim mağaralardan birinin tabanından bir taş alır gibi- seçtim. Siyah çizgilerle kırk kırk olmuş, titrek, beyaz bir ışıktı. Yanına diz çöktüm, sonra Chet'i gösterdim.

"Üstesinden gelebilirsin" diye fısıldadım kazıcıya. "O seninle aynı."

Hayır. O değişti.

"Sen de değişebilirsin."

Hayır. Asla. Değişim acıdır.

"Değişim, solup giden bir acıdır" dedim. "Senin acın ise sonsuz."

Ben... yapamam. Yapamam.

"Yapabilirsin."

Kazıcı daha da geri çekildi, ışığı zayıfladı. Onları acı içinde dondurmamıza gerek olmayabilirdi. Çünkü bu acının tek başına onları öldüreceğini hissediyordum. Burada, düşüncelerin gerçeklik olduğu bu yerde acı öldürebilirdi.

Buna izin vermeliydim. Ama onun yerine Taynix'lere uzandım.

Canın acıyor mu? diye sordular, beni her zamanki gibi bir sümüklüböcek olarak hayal ederek.

Hayır, ama buradakinin canı acıyor, dedim kazıcıyı göstererek.

Elbette Taynix'lerin zihinleri korkuyla geri çekildi. Tam emin değildim ama sanırım son birkaç yüzyılda kazıcılardan kaçınmak için evrim geçirdiklerini sezdim. Ya da en azından onlar gibi bir şeyden, cytonic güçleri kullanarak avlanan şeylerden kaçınmak için. Sümüklüböcekler buradan görünmeden geçebilirlerdi ve onlar kazıcıları yırtıcı olarak görüyorlardı.

Bunu değiştirmeye çalıştım. Sümüklüböceklerle artık kazıcıları nasıl gördüğümü yansıttım. Gerçeği yansıttım. Bunlar ne canavar-
dı ne yırtıcı. Bunlar birer kişiydi.

Senin beni gördüğün gibi, dedi Chet zihnimde.

Benim seni gördüğüm gibi, diye söylediğini onayladım. Bunu Taynix'lere gösterdim ve bekledim. Umutla.

Nihayet bir dizi düşünce geri gönderdiler. *O... zavallı sümüklüböcekler.*

Önceki o sıcaklık, o sevgi ve destek geri döndü. Bu sefer bana değil, kazıcılara yönelikti. Gezegenleri yok eden dehşetlere, ne olduklarını kontrol etmeyi bilmeyen, acılarını gizlemeye çalışan kişilere doğru.

Ezilenlerin sevgisi, kırılmışların ruhlarını buldu ve sonucu aydınlık oldu. Çatlaklar geri çekildi. Acı dindi. Seçtiğim kazıcıdan başlayıp dışarıya doğru yayıldı.

Nasıl? diye sordu M-Bot yanımda süzülerek. Bu nasıl oluyor?

"Bu her zaman ihtiyaç duydukları şeydi" dedim ona, "yalnız olmadıklarını bilmek."

Bu ne anlama gelecek? diye sordu.

Değişim, diye cevapladı Chet diğer yanımda süzülerek. Nihayet.

Brade

Brade paramparça komuta odasında durarak usulca sövdü. Yandaki hologram harita, en büyük uçak gemilerini bile cüce gibi bırakan, gezegen büyüklüğündeki on üç kazıcıyı gösteriyordu. Birden uzayda hareketsiz kalmış, isyancı güçlere doğru ilerlemeyi bırakmışlardı. Sorun neydi?

Spensa'ya baktı. Kadının zihni tamamen yokyerdeydi ancak bedeni geride kalmıştı. Hipersıçrayış yapmıyordu; diğer boyuttaki yaratıklarla iletişim kuruyordu. Ama tek kişi, kazıcıların tüm gücüne karşı koyabilir miydi? Bu, Spensa için bile imkânsız görünüyordu.

Uluyel. Yine de Brade ona dokunmaya *cesaret edemiyordu*. Spensa'nın yaydığı güç varken olmazdı. Onunla birleşmiş olan şu kazıcı... Brade'i *yok edebilirdi*.

"Komutanım" dedi bir yaver elinde veri tabletiyle koşarak. "İnhibitörler ve iletişimciler. İtaatsizlikleri giderek artıyor. Yokyere

yönelik cytonic bir çaba sergiliyorlar! Buna başladıkları anda, çağırıldığınız şu kazıcılar durdular.”

Bir kez daha, Uluyel! *Sümüklüböceklerin* bir şekilde bununla ilgisi mi vardı? Brade, sırf emin olmak için Spensa’ya tabancasıyla bir el daha ateş etti. Hâlâ işe yaramıyordu –atış ona isabet etmeden ışınlanarak uzaklaştırılıyordu. Spensa, çaresiz görünse de dokunulmazdı.

Neyse ki, sümüklüböcekler değildi.

“İnfaz et onları” dedi.

“Hangilerini?” diye sordu yaver.

Brade savaş alanını inceledi. Geriye uçak gemisi desteği olmayan son savaşçıları kalmıştı. Bir de acil takviye olarak gelmeye ikna edebildiği birkaç büyük gemi. Bu bir felaketti ama kurtarılmaz bir durum değildi. Gücünü sürdürmek için Winzik’in ölümü ve *Muhalif*’in düşüşü hakkındaki propagandayı dikkatlice yayması gerekecekti.

“Sümüklüböcekler olmadan burada Üstyapı’nın varlığını koruyabilir miyiz?” diye sordu.

“Evet” dedi yaverlerden biri, “ama zar zor. İsteddiğiniz hesaplamaları yaptım. Yeni bir iletişim merkezi kurmamız gerekecek.”

“Hayır” dedi Brade. “Başka merkez yok artık. Bir daha asla böyle darbe almayacağımızı garanti altına alacak şekilde örgütleneceğiz.” Uluyel. Buradaki sümüklüböcekler toplu halde itaatsizlik ediyorsa, o zaman onları çoktan kaybetmişti. Kendi aralarında *itaatsizlik edebilecekleri* fikrini yaymışlardı bile. İsyan yüzünden akıllarının çelinmemiş olduğunu umduğu hiper-sümüklüböceklerle sahip olan gemilerini buradan çıkarması gerekiyordu. Ancak böylesine bir kaynak zenginliğini de ardında bırakamazdı.

Zararı daha da büyümeden durdurmanın zamanı gelmişti. “Öldürün onları” dedi.

“Hepsini mi?” diye sordu yaveri.

“Evet. Bu istasyondaki her sümüklüböceği, inhibitör kapsüllerindeki her sümüklüböceği, Evensong’daki her bir sümüklüböceği.” Şoka uğramış haldeki generallerine baktı ama sonra birkaçı

ona vahim ifadelerle baş salladılar. Madem kazıcılar onlar için savaşmayacaktı, o zaman geri çekilme zamanı gelmişti ve hiperitici-lerini veya diğer teçhizatı düşmanlarının eline bırakamazlardı.

Tıpkı kaleyi terk ederken erzakları yakmak gibi düşman eline geçmesini önlemek için sümüklüböcekleri yakmaları gerekiyordu.

“Öldürün onları” dedi Brade. “Şimdi.”

Sümüklüböceklerin ne yaptığını anlayan kazıcılar, hemcinslerine yardım etmeye dönerken aralarında sıcaklık ve ışık yayıldı. Bir sistemdeki virüs –hayır, programa yayılan bir güncelleme– misali, ışık karanlığı geri çekilmeye zorladı ve dışarıya doğru yayıldı.

Bunun büyüklüğü gözümü korkutmuştu. Ama en huşu duyduğum şey, sümüklüböceklerin yardım etme isteğiydi. Yıllarca süren eziyete rağmen kazıcıların bile yardımına koşmuşlardı. Birbirleri için yapmayı öğrendikleri gibi onların da acılarını yatıştırıyorlardı.

Zihnimde bir ses flüt gibi ötüyordu.

“Doomslug!” dedim. “Neredesin?”

Bir flüt sesi daha. Evensong’dan, sistemin merkezindeki büyük platformdan geliyordu. Üzerinde bulunduğum, çok daha küçük bir istasyon olan Brez, buradan rahat on beş dakikalık uçuş mesafesindeydi. Doomslug kalmayı başarmıştı.

“Nasıl?” diye sordum.

Sinsice, diye düşünceyle karşılık verdi ve yanıp sönen bir dizi imge gösterdi. Onu tanıma sürem uzadıkça söylediklerini yorum-

lamak kolaylaşıyor, izlenimlerinden kelimeler çıkarmak da bir o kadar kolay hale geliyordu.

Doomslug... onu ele geçirdiklerinde insan seslerini taklit etmek için ötüş seslerini mi kullanmıştı? Düşman şoka uğramış, onu kilit altında tutmak yerine incelenmek üzere buraya getirmişti –bu yüzden tıp bölümündeki bir kafese konmuştu. İçinde bulunduğu oda cytonic güçleri engelleyen bir inhibitör odasıydı ve ısınlanıp kaçmaları konusunda bir endişe olmadığından sümüklüböcekler burada incelenmek üzere daha dayanıksız kafeslerde tutuluyorlardı.

Saldırının hengâmesinde biliminsanları yan odadaki ekranları izlerken Doomslug ileri geri sallanıp kafesini raftan düşürmüş ve kilidini kırmıştı. Bunun ardından kapının yanındaki bir kutuya saklanmak için gizlice girmiş, biliminsanlarından birinin sesini taklit ederek yardım çağırmıştı. Onlar koşarak içeri girince de odanın cytonic müdahalesinden kurtularak gizlice dışarı çıkmış, kaçmak için havalandırma sistemine girmişti.

Vay canına!

Sinsice, diye tekrarladı Doomslug. *Casus sümüklüböcek oldum!*

Casus sümüklüböcek! diye tekrar etti M-Bot, ötme sesini taklit ederek.

“Bana gelsene” dedim.

Tehlikeli, diye karşılık verdi. Şimdi saklanıyorum. *Casus sümüklüböcek. Çok sinsi. Güvenli mi?*

Emin değildim. Bir yerde duran bedenime pek dikkat etmiyordum. Neden orada bana saldırmamışlardı? Biriye göz attım ve düşmanın bunu denediğini gördüm. Görünüşe göre Chet beni koruyordu. O bir kazıcı olarak tüm inhibitörleri aşabilirdi ve Brade'den çok daha güçlüydü.

Ben... ben artık ona bağlı değildim. Chet, kazıcılardaki değişime yardım ederken, onlara iyileşme yolunu gösterirken, tekrar iki ayrı varlığa bölünüyorduk.

Ben bunun üstüne düşünürken acı dolu bir çığlık duydum. Kazıcılara yardım eden sümüklüböceklerden bir tanesi, birdenbire ortadan kayboldu.

Of, Uluyel.

Brade neler olduğunu anladı, dedi Chet. Tuhaf ama sesi yine tanıdık gelmeye başlamış, yokyerdeyken birlikte seyahat ettiğim adamın sesine dönüşmüştü. Bu... bu öyle doğru geliyordu ki. Bu oydu, olmaya karar verdiği oydu.

Biliyordum, bu uydurma bir karakterdi, ama zaten karakter dediğin neydi ki? Ruhların dünyayla etkileşim kurma yolları. *Bayan Nightshade, bu durum son derece hazin bir gelişme oldu.*

Brade intikamını elinde kalan tek şeyle alıyordu: Savunmasızlara saldırmak. Bunun üzerine yükselen öfkemi kontrol altına aldım ve Taynix'lerle iletişime geçtim. *Saf değiştirmelisiniz, diye düşüncemi gönderdim Taynix'lere. Sadece biriniz değil. Hepiniz. Zamanı geldi.*

Ölen Taynix'lerin sayısı artmaya başladı; kendi kutuları tarafından kızartılıyorlardı. Dehşet içindelerdi ama o an onları teselli edecek vaktim yoktu. İnhibitör alanlarınızı kapatıp size yardım etmemize izin vermelisiniz!

Görüntü ve seslerden ibaret kaotik bir karışıklığın saldırısına uğradım. Kazıcılara destek vermek için birlikte hareket etmişlerdi ancak şimdi korkmuş birer bireylerdi ve odaklanmalarını sağlamak zordu. Kimisi beni dinliyor, direnmeyi denemenin zamanı geldiğini kabul ediyordu. Bunlar inhibitör alanlarını kapatıyordu. Ama çok daha fazlası korku içindeydi. Onları koordine etmek, bombardıman sırasında binlerce insanı güvenli bir şekilde bir odaya çıkarmaya ve alt mağaralara doğru koşturmaya çalışmaya benziyordu.

Ne oluyor? diye güçlü bir ses demeti üstüme hücum etti. Ardıma döndüğümde alev almış ve delip geçen gözlerle bana bakan yüz bin kazıcı gördüm.

Brade, diye izah ettim. Anlaşma yaptığımız insan. Sümüklüböceklerin size yardım ettiğini anladı.

Ne? dedi kazıcılar bana bir kuvvet dalgası gibi çarpan sesleriyle. *Bu ne anlama geliyor?*

Brade onları infaz ediyor, dedi Chet. Onları öldürüyor. Varlıklarını acı ve ateş içinde sonlandırıyor.

Kazıcılar bunu kavramak için çok kısa bir an geçirdiler. Sonra dağların birbirine çarpması kadar büyük bir güce sahip kelimelerle üzerime hücum ettiler.

BRADE, MİNİK KAZICILARIN CANINI MI ACITIYOR?

Brade

“**B**u kadar uzun sürmesinin sebebi ne?” diye sordu Brade yaverinin elinden kontrol panelini kaparak. “Onları pat diye öldürecek bir düğme yok mu?”

“Var” dedi yaver. “Kafeste olanlar, yakalanmaları durumunda düşman eline geçmelerini önlemek için gruplar halinde ortadan kaldırılabiliyorlar. Ama hiç kimse *tüm inhibitörleri* aynı anda ortadan kaldırmak isteyeceğimizi düşünmemişti! Bu, istismar edilmeye açık bir zayıflıktı! Bunlar yalnızca birer birer devre dışı bırakılabilirler.”

“Aah!” dedi Brade ve düğmelere dokunarak her basışta bir sümüklüböceği öldürdü. Bu *sonsuz* kadar sürecekti. «Biriniz benim adıma Evensong’u arasın!”

Ekranda daha evvelki Dione kumandan belirdi. Terk edilmiş eski platformun içinde saklı olan sümüklüböcek kontrol birimlerinden o sorumluydu.

“Komutanım?” diye sordu.

“Elinde kaç tane Taynix var?”

“Yaklaşık yirmi bin hiperitici, altı bin kadar iletişim sümüklü-böceği ve dört bin adet inhibitör. Bütün Üstyapı’nın hizmet dışı rezervlerinin çoğu...”

“Şahane” dedi Brade. “Bitir işlerini.”

“Komutanım?” diye sordu Dione telaşlanarak.

Brade, inhibitörlerin düzine düzine devre dışı kalmakta olduğunu gösteren holograma doğru işaret etti. Bunlara sadece onun öldürdükleri değil, inhibitör alanlarını kapatmayı *kendileri seçen* nice başka sümüklüböcek de dahildi. Üstyapı’ya ihanet ediyorlardı. Yakında düşman, sahip olduğu gezegen büyüklüğündeki savaş istasyonunu sistemde istediği herhangi bir yere ışınlatabilecekti. “İnhibitörler arıza yaptılar ve düşmana yardım ediyorlar. Tüm bu bölge ele geçirilmek üzere. *Sümüklüböceklerinizi infaz et.*”

“Ama komutanım!..” dedi kumandan. “Onları daha evvelden kilit altına aldınız!”

“İptal etsene, ahmak!”

“Biyometrik kilit konusunda ısrar ettiniz” dedi kumandan. “Bunu yapamam. Kilitleri açmak için üst rütbeli bir subayın şahsen burada olması gerek.”

Brade bedenine yayılan soğuk bir ürperti hissetti. Buna, onu içinden büken bir ses eşlik etti.

MİNİK KAZICILARI ÖLDÜRÜYORSUN DEMEK?

BİZE KUCAK AÇANLARI ÖLDÜRÜYORSUN DEMEK?

BİZİ SEVGİ VERENLERİ ÖLDÜRÜYORSUN DEMEK?

Seslerden yayılan öfke, çeliği dahi eritebilirdi. Brade’in başka bir yerde olmasının vakti gelmişti. Hipersıçrama yapmayı denedi ancak engellendiğini gördü. Ne?

Spensa’ya bakış attı –yüzüne yapışmış bir sırtış vardı. Ulan, cehennemi boylayasınca! Bu kız bunu ne zaman öğrenmişti? Böylece kendi inhibitör alanını devreye soktu. İşe yarayacak mıydı ki? Havanın bükülmesi kesilmişti, belki yarardı.

“Haydi!” diye bağırdı Brade askerlerine. “İstasyonu kaybettik!”

Neyse ki duruma müdahale edecek eğitime sahip komuta personeli ve askerleriyle kapıya koştu. Yaverleri ve görevliler –ki bunlar hep baş belasıydı zaten ve çoğu ona Cuna’yı ve türdeşlerini hatırlatıyordu– arkalarından koştular.

Koridorun sonunda, hangarlardan hemen önce Brade bir yeri işaret etti. “Kaldwell, şeref kıtasını buraya yerleştir. O kız bu tarafa gelirse durdurun onu.”

Tenasi selam verdi, diğerleri savunma pozisyonuna geçtiler, kapı girişlerinde siper aldılar. Birkaçı koridoru bloke etmek için yan odadan metal bir masayı çekmeye girişti.

Brade koşarak hangara daldı, kayarak gemisine vardı ve kanadın üstüne atlayıp kendini yukarı çekerek kokpite girdi. Komuta personeli de aynısını yaptı, diğer beş geminin başına geçti, kimisi mecburen ikişer ikişer bindi, birer kişi koltuğun arkasındaki depo alanına tıkıştı.

Yaverler ve görevliler içeri doluşmaya başladığında hemen hemen herkes kalkışa geçmişti. “Bekleyin!” diye seslendi yaverlerden biri –evvelden ona sümüklüböcek infazında yardım ederken sızlanan Dione. “Biz ne olacağız?”

“Siz” dedi Brade hoparlörlerden bağırarak, “fazla sızlanmadan ölmeyi çalışın.”

“Ama...”

Brade kanopiyi kapadı, başparmağıyla turboyu kökledi, gemiye fazla yaklaşmış olan Dione’u buharlaştırdı. İyi. Düşmanın sorgulayacağı bir kişi daha azalmıştı. Brade, Spensa’dan güçlerine erişebilecek kadar uzaklaşmak niyetiyle komuta istasyonundan dışarı fırladı. Komuta personeli de ona katılınca Spensa’ya peşinden gelmesine yarayacak hiçbir gemi bırakmamış oldu.

Ters giden bir şey var, dedi zihninde bir ses. Daha önce onunla konuşan, birleşme teklifine ilgi gösteren şu kazıcı. *Aramızdan bazıları... onlar değişiyorlar. Varlığımıza ihanet ediyorlar.*

Sen etmiyor musun? diye düşüncesini gönderdi Brade.

Hayır. Ben asla değişmeyeceğim. Değişemem. Böyle olmaz. Ben... ben aralarında saf olan tek kişiyim. Diğerleri değiller!

Güzel, diye düşündü Brade. Hadi bağ kuralım.

Hayır. Hayır, bu beni fazla değiştirir.

Brade iç çekti. Pekâlâ, demin ayrıldığım istasyona git madem.

Ne yapmaya?

Bizim Spensa dediğimiz o iğrenç canavarı durdur, diye düşüncesini gönderdi ona. En azından beni takip etmesini engelle. Sen bunu yap, bakarsın arkadaşlarını eski haline döndürebiliriz.

Onlar benim arkadaşlarım değiller. Onlar, benler. Ancak kazıcı, Brade'in dediğini yapmaya meyilliydi sanki. Ve yardım etmeye istekli olduğu sürece şimdilik tek önemli olan şey buydu.

Kimmalyn

Kimmalyn diğerkleriyle birlikte kazıcılardan uzağa doğru turbo-
boyu köklemişti. Çağrı gelmişti. *Sistemi tahliye edin. Yeniden
toplanın.*

Üstyapı kazıcıları kontrol edebiliyorsa bu savaş bitmiş demektir.
Kabullenmesi zordu. Kimmalyn'ın anladığı kadarıyla insanlar bu
şeyleri yüzyıllar önce ilk ortaya çıktıklarından beri kontrol etmeye
çalışıyorlardı. Ve şimdi biri bunu yapmıştı.

Azizler ve yıldızlar. Durum *fenaydı*.

Hem *Muhalif'in* hem Üstyapı'ya ait ana gemilerin enkazların-
dan sıyrılarak Detritus'a doğru turbo gücünde ilerliyordu. Neyse
ki düşman savaşçılarının çoğu, kazıcıların ortaya çıkmasıyla dağıl-
mıştı ama olsun. Konsantre olmalıydı.

Telsiz ışığı yandı. Sadie onunla konuşmaya çalışıyordu.

"İyi bir zamanlama değil, Sentry" dedi Kimmalyn.

"Hı hı. Im... tamam" diye cevapladı Sadie. "İyi de Quirk, ne ya-
pıyor bunlar?"

Kimmalyn radara baktı; kazıcıların binlerce, ama binlerce küçük gemi fırlattığını gösteriyordu. «Peşimize düşüp bizi yemeye çalışıyorlar, sanırım. Yemek yediklerini varsayıyorum. Belki de sadece öldürüyorlardır. Bedensel işlevleri hakkında varsayımlarda bulunmam pek kibarca değil muhtemelen.

“Elbette, elbette” diye cevapladı Sadie. “Ama... bu sana takip düzeni gibi mi görünüyor gerçekten?”

Kimmalyn durakladı. Kazıcıların fırlattığı şu gemiler yelpaze düzeninde açılıyorlardı. Kimmalyn’ın dehşet dolu bakışları karşısında tüm sistemde dumanlar belirmeye başladı ve *daha da fazla* kazıcı meydana çıktı. Bu seferkiler daha küçük, anca destroyer boyutundaydılar –ama *binlercesi* vardı.

Ah, Azizler ve yıldızlar. Binlerce kazıcı?.. Bildiği kadarıyla galakside bugüne kadar tek bir yerde birden fazla kazıcı görmemişti. Muhtemelen bölgeyi doldurup taşırmamak için kendilerini küçültmeyi seçmişlerdi.

“Gönderdikleri şu şeylere bak” dedi Sadie.

Kimmalyn istemeyerek de olsa hızla yanlarına gitti. Radarında uzun menzilli sensörlerden gelen taramalar vardı ve bu ona sadece en yakınındaki küçük gemilerin görüntülerini sağlıyordu. Bunlar kazıcıların genelde çağırdığı, kaya fırlatan imha kürelerine benzemiyorlardı. Aslına bakılırsa... daha ziyade pençe kollara sahip küçük, pilotsuz uçaklara benziyorlardı. Sadie haklıydı. Bunlar ne Kimmalyn’ı ne de diğer savaşçı takımlarını kovalamıyorlardı gerçi başta öyle görünmüştü. Bunlar aslında inhibitör istasyonlarına doğru hareket ediyorlardı.

“Gökteki yıldızların adına, ne oluyor yahu?”

Jorgen

UrDail'lerden Rinakin, "Bu son derece tuhaf bir davranış" dedi Jorgen'ın yanına gelerek.

Jorgen, hologramı izleyip kazıcıların ne yaptığını anlamaya çalışırken onu onaylayarak başını salladı.

"Kazıcı hadiselerinin bugüne kadarki her kaydını inceledim" diye devam etti Rinakin. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadılar. Cesaret edip bunun farklı bir şey olduğuna dair umutlansam mı acaba? Daha az ölümcül bir şey olduğuna?"

"Keşke ben de sizin kadar iyimser olabilseydim" dedi Jorgen işaret ederek. «İnhibitörlerden ne istiyorlar ki? Neden onlara gidip sonra ortadan kayboluyorlar? Oralardaki inhibitör kalkanları iniyor mu?"

"İniyor!" diye bağırdı yaverlerden biri. Elinde bir veri tabletiyle Jorgen'a koştu. "Kazıcılar tarafından ziyaret edilen her inhibitör istasyonu, kalkanını indiriyor, bu da içindeki inhibitör sümüklüböceğinin yok edildiğine işaret ediyor."

“Zavallı yaratıklar” dedi Jorgen. “Acaba kazıcılara acı mı veriyorlar?” Duraksadı. Sümüklüböcekler kazıcılardan önce ulaşmanın bir yolu var mıydı? Bunun için adamlarını riske atmaya cesaret edebilir miydi? Aslında buraya bunun için gelmişlerdi. Buradan ayrılmadan önce en azından birkaç Taynix’i kurtarmayı deneyebilirlerdi. Emri vermek üzere hareket etti ancak yarıda kesildi.

“Komutanım!” diye bir adam seslendi iletişim istasyonundan. “Bunu görmek isteyeceksiniz Komutanım!”

“Ne oldu?” diye sordu Jorgen, Rinakin ve Kitsen generallerden bir sürüyle birlikte büyük adımlarla yaklaştı. Ironsides bile onlara katılıp omzunun üzerinden baktı.

Ekranda Detritus’un yüzeyinin bir görüntüsü vardı. Kazıcılara ait küçük gemilerin orada belirdiğini görünce midesi burkuldu. Tabii ya. İnhibitör alanları onlara işlemiyordu. Spensa, Starsight’ın etrafındaki kalkanın oraya saldıran kazıcıyı bir süre geciktirdiğini söylemişti fakat Detritus’un kabuğu, o eski kayıta Starsight’a saldıran kazıcıyla boy ölçüşemezdi.

Jorgen, kazıcıları durduramazdı. Detritus’u istiyorlarsa onu ele geçirebilirlerdi. Yüzeyde beliren *binlercesi*, bunun kanıtıydı.

“Rezervleri buradan gönderme vakti geldi” dedi. “Biz... bekle bir dakika. Ne yapıyor bunlar? Görüntüyü yakınlaştıracak mıyız?”

“Pilotsuz uçağı daha yakınlaştıracak” dedi muhabere subayı ve emri verdi.

Uçak yaklaştıkça Jorgen, kazıcı gemilerinin ne yaptığını seçti. Her biri Detritus’un yüzeyine sağ salim bir Taynix bırakıyordu. Ardından hipersıçrayış yapıp gidiyordu.

Jorgen, yanında afallamış haldeki diğerlerine baktı.

“Artık yardım mı ediyorlar yani?” dedi Rinakin. “Görüyorsunuz ya, iyimserliğim boşa çıkmadı!”

“Haklı olabilirsiniz” dedi Jorgen ve sayıları gitgide artan sümüklüböceklerin sağ salim bırakıldığını gösteren ekrana yeniden baktı. Anlaşılan bunlar kazıcılar tarafından *kurtarılmışlardı*. “İtiraf etmeliyim ki beklentilerimi değiştirebilecek bir unsuru evvelden hesaba katmayı unutmuşum.”

“Neymiş o unsur?” diye sordu Rinakin.

“Bir anlığına unutmuştum” dedi Jorgen gülümseyerek, “bu işe Spensa’nın da dahil olduğunu.”

Kazıcılardan kiminin yardımımızı kabul etmediğini biliyordum. Kaçı etmiyordu, emin değildim ama bir kısmı etmiyordu işte. Onlar yokyerin sınırlarında oyalanmışlardı. Sonra ortadan kaybolmuş, rahatlığı ve değişimi kabul etmek yerine yeniden saklanmışlardı.

Evet, onlar da *kişi* olmasına *kişilerdi* elbet. Çok farklı türden kişilerdi ama aynı eğilimlere sahiptiler. Neyse ki çoğunluk iyiye doğru değişim sergiliyordu. Bazıları bunu diğerlerinden daha hızlı kabul etmiş ve bunlar Taynix'lere yardım etmeye gitmişlerdi. Sümüklüböcekler önce dehşete kapılmış, sonra rahatlamışlardı; sesleri zihnimde yankılanmıştı. Kazıcılar inhibitör istasyonlarında mahsur kalmış sümüklüböcekleri kurtarıyorlardı.

Peki ya Brade nereye gitmişti? Yokyerden kendimi çekip çıkardım. Kendimi o acayip düellomuzdan geriye kalan molozlar dışında hiçbir şey olmayan, harap haldeki bir odada diz çökmüş buldum.

İki kez kontrol ettim... ben... ben miydim?

Evet, artık emindim. Ruhumda bir kazıcı yoktu. Sanki battaniyeyi üstümden sıyrıp terli tenimi havaya maruz bırakmıştım. *Kötü* bir his değildi ama. Sadece tuhaftı.

Sendeleyerek ayağa kalktım, sonra ellerimde bir şey belirdi. Ekmek somunu büyüklüğünde, yumuşak, sarı-mavi bir sümüklüböcek.

"Doomslug!" dedim.

"Doomslug!" diye öttü.

Onu kucakladım ama sol kolumdan acı dolu bir feryat geldi. Uluyel, vurulmuştum –ânın heyecanı, ardından kazıcılarla iletişim kurmak derken unutmuştum. Tamam, sıyrıktı belki ama *acıyordu* yine de.

Vay be, anlaşılan o ki kazıcılar, inhibitör sümüklüböceklerini güvenle taşıyorlardı. Yani ruhumda bir kazıcı olmamasına rağmen buradan hipersıçramayla çıkıp diğerlerine ulaşabilecektim.

Ancak bunu yapamadan bir ses zihnime girdi.

Bayan Nightshade? diye sordu Chet. *Bir sorunumuz var.*

"Elbette vardır" dedim iç çekerek. "Nedir?"

Kısa süre önce Brade bir iletişim sümüklüböceği aracılığıyla ana istasyonla temasa geçti. O sümüklüböcek az önce bana onun söylediklerini ilettiler. Söylemem gerekir ki zavallı şey çok endişeli. Brade, istasyonun içindeki tüm sümüklüböcekleri infaz etme niyetinde. Ancak etrafında kalan var. Yani...

"Yani kazıcılardan yardım gelemeyecek, öyle mi?" diye sordum.

Onlar tıpkı benim uzun zaman önce Starsight'ta yapmaya çalıştığım gibi kalkanı aşabilirler ancak zamanlarını alacak. Tehlikeyi türdeşlerime izah etmeye çalışıyorum fakat bu üzücü gelişme karşısında harekete geçmek için çok geç kalacağımızdan korkuyorum. Spensa... Brade emrin yerine getirildiğini görmek için oraya bizzat kendi uçuyor.

"Savaş gemisine mi binmiş?" diye sordum.

Evet. Neyse ki bu bölgeye en yakın olan inhibitörler hâlâ aktif. Sorunu onlara açıkladım, bu yüzden sümüklüböcekler onu engelleyip kazıcılarla gitmeyi reddediyorlar. Evensong'daki Taynix'leri terk etmeyecekler. Ancak Bayan Nightshade, Brade oraya yaklaşıyor!

Evet. Ancak bir savaş gemisine binmişti. Ve istasyonun hangar bölmesinin nerede olduğunu biliyordum.

Kolumun altında Doomslug ile koridora sıçradım.

Ve az kalsın vuruluyordum.

Tökezlemek hayatımı kurtardı, yıkıcı ateşi başımın üzerinden geçti. Bağırarak odaya geri daldım, sonra bana sinirle öten Doomslug'tan özür diledim. Onu yere koydum.

Şey, biz...

O neydi yahu?

"Chet?" diye sordum. "Bir şeyler değişti."

Kazıcı, diye düşüncesini gönderdi. Bize... katılmak istemeyen şu kazıcı. Senin yönüne doğru geldi. Seni yok etmemesi için ona yalvarıyorum.

Sesi iyice uzaklaştı. Ve hipersıçrama yeteneğim bastırıldı.

İç çektim, sonra molozların arasından elime bir silah geçirdim. Yeniden koridora göz attım ama derme çatma bir barikatın arkasına kurulmuş yarım düzine askerin silah atışı beni geri itti. Brade, hapishanemi korumakla görevlendirilenlerden çok daha iyi askerler bulmuştu. Beni nasıl sıkıştıracaklarını biliyorlardı ve ne zaman bir şey denesem doğruca odaya geri dönmeye zorlanıyordum.

Uluyel. Buna vaktim yoktu. Brade Evensong'a ulaşırsa..."

"Selamlar" diye bağırdı dışarıdaki koridorda derin bir ses. "Gelecek gereği Maskeli Sürgün, bir savaşa katılmadan önce kendini duyurmak zorundadır. Bunu bir uyarı olarak düşünün!"

Bu?..

Başımı uzattım ve koridorun sonunda, düşman barikatının ardında, uçan bir platformdaki minik figürü gördüm. Hesho?

Hesho burada mıydı?

Uluyel, devasa Tenasi askerlerinin yanında küçücük duruyordu. Onu ezeceklerdi. Bir tanesi ona büyük hücum tüfeğini çevirdi. Hesho küçük platformuyla hızla ileri atılırken önünde yay çizerek ilerleyen bir ışık parlaması belirdi.

Tenasi'nin kellesi barikatın dışındaki zemine küt diye düştü. Hesho belindeki kınına minik bir kılıcı geri koyarcasına bir hamle yaptı -ama kılıçlar böyle ışık saçmazlardı, küçük kılıçlar ise kesinlikle iki metrelik bir hilal şeklinde havayı süpürmezdi.

Peki madem. Lazer kılıcı olan uçan tilki samurayın ateş gücü desteğine ihtiyacı vardı. Silahı sağlam omzuma dayayarak koridora daldım, nişan aldım ve istikrarlı adımlarla ilerledim. Askerlere

ateş açtım, açığa çıkan beden parçalarını patlattım. Hesho bir ışık dalgası daha saçtı, sonra bir tane daha.

Askeri güç takviyesi olan mevzi, iki düşman kuvveti arasında sıkışmış şaşkın askerler için bir ölüm bölgesi haline geldi. Askerler Hesho'yu vurmaya çalıştılar ama vurulması zor olan o minik hedef hızla hareket ederken atışlar ıskaladı.

Ben afallamış halde öne çıkarken Hesho altı kişiden sonuncusunun da işini bitirdi.

"İyi misin?" diye sordu usulca nefes alıp vererek platformunda süzülürken. "En az bir yerinden yaralanmışsın."

"Hesho!" dedim. "Sana sarılmak istiyorum!"

"Boyutlarımızdaki farklılıklardan dolayı" dedi bir patisini kaldırarak, "belki de şu insan jesti kâfi olacaktır." Gülümseyerek maskesini kaldırdı. Ve patisine yumruk selamı yapmama izin verdi.

"O silah..." dedim.

"Eh, evet" dedi belindeki kını okşayarak. "Eti Kemikten Ayıran Uçan Atmaca. Saldırı duyurulduğunda Evershore'dan kapıp getirdiğim, aile yadigârı bir silah. Bak şuradan şarj ediyorsun...» Kını kavradı. "Sonra şöyle savuruyorsun..." Onu savurduğunda bir enerji patlaması yaydı ve havaya ışık saçtı. Kınına geri soktuğunda parıltı kesilmişti. "Var olan en etkili silah sayılmaz ama mevcut konumuma uygun olduğunu düşündüğüm tarihi bir havası var."

"Teşekkür ederim" dedim ona. "Yokyerde sana yardım etmemden ötürü bana her ne borcun vardıysa ödendi o."

"Ah, ama işler öyle yürümüyor Spensa" dedi. "Beni yanlış anlıyorsun. Ben buraya borç ödemeye gelmedim." Gülümsedi. "Ben bir dostu yardıma geldim."

Sırıtarak karşılık verdim, sonra Doomslug'ı kaptığım gibi hangar bölmesine koşarken Hesho'ya bana katılması için el salladım. Tek yapmamız gereken bir gemi çalmaktı ve...

Ve hangar boştu. Hiç gemi yoktu. Sadece odanın diğer ucunda çöp kutusu yığınının ardına saklanmaya çalışan, korkmuş görevliler.

Brade'in peşinden gitmemin hiçbir yolu kalmamıştı.

Birden sönüp dizlerimin üzerine çöktüm. Sanki tüm gücüm, şiddetim, hatta öfkem bedenimden emilip atılmıştı. Uzun zamandır o kadar çok duyguyla dolup yükselmişim ki şimdi onların tepesinden aşağı inmek cesaretimi kırıyordu.

Ne... ne bekliyordum ki? Brade ardında gemi mi bırakacaktı sanki? Hem buradaki tüm gemilerin daha önceki “düellomuzda” sergilediği gibi ele geçirilmelerini sağlayan uzaktan kumanda işlevleri vardı.

Doomslug kederle öttü.

Spensa? dedi kafamın içindeki çok sessiz bir ses.

“Ben buraya küçük bir gemiyle geldim” dedi Hesho. “İçine anca bir Kitsen sığsa da zavallı gemim artık uçacak halde değil. Bu istasyondakiler yaklaşmamı kolaylaştırmadı. Kusura bakma.”

Spensa? Benim. Senin hayaletin.

Başımı donuk bir şekilde salladım. Bu işin Brade ile aramda geçecek son bir düelloyla biteceğinden çok emindim oysa. Son bir uçuş. Gökyüzünde son bir uçuş. Şimdi ne olacaktı? Evensong’un sümüklüböceklerine yardım edebilecek başkası var mıydı? O kazının etkisi sürüyorken onlarla iletişim kurabilir miydim?

M-Bot, diye düşüncemi gönderdim ona. Ben burada bloke ediyorum ve buradan ayrılamıyorum. Sen Jorgen'a ulaşabilir misin?

Ulaşıyorum, diye düşündü. Ama ben düşünüyordum da... herkes bir şeyin ucundan tutuyor. Ben de yardım etmek istiyorum.

Jorgen'la konuşsana, diye ona düşüncemi gönderdim. Ona Brade'in Evensong'a uçtuğunu ve onu durdurmamız gerektiğini söyle. Nasıl olacaksa artık.

Peşine düşmeliyiz, dedi. Beraber.

Ben, özür dilerim, dedim zihnen, manen ve madden tükenmiş halde. Ben senin yeni gövdeni inşa etmeyi bir türlü bitiremedim.

Buna uğraştığın için seni seviyorum, dedi. Ama dürüst olmak gerekirse bence o kabuğun asla işe yaramayacaktı. Ben yeniden bir kara kutuya hapsolamam. Ben artık bundan çok daha fazlasıyım.

Muhtemelen haklıydı. Berbat hissediyordum. Bunu bile becerememiştım.

Yo, beceriksizlikle bir ilgisi yok, dedi. Bu bana bir şeyi gösterdi. Beni düşünmeye sevk etti. Kazıcılar biryere geldiklerinde onlara ne olur bilir misin?

Önümdeki hava büküldü. Yokyerden dışarı doğru büyüyen bir şeyi örten duman misali, uzaydaki bir delikten toz fışkırdı. Bir kazıcı...

Hayır, M-Bot.

"Kendilerine bir beden oluştururlar!" dedim.

Sadece bir beden değil, dedi. Bildikleri şekilde oluşan bir beden. Eskiden onları barındıran beden...

Toz, yerini belli belirsiz W şeklinde parlayan siyah bir gemiye bıraktı. Muazzam turbo motorları ve tam teçhizat bir yıkıcı takımı vardı. Bu onun gemisiydi. Eski gemisi, ama yeni hali. Onun gelişmiş haline, dönüştüğü şeye tam uygundu.

Of, yıldızlar ve Azizler.

"Selam!" dedi ön taraftaki bir hoparlörden. "Ben dirildim! Şimdi bir din mi başlatsam yoksa bunu benim için senin yapmam mı beklesem? İşin bu kısmı hep kafamı karıştırmıştır."

"M-Bot!" dedim ayağa kalkarken. "Sen... ben inanamıyorum..."

"Ben bir uzay gemisi olmayı sevdiğime karar verdim" dedi.

“Bir bedene sahip olmak güzel. Bana bu fikri verdiğin için teşekkür ederim. Neyse, biz bu işi yapacak mıyız?..”

Aynen. Aynen!

Elimde Doomslug ile yukarı fırladım ve beni bekleyen kokpite tırmandım. Hesho aşağıya doğru uçtu ve çıkardığı “uuu” sesi eşliğinde M-Bot’un onun için yardımcı pilot kontrollerine de sahip bir savaş istasyonu tasarlamış olduğunu gördü. Doomslug’ın kendine özel, minderli kutusu vardı. Onu içine koydum, sonra kemerimi taktım ve kanopi üzerime kapandı.

Nihayet ellerimi kontrollerin üzerine koydum. Öyle tanıdık ki. Öyle davetkârdı ki. Mağarada tamir ettiğim o gemi değildi ancak yine de aynısıydı. Hatta daha iyisiydi.

“Seni uçurmama razı mısın?” dedim M-Bot’a

“Lütfen” dedi. “Denemelerime tanık oldun. Sen benim şoförüm olabilirsin, ey fani. Böylece daha önemli şeyler düşünmeye vaktim olacak, mesela mantarların doğası gibi.”

“Alacakaranlığın soğuk tenidir” dedi Hesho ciddiyetle, “yine de güzelce yetişir ve bunu sadece yaşamın kendisi bilir.”

“Evet” dedi M-Bot. “Onun dediğinden işte.”

Sırıttım, çöp kutularının arkasına saklanan görevlilerden hiçbirine zarar vermemek için gemiyi manevra iticilerini kullanarak döndürdüm ve uzaya fırladım. Öyle güzel bir histi ki. Ama Ulu-yel, tam önümüzde süzülen bir kazıcı vardı.

Chet? diye düşüncemi gönderdim.

Arkadaşımı ikna ettim, diye karşılık verdi, geri çekilip izlemesi ve görmesi için. Artık birbirimize bağlı olmadığımız için senden eskisi kadar korkmuyor. Ama dikkatli ol, inhibitör alanı açık. Anlaşılan o ki türdeşim olan herkes bizim istediğimiz kadar anlayış göstermeyecek. O şu âna kadar sana karşı faal olarak çalışan tek kişi. Ama sen bize bireysellik duygusunu verdin ve... işte, bunu kullanıyorlar.

Sorun değildi. Çünkü Brade benden çok önde olsa da ben herhangi bir geminin içinde değildim.

M-Bot’un içindeydim.

Turboyu kökledim ve inanılmaz bir hızda savaş alanını aştık. Hesho yardımcı olmak için radarı monitöre yansıttı ve bana o dev so-

lucanumsı şeylerden nasıl kaçınacağımı gösterdi. Açıyı Brade'in yönüne çevirdim ve canavarlardan birinin yanından öyle bir uçtum ki yaratık bana bakmaya bile vakit bulamadan yanından geçip gittim.

Ancak ne yazık ki M-Bot'un tahminlerine göre Brade'e ucu ucuna geç ulaşacaktım.

Bunun üzerine onu aradım. Daha doğrusu M-Bot'tan onun iletişimine siber saldırı düzenlemesini istedim, böylece istemese de çağrımı yanıtlayacaktı.

"Merhaba, Brade" dedim.

Gemisinin yalpaladığını, yana yattığını görünce sevindim, sanki konuştuktan hemen sonra ateş etmemi bekliyordu. Bu bana birkaç saniye kazandırdı.

"Şu düelloyu hâlâ istiyor musun?" diye sordum.

"İstediğimi biliyorsun" dedi gergin bir sesle.

"Şahane. Çünkü sana istediğini vereceğim. Beni görüyor musun?"

Brade belki de yaklaşma hızımı fark ettiğinden usulca sövdü. Aramızdaki hız farkını onun için hesaplayacak gelişmiş bir yapay zekâsı –ya da kazıcısı– yoktu. Bunu anca göz kararı yapabilecekti ve yakında ona ulaşacağımı tahmin ediyor olmalıydı. Arkandan biri yaklaşırken düz uçmak, bir savaş gemisi için ölümcül bir hataydı.

Brade düz uçuşu bırakıp savunmaya geçti.

"Öyle olsun" dedi. "Hadi yapalım şunu."

Yaklaştıkça yavaşladım. Hızlanma hayati önem taşıyordu fakat manevra kabiliyeti de öyleydi ve ikisini dengelemek gerekti. Yaklaştığımda çığlık atarak bana doğru geri geldi.

Kruvazör büyüklüğündeki kazıcılar etrafımızdaki uzay boşluğunda belirdiler ve Taynix'leri kurtarmak üzere daha fazla pilotsuz araç gönderdiler –bunlar M-Bot'un bir ara gövde olarak kullandığı küçük temizlik robotunun kopyalarıydı. Jorgen'ın koalisyon gemileri, az önce ayrıldığımız tesisin yakınında belirmeye başladılar.

Ama ben sadece bir dövüş için buradaydım. Buna ihtiyacım vardı. Kazanabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu.

Gerçi bu düşünce aklıma gelir gelmez içimin bir kısmı kıs kıs güldü. Aziz adına, yaşadıklarımın sonra neden herhangi bir şeyi kanıtlamam *gerekecekti ki*? Brade’i yıldız savaşçısı düellosunda yenmem falan *gerekmiyordu*. Bunu yapabilecek kadar iyi olduğumu *biliyordum* zaten ve olmasaydım bile kimin umurundaydı?

Uluyel.

Uluyel. Ben... kendimi mi aşmıştım yoksa?

Brade de dövüş istemeyecekti ki zaten. Bu onun başka bir planı için perde olacaktı. Neydi peki bu? Tahminimce biliyordum.

Chet, diye düşüncemi gönderdim, *hâlâ orada mısın?*

Pek tabii.

Jorgen’la iletişime geç, diye düşüncemi gönderdim. Bu inhibitör alanı varken ben yapamıyorum ama sen onu yarıp geçebilirsin. Ondan benim için bir şey yapmasını istemen gerek.

Brade

Brade'in Spensa ile düello yapma niyeti yoktu elbette. Neyse ki Spensa bunu bilmiyordu. O kızın akıllı fikri hep rekabette ve dövüşteydi. Brade ise her zaman büyük resmi, daha geniş kapsamı görürdü.

Tıpkı şu an olduğu gibi. O inhibitörler devre dışıyken bir açıklık yakalamıştı. Tek yapması gereken ilerideki o açık noktaya ulaşmak, kazıcılardan yeterince uzaklaşmaktı ki böylece ışınlatabilsin.

İyi bir düello gösterisi sergilediğinden emin olmalıydı. Daha azı ölümüne yol açardı. Spensa kuyruğuna takılmıştı ve Brade, dürüst olması gerekirse bunu istese de engelleyemezdi. Bu yüzden gerçekten de elinden gelenin en iyisini yaptı, enginsolucanlardan birinin dış yüzeyi boyunca dalışa geçti, sonra harekete geçirmek için yaratığa seri ateş açtı. İşte *bu onu yavaşlatır...*

Uluyel. Brade uçuşuna zar zor odaklanıyordu çünkü Spensa yeniden arkasındaydı; solucanın çıkıntıları arasından oyun par-

kındaki bir çocuğun enerjisiyle dalıyor, çevik ve kesin manevralar sergiliyordu. Nasıl? Nasıl böyle *uçabiliyordu*?

Brade, turboyu kökleyip enginsolucandan fırlayarak uzaklaştı, bir enkazın yakınından geçti; Spensa ışın mızrağını kullanarak gidiş yönünü *işten bile değilmişçesine*, keyfince değiştirerek onu takip etti, Brade bir hevesle yörüngesini değiştirmek için hafif mızrak atarken bunu kolaymış gibi gösterdi.

Spensa her dönüşte Brade'e daha da yaklaştı. Bunun üzerine Brade en iyi manevralarını yaptı ama Spensa her dönüşte onlara karşılık verdi. *Ve yaklaşmaya devam etti.*

Nasıl? Uluyel.

Sorun değil. Bir generalin savaş alanındaki her askerle dövüşmesi gerekmiyordu. *Büyük resim*, dedi kendine. *Hipersıçrayış yap-san yeter.* Brade manevra yapa yapa onları o inhibitörsüz açıklığa yaklaştırmayı başarmıştı. Oraya ulaşırsa kaçabilirdi.

Ah ulan, oradan da doğruca Evensong'a hipersıçrayış yapıp sümüklüböcekleri kızartıverirdi. Sonra da Cuna'nın bile bilmediği Varvaxin 3'teki istihbarat merkezine sıçardı.

Neredeyse özgürdü. Spensa ne olduğunu fark etmi...

İsabetli bir atış Brade'in kalkanını vurdu. Ama arkadan değil. *Önden.* Kaçış yolundan. Şoka uğramıştı çünkü tam orada bir grup savaş gemisi belirmişti. Bütün bir filo.

"Hilekâr!" dedi telsize. "Spensa, seni korkak. Sözde düello yapıyorduk! Sırf ikimiz."

"Mevzu bu ya işte" dedi Spensa karşılık olarak. "Sırf ikimiz diye bir şey yok Brade. Ben yalnız değilim. Asla yalnız *olmayacağım*. Ben daha büyük bir şeyin parçasıyım. İçimizden biriyle kavga başlatırsan..."

“**H**epimizle başlatmış olursun” diye bitirdim, Brade kavuşmak istediği özgürlükten cayıp başka yöne dönerken sırttım. Gemiler peşinden fırtına gibi gittiler.

“Skyward Filosu” dedim, “yoklama alıyorum.”

“Skyward Bir” dedi Arturo. “Çağrı kodu: Amphisbaena. Hayır, adımları asla kısaltmayacağım. Buradayım Spin.”

“Skyward İki” dedi FM sert ve soğuk gelen sesiyle, gerçi telsizden çıkmadan hemen önce kokpitinden müzik duymuştum. “Aktif uçuş görevi için geçici atandım. Çağrı kodu: FM. Buradayım.”

“Skyward Üç” dedi Nedd’in cana yakın, rahat sesi. “Çağrı kodu: Nedder. Buradayız.”

“Nedd?” diye sordum hayretle. “Pilot sen misin?”

“Eh, yardımcı pilotum” dedi.

“Merhaba!” dedi bir Kitsen sesi hattan. “Ben Hana! Nedder’ın pilota ihtiyacı vardı.”

“Hepsi benim planımın parçası” dedi Nedd. “Artık savaşlar sırasında da kestirebiliyorum. Neyse, biz senin için buradayız Spin.”

Brade, atışlar onu kovalarken sağa kaçtı; hareketleri gitgide zıvanadan çıkıyordu.

“Skyward Dört” dedi Alanik kendi dilinde. “Çağrı kodu: Angel. Buradayım.”

Brade sola kırdı ancak o yönden daha fazla ateş geldi, kalkanını vurdu, onu aydınlattı.

"Skyward Beş" dedi Sadie. Artık onu yeni kız olarak görmekten vazgeçmem gerekti; ben Starsight'a gittiğimde filoda geçirdiğim zamandan daha uzun süre kalmıştı bu ekipte. "Çağrı kodu: Sentry. Imm... buradayım!"

"Skyward Altı" dedi T-Stall. "Çağrı kodu: T-Stall. Buradayım."

"Skyward Yedi" diye seslendi Catnip. "Çağrı kodu: Catnip. Buradayım. Hâlâ aranızda karışmış olduğuma inanamıyorum."

"Skyward Sekiz" dedi Kauri, "ve otuzumuz da senin için buradayız. Maskeli Sürgün... geldi mi?"

"O burada" dedi Hesho kontrollerinin başından. "Ve ilginiz için, liderliğiniz için minnettar."

"Skyward Dokuz" dedi Shiver. "Bize çağrı kodlarımız olması gerektiği söylendi. Ben 'Stalwart' ismini kullanmayı düşünüyorum. Biz buradayız."

Dllllzzzzz, varlığını belirtmek için telsiz ışığını yakıp söndürdü.

"Ben de buradayım!" dedi M-Bot. "Selam millet! Ben dirildim. Ama din başlatmayacağım. Çok iş çıkaracağına karar verdim."

"Skyward On bir" dedi Kimmaly'n gemisini benimkine yanaştırıp. "Çağrı kodu: Quirk. Buradayım."

Brade'in kalkanının yıkıcı ateşlerinin ağma düşüşünü izledim ve diğerlerine ateşi kesmelerini söyleyen bir mesaj gönderdim.

"Skyward Sıfır" dedi kulağımda bir ses. Jorgen'ın muhteşem sesi. "Ben hep seninleyim, Spensa. Şahsen yanında olmadığım zaman da. Onlara bu sefer senin kaçmadığını söyledim. Kaçırıldığını biliyordum."

"Teşekkür ederim" dedim ona. "Bana inandığın için."

Brade etrafının sarıldığını fark edip gemisini yavaşlattı. Silah üstünlüğü bizdeydi. Savaş gemisini bana doğru çevirdiğini görüyor, düşünürkenki ifadesini neredeyse seçebiliyordum.

Sonra fırlayıp kaçmaya çalıştı.

Tek bir atışla kokpitini buharlaştırdım.

"Skyward On İki" diye fısıldadım. "Çağrı kodu: Spin. Yoklama tamam."

Sonsöz

Seçilmiş meclisin baş kontrolörü olan Valizode, Dione halkının anavatanı ve tüm Üstyapı'nın kültür merkezi olan Monrome gezegenindeki *sözde* en güçlü varlıktı. Evet, Valizode'den daha üst rütbeli Üstyapı subayları vardı ama şu anda temasa geçilemiyorlardı. Zaten Üstyapı da bir karmaşa içindeydi. Dolayısıyla Valizode çevredeki en önemli kişi olmalıydı.

Ama öyle hissetmiyordu. Onun yerine, diğerleri onu Byled'deki ana iletişim merkezinden geçirirken tuhaf bir soğukluk hissediyordu. Burası kırılıp içi dışarı çıkmış, ameliyatla kalbi sökülüp alınmışçasına delik deşik edilmiş makinelerden ibaret bir karmaşaydı artık.

Gezegendeki en güçlü kişi olarak çaresizliğini fark etmek soğuk, buz gibi bir histi.

"Bütün iletişim sistemlerimiz" dedi Lekilid usulca, bir yandan yarılıp açılmış başka makineleri işaret ederek. "*Gezegendeki* her sistem. Gizli istihbarat noktalarındakiler bile... Hepsi bu halde. Dün gece bir anda tahrip edilmişler."

Valizode dişlerini gösterdi. Asla yapmadığına övündüğü bir şeydi bu. Uygarlıktan çok uzak bir histi. Ama verecek başka ne tepki kalmıştı?

“Hiperiticiler için de mi aym şey geçerli?” diye sordu Valizode.

Odadaki diğer Dione’lar başlarını salladılar. Bir şey, anlamadıkları bir güç, sistemdeki *her* gemiye girmiş, hiperiticileri sökmüştü. Bir de inhibitörleri. Bir de gezegendeki diğer tüm gizli biyolojik teknoloji parçalarını. Bu güç, her nasıl yaptıysa, ne kadar gizli olursa olsun *hepsini* bulmuştu. Daha önce kayda geçen hiçbir şeye benzemiyordu.

Raporlar doğruysa –iletişimler kesilmeden önce dağınık ve parça parça olsalar da– o zaman bu olay Üstyapı’nın her yerinde gerçekleşiyordu. Daha beteri, bu işin içinde korkunç, dehşet verici bir vardı. Kazıcılar.

Valizode odadan çıkıp balkona geçti, ellerini korkuluğa koyup ışık denizine bakarken resmi ceketini hışırdadı. Karanlığı geri püskürten o ışıklar. Dione’lar asli zekâyâ ulaştığından beri galaksi için bir ışık olmuşlardı. Barbarlığın ve saldırganlığın ikiz karanlığını geri püskürtmüşlerdi.

Şimdi...

Şimdiyse Valizode korkuyordu.

Dehşet içindeydi.

“Ne yapacağız?” dedi Yaksurma, yarısı mavi yarısı kırmızı olan ikiye bölünmüş yüzü korku içinde yanına yürüyerek. İşe yeni alınmıştı ve staj yapıyordu. *Sözde* kendini kanıtlayacağı kolay birkaç hafta olacaktı. Bu, raporlar gelmeye başlamadan önceydi. Önce Üstyapı’nın gizli Taynix depolama tesisine birkaç gün evvel yapılan saldırı. Ardından galaksinin dört bir yanında baş gösteren terör.

Şimdi de bu mu?

Valizode gökyüzüne baktı, ta yükseklerde parılıyordu. Bir Dione’un göğe bakıp korkmasının üzerinden çok, çok uzun zaman geçmişti. Onlar evrene hükmetmişlerdi. Onu ele geçirmişlerdi... Şimdiye dek...

“Kapana kısıldık” diye fısıldadı Valizode durumu kavrayıp olan bitenin tamamen farkına vararak. “Gezegen dışıyla iletişim sıfır. Hipersıçrayış imkânı sıfır. Hiperitici olmadan bir sonraki yıldız sistemine ulaşmak *on yıllar* alır. Biz... yalnız kaldık.”

Diğerleri sessizleştiler, sonra korku içinde fısıldaşmaya başladılar. Derken gökyüzünden bir yıldız düştü. Sonra bir tane daha. Ve dahası. Savaş gemileri miydi bunlar?

Kurtulmuşlar mıydı?

Valizode, savaş gemilerinin indiği yere aceleyle gitti, ama ortada bir kurtuluş yoktu. Kısa saçlı ve uzun boylu bir kadının önderlik ettiği, çoğunluğu insanlardan oluşan bir grupla karşılaştı. Kadın yan tarafında, üzerindeki üniformasına uyumlu özel bir askıda bir Taynix taşıyordu.

Öylece açıkta mı taşıyordu? Valizode'un tüylerini diken diken etti. O şeylerin kapalı tutulması gerekiyordu.

"A ha" dedi kadın, Valizode uçan arabadan inerken. "Bakan Valizode, nihayet?"

"Evet?" dedi Valizode, dişlerini göstermemek için kendini zorlayarak.

İnsan, küstahça dişlerini gösteriyordu. "Ben Geçici Büyükelçi Freyja Marten. *Muhaliif* ordusunda komutanım; çağrı kodu: FM, tabii sizin için önemliyse."

"Önemli mi?"

Kadın, insanlara özgü bir şekilde omuz silkti. "Sadece küçük bir izahatta bulunmaya geldim. Size yiyecek teslimatları gönderilecek, anladığım kadarıyla gezegeniniz kendini besleyemeyecek kadar kalabalık. Dağıtımı ayarlamanız gerekecek, ayrıca başka erzaklar için talep de gönderebilirsiniz. Eğer yerel olarak üretilen yemeklerini tespit edersek biz bu talepleri karşılayacağız. Şartların geri kalanı burada." Yakındaki bir masaya bir veri tableti koydu.

Muhafızlardan biri ona ateş etmek üzere hareket etti. *Korkunç derecede* saldırgan bir hareketti ve başka koşullar altında Valizode'u dehşete düşürürdü. Ancak karşısındaki bir *insandı* neticede.

Anlaşılan insan bu hamleye hazırды. Muhafız tetiği çekmeden önce insan ortadan kayboldu. Atış boş havada hızla vınlayıp gitti.

İnsan, eli silahlı Dione'un yanında belirdi ve silahını onun şaşkın ellerinden aldı. Şu Taynix... Komut üzerine hipersıçrayış yap-

mayı biliyordu. Hem de onu kontrol altına almak için herhangi bir ekipmana ihtiyaç duymadan?..

Ne kadar tehlikeli! Ne kadar saldırganca!

"Bu hareketiniz sinir bozucuydu" dedi insan. "Böyle davranmaya devam ederseniz dünyanızdan asla ayrılamazsınız. Bir de bana sizin türünüzün şahsen ziyaret etmek açısından güvenli olacağını söylemişlerdi." Kadın ağır adımlarla gemisine doğru geri yürüdü.

"İnsan?" diye seslendi Valizode. "Bekle! Bekle. Ben bu *korkak* ve *saldırgan* eylem için özür dilerim ama... Lütfen. Biz ne zaman... ne zaman gezegenimizden yeniden ayrılabiliriz?"

"Bu karar bana bakmıyor, bu yüzden söyleyemem" dedi insan, gemisinin yanında duraksayarak. Diğerleri çoktan kendi gemilerine tırmanıyorlardı.

"Kime bakıyor?" dedi Valizode. "Yönetiminizle konuşup, durumumuzu anlatabilir miyim? Biz... Winzik'in ne yaptığını bilmiyorduk. Bizler onun savaşını tasvip etmedik. Biz *kurbanız*."

"Mesele onun savaşı değil" dedi kadın. "Mesele bir toplum olarak yaptıklarınız. Hem gezegenden ne zaman ayrılabilirliğinize karar verecek olan bizim yönetimimiz değil."

"Kim o halde?" diye çıkıştı Valizode.

İnsan, yan tarafındaki askıyı gösterdi. İçindeki Taynix, "Kim!" diye öttü.

Valizode'un dehşeti onun için daha da dayanılmaz hale geldi. "Hiperitiler mi karar veriyorlar?"

"Aynen" dedi kadın kokpitine tırmanarak. "Bol şans."

Of.

Of, *olamaz*.

Evensong'daki zaferden bir hafta sonra, yeni bir sümüklüböcek teslimatını denetlemek için dikilmiş duruyordum. Bende hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışıyordum.

Ne de olsa her şey şahaneydi. Kazıcılar görevlerini ciddiye almış, ilk şefkat eylemleri Taynix'leri kurtarmak olmuş, kurtarılmak isteyen her "hiperitici" kurtarılmıştı. Tabii diğer cinsler de. Hem de her biri. Tüm galakside.

“Böyle yerlerle dolu olan büsbütün bir gezegene sahip olmamız iyi” dedim Detritus’ta, mağaranın birine bakan bir çıkıntının başında dururken. Çocukken keşfettiğim birçok mağaradan biriydi. Şimdi mantar ve yosun dolu kutuların başında ziyafet çekerken mutlu mutlu öten sümüklüböceklerle doluydu.

Jorgen, elinde Taynix yuvasına dönüştürülebilecek mağaralara dair istatistiklerle dolu bir veri tabletiyle yanıma geldi. Tahminlerimize göre birkaç yüz bin Taynix için yer bulmamız gerekecekti. İmkânsız değildi fakat hepsine yiyecek sağlamak için gerekli olan toplu tarım faaliyetlerini artırmak zor olacaktı.

Neyse ki galakside, halihazırda etkin bir yiyecek dağıtım sistemi mevcuttu ve şimdilik bu işi sürdürmeye yetecek kadar istekli, yeterli sayıda Taynix vardı. Tabii bu işleri sırayla yapabildikleri sürece, biz onlara özgürlük verdiğimiz, arada nefes alıp mola vermelerine izin verdiğimiz sürece.

Bu da yiyecek tedarikinde hiçbir kesinti olmayacağı anlamına geliyordu, ancak birçok lüks imkânın ticareti şimdilik durdurulmak zorunda kalacaktı. Yiyecek sağlayan gezegenler adil bir şekilde tanzim edilmediği için birtakım komplikasyonlar olacaktı elbet –ancak hepsiyle yapılan ilk görüşmeler buralarda yaşayan insanların serbest seyahat erişimi karşılığında yiyecek ticaretine açık olduğu ve buna heyecan duydukları yönündeydi. Tüm bunlarla birlikte Jorgen, galakside kitlesel açlığın patlak vermesini engelleyebileceğinden emindi.

Her halükarda şimdilik Taynix’leri gezegen dışından gelen erzakla besleyebilecektik; hem Detritus, anlaşılan o ki Taynix’lerin tercih ettiği bir mahsulü, yani mantarları yetiştirmek için *mükemmel* derecede uygundu.

Jorgen gülümsedi. Zorlukları severdi o ve bu, onun için mükemmel bir meydan okumaydı. Organizasyon açısından bir kâbustu belki ama esasen galaksideki en büyük mülteci kampını yönetmek yaratıcılık gerektirecekti. Hem de *tonla* yeni kural icat etmeyi.

Jorgen sadece denetleyecek, işin çoğunu diğerleri yapacaktı. Yeni oluşan galaktik ittifakta çok sayıda görevle baş başa kalacaktı.

Üstyapı'nın yerini alacak yeni bir hükümetten bahsediliyordu ama böyle bir şey için henüz çok erkendi. Şimdilik sadece kimi ortak kurallara ve bir tür galaktik forumu yöneten moderatöre sahip bir ittifaktı.

Elbette, kimse açıkça söylemese de o pozisyonda bir insan istenmiyordu. Neyse ki, UrDail'lerden Rinakin çok seviliyordu. O, bu işi yönetmesi için en olası adaydı. Detritus'tan ve diğer insan koruma alanlarından gelen insanlar, bu yeni oluşumun içinde kendilerine bir yol bulmak zorunda kalacaklardı artık. Ben, eskiden olsa biz insanların önünde sonunda asker olacağım ve uzay kuvvetlerimizi mutlaka elde tutmamız gerektiğini söyledim. Ama bu günlerde başka bir uzmanlığımız daha vardı: sümüklüböcek bakımı.

Uluyel. Midem buruluyordu. Buna karşı direndim.

"Bu onların gezegeni olacak" dedi Jorgen. "Aslında, bir nevi, her zaman olduğu gibi. Biz sadece yardım etmek için buradayız."

"Bir de şu koşulların... ne anlama geldiğini çözmek için" dedim.

Başını salladı, ifadesi biraz daha kasvetliydi. Taynix'lerin ve kazıcıların bir anlaşması vardı. Geri kalanımızı *içermeyen* bir anlaşma. Sümüklüböceklerin kendileri dışındakilere ne sıklıkla ve ne kadar hızlı hipersıçrayış yaptıracaklarını içeriyordu bu anlaşma; amaç yokyere çok fazla biryer sızmasını önlemektir.

Kazıcıların çoğu artık biz yokyere gittiğimizde acı hissetmiyordu ama bazıları yardımımızı reddettiklerinden, hissetmeye devam ediyorlardı. Sanırım bu onların hakkıydı. Ve kolektif olarak kazıcılar yokyerin, onların toprakları olduğunu iddia ediyorlardı. Yokyer, onların gelişinden önce, zaman ve mekânın dışında var olmuştu ve onlar bu şekilde kalmasını istiyorlardı, hem de iyileşirlerken bile. Büsbütün bir boyutun, kendilerinin olmasını talep etmelerinin doğruluğundan emin değildim; ancak öte yandan, kimin herhangi bir kara veya hava sahası üzerinde sahiplik talep etmeye hakkı vardı ki?

Onlar bizimle çalışmaya istekliydiler fakat aslına bakılırsa ben onları paramparça edip bir sürü tartışan bireye bölmüştüm. Kökenleri nedeniyle diğer türlerden çok daha uyumluydular; yine de işler bir süre karmaşık gidecekti

Her halükarda hipersıçrayış yapmak –en azından bir Taynix ile– bundan sonra sınırlanacaktı: Taynix’ler kazıcılara uyarı gönderecek, sonra izin bekleyeceklerdi. Şimdilik bu izin birkaç saniye ile yarım saate arasında değişiyordu ancak bazı durumlarda önceden ayarlanabilirdi.

Her iki grup da benim gibi cytonic’ler hakkında ne yapacaklarına karar vermemişlerdi. Onların gazabına uğramayı göze almamak için kendi anlaşmamızı müzakere etmemiz gerekebilirdi. Ancak bu süreç de belirsizdi.

Yine de kimi yanıtlara ulaşmış olmak –ve kazıcılar konusunda bir miktar güvende hissetmek– iyi olmuştu. Bu yüzden asansörde Jorgen’a katılıp yüzeye geri dönerken stresimi ve endişemi belli etmemeye çalıştım.

“Bu bizimle mi ilgili?” diye sordu. “Bu kadar gergin oluŖun?”

Uluyel. Fark etmişti. Böylece onu kolundan tuttum, aşağı eğdim ve öptüm. “Bizimle ilgili değil.”

Rahatladı. “İyi.”

“Ben iyiyim” dedim. “Sadece yeni role alışmaya çalışıyorum. Sümüklüböcek çobanı.”

“Sanki anneannenin öykülerine pek uymadı” dedi.

“O öykülerin içindeymiş gibi yaşamak zorunda *değilim*” dedim. “Ben bunu aşım.”

“Sen hâlâ sensin.”

“Olduğum ben, burada olmaktan mutlu” dedim. “Seninle olmaktan. Bana sadece zaman ver. İşlerin sıkıcı olmasına alışacağım. Kimmalyn, *sıkıcı iyidir* diyor. Hatta bu konuda susmak bilmiyor! Meğır Aziz, hiçbir şey yapmamanın yapacak bir şey olmadığı anlamına geldiğı konusunda çok şey söylemiş.”

“Bu ne demek anlamadım bile” dedi ama beni tekrar öptü. Bir an için bu yeterliydi. Kendimi onun sıcaklığında, dudaklarının dudaklarıma yaptığı baskıda, nabzının benimkiyle aynı atışında kaybettim. Ona tutundum, asansör kapılarının her an açılabileceğı ve yakınlık ânımızı açığa çıkarabileceğı konusunda aynı anda hem utandım hem de heyecanlandım.

Onu sahiden seviyordum. Sonsuza dek onunla olmak istiyordum.

Bir tek... yani, geriye kalan diğer her şey vardı işte. Dünya sona ermemişti. Ve ben... sona erecek gibi yaşandığı zamanlarda daha çok kendimi buluyordum sanki.

Ne *rezalet* bir kişilik özelliği idi bu.

Asansör yavaşlarken nihayet güçbela öpüşmeyi kestik ve Alta Üssü'ne ulaştık. Kol kola dışarı çıktık ve yol boyunca döndük. Hâlâ Jorgen'in eski garajını ve içindeki uçan arabasını kullanıyorduk. Hobi olarak onunla uğraşmayı öğrenmekten bahsediyordu ikide bir. İnsanların savaşta olmadıklarında sahip olabildiği bir şeydi bu *hobi* denen şey. Ne kadar yükseğe uçurabileceğini görmekten bahsediyordu; sanki cam istediğinde bir savaş gemisi talep edemezmiş gibi.

Garaja ulaşmamızdan hemen önce iletişim cihazı biyledi. Bana mahcup bir bakış attı ama onu kendi haline bıraktım. Temas kurduğumuz yeni bir türün yeni galaktik forumda yer istemesiyle ilgili bir şeydi. Garajına doğru yürüdüm, sonra bitişikteki hangara geçtim.

İki gemi için yeterince büyüktü. İçindeki M-Bot –hâlâ gemi formundaydı– kanadın üzerine oturmuş, kılıcını bileyen Hes-ho ile sohbet ediyordu. Ben içeri girdiğimde Kitsen el salladı ve Doomslug yanından öterek kılıcın taşa sürtünmesi gibi bir ses çıkardı.

Arkalarında başka bir gemi daha vardı. Chet'in gemisi. Chet, üzerinde tulum ve şapka ile kokpitten ayağa kalktı; capcanlı bıyıkları burnunun altından taşıyordu. "Hay be!" dedi. "Tıraş olmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun? Gerçek bir fiziksel varlığım yokken bunu yapmak zorunda değildim, Bayan Nightshade. *Son derece* sinir bozucu!"

Anlaşılan kazıcılar taşa veya kayaya dönüşmekle sınırlı değillerdi. Chet insan olmayı öğrenmekten zevk alıyordu. "Zevk" derken kastım çoğunlukla M-Bot'tan aylarca duyduğum, insan vücutları hakkında aynı sinir bozucu gözlemleri yapmasıydı. En azından Chet'in durumunda şikâyet ettiği konulara empati göstermek kolaydı. Örneğin uyumazsa başının ağrıyacağını fark etmemişti henüz.

Bir bez aldım ve uzaktaki bir grup mağarayı incelemek üzere son uçuşumu yaptıktan sonra iyice paspaslanması gereken M-Bot'u temizlemeye başladım. Bir süre sessizce çalıştım, huzurlu bir ânın tadını çıkardım. Rodge arayana dek.

"Yo, Rig" dedim M-Bot iletişim hattından öterken. "Evrenin gizemlerini çözme hayatı nasıl gidiyor?"

"Ihh" dedi.

"O kadar iyi diyorsun?"

"FM sürekli olarak gemiden inip şahsen temas kuruyor ve üstüne ateş açıyorlar" dedi. "Nesi var ya bunun?"

"O sadece heyecan istiyor" dedim.

"Öyle demiyor ama."

"Ne diyor?"

"Talimatların uygun yetkililer tarafından alındığından kişisel olarak emin olması gerekiyormuş."

"Heyecan yani" dedim. "Anlıyorum."

"Senin için işler şimdiden sıkıcı gitmeye başlamış olamaz Spensa" dedi. "Daha birkaç gün oldu!"

"Üstüme ateş açılmadan geçirdiğim en uzun zaman."

"Yalancı" dedi. "Hayatının çoğunda yanındaydım, biliyorsun değil mi?"

"O zaman abartmaya meyilli olduğumu da biliyorsun" dedim. "Peki yeni ne haber var?"

Kıs kıs güldü. "Şey, sadece Jorgen'a ilginç bir şey gönderdiğimi sana da bildirmek istedim. İşine yarayabilir."

Kaşlarımı çatıttım. "Neymiş?"

"Bunu benden o talep etmişti; Üstyapı'nın temel veri tabanlarından aldığımız tüm şu bilgi karmaşasının içinde buldum. Lütfen hiçbir şey kırıp dökme sen. Kapatıyorum. Sağ ol, bu arada."

"Niçin?"

"Beni bu işin içine sürüklediğin için." Hattı kesti. Jorgen elinde bir veri tabletyle döndüğünde kafam karışmıştı.

"Pekâlâ" dedim, ellerimi kalçalarımaya dayayarak. "Siz ikiniz ne planlar yapıyorsunuz?"

Tableti bana doğru çevirdi. Koordinat listesine benziyordu.

“Keşfedilmemiş gezegenler” dedi. “Üstyapı tarafından çok tehlikeli addedilmiş gezegenler. Ancak bunlardan uzak durma uyarıları dışında haklarında neredeyse hiçbir şey listelenmemiş.”

“Bu da demektir ki...” dedim tableti elinden kaparak.

“Bu her şey demek olabilir” dedi. “Taynix mülteci sığınağından çok saldırgan bir türe kadar... Yahu onların ‘kayda geçmesi bile çok tehlikeli’ diye addettikleri şeyin ne olduğunu kim bilecek? Ama bana gizemli geldi.”

Tableti aldım, sonra gözlerimi kısarak ona baktım. “Sen sadece beni meşgul etmek istiyorsun.”

“Elbette seni meşgul etmek istiyorum” dedi. “Bir şey yapmak önemli.” Veri tabletine pıt pıt vurdu. “Dünya, uzayda bir yerde, Spensa. Ya yokyerde ya da burada. Başına bir şey geldi. Bir de şu buğullar var –onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Ya yokyere açılan geçitlerde bulduğumuz tuzaklar? Onlar, kazıcılardan çok daha uzun zamandır mevcutlar. Uzayda, hakkında bir şey bilmediğimiz tehlikeler olabilir. Karşılaşınca şaşırmaktansa onları keşfetmek daha iyi.”

Sırıttım. Sonra duraksadım ve ona baktım.

“Ne?” dedi.

“Ben tek başıma gidemem.”

“Kimmalyn, söylediklerine bakılırsa sıkılmaktan sıkılmış. Hem sanırım Chet de biraz insanlaşmak istiyor.”

“Aynen öyle!” diye seslendi Chet.

“Yani” dedi Jorgen, “tek başına gitmeyeceksin.”

Anında bir heyecan hissettim. Sonra duraksadım. “Bu... bizi engeller mi? Bu kadar sık uzakta kalırsam?”

“Ben, senden kendin dışında biri olmanı istemiyorum” dedi. “Ve eğer sen bizimle ilgili herhangi bir şeyin seni rahatsız etmediğinden eminsen...”

“Sorun biz değiliz. Bizimle ilgili hiçbir sorun yok. Ben bizi seviyorum. Tabii eğer sen yeni bir şey istemiyorsan. İstiyorsan söyle, çenemi kapatırım. Gerçi kapatamam, çünkü ben asla susmam.” Utançtan yüzümü ekşittim. Sonra onu öptüm çünkü bunun işe yaradığını biliyordum.

Ben geri çekilirken Jorgen sırttı. "Sana bu gezegenlerin haritalanması için keşif uçuşu olarak bir filo tayin ediyorum. Yanına en fazla üç pilot daha al. Ancak harekete geçmeden geri dönüp bana durum bildireceğine söz ver."

"Her gün" diye söz verdim. "Elimden geldiği sürece."

Başını salladı. Ama emin gözükmüyordu. Bu yüzden onu bir daha öptüm, sonra daha usulca ekledim: "Jorgen. Kesinlikle geri geleceğim. Seninle vakit geçirmek için mümkün olan her gün hem de. Benim ait olduğum yer burası."

"Sen neresi sıkıcı değilse oraya aitsin."

"Ben, kimi zaman başka şeyler yapmam gerekse bile, hepinize aitim. Bunu öğrenmek, öykülerin en az yarısının temel amacı Jorgen. Sen anneannemi hiç dinlemedin mi?"

"Ben o öykülerin sonunda kadın kahraman hep değişiyor diye düşünürdüm" dedi.

"Öyle zaten. Değiştiler hep."

"O öykülerde kadın kahraman çekip gidiyor çünkü başladığı yere artık uyum sağlayamıyor."

"Öykülerde öyle" diye fısıldadım. "Ama Jorgen, tüm o öykülerde büyük bir kusur var."

"Neymiş?"

"Hiçbirinde sen yoksun."

Bu sefer ona ulaşmayı başarmıştım, sanırım. Gülümsedi, sonra biraz utangaç bir hale büründü.

"Bütün bunların bana öğrettiği bir şey varsa" dedim ona, "o da kendi seçimimi kendim yapabileceğimdir. Beni bu gezegenleri keşfetmekle oyalamana izin vereceğim, Jorgen Weight, ama bunun sana benden çok fazla uzaklaşma fırsatı vereceğini düşünme sakın."

"Aklımdan bile geçirmem."

Onu serbest bıraktım, sonra verileri Doomsbug, Chet, Hesho ve M-Bot'a göstermeye gittim. Ancak bunu yapmadan önce Jorgen'a geri seslendim.

"Hey" dedim. "Bu arada..."

"Evet?"

“Eğer yanlışlıkla devasa bir galaktik tehdidi ortalığa salarsam –sonra bunun kafasını ezmek ve onu bir gezegen halkası büyüklüğünde kırmızı pestile dönüştürmek için bir yıldızı veya bir şeyi havaya uçurmam gerekirse– unutma, bu *senin* fikrindi.”

Güldü ve beni kendi halime bıraktı. Asıl detaylar o kadar önemli değildi, böylece ben de Hesho’nun bunları diğerlerine okumasına izin verdim, onlar da önce nereye gitsek diye sohbet ettiler. Dışarı çıktım ve yukarı baktım. Tepede tuhaf bir birleşme gerçekleşiyordu. Detritus’u koruyan birçok platform katmanında bir delik. Yukarı doğru hareket ediyordu.

Yıldızlara doğru hareket ediyordu. Ben de oraya aittim. Ancak dostlarımin saçtığı parıltı, yıldızlarınkinden çok daha parlaktı.

Eğilip yeniden içeri girdim ve M-Bot’tan Kimmaly’nı arayıp ona iyi haberi vermesini, onu potansiyel olarak hayati risk oluşturan bir maceraya sürüklediğimi bildirmesini istedim.

Yine.

Skyward Serisinin Finali

Skyward Evreni, *Skyward Mirası* ile Devam Edecek

Teşekkürler

Bu kitapların her birini bir araya getirmek için, her zaman olduğu gibi çok fazla emek harcandı. Umarım isim listesi gözünüzü bozmaz! Ama öte yandan süreçte yer alan birçok önemli isme göz gezdirmek ve kişilere bakmak için zaman ayırmanızı umarım.

Birkaç özel isim mevcut: Janci Patterson, bu kitap ve Skyward serisinin tamamı için paha biçilmez bir kaynak teşkil etti. Şu anda benimle bir devam serisi üzerinde çalıştığını belki biliyorsunuzdur ki umarım bu seriyi de okuyacaksınız. (Ayrıca *Cytonic* eserinin tamamlayıcı kitabı olan *Skyward Filosu* eserini kaçırdıysanız alıp okumanızı şiddetle tavsiye ederim. Bu serideki kitaplar arasında hayran yorumcular tarafından en iyilerden biri olarak derecelendirilmiştir.)

Altını çizmek istediğim bir diğer husus da muhtemelen serideki en sevdiğimiz kapak çizimi olan, ustalığı ile bizi hayran bırakmaktan asla vazgeçmeyen Charlie Bowater tarafından yaratılmış

ABD baskısı kapağıdır. Charlie ile bu kitaplar üzerinde çalışmaktan keyif aldık! Harika bir deneyimdi.

Son olarak, her zamanki gibi, eşim Emily'ye, Dragonsteel'in operasyon direktörüne ve eş başkanına büyük teşekkürlerimi sunarım. O, tüm eserlerde suç ortağım oldu ve aşağıdaki koca listede bulunan herkesi koordine etmek için perde arkasında çok çalıştı.

Eserimi okuduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim!

—Brandon

Edebi eserler yayın temsilcim olan JABberwocky'den: Eddie Schneider, Joshua Bilmes, Susan Velazquez ve Christina Zobel.

ABD'deki yayıncım Delacorte Press'ten: Krista Marino, kendisi bu eserdeki ve diğer tüm kitaplardaki muhteşem editörümüzdür ve genç yetişkin kitlesini anlamamıza ve mümkün olan en iyi hikâyeleri yazmamıza yardımcı olmuş büyük bir kaynaktır. Ayrıca Beverly Horowitz, Lydia Gregovic, Colleen Fellingham ve Trisha Previte. Eserin metin editörü Kerriane Steinberg.

İngiltere'deki yayıncım Gollancz'dan: Gillian Redfearn –ki kendisi bu eserde harika bir satır düzenlemesi de yapmıştır– Emad Akhtar ve Brendan Durkin. Sesli kitap anlatıcılarım: ABD'de Suzy Jackson ve İngiltere'den Sophie Aldred.

Isaac Stewart, Dragonsteel'in yaratıcı geliştirme departmanının başkan yardımcısı. Ben McSweeney, bu projenin çizim tasarımını yaratma ve yönetme işini üstlendi. Hayley Lazo, Taynix ve Kitsen sayfalarını yaptı. Anna Earley, kitap paketi ürünlerinin sanat ve tasarım tarafına liderlik etti. Ayrıca Rachael Lynn Buchanan, Jennifer Neal ve Priscilla Spencer.

Bir endüstri standardı haline gelmiş Peter Ahlstrom; Karen Ahlstrom, Kristy Gilbert, Jennie Stevens, Betsey Ahlstrom ve Emily Shaw-Higham ile birlikte editörlük departmanımızın başkan yardımcılığını yaptı.

Dan Wells, Dragonsteel'in anlatı departmanındaki tek kişi olmaya devam etmektedir. Ona bir Japon balığı almak istedik ancak balığın da yalnız kalacağını düşündük.

Matt "The Innkeeper" Hatch; Jane Horne, Kathleen Dorsey Sanderson, Makena Saluone, Hazel Cummings ve Becky Wilson ile birlikte çalışarak Dragonsteel'in Operasyon Başkan Yardımcılığını yapmaktadır.

Schrödinger'in Golfçusu olarak da bilinen Adam Horne (aynı zamanda şirketteki en iyi ve en kötü golfçü), Jeremy Palmer, Taylor D. Hatch ve Octavia Escamilla ile birlikte tanıtım ve pazarlama başkan yardımcımızdır.

Kara Stewart, pazarlama, etkinlikler ve sümüklüböcek idaresi departmanımızda başkan yardımcımızdır. Bu kitap ona ithaf edilmiştir ve hepiniz ona büyük bir teşekkür ve övgüde bulunmalısınız! O olmasaydı, Doomslug pelüş oyuncakları gibi sevdiğimiz harika ürünlerden hiçbirine sahip olamazdınız. Muhteşem olmayı elden bırakmadığın tüm o yıllar için sana çok teşekkürler Kara! Onun departmanında Emma Tan-Stoker, Christi Jacobsen, Kellyn Neumann, Lex Willhite, Mem Grange, Michael Bateman, Joy Allen, Ally Reep, Richard Rubert, Katy Ives, Brett Moore, Dallin Holden, Daniel Phipps, Jacob Chrisman, Alex Lyon, Matt Hampton, Camilla Cutler, Quinton Martin, Esther Grange, Logan Reep, Laura Loveridge, Amanda Butterfield, Gwen Hickman, Donald Mustard III, Zoe Hatch, Pablo Mooney, Braydonn Moore, Avery Morgan, Nathan Mortensen, Christian Fairbanks, Dal Hill, George Kaler, Kathleen Barlow, Kaleigh Arnold, Kitty Allen, Rachel Jacobsen, Sydney Wilson, Katelyn Hatch ve Judy Torsak yer almaktadır.

Yazar grubum Here There Be Dragons; Emily Sanderson, Kathleen Dorsey Sanderson, Peter Ahlstrom, Karen Ahlstrom, Darci Stone, Eric James Stone, Alan Layton, Ethan Skarstedt, Ben Olsen ve Kaylynn ZoBell'den oluşmaktadır.

Bu kitabın beta okuyucuları: Rob West (çağrı kodu: Larkspur), Brian T. Hill (çağrı kodu: El Guapo), Kalyani Poluri (çağrı kodu: Henna), Jayden King (çağrı kodu: Tripod), Suzanne Musin (çağ-

rı kodu: Oracle), Shannon Nelson (çağrı kodu: Greywatch), Glen Vogelaar (çağrı kodu: Ways), Bao Pham (çağrı kodu: Wyld), Chris McGrath (çağrı kodu: Gunner), Paige Vest (çağrı kodu: Blade), Sam Baskin (çağrı kodu: Turtle), Liliana Klein (çağrı kodu: Slip), Ellen Maloney, Lyndsey Luther (çağrı kodu: Soar), Aubree Pham (çağrı kodu: Amyrlin), Jessie Lake (çağrı kodu: Lady), Eric Lake (çağrı kodu: Chaos), Mark Lindberg (çağrı kodu: Megalodon), Deana Covell Whitney (çağrı kodu: Braid), Linnea Lindstrom (çağrı kodu: Pixie), ve Sarah Kane (çağrı kodu: Ultraviyole).

Gamma okuyucuları arasında beta okuyucuların birçoğunun yanı sıra şu isimler yer almaktadır: João Menezes Morais (çağrı kodu: Protected), Darci Cole (çağrı kodu: Blue), Ted Herman (çağrı kodu: Cavalry), Jessica Ashcraft (çağrı kodu: Gesh), Ross Newberry (çağrı kodu: PUNisher), Joe Deardeuff (çağrı kodu: Traveler), Gary Singer (çağrı kodu: DVE), Joshua Harkey (çağrı kodu: Jofwu), Tim Challenger (çağrı kodu: Antaeus), Kendra Wilson (çağrı kodu: K-Monster), Becca Reppert (çağrı kodu: Gran-Gran), Heather Clinger (çağrı kodu: Nightingale), Aaron Ford (çağrı kodu: Widget), Alexis Horizon (çağrı kodu: Spectra), Lingting "Botanica" Xu (çağrı kodu: Hasan), Sean VanBlack (çağrı kodu: Vanguard), Eliyahu Berelowitz Levin (çağrı kodu: Archer) ve Ian McNatt (çağrı kodu: Weiry).

brandonsanderson.com